

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*knitting in the city
book 2*

**"WONDERFULLY
CLEVER!"**

**-NPR
POPCULTURE HAPPY HOUR**

Friends **WITHOUT** *Benefits*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇIKARSIZ ARKADAŞLAR

ŞEHİRDE ÖRGÜ ÖRMEK #2

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5 Sneak](#)

[Peek: Love Hacked \(Kindle Unlimited'ta Şimdi Mevcut!\)](#)

[Penny Reid'in diğer kitapları](#)

Yasal şeyler: Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın kuşkulu hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş veya ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla ve/veya mekânlarla olan benzerlikler, rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2013, 2014, 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Üçüncü Baskı: Eylül 2013, Mayıs 2014, Haziran 2016 e-Kitap

Baskısı

DEDİKASYON

Yeni bilgisayarıma: Aldatmak olsa da umurumda değil, seni eski bilgisayarımdan daha çok seviyorum.
Neandertal İnsan Arıyor'un hayranlarına/okuyucularına: Bu kitap uykusuzluğum kadar sizin sayenizde ortaya çıktı.
Teşekkür ederim.

ÖNSÖZ

Bunu kısa tutacağım (ki bu benim için oldukça zor bir görev, çünkü kitaplarım yüz binlerce kelimedenden oluşuyor).

Bu kitaptaki iki karaktere nadir görülen pediatrik hastalıklar teşhisi konu. Son sekiz yıldır (gündüz) işim biyomedikal araştırmalara odaklandı; özellikle de nadir görülen pediatrik hastalıkların (doğru) teşhis ve tedavisine yönelik araştırmalara. Bu kitaptan elde edilen gelirin bir kısmının, bu yetersiz hizmet alan ve yetersiz finanse edilen popülasyondaki çocuklara (ve ailelerine) yardım etmeye adanmış pediatrik nadir hastalıklar vakıflarına gitmesini uygun buldum. Bu nedenle, satılan her e-kitaptan elde edilen kârın en az %10'u bu vakıflardan birine gidecektir.

Önümüzdeki yıl boyunca (Ekim 2013 - Ekim 2014) her ay blogumda farklı bir nadir hastalık araştırma vakfını öne çıkaracağım. <http://reidromance.blogspot.com/>. O ayın gelirleri öne çıkarılan araştırma vakfına gönderilecek

Nadir hastalıklar araştırmaları ve halihazırda devam eden işbirliği çabaları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, işte bazı harika kaynaklar:

<http://rarediseasesnetwork.epi.usf.edu/> (tüm dünyada sahaları bulunan klinik araştırma ağı, nadir hastalıklara odaklanan çalışmalar)

<http://www.rarediseases.org/>

<http://rarediseases.info.nih.gov/>

Bu kitabı ücretsiz olarak indirdiyseniz ve gerçekten beğendiyseniz, lütfen bir arkadaşınız için bir kopya satın almayı düşünün!

Gördün mü, o kadar da uzun/kötü değilmiş. Saygılarımla, Penny

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu en son gördüğümde on yedi yaşında, çıplak ve uyuyor olmasına rağmen anında tanıdım. Ben on altı yaşındaydım, gelişigüzel giyinmişim ve onun penceresinden gizlice kaçıyordum.

Niccolò (diğer adıyla Nico)

Manganiello. Nico.

Lanet olası Nico Manganiello!

Bir elim bilgilendirilmiş onam formlarını ve hasta broşürlerini tutarken, diğer elim göğsümü kavıyordu; sadece dehşet içinde, ama aynı zamanda şaşkınlıkla ve sonsuz hayal kırıklığına rağmen kadınsı bir takdirle bakakalmıştım.

Buna tamamen hazırlıksızdım.

Bu Salı günüyle ilgili her şey şu ana kadar son derece normaldi. Vardiyam için sabah 4:30'da işe geldim. Soyunma odasında ezeli düşmanım Dr. Megaloman Meg ile tartıştım. Yıllık 1 Nisan şakam için Dr. Ken Miles'in acil servis klinik odasına açılmamış bir kutu losyon patlatan lateks eldiven yerleştirdim. Bir gün önce bıraktığım birikmiş kayıtlar üzerinde çalıştım. Ve nihayet, bir aile ile bir araştırma çalışmasını görüşmek üzere dördüncü kattaki klinik araştırma birimine çağırıldım.

Lanet olası Niccolò Manganiello.

Beklediğimden daha kısa ama hatırladığımdan daha uzundu. Televizyonda görüldüğünden daha farklı ve daha yaşlı görünüyordu. Programında her zaman konuklarının üzerinde yükselirdi, ama şimdi ona baktığımda boyunun yaklaşık bir metre ya da bir metre olduğunu tahmin ediyordum.

Saçları artık kahverengi değil, kuzguni siyaha dönüşmüştü. Omuzları gibi yüzü de daha köşeli ve güçlüydü. Bu mesafeden bile gözlerinin aynı yeşim yeşili olduğunu biliyordum.

Nico profilden duruyordu, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kanepenin koluna yaslanmış ve yaşlı bir kadınla kısık sesle konuşuyordu. Kadının bej renkli koltukta oturan annesi Rose olduğunu hemen anladım. Kucağında tanımadığım küçük bir kız çocuğu vardı. Çocuk mavi bir battaniyeye sarılmıştı.

Kan kulaklarımın arasına hücum etti ve çarptı. Duyma yeteneğimi elimden aldı ve yerine sürekli artan bir ritim koydu.

oh bok, oh bok, oh bok, oh bok.

Adrenalin yükselişi, ağzımın dehşet içinde açıldığını, kocaman açılmış gözlerimin şaşkınlıkla baktığını ve kimsenin odaya girdiğimin farkında olmadığını fark etmemi sağlayacak kadar azaldı.

Çoğunlukla havayı yuttum ve ağzımı kapattım ve sonra görünmeden çıkmak ve Megaloman Meg'i bulmak için sessizce döndüm. Odada seksi bir ünlünün olduğunu söylersem çalışmanın bilgilendirilmiş onam formlarını yönetmekten memnuniyet duyacaktı.

Rose'un sesi geri çekilen sırtıma seslenmeden önce iki adım atabilmişim. "Hemşire, bize yardım edebilir misiniz? Dr. Finney'i bekliyoruz."

Durdum, omuzlarım çökmüştü. Başımı sallayıp homurdanarak deli gibi koşmaya başlamadan önce, dördüncü kattaki klinik araştırma biriminin köşesini dönmekte olan sert görünümlü Dr. Botstein'ı -araştırma danışmanım ve bir nevi yakar top- gördüm.

Gözlerim yumruğundaki nesneye kaydı. Elinde bir kutu lateks eldiven vardı ve her tarafı beyaz losyonla kaplıydı.

İnledim.

Bu, sonsuzluk tarihinin en epik başarısız, kazananı olmayan durumuydu. Seçeneklerim çok açıktı ama bir o kadar da iğrençti.

Koridora çıkıp herkesin gözü önünde Dr. Botstein'ın azarlamasına katlanabilirdim - ki herkes derken gerçekten Nico Manganiello'yu kastediyordum - ya da karşılaşma odasına geri dönüp hayatımın en büyük hatasıyla yüzleşebilirdim. Botstein rıza göstermemi engellemedi. Ne kadar sabırsız olursa olsun, beklemekten sıkılıp gidecekti ve ben de onun azarlarıyla daha sonra başa çıkabilecektim.

Dr. Botstein'la yüzleşmek genellikle o kadar da büyük bir mesele değildi ama Nico'nun bunu gözlemlediğini düşündüğümde yeniden on altı yaşına girdim.

İşte böyle zamanlarda görünmezlik süper güçleri ya da delilik teşhisi diliyordum.

Dr. Botstein'ın ağır kaşlarını çatarak bakması karar vermemi sağladı. Bakışlarım ayaklarımın dibindeki muşambaya kaydı ve refleks olarak geriye doğru bir adım atarak odaya girdim.

"Hemşire?" Rose arkamdan seslendi.

"Uh...." Uzun, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kapıya doğru uzandım. Sanki başından beri niyetim buymuş gibi kapıyı kapattım. "Hemen geliyorum. Sadece şu kapıyı kapatmama izin ver."

Kapı kapanırken başımı kaldırıp bakmadım. Dr. Botstein'ın karanlık yüz ifadesinin aynı kaldığından ya da belki de şiddet ve tehdidinin arttığından emindim. Ama öfkesinin seviyesi üzerinde duracak vaktim yoktu. Onun gazabını daha sonra hissedecektim.

Nico ile kendimi bir klinik odasına kapatma kararımın tüm ağırlığı midemin çukuruna bir örs gibi indi. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve kısa bir süre için ciğerlerimde tuttum. Titreyen ellerimi yumruk yaparak sakinleştirmeye çalıştım.

O sadece bir adam... bir kez yattığın bir adam... bekaretini alan adam... bir daha asla görmek istemediğin insanlar listesinin başında olan adam.

Yıpranmış sinirlerim hayatta kalma içgüdülerimin önüne geçti ve arkamı dönmeden önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Rose hâlâ kanepede oturuyordu, küçük kız kucağındaydı ve ben yaşlı kadının yeşil gözleriyle doğrudan karşılaştım.

"Merhaba Rose." Sesimin kararlılığı için kendime bir puan verdim. Yalnızca Rose'a odaklanma kararım, soyadını telaffuz etmeye çalışmama kararım gibi hesaplanmıştı. Anaokulundan liseye kadar Nico'yla aynı okula gitmeme rağmen Manganiello'yu hâlâ doğru telaffuz edemiyordum.

Trastuzumab ve *hematopoetik* ve *tranilsipromini* kolayca telaffuz ettim, ancak Manganiello'ya takıldım, her zaman vurguyu yanlış heceye koydum veya *g'nin* yerini karıştırdım.

Rose'un kafa karışıklığı tam on saniye sürdü. Tanıdığı kızıdan oldukça farklı görüldüğüm gerçeği muhtemelen şaşkınlığının uzamasının sebebiydi. Hâlâ 1.80 boyundaydım ama sarı saçlarım artık uzundu ve sırtımda kalın bir örgü halindeydi. Ayrıca dolgunlaşmışım -ki bu çok iyi bir şeydi çünkü bu göğüslerim, kalçalarım ve bir kız şekline sahip olduğum anlamına geliyordu. Artık tartıda seksen dokuz kilo çıkmıyordum. Yüzüm ve yüz hatlarım da dolmuştu. Özellikle dudaklarım gurur kaynağımdı; daha önceki fetihlerimden biri dudaklarımdan somurtkan diye söz etmişti.

Kısacası, giydiğim bol önlük ve büyük laboratuvar önlüğünün belirsizliğine rağmen, artık on iki yaşında bir çocuk gibi görünmüyordum.

Sonunda yeşil gözleri mavi gözlerime odaklandı ve şaşkınlık yerini tanıma ve hayrete bıraktı. Bu sadece bir an sürdü, sonra sevinçli bir heyecana dönüştü. "Aman Tanrım! Oh, sevgili Tanrım, Lizzybella! Aman Tanrım, buraya gel ve bana sarıl!"

Çimento gülümsemem yumuşadı. Rose kucağındaki çocukla ayakta durmakta zorlanıyordu. Bir buçuk metre boyundaki Rose'u büyük yapan iki şey, kişiliği ve çocuklarından -sekizinden de- beklentileriydi.

"Tanrı aşkına Nico, kendine gel ve Angelica'yı al. Zavallı annene yardım et."

Çevresel görüşümde Nico'nun ben konuşurken döndüğünü fark ettim ama şimdi kıpırdamadan duruyordu. Dikkatimi Rose'un üzerinde tutma kararlılığımdan vazgeçmediğim için Nico'nun yüzüne odaklanamıyordum ve ifadesini okuyamıyordum.

İfadesini okumak istemiyordum.

Birlikte bir odada kapana kısılmış olsak bile ondan kaçırıyordum.

Artık hiçbir şeyden ya da hiç kimseden kaçmıyorum. Kaçınma eksikliğimle gurur duyuyorum. Birçok şey olabilirim ama korkak *değilim*.

...Nico işin içinde olmadığı sürece.

Bu hatırlatma ruh halimi daha da kötüleştirdi.

Hiç konuşmadan bir adım öne çıktı ve kızı annesinin kollarından aldı. Angelica, Rose ve Nico arasında dolaştırılırken çocuğun iri yeşil gözleri, kahverengi saçları ve zeytin rengi teni olduğunu fark ettim. Bir Manganiello'ya benziyordu.

Rose kollarını iki yana açarak odayı geçti ve beni zorla kucakladı. "Ah, Lizzybella, Dr. Finney'nin geleceğini söylediklerinde senin geleceğini düşünmemiştim bile. Fark etmeliydim ama evlendiğinde adını değiştireceğini düşünmüştüm."

Rose geri çekildi, zümrüt gözleri tanıdık bir muziplikle parlıyordu. Evli olmadığımı biliyordu. Ben ne kadar değişmiş olsam da onun temelde aynı kaldığını fark ettim; görünüşü ve mizacı aynıydı. Uzun saçları hâlâ siyahtı, makyajı ve kıyafetleri kusursuz ve şıktı. Ailesinin memleketimizdeki en iyi İtalyan restoranının sahibi ve işletmecisi olmasına rağmen, vücudu ince ve zarıftı. Çok güzeldi.

Ona ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim ve sormadığı soruyu yanıtlamaya hazırlandım. "Ben evli değilim Rose." Onda değişmeyen bir şey daha vardı; hâlâ bir tilki gibi kurnazdı.

Kaşları havaya kalktı. "Ooh! Şey..." Rose durakladı, omzunun üzerinden -muhtemelen oğluna- baktı ve sonra tekrar bana döndü. Gözleri yukarı doğru

Üzerimdeki bol önlükleri, büyük boy laboratuvar önlüğünü, gelişigüzel örülmüş uzun sarı saçları, makyajsız, ojesiz ve süslü püslü kıyafetleri özümsemişime şüphe yoktu.

Rose Manganiello'nun incelemelerine daha önce de maruz kalmıştım. Hiç kolaylaşacak gibi görünmüyordu.

Mor boyalı parmak uçlarını çenesine bastırdı ve başını sağa doğru eğdi. Daralmış gözlerle bana baktı. "Biliyor musun, bu yaşta artık evlenmiş olman gerektiğini düşündüm. Ama baban burada olduğunu bana söylemeliydi. Onunla en son yıllar önce konuşmuştum. Senin Chicago'da doktor olduğunu söyledi ama o kızla çıkmaya başladığından beri restorana hiç gelmiyor...."

"Anne...." Nico'nun sesi alçak ve gürültülü bir uyarıydı. Her şeye rağmen aralarındaki etkileşimin beni gülümsetmesine engel olamıyordum. İçim hâlâ kurşunla doluydu ama şimdi hafifçe ısınmış kurşundu.

"Şey, o bir kız. Otuz yaşında falan mı?" Rose ellerimden birine uzandı ve kendi ellerinin arasında tutarak parmak eklemelerini okşadı. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Gülümsememi düzleştirmeye çalıştım. "Öncelikle o kırk üç yaşında, yani babamdan sadece on yaş küçük. Ve bu beni ilgilendirmez."

"Oh, Lizzy, sen onun kızıydın."

"Ama beni ilgilendirse bile, bu konuda gerçekten iyiyim. Eğer onu mutlu ediyorsa, ki öyle görünüyor, o zaman onun adına mutlu olurum." Ve öyleydim de. Babamın memleketimizdeki pastanenin sahibi ve her yönüyle iyi bir kadın olan Jeanette Wiggins ile ilişkisi beni rahatsız etmiyordu.

Rahatsız etmiyordu çünkü Jeanette'le olan ilişkisi önemsizdi. Babamın sadece annemi gerçekten sevdiğini biliyordum. Annem onun ilk ve tek aşkıydı. Eğer biraz eğlenmek istiyorsa, ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Ben de aynı tür davranışlardan suçluydum.

Bununla birlikte, Rose'un Jeannette'ten açıkça hoşlanmamasını anlıyordum. Rose ve annem çok iyi arkadaşlardı. Annem ben dokuz yaşındayken göğüs kanserinden öldü ve sanırım Rose da bu kaybı en az babam ve benim kadar zor karşıladı.

Ama Rose'un Jeannette'ten hoşlanmamasının asıl nedeni, şehir merkezindeki fırınında cannoli yapıp satma cüretini göstermesiydi ve Jeannette'in cannolileri Manganiello'nun İtalyan Restoranında yapılanlardan daha iyiydi.

"Sen bir azizesin." Rose'un gülümsemesi çok tatlıydı. "Ve sen büyüdün ve güzel bir doktor oldun," diye ekledi, elleriyle yanaklarımı okşayarak, "bir

Her annenin gurur duyacağı bir meslek." Nico'nun iç çekişi duyulabiliyordu.

"Ma...."

"Seni görmek de güzel Rose."

Kendimi şaşırtarak bunu içtenlikle söyledim. Onun varlığı bile bana evimi hatırlatıyordu: Manganiello'da annem ve babamın yıl boyunca ana yemek salonundaki kemerden sarkan ökseotunun altında öpüştüğü aile yemekleri.

Elleri yüzümden çekildi ve elimi geri aldı. Rose'un gülümsemesi genişledi; yine bir tilkiyi anımsadım.

"Ya Nico? Nico'yu görmek de güzel mi?"

İstmeden gözlerim -o *hainler!*- onun durduğu yere kaydı ve odaya girdiğimden beri ilk kez bakışlarıyla karşılaştım.

Keskin bir acı göğsümü deldi, vücudumdan geçti ve dişlerimi sarstı. Kalbime bir kazık saplanmış ya da aort kapakçığıma bir dağlama demiri sokulmuş gibi hissettim. Nefesimi tuttum.

Geniş gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu -hüzünlü bir nostalji ya da isteksiz bir hayranlık gibi bir şey- ve bir şaşkınlık gölgesi vardı. Belli ki pek başarılı olmasa da ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu ve bu onu bir şekilde ciddi gösteriyordu. Karmakarışık siyah saçları ve muhtemelen son tıraşının üzerinden yirmi dört saat geçmiş olması görünüşünün sertliğine katkıda bulunuyordu; ama her ikisinin de yakışıklılığını azaltmadığını sıkıntıyla fark ettim.

Bu kesinlikle ne laissez-faire tavrı ya da şovunda takındığı çapkın, neşeli yüz, ne de tanıtım fotoğraflarında hayranlarına gülümseyen pişmanlık duymayan çapkın ve vicdansız yüzdü.

O gerçekte Nico'ydu. Ama televizyondaki *Yüz'dü*.

Nico'yu en son iki hafta önce doktor odasındaki televizyonda görmüştüm.

Bir grup erkek cerrah televizyonun etrafında toplanmıştı. Comedy Central'da yayınlanan *Talking With The Face* programında koca memeli bir sarışın ve kızıl saçlı bir sylph'in çıplak göğüslü Nico'yla güreşmesini izliyorlardı.

"Yüz" lakabını almıştı çünkü aslında bir beyni ve kişiliği olduğu keşfedilmeden önce New York'ta bir erkek modeldi. Hem beyninin hem de kişiliğinin kötülük için kullanıldığı gerçeğini boş verin. Bu nedenle yüzü de öyleydi. Yüzünü kötülük için nasıl kullandığına dair birinci elden, ikinci elden ve üçüncü elden bilgi sahibiydim.

Programından uzak dursam da, standup komedi özel programını bilerek satın almış ve izlemiştim ve tabii ki reklam panolarında ve internette şovunun reklamlarıyla yüz yüze gelmiştim. Ne olursa olsun, yüz yüze karşılaşmaya hazırlıklı değildim. Şahsen, bir natürmort fotoğrafta ya da video klipte olmadığı kadar gerçek ve mevcuttu.

Annesinin odada olması, birbirimize tepki verirken bizi açıkça incelemesi, sadece garip kadranı yükseltmeye yaradı, ama yalnız olsaydık bile ona ne söyleyeceğimi bilemezdim.

En iyi arkadaşın öldükten sonra seni terk ettiğim için özür dilemeyi deneyebilirdim. Ayrıca, o sabah sana V-kartımı verdikten sonra ortadan kaybolmam, telefonlarına cevap vermemem ve mektuplarını okumamam da çok boktan bir davranıştı. Kendimi savunmam gerekirse, birlikte yattığımız o gecenin benim için senin için olduğundan daha önemli olduğuna eminim, çünkü ben sana karşı hissettiklerimden korkan kederli bir gençtim ve sen her zaman kızların peşinden koşarken donlarına takılıp düşmelerine neden oldun. O gecenin senin için çoğunlukla acıma seksi olduğuna eminim. Dahası, New York'ta bir erkek iç çamaşırı modeli olarak aldığı onca poontang yüzünden yokluğumu fark etmediğinden bile eminim. Ergenlik yıllarımı cehenneme çevirdiğin için, ödeşтик diyelim.

Hemen ardından ortaya çıkan tüm suçlamalarla birlikte anıları da yuttum, yuttum, yuttum. Davranışlarımdan hiç de gurur duymuyordum ama bu çok uzun zaman önceydi. Ben on altı yaşına, o da on yedi yaşına yeni girmişti. Çocuktuk. O benim ilkim olabilirdi ama ben kesinlikle onunki değildim.

Eğer bana hâlâ kızgınsa, bunun muhtemelen seksten sonra onu terk etmemden çok Garrett'in ölümünden sonra onu terk etmemle ilgili olduğunu biliyordum. Bunun için hâlâ utanç duyuyordum.

Gülümsemeye çalışarak söze başladım ve başımı ona doğru salladım.

"Elbette. Merhaba. Seni görmek... güzel..."

Dolgun dudakları düzleşti. Kaşları çatıldı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Cevap vermedi.

Sadece bana baktı ve bakışları dağlayıcı bir demir gibi geldi.

"Bu da Angelica, torunum." Rose beni elimden tutarak Nico'nun küçük kızı tuttuğu yere götürdü. Rose'un sesinde belirgin bir gurur vardı, ama aynı zamanda bir hüznün izi de vardı.

Bu hareketi dikkatimi Nico'dan uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullandım ve yaklaşırken Angelica'ya gülümsedim. Küçük kızın üzerinde çocuk boyunda bir hastane önlüğü vardı ve ona elimi uzatmaktan daha iyisini yapacağımı biliyordum. Kistik fibrozis onu akciğer enfeksiyonlarına karşı son derece hassas hale getirebilirdi, her ne kadar zaten profilaktik antibiyotik kullanıyor olsa da.

Angelica bana kısa bir süre gülümsedikten sonra yüzünü Nico'nun boynuna gömdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Angelica." Sesimi yumuşak tuttum. "Aslında seninle ve babanla daha iyi hissetmene yardımcı olabilecek bir araştırma çalışması hakkında konuşmak için buradayım."

Lanet olsun!

"Baban" lafını neden kekeleydiğimi bilmiyordum ama ortalık karışmadan ve işler çığırından çıkmadan önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

"Oh, Lizzybella, Angelica Nico'nun değil. Nico onun amcası." Rose öne doğru eğildi ve fısıltısı dalgalanan, sulu bir nitelik kazandı. "Angelica benim Tina'mdı."

Kederli ve dehşete düşmüş bir anlayışla başımı salladım. Trajedi skalasında bu haber on bir bindi. Evet doğru: *on bir bin*. Tatlı Angelica'nın kronik ve yaşamı tehdit eden bir hastalığı olmasının yanı sıra annesi de ölmüştü. Tina, Rose'un üçüncü kızıydı. Babam bana Tina ve kocasının geçen yıl korkunç bir araba kazasında öldüğünü söylemişti.

Korkunç ve anlamsızdı ve şimdi aniden bir viski içip melankoli denizine dalma ya da Edgar Allen Poe veya *Hamlet*'in sonunu okuma ihtiyacı hissediyordum. Belki de tüm bunları Radiohead dinlerken boğulan kedi yavrularının YouTube videolarıyla tamamlardım.

Tek söyleyebildiğim "Anlıyorum," oldu.

Yine, istemeden de olsa, bakışlarım Nico'nunkileri aradı. Onun beni incelediğini gördüm. Stetoskopumla oynamamaya çalıştım; gözlerimin taziyelerimi ilettiğini umuyordum. Yine de kendimi aptal ve yetersiz hissetmekten alıkoyamıyordum. Liseden beri kendimi aptal ve yetersiz hissetmeye alışık değildim.

Bana kendimi aptal ve yetersiz hissettirdi.

Sonunda Nico konuştu. Sesi -hatırladığımdan daha derin, hırıltılı- omurgamın otomatik bir tepkiyle sertleşmesine neden oldu.

"Chicago'da bir ziyaretçi hastalık uzmanını görmek için bulunuyoruz ama acil servise geldik çünkü Angelica'nın bu sabah ateşi vardı. İki haftadan beri inhaler antibiyotik kullanıyor. Endişeleniyorum...." diye durakladı.

Duygulu gözleri benden annesine, sonra tekrar benimkilere kayd1 ve yoğunluğu beni delip geçti. "O kadar etkili olmadıklarından endişeleniyoruz. Aşağıda göğüs röntgeni çektiler ama sonuçları hakkında bir şey duymadık."

Uygun bir şekilde iç karartıcı bej mobilyaları işaret ettim ve Elizabeth Finney, MD moduna geçmeye çalıştım. "Gel oturalım, ben de Angelica'nın dosyasına bir göz atayım."

Rose kanepede Nico'nun yanına oturdu ve Angelica onun kucağından kendi kucağına geçti. Onay formlarını masaya bıraktıktan sonra duvara monte edilmiş bilgisayar istasyonuna geçtim; Angelica'nın elektronik tıbbi kaydında 1 Nisan için iki prosedür sekmesi vardı. Birincisi tam kan tahlili, ikincisi ise göğüs röntgeniydi. Gerçek görüntü henüz mevcut değildi ama radyoloğun raporu akciğerlerinde enfeksiyon olmadığını gösteriyordu.

"İyi haber şu ki radyoloji raporu geldi ve Angelica'nın akciğerlerinde şu anda enfeksiyon yok gibi görünüyor. Tahlil sonuçları henüz sisteme girilmedi, ancak ilgili doktor taburcu olmadan önce bunları sizinle birlikte gözden geçirebilecek." Elektronik tıbbi kayıtlarla daha fazla oyalanmak için bir neden bulamadığımdan yanlarına geçtim ve Rose'un karşısındaki bej koltuğu seçtim. "Buraya gelmemin nedeni Angelica'nın katılabileceği bir araştırma çalışması hakkında sizinle konuşmak."

Nico başıyla onayladı. Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak ellerini önünde birleştirdi. "Evet, aşağıdaki hemşireler sizin bir çalışma yaptığınızı ve bunun semptomlara iyi gelebileceğini, enfeksiyonları azaltabileceğini falan söylediler."

Sesindeki umut yürek parçalayıcıydı. Kendimi onunla, Rose'la ve bu aileyle olan geçmişimden uzak tutmaya çalıştım ve tıpkı başka herhangi bir aileye yaptığım gibi ölçülü bir tarafsızlıkla çalışmayı ve onay formlarını gözden geçirdim.

Ancak kendimi Nico'yla ilgili anıların ve suçluluk duygusunun, tarihsel duyguların gücünden tamamen soyutlayamadığım için, çalışma ziyaretlerini, riskleri ve faydaları açıklarken bakışlarımı Rose'a sabitledim. "Şimdiye kadarki sonuçlar umut verici; mukosiliyer klirensde artış, sindirim ve pankreas fonksiyonlarında iyileşme. Ancak çalışma henüz tam olarak kayıtlı. Uzun vadeli faydalar konusunda kesin bir sonuca varılamaz." Rose sanki üç kafam varmış gibi bana bakıyordu.

Kendime yavaşlamamı, günlük terimleri kullanmamı ve onlara diğer aileler gibi davranmamı hatırlattım. Bu benim için güvenli bir bölgeydi: güncel araştırma trendleri, çalışma, risk analizleri.

Beni tedirgin eden şey, Nico söz konusu olduğunda hâlâ güvensiz bir alana sahip olduğumu fark etmemdi. Liseden ayrıldığımdan beri solgunluğun ötesine cesaretle geçmeye alışmışım. Sözlerime dikkat etmem, nereye baktığımı belirlemem ve sesimin tonunu kontrol etmem gerektiğini hissetmeye alışık değildim.

Bu beni rahatsız etti. Bakışlarından kaçınmak için zihnime her not aldığımda sinirliliğim artıyordu. Bu duyguyu sevmiyordum. Aramızdaki çözülmemiş sorunları sevmiyordum. Söylenmemiş olan şey beni boğuyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu beni kızdırıyordu.

Baştan başladım. "Bu çalışma basit ama aynı zamanda son derece yoğun: yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir infüzyon uygulanacak. Bu, Angelica'nın yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir buraya klinik araştırma birimine dönmesi ve yarım saat boyunca damar yoluyla ilaç alması gerektiği anlamına geliyor. Belgelenmiş bazı yan etkiler var. Ama iyi tarafı, çalışma plasebo kontrollü değil; bu da tüm hastaların tedavi alacağı anlamına geliyor."

Rose anlayışla başını salladı ve Angelica'ya daha sıkı sarıldı.

"Formları okumak ve birlikte tartışmak için biraz zaman ayırmalısınız." Torununu göğsüne bastıran Rose'u bir süre inceledim. Angelica'nın çizelgesine göre küçük kız dört yaşındaydı. Dört yaşındaki bir çocuk için çok küçüktü. Ayrıca çok utangaçtı ve onu gülümsetmeye çalıştığım her seferinde gözlerini kaçırıyordu.

Rose iç çekti. Ağır, dalgın, çaresiz bir iç çekti bu. "Bilmiyorum...." Nico'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nico bir an için annesinin bakışlarını tuttu, sonra ellerine baktı, sanki soruyu onun için yanıtlayabileceklermiş gibi onları inceledi. Gözlerini benimkilere dikti ve sivri bakışlarıyla beni hedef alarak kalbime bir acı daha sapladı. İrkildiğimi gördüyse de belli etmedi.

Çenesini bir çentik kaldırdı, "Sence ne yapmalıyız?" "Çalışma materyallerini okuyun ve düşünmek için biraz zaman ayırın."

"Hayır, demek istediğim bu değil." Nico'nun gözleri benimkilerin arasında gezindi. Bakışlarında gördüğüm güven ve kırılganlık karşısında irkildim. "Onun doktoru olacak mısın?"

"Ben...uh...." Titrediğini anlamadan önce başım titredi. "Hayır. Araştırma hemşireleri infüzyonları yönetiyor ve çalışma ziyaretlerini gerçekleştiriyor. Ve bu benim araştırma rotasyonumdaki son haftam. Bu altı haftalık zorunlu bir rotasyon.

ve bu benim son haftam. Ancak çalışmanın baş araştırmacısı Dr. Botstein dünyaca ünlü bir pediatrik göğü hastalıkları uzmanı. Mükemmel bir doktor. Angelica'ya atanacak."

Nico kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana ters ters baktı. Sol bacağı zıplamaya başladı. "Senden rica edemez miyiz?"

İstemsiz kafa sallamam hızlandı. "Hayır. Dinleyin, beni istemiyorsunuz - gerçekten. Dr. Botstein'ı istiyorsunuz."

"Hayır, Elizabeth." Adımı yavaşça, inatla söyledi. Gözleri kısa bir an için kısıldı, sonra acınası bej kanepenin minderlerine yaslandı. "Seni istiyorum."

İfademi sertleştirdim, Nico'nun meydan okuyan bakışlarını üzerime çektim, bu bakış yarışını kazanmaya kararlıyım.

nce ben konuştum. "Bunu net bir şekilde düşünmüyorsun." "Oysa sen net düşünme konusunda ödüller kazandın...." "Hayır." Dişlerimi sıktım. "Kimse mükemmel değildir."

"Sen bile mi?" sesi acıydı ve tartışmasız yakışıklı yüzü çirkin bir alaycılıkla gölgelenmişti.

"zellikle de ben."

"Ben yle hatırlamıyorum."

Çifte ima karşısında yüzüm kızardı ve gözleri memnuniyetle parladı. Alaycı irkinliğın yerini kendini beğenmiş erkek kibri almıştı. İçimden göz devirirken bile Rose'un onun iltifatını (iltifat + hakaret) anlamayacağınımı umdum.

Bana kızmakta sonuna kadar haklı olduğunu anladım. Hâlâ kendime kızgındım. Ancak bu konuşmanın zamanlaması -onun zamanlaması- hiç de hoş değildi. Bu durum ne onunla, ne bizimle, ne de on bir yıl önce iki kederli ge arasında yaşananlarla ilgiliydi.

O maoluk taslıyordu ve ben buna izin veremezdim.

onu.

Sesime sıradan bir kararlılık katmaya zorladım ve kararlılığımı iki katına çıkardım.

onun yem festivaline katılmaya direnmek. "Beni uzun zaman önce tanıyordun."

"Seni hayatım boyunca tanıdım. Kardeşlerime şakalar yaptık, üç yıl süren bir Monopoly oyunumuz oldu, arka bahende bir ağ ev inşa ettik, babalarımız bizi birlikte ilk Cubs maımıza götürdü."

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"Eskiden yatıya kalırdık...."

İrkildim.

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Sözleri imalı bir fısıltıydı ve açıkça yanlıştı.

"Son on bir yıldır değil."

"Şey...." Kollarını kanepenin arkasına doğru uzattı, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Şimdiki zaman gibisi yok. Hadi yeniden tanışalım. Senin Angelica'yı tedavi etmenle başlayabiliriz."

"İstediğin doktor ben değilim."

"Benim istediğim doktor *sensin*." Sesini yükselterek istediğini elde etmeye alışmış biri gibi kararlı ve yüksek sesle konuştu.

"Angelica'nın ihtiyacı olan doktor ben değilim." Avucumu göğsüme bastırdım ve orada tuttum çünkü kalbim bir kez daha acıyordu.

"Bu kararı sen veremezsin." Kararlılığı inatçılığa dönüştü. "Bu durumda beni dinlemelisin Nico. Ben ne olduğumu biliyorum...."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Senin mükemmel olmadığını çoktan anladık." İnatçılığı dik kafalılığa dönüşmüştü. Genelde bağırış çağırışa aldırılmazdım ama odadaki küçük kıızı korkutmak gibi bir niyetim yoktu.

"N-Nico." Sesim kısık olduğu için ismi dilimde garip bir his uyandırıyordu ama ona bağırarak istiyordum. Hayal kırıklığım zirveye ulaştığında kekeledim. "Herkes hata yapar."

İrkilme sırası ondaydı ve yüz hatlarında acıya benzer bir gölgenin belirdiğini gördüğümü sandım. Sesi gümbür gümbür bir bağırışa dönüşene kadar yükseldi. "Bir insanın *hatası* başka bir insanın-"

"Niccolò!" Rose'un sert uyarısı fısıltıyla söylenmişti ama bu onun düşüncesini tamamlamasına engel olmaya yetmişti.

Ağzını kapattı ve ayağa fırladı, iki elini saçlarının arasından geçirdi, sonra huzursuz parmaklarıyla bacağına vurdu. Gözleri önce benimkilere sonra da kapıya kaydı.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Ben daha hareket ettiğini bile fark edemedim gitmişti ve kapı arkasından kapandı.

Oda o yokken daha sessiz ve sakindi. Bej rengi o kadar donuk görünmüyordu. Floresan ışıklar o kadar loş görünmüyordu.

O her zaman hayattan daha büyük bir varlık olmuştu. Küçük kasabamızda büyürken, ben hariç herkes ona çekiliyor gibiydi. Çocukken birlikte oynadığımızda beni tedirgin ederdi; beni utandırırды. Çok çekiciydi. O zamanlar bile Nico'nun yanında kendime güvenmiyordum çünkü

ona hayır demekte zorlanıyordum. Onun yerinde duramayan enerjisiyle rekabet edemiyordum ve bu enerjinin altında ezilmek hoşuma gitmiyordu.

Birlikte sadece yirmi dakika geçirmiştik ve ben şimdiden bitkin düşmüştüm. İşaret ve orta parmaklarımla gözlerimin arasını ovuşturdum.

Yıpranmış sinirlerim düzelmeye başladı ve temizleyici bir nefes aldım.

Rose düşüncelerimi bölene kadar kapıya baktığımı fark etmemiştim.

"Seni görmek çok güzel."

Ona göz kırptım. "Ah, teşekkür ederim Rose."

"Sen Rapunzel misin?" Angelica'nın saklı yüzünden küçük bir ses yükseldi. Mavi battaniyenin arkasından sadece gözleri ve bir tutam kahverengi saçı görünüyordu.

Elim otomatik olarak uzun, kalın örgüme gitti; gülümsemem otomatik ve ani oldu. "Hayır, Angelica. Ama bu söylediğin çok hoş bir şeydi."

"Yakın zamanda eve gelecek misin?" Rose boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Baban seni özlemiş olmalı."

Başımı salladım. "Şey, hem evet hem hayır. Önümüzdeki hafta sonu buluşma için şehirde olacağım ama babam şehir dışında olacak. O ve Jeanette bir gemi seyahatine çıkıyorlar."

"Buluşma mı?"

"Uh...." İçten içe ve dıştan içe ürperdim ve altın sarısı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak oyalanmaya çalıştım. "Bilirsin işte, lise buluşması. On yıl oldu."

Rose anlayışla ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Ağzını kapattı, sonra açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda tekrar açtığında, "Nico hiçbir şey söylemedi," dedi.

Omuz silktim. "Muhtemelen gitmiyordur." "Neden gitmesin ki? Gitmeli."

Yine içim burkuldu. Nico'nun gitmemesi için çok iyi nedenler vardı, bunlardan en göze çarpanı liseden mezun olmamasıydı. Diğer bariz neden ise neden gitsin ki? Kaba da olsa ünlü ve başarılı bir standup komedyeniydi, kendi televizyon programı vardı. Neden Iowa'daki bir lise buluşmasına gitmek istesin ki?

Tekrar kapıya baktım.

Nico'yu görmek zor olmuştu - beklediğimden çok daha zor.

Evet, eskisinden farklıydı -daha büyük, daha iri, daha ünlü- ama yine de temelde her zaman olduğu kişiydi. On yaşındayken bana *Siska Finney* gibi iğrenç bir lakap takan çocukla aynıydı. Lisede herkesin kalbini kıran aynı çocuktü. Garrett'in cenazesinde elimi tutan aynı çocuktü. Garrett'in ölümünden sonraki yaz her gece pencereme tırmanan aynı çocuktü.

Ve ben onu hala anlamıyordum.

"Diğer insanlara karşı genelde böyle değildir. Genelde bu kadar... bu kadar ani değildir."

Yine beni kapıya bakarken yakaladı. "Genelde nasıldır?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Şey, bilirsin işte," Gözle görülür bir şekilde yutkundü. Angelica'nın saçlarını okşuyordu. "Her zaman insanları güldürmeye çalışır. Ama *bazı* insanlara karşı gergin olabiliyor."

Ağzım yana doğru kıvrıldı ve iyi huylu bir şekilde, "Belki de insanlar üzerinde böyle bir etkim vardır," dedim.

Bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Conosco i miei polli."¹⁾

Ona küçük bir gülümseme verdim. Rose'un bana şu şekilde cevap verme alışkanlığı vardı

Rastgele aralıklarla İtalyanca. Tercüme etmesini bekledim ama tercüme ettiğinde İtalyancasının İngilizcesiyle uyuşmadığı izlenimine kapıldım.

"Ben tavuklarımı tanırım, Lizzy. İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakmıyorsun, sadece Nico üzerinde."

"Merak etme. Bunu kişisel olarak algılamayacağım." Başımı Angelica'ya doğru salladım. "Eminim bu onun için streslidir."

"Öyle...." Rose başladı, sonra durdu, gözleri yüzümde geziniyordu. "Onun için zor bir durum. Ama yine de bunu kişisel olarak algılamak isteyebilirsin. Bilirsin..." sonra tilki gülümsemesi geri döndü, "...her ihtimale karşı."

¹Çeviri: Ben tavuklarımı tanırım.

İKİNCİ BÖLÜM

M *Dr. Botstein'a odaklanın.*

"...bu konuşmayı üçüncü kez yapmak zorunda kalıyoruz Dr. Finney ve durumun ciddiyeti hakkında daha ne kadar net olabilirim bilmiyorum..."

Nico'yu düşünmemeliyim.

"...senin yaptığını kanıtlayamam ama kolonoskopi eğitimini porno kasetle değiştirmek hiç profesyonelce değildi..."

Nico'nun yüzünü düşünmemeliyim.

"...görevi kötüye kullanmaktan dolayı resmi bir kınama cezası almayı ciddi ciddi düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu utanç verici ve yeteneğinizi boşa harcamak olur, hastaneye zarar vermekten bahsetmiyorum bile..."

Nico'nun sinir bozucu ellerini düşünmemeliyim.

"...yeteneklerinize, teşhis konusundaki becerinize, hastalarınıza olan tutkunuza inanın. Bu son kez olmalı. Seni uyarıyorum..."

Nico'nun çıldırtıcı sesini düşünmemeliyim.

"...eğer bu şakalardan daha fazlasını planladığına dair en ufak bir belirti alırsam, konuyla ilgili kişisel hislerime rağmen, talep etmek zorunda kalacağım..."

Nico'nun sinir bozucu vücudunu düşünmemeliyim.

"Kendimi ifade edebildim mi?"

Pişman görünmeliyim. "Evet, efendim." Bir kez başımı salladım.

Dr. Botstein burnundan bana bir atı hatırlatan bir şekilde nefes verdi. Yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Dr. Botstein'ı bir ata benzetmemeliydim.

Başını salladı, sesi aniden ve beklenmedik bir şekilde daha yumuşak, babacan bir tona büründü. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum, Elizabeth. Tavrın beni şaşırtıyor. Bu kadar yetenekli, bu kadar çok çalışan, personel ve öğretim üyeleri tarafından bu kadar saygı ve hayranlık duyulan birinin senin gibi tüm bunları bir kenara atmak istediğini hiç görmemiştim."

Bu sözleri duyduğumda pişman görünmek zorunda değildim.

Hissettim ki

pişman ve mahcup. Bakışlarım yere düştü. "Özür dilerim."

Bakışlarıyla tekrar karşılaşana kadar bekledi; gözleri benimkileri aradı. Aniden sandalyesinde arkasına yaslandı ve bileğine bir fiske vurarak

sabırsız, sinirli bir el sallayıyla. "Git buradan."

İkinci kez söylenmesini beklemedim ve Dr. Botstein'ın ofisinin kapısını olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım. Güvenli bir şekilde koridora çıktığımda gözlerimi kapattım ve sinirli ama sessiz bir hırıltı çıkardım. Dr. Botstein'ın patlayan lateks eldivenlere nasıl sahip olduğunu anlayamıyordum.

Kendime karşı dürüst olursam, hayal kırıklığının asıl nedeni Nico'nun ben ayrılmadan önce klinik odasına geri dönmemesiydi. Çağrı aldım ve o dönmeden önce Angelica ve Rose'u bırakmak zorunda kaldım. Veda etme şansım olmadı ve bu muhtemelen onu son kez yüz yüze görüşüm olacaktı. Tedirgindim.

Dahası, Nico Manganiello'yu ve onun güzel yüzünü, sesini ve vücudunu düşünmeden edemiyordum - gözlerini... ve dudaklarını... ve onun.... *oraya gitmesem* daha iyi, dedim kendi kendime ve beynimdeki kanalı değiştirdim.

"Akıl hocanla görüşmen nasıl geçti?" Sol tarafımdan kara tahtaya çivi çakmaya benzeyen ama daha kötü bir ses geldi. Onu duymamış gibi davranmayı düşündüm ama bu fikri hemen reddettim. Fark edilene kadar didik didik eden ve dürtmeye devam eden bir tipti ve bugün onun beyin çöplerini kaldıracak havada değildim.

"Merhaba Meg."

"Merhaba,
Elizabeth."

Meg iğrenç biriydi; yine de birkaç ortak noktamız vardı. Benim gibi o da çoğu ikinci yıl asistanından daha gençti. O da benim gibi yirmi altı yaşında sorumluluk sahibi bir yetişkin olma kavramını çözmeye çalışıyordu. Yine benim gibi o da akademinin rahat ve güvenli sınırları dışında yolunu bulmaya çalışıyordu. Ayrıca o da benim gibi orta boylu, uzun sarı saçlı ve mavi gözlüydü.

Bunun dışında hemen hemen her konuda birbirimize zıt kutuplardık.

Onun gösterişli ve şık olduğu yerde ben dağınıktım. Onun her sarı telinde ve alınmış kaşında titiz olduğu yerde, ben gelişigüzel ve dağınıktım. O, içindeki femme fatale'i pratik bir ustalıkla kucaklayıp kullanırken -kirpiklerini savurarak ve yaklaşan mojo'yu fırlatarak- ben sadece her şeyi ortaya döktüm, açık saçık bir elbise giydim ve dağınıktım.

Star Trek Voyager terimleriyle ifade edecek olursam, Seven of Nine'ın B'Elana Torres'i gibiydim.

Bir an bekledim, sonra tek gözümü açtım. "Hâlâ burada mısın? Boğulacak kedi yavrusu yok mu? Korkutacak çocuk yok mu? O *gözün* yerini bulamıyorum

ihtiyacınız var mı?"

"Ha, ha, çok komik, Dr. Finney. İnsan kışınıza tekme yedikten sonra biraz daha pişman olacağınızı düşünüyor."

Diğer gözümü açtım ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Gülümsemesi her zamanki gibi hınzırcaydı ve biliyordum. O anda anlamıştım: Beni ispiyonlayan Megaloman Meg'di.

Bana bir atı hatırlatan bir şekilde burnumdan nefes aldım. "Nereden biliyordun?"

"Eldiven kutusunu odaya götürdüğünü gördüm; bugün Nisan Şakası Günü; klinik odası Dr. Ken Miles'a tahsis edilmişti. Dürüst olmak gerekirse Elizabeth, bir şaka planladığını anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Sen ne yaptın?"

Omuz silkti. "Dr. Botstein'ın klinik odasını Ken'inkiyle değiştirdim."

Gözlerimi tekrar kapattım, başım arkamdaki duvara düştü. "Git başımdan."

Dr. Ken Miles ve ben iki yıldır flört ediyorduk. Bu konuda çok kötüydü. Denemeleri genellikle benim irkilmemle sonuçlanırdı. Ayrıca kimsenin izlemediğinden emin olduğu zamanlarda burnunu karıştırma alışkanlığı vardı. Ayrıca kahveyi çok kremalı ve şekerli ya da dondurma ile birlikte içerdi.

Bunların hiçbirini anlaşılmayı bozan şeyler değildi çünkü o adamla çıkmak istemiyordum. Sadece ona vurmak istiyordum. Aslında sadece bir şeye vurmak istiyordum, hem de hemen.

Kısa süre önce kararımı vermiştim ve son muayenesini taradığımda pişmanlık duymadığım bir HIPAA ihlali yaptım. Hastalıksızdı, kalp ve akciğer sistemi sağlıklıydı. Simbiyotik ve karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkimiz olacaktı. Bu bana çok iyi uyacaktı.

"Oh, bu kadar zavallı olma. Ken'e 1 Nisan şakası yapmak istedin ve inan bana bunu çok iyi anlıyorum ama ben de senin hayatını zorlaştırma fırsatını kaçıramazdım."

"Neden buradasın?" Ellerimle yüzümü kapattım ve sonra gözlerimi ovuşturdum. Onu görmezden gelme planımın geçerli olduğuna karar verdim.

"Buradayım çünkü..." Ayaklarını sürüyerek boğazını temizledi. Sonunda devam etti. "Önümüzdeki hafta araştırma turlarıma başlıyorum."

Hareketsiz kaldım.

Öfkelendi. "Bugün infüzyon çalışması için VIP bir hastanın geldiğini ve onlarla görüşüğünüzü söylediler. Bir çeşit ünlü mü? Bu

Doğru mu?"

Umursamazca omuz silktim.

"Kahretsin Elizabeth, bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

Onun rahatsızlığının bir anını bile kaçırmak istemediğim için gözlerimi açtım ve sorusu karşısında homurdanmamaya çalıştım. Alay ettiğim zaman homurdandığımı tamamen kabul ediyorum. Alay etmeye, alay etmeye değer bir sesin eşlik etmesi gerektiğini düşünüyorum ve benim için bu ses homurdanmaktır.

Klinik odalarını değiştirdiğini bana açıkça itiraf ettikten sonra yaptığı bilgi talebi tam Meg'likti. Bariz olanı anlamamış gibi görünüyordu: kötü niyetli itirafının cevabımı renklendireceğini.

"Ah-ah-ah," diye azarladım sahte bir şaşkınlıkla. "Bu hasta gizliliğinin ihlali olur." Bu sözleri söylemenin Dr. Ken Miles'ın HIPAA ihlali karşısında beni ikiyüzlü yaptığını biliyordum ama elimde değildi. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkardı.

Meg'e Nico'dan asla ve kat'a bahsetmeyecektim. Muhtemelen imza isteyecek, fotoğraf çekirmek isteyecek ya da üçlü seks teklif edecekti. Ünlüler hakkında konuşma şekli çok tuhaftı. Onlara ilk isimleriyle hitap ediyor ve yaptıklarından sanki onları şahsen tanıyormuş gibi bahsediyordu. Çok tuhaftı.

"Oh, lütfen." Mavi gözlerini devirdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Önümüzdeki hafta öğreneceğim. Neden şimdi söylemiyorsun?"

Duvardan uzaklaştım ve omuzlarımı dikleştirerek onunla yüzleştim. "Tanrım, Meg. Hayatını zorlaştırma fırsatını kaçıramam."

Çağrı cihazım kalçamda vızıldamak için o anı seçti. Mükemmel zamanlama anlarından biriydi çünkü az önce esprili ve kalıcı bir şey söylemiştim. Yüzümde bir sırıtışla çağrı cihazıma baktım ve kaşlarımı çattım.

CRU rm 410 asap; VIP peds cgl605 cf iv

Mesaj kabaca şu anlama geliyordu: *Lütfen mümkün olan en kısa sürede 410 numaralı odadaki Klinik Araştırma Birimine gelin. Kistik fibrozis infüzyon çalışması olan 1605 numaralı protokol için VIP bir pediatrik hasta gelmiştir.*

Günün erken saatlerinde, Nico, Rose ve Angelica'nın yanına gitmeden hemen önce bana gelen mesajın aynısıydı. Kalbim iki kez çarptı.

"Ne?" Meg'in gözleri çağrı cihazıyla benim aramda gidip geldi. "Ne oldu?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine arkamı döndüm ve personel asansörlerine doğru yürüdüm. Meg'in sırtıma hançer sapladığını hissedebiliyordum.

Odadaki tek kişi NICO'ydu; Rose ve Angelica gitmişti. Ben içeri girerken döndü ve ben de girişin hemen içinde durakladım. Eğer Nico'yla -annesi ve yeğeni de şahitken- aynı odada olmak korkutucuysa, Nico'yla yalnız kalmak kırmızı alarm seviyesiydi.

Otomatik olarak yarım adım geri attım ve iri gözlerim onunkilerle buluştu. Önce o konuştu. "Merhaba."

"Merhaba." Başparmağımla omzumun üstünü işaret ettim. "Hemşirelerden birini çağırmanı ister misin?"

Yüz hatlarında kafa karışıklığı belirdi. "Ne için?"

"I...." Araştırma ekibinden birini çağırmak için bir bahane ararken nefesimi tuttum. "Düşündüm ki, yani infüzyonları uygulayan hemşirelerden biriyle konuşursanız çalışma hakkındaki kararınız için yardımcı olabilir."

Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Hayır. Seninle konuşmak istiyorum."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. Kendimi aptal hissettiğim kadar aptal göründüğümünden eminim. "Ben mi?" "Evet." Yavaşça başını salladı. "İçeri gel. Kapıyı kapat."

Kapıyı kapatmak mı? Aklını mı kaçırdı?

Hareket etmedim. Kapı kolunu Vulkan ölümüne kavrayarak felç olmuş gibi durdum. Birbirimize baktık.

O benim normal bir insan gibi davranmamı bekliyordu.

Onun ortadan kaybolmasını ve bu kâbusun dağılmasını bekliyordum.

"Elizabeth..." ağzı yana doğru kıvrıldı, kaşları çatıldı.

hareketsizliğim karşısında bariz bir şaşkınlık yaşadı. "İçeri girmeyecek misin?" "Evet." Hareket etmedim.

Nico'nun gülümsemesi genişledi, sadece ilahi dudakların ardındaki dişler alay ediyordu. Tam önümde durana kadar odayı geçti. Kapı koluna uzandı, eli benimkinin üzerine kapandı. Sıcaktı ve kolumda şok etkisi yaratan bir farkındalık dalgası yarattı. Hareketleri sayesinde ellerimiz birlikte kapıyı itti.

"İçeri gel." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. O kadar yakınımda duruyordu ki yeşil gözlerindeki siyah ve gümüş benekleri görebiliyordum.

"Tamam." dedim. Dedim. Onun yakınlığının yarattığı panik beni harekete geçirmeye yetmişti. Bakışlarımı onunkilerden kaçırdım ve elimi topuzdan ve onun tutuşundan çektim. Yanlışlıkla vücuduna temas etmemek için adımlarımı dikkatle seçerek etrafından dolaştım.

Küçük alanın ortasına geldiğimde kendimi kaybolmuş hissettim. Oturmalı mıydım? Ayakta mı durmalıydım? Eğilsem mi? Kollarımı mı kavuşturmalıydım? Yukarıdakilerin bir kombinasyonu mu? Döndüm ve onu yavaşça ilerlerken buldum. Geri çekildim. Kalçalarım kanepenin koluyla buluştu. Üzerine oturdum ve yakın yolculuğun kasıtlı görünmesini umdum.

"Yani..." Kollarımı kavuşturdum, kavuşturdum, kayıtsızmış gibi davrandım ve sesimin doğal olmayan gerginliğinden biraz irkildim. "Sorularınız olmalı."

Başını salladı. "Var. Bir sürü sorum var."

"Eh, bu beklenen bir şey." Laboratuvar önlüğümü sıvazlayıp bir broşür aradım. "Çalışma ilacıyla ilişkili yan etkiler hakkında yardımcı olabilecek bir broşürüm var."

Benim bulunduğum yerden bir metre kadar uzakta durdu ve bir kez daha ellerini ceplerine soktu. "Bununla ilgili sorularım yok, çalışmayla ilgili değil."

"Öyle mi?" Sesim çatallaştı.

Lanet olası kalp atışları geri gelmişti. Kıpırdamadan durdum ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. On bir yıl boyunca ondan kaçmak - onu, şovunu, o yazı, o geceyi, geçmişimizi düşünmekten kaçınmak- beni bir anda yakaladı.

Açıkça beni inceledi; gözleri ayaklarımdan başımın tepesine, sonra tekrar yüzüme kaydı. "Aynı görünüyorsun."

"Öyle mi?" Aptalca önlüğümün ön kısmına baktım, sonra tekrar ona döndüm. Aynı görüldüğümü düşünmüyordum. Aslında, tamamen farklı görüldüğümünden oldukça emindim. Gözlerimi ona diktim. Odaya girdiğimden beri ilk kez panik sisi dağılmaya başlamıştı. Eğer çalışma hakkında konuşmak istemiyorsa, ne istediğini merak ediyordum.

"Sadece..." saçımı işaret etti, "saçın hariç. Eskiden daha kısa saçların vardı."

Elim otomatik olarak örgüye gitti. "Evet, uyku saatinde saçımı kesmeye çalışan kimse olmadığı için sonunda uzadı."

Küçük iğnem karşısında Nico'nun ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Bunu unutmuştum."

"Ben unutmadım." Kesin bir dille cevap verdim. "Kaç yaşındaydık?"

"Saçımı kestiğinde mi? Beş yaşındaydın."

Yüzü bir gülümsemeyle ısındı. "Dört yaşındaydın. Şimdi hatırlıyorum."

Saçımı kestiğini hatırlayarak gülümsemesi, uzun zamandır gömülü olan eski bir yarayı uyandırdı. Gülümsemesine karşılık vermedim. Aslında, onun sessizce anımsamasını izlerken, gençlik yıllarımızdan kalan diğer anılar kanımı aniden dondurdu. Artık onun varlığından ürktüğümü hissetmiyordum. Kibrinden rahatsız olduğumu hissettim.

Dahası, Garrett'ın ölümünden sonraki yaz gösterdiği şaşırtıcı nezakete, bunun sonucunda yaşadığım suçluluk duygusuna ve bunca yıllık ayrılığa rağmen, bir yanımın onu hâlâ okulda bana zorbalık eden çocuk olarak gördüğünü fark ettim. Nico'dan hoşlanmamak ve ona güvenmemek içgüdüsel bir tepkiydi.

"Ne istiyorsun, Nico?"

Gözleri benimkilere kaydı ve muhtemelen ses tonumdaki ani kasvetten kaynaklanan bir şaşkınlık gölgesinin bakışlarının üzerinden geçtiğine tanık oldum. Bir an beni inceledi ve sonra hiç beklenmedik bir şey söyledi.

"Özür dilemek istiyorum."

Ona bakakaldım. Gerçekten birbirimize baktık, ama sonra ayaklarıma baktım ve onu yanlış duyduğumdan emin olarak başımı hafifçe öne eğdim. "Ne dedin?" Gözlerimi onunkilere dikerken sesimi hafifçe yükselterek sordum.

"Özür dilemek istiyorum. Daha önceki kabalığım için özür dilerim. Seni görmek... beklenmedik bir şeydi. Hazırlıksız yakalandım. Kötü tepki verdim."

Omuz silkmeye çalıştım. "Önemli değil. Yeğeniniz yüzünden büyük bir baskı altında olduğunuzu biliyorum."

"Evet, ama normalden fazla değil. Seni terslememeliydim ve kesinlikle bağırma malıyım. Özür dilerim. Beni affediyor musun?"

Kaşlarımla çattım, aniden sıcakladım ve rahatsız oldum. Yutkunamadım. "Elbette." Mırıldandım.

Tekrar birbirimize baktık. Gözleri yüzümde geziniyor, sanki beni hafızasına kazıyordu. Bakışlarının odağı beni mikroskop altındaki protozoa gibi hissettirdi.

Ayağa kalktım. Ani bir hareketti. Boğazımı temizledim. "Her şey buysa...."

"Hayır. Ben de..." Nico'nun gözleri doğrudan benimkilere baktı. Ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. "Sana bir teklifim var."

Midem gerildi ama çığlık atarak odadan kaçmak yerine yerimde durdum ve "Neymiş o?" diye karşılık verdim.

"Bence arkadaş olmalıyız."

Kaşlarım saç çizgimle buluştu. "Benimle arkadaş olmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Uh..." Arkasındaki kapıya, başının üstündeki duvara, muşamba zemine baktım. Her şey gerçek görünüyordu ve uyanık olduğumdan oldukça emindim.

"Ben

-Anlamıyorum."

Nico ellerini ceplerinden çıkarıp aramızda tuttu. "Eğer Angelica için bu çalışmayı yapmaya karar verirse, şehirde oldukça fazla olacağım."

Beklentiyle beni izledi. Cevap vermeyince ellerini indirdi. "Seni görmek isterim. Belki...." Boğazını temizledi. "Belki dışarı çıkabiliriz." Tamamen

şaşkın görüldüğüme eminim. Tamamen şaşkın hissediyordum.

Nico *the Face* Moretti -ya da Nico Manganiello- neden benimle arkadaş olmak istesin ki?

"Anlamıyorum." Tekrarladım ve beynim şaşkınlık otomatik pilotunda olduğu için, "Yani, çıkarları olan arkadaşlar gibi mi?" diye sordum.

Az önce bunu söyledim mi yoksa düşündüm mü? Yüzündeki eğlenmiş ifadeye bakılırsa, bunu söylediğimi tahmin ettim.

Yüksek sesle.

Yüzümü buruşturdum. "Yani, sen değil... Yani ben...."

"Hayır, Elizabeth." Gözleri hızlı bir hareketle üzerimde gezindi, sanki soruma istemsiz bir tepkiymiş gibi. "Çıkarları *olmayan* arkadaşlar, sadece arkadaşlar."

"Tabii ki. Ben...." demek istememiştim. Konuşmayı kesmek için oflayıp pufladım ve hemen kanepenin koluna yaslandım. Kirpiklerimin arkasından ona baktım. Ciddi görünüyordu. İfadesindeki hiçbir şey bunun bir şaka olduğunu ya da beni aptal yerine koymaya çalıştığını ima etmiyordu. Yine de gözlerim şüpheyi kısıldı.

"Sadece

arkadaş

mıyız?"

"Evet."

Başımı salladım. "Erkekler ve kadınlar sadece arkadaş olamaz. Gelmiş geçmiş bütün romantik komedileri izlemedin mi?"

"Benim kadın arkadaşlarım var." Yüzü biraz gevşedi ama gözleri hâlâ temkinliydi.

"Eminim vardır."

"İstiyorum." Çenesini bir çentik kaldırdı. "Eğer bir erkek kız kardeşlerle büyürse -ki ben üç kız kardeşle büyüdüm- o zaman kadın arkadaşlara sahip olabileceğine dair bir madde var."

Onu ve isteğinin tuhaflığını düşündüm. Aslında, tüm etkileşimimiz *Alacakaranlık Kuşağı* seviyesindeki absürtlüğe doğru ilerliyordu. Nico Manganiello insanlardan arkadaş olmalarını istemezdi ve benden de kesinlikle bir şey istememişti.

"Tamam." Teslimiyetimi omuz silkerek ifade ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ondan, isteğinden, sesinin yumuşaklığından, sözlerinin samimiyetinden, tüm bu durumdan bunalmış hissediyordum. Tuhaftı ve her zamanki gibi, birkaç dakika içinde beni şaşkına çevirmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, "Arkadaş olabiliriz" diye cevap verdim.

Bir kez başını salladı ama gülümsemedi. "Güzel. Bu iyi."

Ve üçüncü kez birbirimize baktık. O an hayatımın en gerçeküstü anıydı. Her nefes alışında göğsünün inip kalkışını izledim. Konuşmamızın tüm samimiyetine rağmen gözlerinin düşmanlığını tam olarak kaybetmediğini fark ettim. Gerçi, diye düşündüm, benimkiler de öyle.

Arkadaş olabileceğimizden şüpheliydim.

Nico'nun sanki çok önemli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alışını izledim. "Elizabeth, yapmam gerek-" demeye kalmadan çağrı cihazım belimde vızıldadı.

Dikkatimi ondan çektim ve mesaja odaklandım. Acil servisin önümüzdeki beş dakika içinde hepsi de ağır yaralı olan yedi travma hastası beklediğini bildiriyordu. Bu genellikle epik boyutlarda bir araba kazası anlamına geliyordu.

Kaşlarımı çattım; önce çağrı cihazıma, sonra da ona baktım. "Gitmem gerekiyor. Bir kaza oldu ve yardıma ihtiyacım var."

"Tamam." Başını salladı, sonra dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Duygulu gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu gölgesi vardı.

Aceleyle yanından geçtim ama kapıda durakladım. Sanki midemi ve diğer birkaç organımı kanepeye yaslanmış halde bırakmışım gibi hissettim. Omzumun üzerinden baktım.

Onu bıraktığım yerde duruyordu, sırtı kapıya dönüktü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ŞÜPHELERİM DOĞRUYDU ; yaralanmalar ve hasta akını bir araba kazasından kaynaklanıyordu. Vardiyam bitene kadar ve sonrasında birkaç saat travma ekibiyle birlikte çalıştım. Kısacası, kovulana kadar çalıştım.

Ama artık yapabileceğim başka bir şey olmadığından, günün iniş çıkışlarını ve her şeyini arkamda bırakmaya kararlıydım: araba kazasının yıkımını, Dr. Botstein ile utanç verici karşılaşmamı, başarısız şakayı ve Megaloman Meg'in kötülüklerini. Dahası, Nico Manganiello'yu ve onunla ilgili tüm anılarımı, tüm acı ve pişmanlıklarla birlikte saklandıkları yere geri koymam gerekiyordu.

Günlerden Salı'ydı ve Salı günleri genellikle haftanın en önemli günüydü çünkü Salı gecesi örgü gecesiydi.

Salı gecesi örgü grubumdaki hanımların son iki yıldır kalbime girdiklerini itiraf etmek zorunda kaldım. Başlarda hepsini birden içeri almaktan pek hoşnut değildim; sanki kaleyi basıp malları yağmalayacaklarmış gibi hissettiriyordu. Ancak özen ve karşılıklı saygı kuşatmasını durdurmaya yönelik tüm çabalar, şişelerce kırmızı şarap, tekila shotları, müstehcen şakalar ve kamgarn Malabrigo ipliği üzerinde kurulan bağla birlikte yok oldu.

Günün ağırlığı altında sendeleyerek en yakın arkadaşım Janie ile paylaştığım daireye girdim -gerçi Janie nişanlandığından beri nadiren evde oluyordu- ve çantamı, ceketimi ve anahtarlarımı salondaki masanın üzerine fırlattım. El örgüsü eldivenlerimi, atkımı ve şapkamı üzerimde bıraktım. Bitirdiğim takımın uyumunu göstermek istiyordum.

"*Ai-oh!*" Ashley oturma odasından bana bağırdı, "Kıçını kaldır da buraya gel kızım. Sandra şapkayı bitirdiğini söyledi. Görmek istiyorum." Yüz hatlarımı anında bir gülümseme kapladı ve koridorda biraz daha dengeli yürüdüm.

Ashley beni güldürme konusunda her zaman son derece başarılıydı. Aslen Tennessee'liydi ve bana bir keresinde -birkaç sert margarita eşliğinde- Chicago'ya ailesinin onu "cahil bir park bekçisiyle" evlendirmemesi için taşındığını anlatmıştı. Şansıma o da Chicago General'da pediatri hemşiresi pratisyeniydi, bu yüzden onu bazen öğle yemeğinde görebiliyordum. O günler güzel öğle yemekleriydi.

Dramatik bir giriş yapmaya çalıştım, başımı köşeden içeri soktum, yukarıda bahsettiğim şapka kafamda gösterişli bir açıyla duruyordu. Kaşlarımı salladım ve hooop ve bağırışlarla karşılaştım.

"Bu şapkayı sevdim." Marie koltuğunda öne doğru eğildi, dirseğini çapraz bacağının üzerine koydu ve bana onaylayan bir gülümseme verdi; kıvrıkcık sarı saçları omuzlarından öne doğru dökülüyordu. Marie, aramızdaki uyumsuzlar arasında en sanatsal olanıydı. Serbest yazar ve illüstratördü ve son derece yetenekliydi. Ayrıca mükemmel bir aşçıydı. En sevdiğim örgü geceleri Marie'nin evinde olurdu çünkü dışarıdan yemek sipariş etmek yerine her zaman yemek pişirirdi. Bu gibi durumlarda, kahvaltıda harika Belçika waffle'ları yaptığı için, eğer başarabilirsem genellikle yatıya kalırdım.

Başımı işaret ettim ve köşeye doğru adım attım. "Bu şapkayı mı kastediyorsun?" Sırtışım biraz daha geniş olsaydı, yüzümü yarardı.

Sandra uyumlu atkı ve eldivenleri görünce ayağa kalktı. "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Sen. Örgü. Dehası." Ağzını kocaman açarak beni işaret etti. "Bu kadar harika olduğuna inanamıyorum. Bakayım o sıska poponu buraya getir." Aslen Teksaslı olan Sandra aramızdaki en gürültücü ve en dik kafalı kişiydi. Aslında zaman zaman o ve ben bu unvanı paylaşıyorduk ama çoğu zaman onun beni geride bıraktığını düşünmek hoşuma gidiyordu. O da benim gibi Chicago General'da ihtisasının ikinci yılını bitiriyordu ama psikiyatri asistanıydı.

Odaya girdim ve parmaklarımı oynattım, biraz kötü bir caz eli denemesi yaptım ve Sandra'nın yanına geçtim. Beni yarı yolda karşıladı ve daha yakından incelemek için hemen eşarbımın bir ucundan tuttu.

"Fair Isle mı bu? Desenini nereden buldun?" Fiona koltuğunda döndü ve hem Sandra'ya hem de bana işaret etti. Ben yaklaşırken elindeki örgüyü kenara bıraktı. Fiona 1.80 boyundaydı ve Janie ile bana bir periyi hatırlatıyordu. Saçları kısaydı, kirpikleri uzundu ve geniş koyu renk gözleri her zaman bilmiş bir parıltıyla ışıldar gibiydi. O bizim gayri resmi sığınak annemizdi ve hepimiz onu çok severdik.

"Sandi Rosner'ın Mini Mochi Fair Isle Şapkası'na dayanıyor. Ben sadece kalıbı aldım ve eşleşen atkı ve eldivenler için yeniden işledim." Fiona'ya bir eldiven uzattım ve incelemesini izledim.

"Bu deseni biliyorum." Kat sessizce gönüllü oldu. Kahverengi, dalgalı saçlarını omzundan ayırdı ve margarita bardağına uzandı. Janie, Kat ile bir önceki işinde tanışmıştı; Janie -mimar olarak oldukça yetenekli olmasına rağmen- bir mimarlık şirketinde muhasebeci olarak çalışıyordu.

firma. Janie artık nişanlısının şirketinde kıdemli müşteri yöneticisi olarak çalışıyor, Kat ise firmada yönetici sekreteri olarak görevine devam ediyordu. Kat tatlı, nazik, içten ve çok ama çok sessiz biriydi. Onu istediğim kadar iyi tanıımıyordum ama ne kadar harika biri olduğunu ilk elden biliyordum.

Janie elinde margarita bardaklarıyla mutfaktan çıktı. Yalınayak yürüyen altı ayaklı bedenini bir buçuk metreye çıkaran ince topuklu ayakkabılarının üzerinde dengede duruyordu. Janie ve ben inanılmaz derecede kullanışsız ayakkabılara karşı zaafımızı paylaşırdık.

Beni görünce gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Margarita ister misin? Limoncello ve Patrón ile yapıyorum."

"Evet. Margarita alacağım." Gülümsemesine karşılık verdim. Onu gördüğüm için çok mutluydum. Geçen haftaki buluşmamızdan beri onu görmemiştim ve en iyi arkadaşımı özlemiştim.

Janie üniversitede oda arkadaşımı ve onu hiç sahip olamadığım kız kardeşim gibi severdim. İkimiz de annelerimizi nispeten genç yaşta kaybettiğimiz için birbirimize erken bağlanmıştık ama ortak tuhaflığımız da vardı. Ben ilkokulda sınıf atlamış alaycı, iğneleyici bir erkek fatmaydım, Janie ise yürüyen bir hesap makinesi ve ansiklopediydi. Cennette yapılmış bir eşleşmeydik ve ikimiz de sekiz buçuk numara ayakkabı giyiyorduk.

"Tamam, iki tane daha geliyor." Bana doğru başıyla işaret ettikten sonra bardaklardan birini Ashley'e, diğerini de Sandra'ya uzattı. Sonra ellerini giydiği Wonder Woman önlüğüne sildi. Ateş motoru kırmızısı bir bukle gevşek topuzundan kurtulmuş ve yüzüne düşmüştü. Onu üfleyerek uzaklaştırdı ve mutfığa döndü.

Marie Ashley'in bardağına uzandı, bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. "Oh... bu iyi. Limoncello güzel bir şey katmış."

Fiona eldivenimi bana geri verdi. "Çok güzel iş çıkarıyorsun." Atkıma hüznle gülümsedi. "Örgü örmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Fiona," dedim ona doğru eğilerek, "unutmadan, odamda Gracie ve Jake için bir şey var. Build-A-Bear Atölyesi'nde ayı setlerinde indirim vardı."

Kaşları havaya kalktı ve gözleri şaşkın bir memnuniyetle parladı. "Teşekkür ederim, Elizabeth. Ama bunu yapmak zorunda değildin. Onlara oyuncak almayı bırakmalısın."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" Sandra kanepedeki yerinden seslendi.

Ben Fiona'ya *sakın onlara söyleme!* diye bağırarak uyarı bakışını atamadan sesini yükseltti ve gruba, "Elizabeth Gracie ve Jake'e Build-A-Bear setleri aldı," diye duyurdu.

Yüzümü buruşturdum ve daha sonra geleceğini tahmin ettiğim şeyi bekledim.

"Bekle...." Ashley elindeki işi bıraktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Dün pediatri ünitesine bırakılan kitler hakkında bir şey biliyor musun? Kimin yaptığını bulamıyoruz. Otuz tane falan vardı."

Evet, ayıları ben bırakmıştım. İndirimdeydiler. Çocuklar ayıları sever. Çocuklar hastanede olmamalı. Önemli bir şey değildi. Bunu tartışmak istemedim. Sandra muhtemelen bana Florence Nightingale diyecek, bu da sonunda birinin benim besleyici ve/veya annelik içgüdülerimi tartışmasına ve ardından her türlü biyolojik saat şakasına yol açacaktı. Kural olarak, kötü davranışlarımla dalga geçilmesine aldırılmazdım ama iyi davranışlarımla dalga geçilmesinden, hatta bunu itiraf etmekten nefret ederdim. Dikkatler tartışmasız iyi bir davranışa çekildiğinde kendimi sahtekar gibi hissederdim.

Ashley'nin dikkatli bakışlarıyla karşılaşmadım. Konuyu değiştirdim.

"Fiona-Fiona-" Dişlerimi gösterdim. "Sende bir şey var Dişlerin, tam burası." İki ön dişimin arasını işaret ettim.

Fiona standart dudak dansı-kaş çatma-tükürme-sallanma hareketini yaptıktan sonra tırnağıyla dişlerini karıştırdı, "Hiçbir şey için teşekkürler millet. Bunca zamandır burada dişlerimde bir şeye mi oturuyordum? Sadece Elizabeth bana söyleme nezaketini gösterdi."

Sandra margaritasına doğru homurdandı. "Pshaw. Ben hiçbir şey fark etmedim. Ve Elizabeth bu tür şeylere çok takıntılıdır. Bir keresinde dişlerimdeki biber lekesini çıkarmak için bir dakikadan fazla uğraşmıştım. Şuradaki Bayan Mikroskop Gözler dışında *kimse* göremedi."

Omuz silktilim. "Peki. Bir dahaki sefere kesici dişlerinin arasından kocaman bir maydanoz parçası sarkarken sana söylemem."

"Fiona'nın iğrenç dişlerinde yiyecek saklama alışkanlığıyla ilgisi olmayan bazı haberlerim var." Ayı Yap hilemden habersiz görünen Ashley, Fiona'ya göz kırptı; Fiona da bu göz kırpmaya donuk bir ifadeyle karşılık verdi.

"Elizabeth'in mikroskop gözleriyle bir ilgisi var mı?" Sandra kaşlarını bana doğru salladı. Dilimi çıkarmayı düşündüm ama Fiona dikkatini tekrar eşarbıma verdiğinden vazgeçtim.

"Hayır, şaşırtıcı bir şekilde öyle değil." Ashley'nin gülümsemesi gizemli bir hal aldı ve dramatik sessizlikten yararlanarak durakladı. Sonunda dedi ki, "Bunun bir şeye ilgisi var."

bugün hastanede ünlü."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve tüylerim diken diken oldu. İfademi düzelttim ve tepki vermemek için takdire şayan bir iş yaptım.

"Hastanede ünlü biri var mıydı? Ben bir şey duymadım." Sandra yeniden kanepeye oturdu ve proje çantasını karıştırmaya başladı. "Umarım iyi biridir."

"Öyleydi ve öyle ve kim olduğunu asla tahmin edemezsin." Ashley hepimize baktı, heyecanı belli olmaya başladıkça sırtışı da artıyordu.

Marie işine döndü ve gözlerini devirdi. "Bizi bu ıstıraptan kurtar."

"Tamam, *Nico Moretti*'ydi!" Ashley beklenti ve heyecanla gülümsedi.

"Vay be." Sandra ve Fiona hep bir ağızdan.

"Onu gördünüz mü?" Kat bile büyülenmiş görünüyordu.

Ashley başını salladı. "Maalesef hayır. Görmüş olsaydım muhtemelen kendimi tutamazdım ve şu anda hepiniz kefaletimi ödeyip beni hapisten çıkarıyor olurdunuz."

Sandra başıyla onayladı. "Buna değerdı. O adam... benim şaplak atılacak yaramazlar listemde."

Marie sağ elini Sandra'ya doğru kaldırdı. "Onaylıyorum!" dedi ve iki kadın birbirlerine beşlik çaktı.

"Bu konuda bir şey duydun mu Elizabeth?" Fiona bana şüpheyle bakıyordu, muhtemelen alışılmadık derecede sessiz olduğumu fark etmişti.

Günün erken saatlerinde Nico'nun yüzümü ezberlemiş gibi bana bakışı, samimiyet ve düşmanlıkla dolup taşan gözleri ve benden arkadaş olmamı isteyişi gözümün önünden geçti. Bu çok garip ve saçmaydı ve beni hem sıcak hem de soğuk hissettirdi: sıcak çünkü benden arkadaş olmamı istemişti ve soğuk çünkü bunun imkansız olduğunu biliyordum. Onu düşünemiyordum. Düşündüğümde ise kendimi karmakarışık ve keyifsiz hissediyordum.

Boğazımı temizledim ve omuz silktim. Yalan söylemek yerine, o akşam ikinci kez konuyu saptırmaya karar verdim. "Aslında bugün Dr. Botstein tarafından azarlandım."

"Ne? Yine mi?" Kat örgüsünü kucağına bıraktı. "Ne yaptın sen? ne yapıyorsun?"

Eşarbımı boynumdan çözdüm ve onun yanındaki koltuğa oturdum.

"Benim eşek şakalarımından birine maruz kaldı."

Ashley ağzının yarısı margaritayla doluyken güldü. Çabucak yutkundu. "Bu seferki neydi, kolasında mentos mu? Benim favorim porno kaset değiştirmeydi - bunu asla senin üzerine yıkamazlardı. Tabii bir de Dr. Meg'in kahve fincanının altına kalıcı kalemle 'Ben bir otuzbirciyim' yazdığın zaman vardı - bütün sabah öyle dolaştı, sadece kahvesini içti, ne aptaldı."

Janie elinde iki bardakla mutfaktan çıktı; birini önüme koydu, birini de kendine ayırdı. Teşekkür ederek gülümsedim ve atkımı kucağıma koydum.

"Acil servis kliniğinden açılmamış bir kutu lateks eldiven aldım, birkaç tane sini losyonla doldurdum ve açıldığında patlayacak şekilde ayarladım."

"Yani Dr. Boty'nin yüzü gizemli, jelatinimsi, beyaz bir yapışkanla mı kaplandı?" Ashley onaylar gibi baktı.

"Aslında bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Sonrasında bana garip bir şekilde iyi davrandı."

"Bu çok garip." Ashley bana baktı. "Dr. Boty pediatri katında tam bir terör estiriyor. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyorum."

"Bunları neden yaptığını anlamıyorum. Neden kariyerini bu şekilde riske atıyorsun?" Fiona sesini alçak tuttu ve soruyu sadece bana yöneltti; yüz ifadesi endişe ve annelik hüsrânının bir karışımıydı.

"Ben sadece-" Onun onaylamayan bakışları altında tekrar utandım, kendimi ona karşı savunma ihtiyacı hissettim, daha önce Dr. Botstein'a karşı bunu yapamamış olsam bile. "İşim bu. Stresli bir iş. Çocuklar acil servise kurşun yarasıyla geliyor; bebekler hasta geliyor ve ben onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Şikayet etmiyorum, yaptığım işi seviyorum ve bir fark yarattığımı hissediyorum ama bu... sinir bozucu olabiliyor. Şakalar bana yardımcı oluyor, ne bileyim, işleri hafifletiyor."

"Açıkçası her gün bu sorunlarla uğraşmanın senin için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama iş stresiyle başa çıkmanın kendine daha az zarar veren bir yolunu bulabilirsin gibi görünüyor." Fiona'nın ifadesi yumuşadı. "Sadece senin için endişeleniyorum. Bir çıkış noktasına ihtiyacın var...ihtiyacın var...."

Birine.

Sözcük söylenmedi ama iması söylenmeden aramızda asılı kaldı. "Evet, şey..." Boğazımı temizledim ve sesimi yükselttim, böylece diğer oda duyabiliyordu. "...bu bir kazaydı. Eldiven şakasını Dr. Ken Miles için yapmıştım ama odayı önce Dr. Botstein kullanmış olmalı."

"O biraz seksi-Ken, Dr. Botstein değil. Dr. Botstein erken kırışmış bir poposu olan birine benziyor." Sandra kendi gözlemini vurgulamak için başını salladı ve içkisinin kalanını yudumladı.

"Aynı fikirdeyim." Ashley de kadehini kaldırdı. "Ama umarım bunu asla öğrenemeyiz."

"Pug ve Shar Pei gibi bazı köpek türlerinde kırışıklıklar vardır." Janie margaritasını yudumladı ve kenarındaki fazla tuzu yaladı.

Hepimiz bir an durakladık ve devam edip etmeyeceğini görmek için bekledik. Janie'nin tuhaf zamanlarda önemsiz gerçekleri dile getirmek gibi etkileyici bir alışkanlığı vardı. Hepimizin ona hayran olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Janie, sol saha yeteneklerin çok etkileyici. Sen tanıdığım en etkileyici sol saha oyuncususun." Sandra gizlice Kat'in neredeyse dolu margaritasına uzandı ve bir yudum aldı.

Janie kaşlarını çattı. "Beyzbol pozisyonunu mu kastediyorsun?" Sandalyesine geri oturdu ve sol üçüncü parmağındaki müstehcen büyüklükteki yakut yüzüğü çevirdi. "Ben hiç beyzbol oynamadım."

"Hayır, tatlım. Sol sahanın dışında bir şeyler söyleyen birinden bahsediyorum. Nereye gittiğini ya da beni nereye götüreceğini asla bilemem. Ben sadece bu yolculuğa eşlik ettiğim için mutluyum." Sandra Janie'ye içten bir öpücük kondurdu, bu da Janie'nin tatlı tatlı gülümsemesine neden oldu.

Kalbim burkuldu. Kahretsin, Janie'yi çok özlemiştim. Gözlerimi kırpıştırarak ani nemi uzaklaştırdım ve bu aşırı tepki için kendimi azarladım. Janie evleniyordu; ölmüyordu. Onu görmeye ve onunla konuşmaya devam edecektim ama bu kadar sık değil. Kendime gelmem gerekiyordu.

Ne yazık ki mantık yalnızlığa çare olmuyor.

Kat, Sandra'nın margaritasını aşırđığını fark etmiş gibi görünerek kekelemeye başladı. "Benim-Sandra'mı çaldığına inanamıyorum!"

Sandra başını eğdi ve büyük bir yudum aldı.

"Sorun değil. Biraz daha yapıp bir sürahi getireyim." Janie ayağa kalktı ve Sandra'nın boş bardağına uzandı. "Ama Sandra açgözlülük ettiği için gelip bana yardım etmesi gerekiyor."

Sandra ayağa kalktı. "Peki. Bu adil bir ceza."

"Ben de geleceğim." Şapkamı çıkardım, atkım ve eldivenlerimle birlikte paketledim. Kızıl saçlı ikiliyi mutfağa kadar takip etmeden önce el örgüsü üçlüyü sandalyemin üzerine bıraktım.

Sandra, Janie'nin arkasından ilerledi ve makul büyüklükteki alana girerken granit tezgahı sevgiyle okşadı. "Bu mutfağa bayıldım. Yemek pişirmek için bir mutfak."

Omuz silktim. Pek aşçı sayılmazdım. Temizlik yapmayı da sevmezdim.

"Bu mutfağı onaylıyorum. Bulaşık makinesinin lavaboya, buzdolabının da ocağına göre yerleştirilmesini beğendim." Janie kokteyl çalkalayıcısına tekila ve limon suyu doldururken ikimizin de üzerinde yükselerek konuştu. "Sandra, biraz daha misket limonu sıkmaya başlayabilir misin? Buzdolabının alt çekmecesindeler."

"Bunlar gerçekten güzel margaritalar, Janie. Aferin." Bir tabağı tuz döküp Sandra'nın boş bardağının kenarını kaplarken ona gülümsedim.

"Sanırım limoncello ve taze limon suyu. Ayrıca şeker yerine agave nektarı kullandım." Janie kehribar renkli şurubu çalkalayıcıya sıktı, kapağı yerine koydu ve karışımı kuvvetle salladı.

"Gelecek hafta Iowa'daki mezunlar toplantısına gittiğimizde bunları yapmalısın," dedim tekilanın kapağını kapatırken.

Janie aniden çalkalamayı bıraktı ve ağzı hafifçe açık, kocaman gözlerle bana baktı. Hiç kıpırdamadan durdu. Sandra ve ben endişeli bir bakış attık.

"Janie...? İyi misin?"

"Tamamen unutmuşum. Yeniden bir araya geldiğinizi tamamen unutmuşum." Janie çalkalayıcıyı yavaşça tezgâha indirdi. Hem perişan hem de dalgın görünüyordu.

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Yüreğim daraldı. "Başka planlar mı yaptın?" "Ben... Ben b i r yolunu bulacağım, bir şeyler düşüneceğim."

Omzumun üzerinden öyle bir bakıyordu ki, bir şeye konsantre olmaya çalıştığını anladım.

Sorun.

Sandra, Janie ile benim aramda bir bakış attı. "Ne gibi planlar yaptınız?"

Belki ben yardımcı olabilirim?"

Janie iç çekti. "Biz Quinn ve ben Boston'a ailesini görmeye gitmeyi planlıyoruz. Ailesiyle tanışacaktım ama..." Janie'nin ela bakışları benimkilerle buluştu. "Yeniden bir araya gelmeyi tamamen unutmuşum. Geziyi çok uzun zaman önce planlamıştık."

"Kafam karıştı. Quinn'in ailesiyle arası açık değil mi? Onu evlatlıktan reddetmediler mi? Kardeşinin ölümünden ya da buna benzer bir saçmalıktan dolayı onu suçlamıyorlar mı?" Sandra atılmış çalkalayıcıyı aldı ve Janie'nin yarım bıraktığı işi bitirdi.

Janie başını salladı. "Evet, suçladılar. Hâlâ öyle mi emin değilim. Birkaç hafta önce annesini aradım ve kendimi tanıttım. Ona oğluyla evlendiğimi söyledim ve bir noktada ona birkaç torun vermeyi planladığımı açıkladım."

Sandra'nın elleri titremenin ortasında durdu. "Ne yaptın?"

"Şey, ailesinden, annesinden ve babasından ayrı kalmasının bir dereceye kadar düşünceliliğine katkıda bulunduğunu biliyorum. Affedilmeleri karşılığında onlara torun verebileceğimi düşündüm."

Hiç şaşırmamıştım. Janie pratik zekâdan başka bir şey değildi. Plan bana tamamen mantıklı gelmişti.

Sandra Janie'ye göz kırptı, sanki gözlerini yeterince kırparsa Janie kaybolacak ya da kuyruğu çıkacakmış gibi. Çalkalayıcıyı Sandra'nın elinden aldım ve kokteyli karıştırma işini bitirdim.

"Bunu yaptığina inanamıyorum. Çocukları kullanıyorsun...."

Janie başını salladı, "Hayır. Çocukları kullanmıyorum. Nasıl olsa çocuklarımız olacak ve ben de neden ailesini doğru kararı vermeye *ikna etmek* için bu gelecekteki çocuk fikrini kullanmayalım diye düşündüm."

Sandra boğulur gibi bir ses çıkardı ve mutfak tezgahına yaslandı. "Çocukları kullanmayacaksın, değil mi? Yani daha sonra -doğduklarında- ailesini manipüle ederek..."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Janie bu düşünce karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunu asla yapmam. Ben sadece anne ve babasının ona bir şans vermesini istiyorum. Sadece çaba göstermelerini istiyorum. O çok... o çok...."

"Huysuz mu?" Margaritayı Sandra'nın bardağına doldururken ben de ekledim.

Janie gülümsemesini kaşlarını çatarak bastırmaya çalıştı. "Hayır, huysuz değil. Hassas biri. Bunu pek fazla insana göstermez."

Homurdandım. "Yani bunu sadece sana gösteriyor."

Beni görmezden geldi. "Ama öyle. Ve ailesini özleyiyor. Ve onlar onun ailesi. Ben de onlarla tanışmak istiyorum. Benim hiç annem olmadı, gerçekten olmadı ve onun annesi de harika birine benziyor, oğlunu evlatlıktan reddetmesi dışında. Ve neden benim çocuklarımın da büyükanne ve büyükbabaları olmasın?"

Sandra'nın bardağını kaldırdım ve bir yudum aldım. "Olmalılar. Bu kararında seni tamamen destekliyorum."

Janie başını sallayarak beni takdir etti; "Teşekkür ederim Elizabeth. Destegin çok anlamlı."

Ben bir yudum daha alamadan bardağını elimden alırken Sandra hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Peki ya yeniden bir araya gelme? Bu insanları ziyaret etmeyi kabul ettirmek senin için çok zor olmuştur herhalde, değil mi?"

Janie Sandra'dan bana baktı. Cevap vermedi.

Akşamın erken saatlerinden beri hissettiği çökkünlük duygusu tam teşekküllü ve ani bir depresyona dönüşmüştü. Janie'den Boston seyahatini yeniden planlamasını isteyemezdin. Bir aileye sahip olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Onun ailesi, hiç ailesi olmamasından daha kötüydü. Kız kardeşleri suçluydu ve babası - iyi niyetli olmasına rağmen - bilgisizdi ve dürüst olmak gerekirse, kişilik olarak kuru boyaya benziyordu. Annesi, hayattayken, işine geldiği zaman ailesini terk eden korkunç bir kadındı.

En azından benim babam ve annemle ilgili harika anılarım vardı.

Janie bunu hak etmişti. Kocasının ailesinin onu tanımasını ve sevmesini hak ediyordu.

Tezgâha baktım ve granitte bir desen çizdim. "Boston'a gitmelisin." Sonunda onun bakışlarıyla buluşarak söyledim. "Gerçekten. Boston'a git."

Başını iki yana salladı. "Ben yeniden planlayabilirim. Buluşmanı erteleyemezsin."

"Geleceğim." Sandra'nın açıklaması biraz bulanık bir haykırıştı. Janie ona gözlerini kırptırdı. "Boston'a mı?"

"Hayır, Harika Kadın. Elizabeth'in lise buluşmasına gideceğim. Ben Elizabeth'le gideceğim, sen de McHotpants'ınla Boston'a gidip o korkunç insanlara bebek yapacaksın."

Janie bana baktı. Ben de Janie'ye baktım. Ben Sandra'ya baktım. Sandra bana baktı. Janie Sandra'ya baktı. Sandra Janie'ye baktı.

Sandra bardağını tekrar kaldırdı, bana göz kırptı ve ikimizin şerefine kadeh kaldırdı. "Arkadaş eskortlara. Eskortlar gibiler ama paraları yok."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"F^{OR THE LOVE} of chartreuse, lütfen başka bir şey dinleyebilir miyiz?"

"Hayır."

"Lütfen oh lütfen oh lütfen oh lütfen." Sesi çok ıstıraplı ve işkence görmüş gibiydi.

"Hayır."

"Kahretsin, Elizabeth. Üç ilmek attım ve bu şalın iki sırasını sökmek zorunda kaldım. 'Orospu' ve 'fu-' demek istediğini bildiğin halde bir ergenlik öncesi çocuğun daha 'kız' ya da 'öpücük' demesini dinleyemem."

"Peki." Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıktım. "Başka bir şey seç."

Sandra ayağa fırladı, elindeki örgü yığının kenara bıraktı ve iPhone'umu kaptı. "Tanrım, çok teşekkür ederim. Müziğinle dalga geçmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bunu nasıl dinleyebildiğini gerçekten anlamıyorum. Her kısırlaştırılmış dizede vajinamın büzüştüğünü hissedebiliyordum."

"Oh, hadi ama!" Gülererek sürücü koltuğundan Sandra'ya baktım. "Son şarkıda ağzınla eşlik ettiğini gördüm."

"Evet, ama tıpkı bir şizofrenin kendi kendine konuşması ya da Disney World'deki o sinir bozucu yolculuktan indikten sonra *It's a Small World After All'un* günün geri kalanında aklından çıkmaması gibi." Albümlerimi karıştırdı ve her geçişte kaşları aşağı doğru indi. "Sen tam bir çatlaksın. Buradaki her bir albüm erkek grubu şitzterhozen'i."

Sandra tiksintisini gizlemeye çalışmadan telefonumun ses girişini çekip orta konsola attı. Kendi telefonunu çıkardı ve bir yandan müzik ararken bir yandan da fişe taktı. Oynat tuşuna bastığında ve hoparlörlerden boğucu, duygulu bir ses yankılandığında, başı koltuk başlığına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Oh, evet. Tanrım, işte bu." Parmakları dizlerinin üzerinde kendinden geçmeye benzer bir şekilde bir esneyip bir gevşiyordu.

Mississippi Nehri'ni yeni geçmiştik, I-80'de batıya doğru ilerliyorduk. Sandra'ya Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı'nda duracağımıza söz verdim, böylece kulaklı bir kamyoncu şapkası satın alabilecekti. Bir yanım kamyon durağının onun için yolculuğun ana cazibesi olup olmadığını merak ediyordu.

Otoyolun her iki tarafında da genellikle mısır tarlası olan dönümlerce alan çoraktı. Büyük gümüş silolar, kırmızı ahırlar ve pitoresk çiftlik evleri manzarayı süslüyordu. Uzun, yapraksız ağaçlar yol boyunca sıralanmış, gökyüzüne doğru kahverengi çalılar gibi uzanıyordu. Dışarısı neredeyse elli dereceydi ve gökyüzü henüz gri mi yoksa mavi mi olmak istediğine karar vermemişti.

"Yani..." Yanımdaki Sandra'nın sesi rahatlamış, neredeyse rüya gibiydi. Örgü örmeye yeniden başladı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Ne hakkında?"

"Lisedeki dinamikleriniz hakkında. Orada olmasını umduğun biri var mı? Kaçınman gereken biri? Balo kraliçesi kimdi ve ondan nefret ediyor muyuz?"

"Şey... bir bakayım..." Koltuğumda tekrar kıpırdandım ve direksiyonu gevşetmek için kendimi zorladım ve sonra küçük beyaz bir yalan söyledim. "Gerçekten bilmiyorum."

Dürüst olsaydım, "*Umarım herkes oradadır*" derdim. "Hangi bölüm olduğunu bilmiyor musun?" Sandra'nın başı müzikle birlikte sallanıyordu. "Lise dinamikleri hakkında pek bir şey bilmiyorum." En azından bunu,

çoğunlukla doğrudu. Lise boyunca popüler insanların dinamiklerine pek dikkat etmemiştim. Ama evrensel olarak görünmez olduğumu biliyordum.

Çevresel görüşümde, başının benimkine doğru sallandığını gördüm. Bir an durakladı, sonra "Ben saçmalık diyorum" dedi.

Ona yan gözle baktım. "Bu doğru. Ben biraz yalnız biriydim."

Yalnız derken, gerçekten de akranlarımdan ne pahasına olursa olsun uzak duran, kötü ruhlu, huysuz bir surat olduğumu kastetmiştim.

"O zaman neden gitmek istiyorsun ki? Her şeyi bir kenara bırakıp Vegas'a gidebiliriz."

"Bazı arkadaşlarım vardı." Kendimi savunmaya çalıştım, yüzüm artık grimsi bir yalanla ısınıyordu.

Lisede bazı arkadaşlarım -daha doğrusu tanıdıklarım- vardı ama hiçbirinin gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Gerçek şu ki, lise mezunlar toplantıma gitmeyi çok istiyordum ama Sandra'ya bunun nedenini söyleyemiyordum çünkü nedenlerimin çoğu önemsiz, yavan ve aptal ölçeğinde on üzerinden ondu.

Kabul ediyorum, bir yanımda merak ediyordu.

Ancak içimde çok daha büyük bir parça gitmek istiyordu çünkü çok çalışmışım ve artık bir tıp doktoruydum. Popüler, güzel ve lisedeyken varlığımdan bile haberdar olmayan tüm insanlara üstünlük taslamak istiyordum.

Okul. Hepsinin bir tür başarısızlık olduğundan -parmaklarımı çaprazlayarak- emindim. Kendimi Elizabeth Finney, MD, yani Tıp Doktoru olarak tanıtmak istedim. Chicago'dan ayrılmadan önce bunu aynada birkaç kez denemiştim ve sunumum konusunda kendimi iyi hissediyordum.

Konuşma taklidim genellikle şöyle oluyordu: Onlar şaşırdı:

"Elizabeth? Sen misin?"

Ben, hazırlıksız yakalanmış: *"Oh-hi. Evet, benim, Elizabeth."*

Onlar, güzelliğim karşısında hayret ve hayranlık içinde: *"Aman Tanrım, tamamen farklı görünüyorsun."*

Ben, mütevazı bir gülümseme: *"Ah, teşekkürler!"*

Onlar, ilgiyle ve güzelliğim karşısında şaşkınlıkla: *"Şimdi ne yapıyorsun? Nerede çalışıyorsun?"*

Ben, kibarca alçakgönüllülükle cevap veriyorum: *"Ne? Şimdi ne yapıyorum? Aslında tıp doktoruyum."*

Onlar, tamamen şaşkına döndüler ve kelimeleri karıştırdılar: *"Aman Tanrım! Bu çok harika! Bu çok etkileyici!"*

Ben, sanki beni rahatsız ediyormuş gibi övgülere gülüp geçiyorum: *"Etkileyici mi bilmem ama-ha ha ha- idare ediyorum. Şimdi ne yapıyorsun?"*

Onlar, rahatsız ve utanmış görünüyorlar: *"Öyle mi? Ben mi? Şey... İnsanların evlerinin önündeki çöpleri karıştırıp çöplüğe götürmek için geri dönüştürülmüş malzemeler arıyorum."*

Malzeme toplayıcısı ya da trenle gezen bir berduş olmaları fark etmiyordu; fantezilerimde her zaman benden daha az başarılıydılar. Ama çoğunlukla mezunlar toplantısına gitmek istiyordum çünkü artık C cup göğüslerim vardı -tamam, ayın üçüncü haftasında C cup oluyolar.

Lisedeyken hem kısa boylu hem de etkileyici derecede cılızdım. Buna bir de kavgacı kişiliğim eklenince iki kat başarısız bir genç kız oluyordum. On beş yaşına geldiğimde, çoğu insan beni on bir ya da on iki yaşında bir çocuk sanıyordu; lakabım -Skinny Finney- bu konuda yardımcı olmadı. Yeni çocuklar Finney'in ilk adım olduğunu sanıyordu.

Artık göğüslerim vardı. Göğüslerimle son derece gurur duyuyordum. Onlar için çok uzun süre beklemiştim. Ama nihayet on altıncı yaş gününden sonra, lise son sınıftan önceki yaz bir intikamla geldiklerinde, fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar umutsuzdum.

Sandra'ya gerçek nedenleri, hayatımın o döneminde olduğum gibi öfkeli, bencil, sığ bir ahmak gibi görünmeden söyleyemezdim.

Bunun yerine, "Grup aktiviteleri, takım sporları ve popülerlik yarışmaları gibi şeylerle de pek ilgilenmiyordum," dedim.

"Peki, hangi şeylerle ilgileniyordun? Bir kayanın altında mı yaşıyordun?" Burnumu kırıştırdım. "Lisedeyken erkek fatma gibiydim."

"Hadi canım, Sherlock. Şu anda da erkek fatma gibisin, sadece tween müzik dinliyorsun ve uzun saçların var. Makyaj yapman gerekmediği için şanslısın. Ama hangi amigo kızların fahişe olduğunu ve hangi erkekleri şaplak atılacak yaramazlar ve şaplak atılacak iyiler listene koyacağını fark etmiş olmalısın."

Sol dirseğimi kapının pervazına dayadım ve alt dudağımı çekiştirdim. Janie'yle birlikte olsaydım, lisenin son iki yılında -ve on yıl önceki *Days of Their Lives* türü dramalarda- kopuk olmamın nedeninin Garrett olduğunu açıklamama gerek kalmazdı. Janie Chicago'da benim hikâyemi bilen tek kişiydi.

Belki de şimdi Sandra ile paylaşım sularını test etmek için uygun bir zamandı.

Boğazımı temizledim ve ellerimi direksiyonun üzerinde yeniden konumlandırıdım. "Yani.... şu çocuk vardı."

"Tamam, iyi, iyi, bu kulağa umut verici geliyor." Sandra örgüsünü bir kenara bıraktı ve ellerini birbirine sürttü.

Küçük, hüzünlü bir gülümseme ağzımın bir tarafını yukarı doğru çekti. "Bir çocuk vardı; adı Garrett'tı, kocaman kahverengi gözleri, sarı saçları ve çok sıcak bir gülümsemesi vardı. Ben beşinci sınıftayken, annem öldükten hemen sonra kasabama taşındı ve ben sadece...ben sadece...." Yutkundum. "Ona aşık oldum."

"Annenin öldüğünü bilmiyordum."

"Ben dokuz yaşındayken oldu. Garrett bunu atlatmama gerçekten yardımcı oldu." "Beşinci sınıfta mı?"

Bir kez başımı salladım. "Bu mutlu bir hikâye değil."

Sandra bir an sessiz kaldı; tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Devam et."

Bu sesin onun *psikiyatrist* sesi olduğunu anladım; üzgün ve duygusal olarak kırılgan biriyle konuşurken kullandığı ve onu ikna etmeye çalıştığı ses. Şehirdeki örgü gecelerimizden birinde, bu sesi, kendini beğenmiş bir şef garsonu gerçekten de rezervasyonumuzu kaybettğine ve bu işi mümkün olan en kısa sürede yoluna koymasına gerektiğine ikna etmek için kullanmıştı.

İşe yaradı.

Etkilendik.

Ben etkilendim.

Şimdi benim üzerimde sesini kullanıyordu ve işe yarıyordu.

"Garrett'a aşık oldum. İlkokulda bir sınıf atlamıştım, o yüzden benden bir yaş büyüktü. Ama onun yanında olmak çok kolaydı; kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu, sanki onun için önemliymişim gibi - anlıyor musunuz? Çok nazik, kibar ve duyarlıydı. Gerçekten yanımdaydı, anlıyor musunuz? Hep onun etrafında olmak istedim. Tıpkı annem ve babam gibi biz de çocukluk aşklarıydık ve bir gün evlenecektik. Ama o on beş yaşındayken...."

Yine alt dudağımı çekiştirmeye başladım. "Bir partiye gittik ve ikimiz de içtik. Sadece iki kadeh falan içti ama sonrasında boynunda ve yanlarında şiddetli ağrılar hissetti ve arkadaşı -uh-Nico- Garrett'ı hastaneye götürdü. Hastaneye yatırıldıktan hemen sonra onu taburcu ettiler. Sanırım sadece çok fazla içtiğini düşündüler. Ama," diye iç geçirdim, "birkaç ay sonra, yaz tatilinin sonunda, çok sık hastalanmaya başladı - başka hiçbir belirti göstermeyen ateşler, bu tür şeyler."

Durakladım, genellikle hikayenin bu kısmına eşlik eden gözyaşlarının sızlamasını bekledim, ancak tekrar konuştuğumda, çenem sallanmadan veya sesim titremeden bunu yapabildiğime şaşırdım.

"Doktor tam kan tahlili yaptı ve Hodgkin Lenfoma teşhisi kondu. İlk yılımız boyunca hastaydı, önce kemoterapi gördü, ameliyatlar geçirdi, sonra da hastalığa yenik düştü. Nisan ayının on üçünde öldü. Evredeydi...evre...." Boğazımı temizledim. "Teşhis konulduğunda hastalık çok ilerlemişti."

Sandra'nın nefes verdiğini duydum ve ben de onunla birlikte nefes verdim. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı geldi ve geçti. Kilometrelerce uzanan çorak mısır tarlaları yanıımızdan geçti. Garrett'ın öldüğü günü düşündüm ve bugünkü havanın tıpkı onun hayatımdan ve bu dünyadan sonsuza dek kayıp gittiği günün gri kasvetine benzediğini fark ettim. İyi ve kötü pek çok anıyla dolu olan memleketime giderken bu hikâyeyi Sandra'yla paylaşıırken, doğru zamanda doğru yerde olduğuma dair tuhaf bir duyguya kapıldım.

Sonunda Sandra konuştu. "Şey... bu çok iç karartıcı ve trajik bir şey, Elizabeth." Sesi suluydu.

Ona baktım ve ağladığını fark ettim; daha doğrusu ağlamamaya çalışıyordu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Az önce seni ağlattım mı?"

"Hayır, dünyanın en büyük kamyon durağını kaçırdığımız için ağlıyorum." Sesi, mizah ve alaycılık çabasıyla maskelenmiş yoğun bir üzüntüyle doluydu. "Evet, az önce beni ağlattın."

Gözlerimin arkasında yaşların ilk karıncalanmasını hissettim ve daha önce beklediğim çene sallantısı ortaya çıktı.

"Hayır, sakın ağlama" derken sesi otoriterleşmişti. "Eğer ağlarsan seni ayakkabımla dövmek zorunda kalırım ve bu hiç hoşuna gitmez. Çorap giymiyorum ve ayaklarım cidden kokuyor."

Kendimi tutamadım. Gülmeye başladım. Janie'ye Garrett'tan bahsettiğimde ağlamadı ama ben ağlarken bana sarıldı. Sarılmak iyi hissettirdi. Gülmek de iyi hissettirmişti.

"Lise dinamiklerine ya da şaplak tankları yaratmaya dikkat etmemene şaşmamalı. Gerçek hayattaki sorunlarla uğraşıyordun. Anneni ve ardından ilk aşkını bu şekilde kaybetmenin senin için nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum."

Omuz silktim ama sözleri beni etkiledi.

"Bu yüzden mi doktor olmaya karar verdin?"

"Nedenlerden biri bu, evet. Ama aynı zamanda bu işi gerçekten seviyorum." "Neden acil tıp? Neden onkoloji değil?"

"Çünkü hem anneme hem de Garrett'a acil serviste yanlış teşhis kondu. Eğer doğru teşhis konulsaydı..."

"Ah." Anladığını başıyla onayladı. "Garrett'ın ölümünden sonra yardım aldınız mı? Terapiye gittin mi?"

Başımı salladım. "Sonrasında, o yaz, bir şeylerin içinden geçip gidiyordum, gerçekten fark etmiyor ya da dikkat etmiyordum. Babam yaz sonunda beni İrlanda'ya götürmeye karar verdi ve son sınıfımın ilk yarısını orada tamamladım - bunun da yardımı oldu."

"Muhtemelen seni hatırlatıcılarla dolu bir yerden uzaklaştırmak istemiştir."

Başımı salladım. "Evet. Trinity'de yardımcı öğretmenlik pozisyonu aldı - ya da onların yardımcı öğretmenlik versiyonu- ve ben de Guinness'e olan tutkumu keşfettim, çünkü kaldığımız yer Guinness fabrikasının hemen aşağısındaydı. Sanırım o bira fabrikası turunu yetmiş kez yaptım."

"Guinness g-o-o-o-o-o-o-o-o-d."

Guinness'e olan ortak sevgimiz kalbimi ısıttı ve Sandra'ya baktım. Sadece ölçülü olarak tanımlayabileceğim bir bakışla beni izliyordu.

"Ne var? Ne oldu?"

"Sen-" Kelimeleri bana doğru fırlattı, durakladı, çenesini kaşıdı ve emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde koltuğunda döndü. "Siz ikiniz -Ondan önce, sen...?"

"Bana seks yapıp yapmadığınızı soruyorsun, değil mi?" Başını salladı.

"Hayır. Garrett ve ben hiç seks yapmadık. Teşhis konulduğunda sadece on beş yaşındaydım ve öldüğünde neredeyse on altı yaşındaydım. Ayrıca, evlenene kadar beklemek istedik ve sonra hastalandığında, çok geç olana kadar iyileşmeyeceğini hiç düşünmedim."

Yüksek sesle bir nefes verdi. "Bu berbat bir şey." "Evet." Kaşlarımı çattım. "Evet, berbat bir şey."

ÇOK GEÇMEDEN Sandra'nın tam bir baş belası olduğunu keşfettim.

Yolculuklar ya berbat geçer ya da doğru kişiyle birlikte peynirli patates kızartmasıyla harika olur. Sandra o doğru kişiydi. Arabanın sıcaklığını her zaman rahat olacak şekilde ayarladı; müzik seçimi -her ne kadar benim tipik tercihim olmasa da- yüksek kalitedeydi; sohbetin uygun aralıklarla akmasını ve azalmasını sağladı. Ve sandviçimi açma ve patates kızartması ile ketçapımı araba kullanırken zahmetsizce yiyebileceğim şekilde düzenleme sanatında çok yetenekliydi.

Evet, iki yıldır birlikte örgü örüyorduk ve evet, onunla nadiren hastanede öğle yemeği için buluşuyordum. Ancak bu yolculuğa kadar etkileşimlerimiz nadiren bu durumların ötesine geçmişti. Sandra ile ilk yüzeysel izlenimlerime göre hareket ediyor ve etkileşimde bulunuyordum: komik, akıllı, gürültücü ve inatçı.

Daha iyi bilmeliydim. Bir insan asla sadece komik, zeki, gürültücü ve dik kafalı olmaz, bunun arkasında bir sürü harika şey vardır.

Dahası, beş saat boyunca birlikte bir arabada mahsur kalmakla ilgili bir şey - senkronize pit-stop işleme ve yol kenarındaki fast food'larda acı çekmenin ortak deneyimi - iki insanı ömür boyu bağlayacaktır.

Çocukluğumun geçtiği eve vardığımızda, Janie'yi özlediğim için duyduğum melankolinin neredeyse tamamı yerini kendini suçlamaya bırakmıştı

Bu kadar dar görüşlü olduğum için. Aynı zamanda yeni edindiğim iyi arkadaş coşkusunu da yaşıyordum.

Arabadan inip çocukluğumun geçtiği eve koşarken Sandra geç kaldığımızı bir ciyaklamayla fark etti. Aceleyle duş alıp giyindik; buluşmaya Sandra'yla gideceğim için heyecanlı olduğumu fark ettim ve Sandra çok fena biriydi.

Janie'yi hâlâ özlüyordum. Hala gelemediği için hayıflanıyordum. Ama Sandra ile iyi vakit geçirmek için bu kadar gayretli ve kararlı olmama gerek olmadığını fark ettim. Sadece Sandra ile iyi vakit geçiriyordum.

Sandra'nın ısrarı ve yardımıyla saçlarımı, siyah-beyaz puantiyeli straplez elbisemin içinde çıplak bıraktığım omuzlarımın üzerinde etkileyici bir şekilde gevşek bukleler halinde topladım. Tipik gelişigüzel tarzıma hiç uymasa da bu elbiseyi çok sevmiştim. Tam eteğin altına siyah bir kombinezon giydim, böylece dizimin üzerinde kloşlaştı. Görünümü kırmızı ruj ve Janie'den ödünç aldığım siyah beyaz zebra desenli stilettolarla tamamladım.

Sandra -her zaman bir bomba- uzun, vücudu saran mavi beyaz maxi bir elbise ve turkuaz boncuklu yüksek topuklu ayakkabılar giydi. Kısa kızıl saçları yumuşak dalgalar halinde çenesine kadar dökülüyordu. Göz farı da ışıltılı maviydi ve onun makyaj yapma becerisine imreniyordum. Maskara dışındaki tüm göz makyajı denemelerim beni bir bar kavgasında kaybeden gibi gösteriyordu.

Lisenin otoparkından sadece bir saat geç çıktık. Bariz önyargıma rağmen, ikimizin de harika göründüğünü hissediyordum. Geçtiğimiz on yıl boyunca babamı ziyaret etmek için sık sık eve dönmüş olsam da -hastanedeki çılgın programım nedeniyle son yıllarda daha az sıklıkta- mezun olduğumdan beri lisemi ziyaret etmemiştim.

Ağaçların daha uzun olması ve ana binanın yakın zamanda boyanmış olması dışında her şey temelde aynı görünüyordu. Kapıdan içeri adımımı atıp kalem, ekmek ve Glass Plus temizleyicisinin kokusu beynimi geçmişe doğru tokatlayana kadar pek bir şey hissetmedim -ne bir nostalji ne de bir endişe-.

Anılar ve onlara eşlik eden düşünceler ve kaygılar hiçbir uyarıda bulunmadan bana saldırdı.

Bir anda on üç, on dört, on beş ve on altı yaşındaydım. Kısa boylu, sinirli, sessiz ve düz göğüslüydüm. Dolapların arasına karışmaya çalışan sıska Finney'dim; sınıfta benden daha büyük, daha iri ve daha gürültülü olan çocuklarla göz teması kurmaktan kaçınarak sınıfın en arkasında oturuyordum.

Şimdiki benliğimin tek yönlü sorgulama penceresinden geçmişteki benliğime bakıyordum ve bu durum çaresizliğe eşlik eden garip bir hüznü yaşamama neden oluyordu. Keşke genç Elizabeth'e bunların hiçbirinin aslında önemli olmadığını söyleyebilseydim. O zamanlar her şey çok önemli görünüyordu.

Göğsümden yarı kahkaha, yarı nefes nefese bir ses çıktı ve ana girişin kapısının hemen önünde durup saldırıyı yakalamaya çalıştım.

"Ne oldu?"

Sandra'ya baktım -kırmızı kaşları şaşkınlıkla kalkmış, gözleri endişeyle irileşmişti- ve başımı salladım. "Bir şey yok." Şaşkınlık içinde birkaç adım ilerledim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Burada olmak gerçekten çok garip."

Sandra alaycı bir ifadeyle gülümsedi, "Evet. Lise mezunlar toplantısına gidip gitmeyeceğime henüz karar vermedim. O insanları varlığımla onurlandırmalı mıyım bilmiyorum."

"Lisede zor zamanlar geçirdin mi? Balo kraliçesinden nefret eder miydin?" Kendimi biraz daha rahatlamış ve alışmış hissederek ilerledim. Etrafıma bir göz attım; mavi dolaplar gri duvarları kaplıyordu. Zemin beyaz ve mavi muşambaydı, soyulmuş ve aşınmıştı.

"Aman Tanrım, hayır. Ben balo kraliçesiydim."

Olduğum yerde durdum ve Sandra'nın gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Balo kraliçesi sen miydin?"

Başını salladı; sırtması anıydı. "Evet. Balo kraliçesiydim. O kadar şaşırmış görünme."

"Şok olmadım. Ben...." Ellerimi havada salladım, ayaklarım otomatik olarak spor salonuna doğru yol alırken kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Şaşırdım."

"Sen bir ahmaksın. Şok ve şaşkınlık eşanlamlı kelimeler."

"Hayır, pek sayılmaz. Şok, bir şeye inanmanın zor olduğu anlamına gelir; şaşırmak ise bir şeyin beklenmedik olduğu anlamına gelir."

Sandra'nın gözleri kısıldı; ışıltılı yeşili, giydiği uzun mavi beyaz maxi elbiseyle daha da yoğunlaşmıştı. "Bunu söylerken tıpkı Janie gibi konuştun."

O haklıydı. Haklıyım. Bu düşünce beni mutlu-üzgün yaptı.

"Etkilenmeme çabalarımın rağmen bana da bulaştı. Bunca yılımı kendi sosyal beceriksizliğimin kokusunu temizlemeye çalışarak geçirdim.

-ve inan bana, benim de kendime özgü bir sosyal beceriksizliğim vardı-

ama onun bazı tavırlarını benimsediğimi biliyorum. Kelimelerle ilgili bir şeyi var."

Sandra'nın ifadesi açıkça şüpheliydi. "Sosyal açıdan hangi yönlerden yetersizsiniz?"

"Gerçekten çok utangaçtım."

Sandra omzumu itti. "Çık dışarı. Sen mi? Hastane şakalarının ve seksi erkek fetihlerinin kraliçesi mi? Ben saçmalık diyorum."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır. Şok oldum." Kaşlarını salladı, bu da beni güldürdü. "Neden utangaçtın?"

"Aslında tam olarak utangaç mıydım bilmiyorum. Daha ziyade, dünyaya ve içindeki herkese karşı ezici bir küçümseme duyuyordum."

Sandra bu açıklamaya cevap veremeden, süper neşeli bir ses konuşmamızı abartılı bir "Merhaba! Nasılsınız?"

Spor salonunun girişine kadar yürüdüğümüzü fark etmemiştim. Açık kapılardan erken dönem dans müziği, özellikle de Black Eyed Peas'in *Let's Get It Started in Here* şarkısı yükseliyordu.

Önümdeki görüntüye iki kez göz kırptım. Sınıf başkanımız Stephanie Mayor, Sandra ve bana olağanüstü bir güçle gülümsüyordu. Lacivert bir masa örtüsüyle kaplı uzun, çıplak, dikdörtgen bir ziyafet masasının arkasında duruyordu ve tıpkı lisedeki haline benziyordu. Saç kesimi, rengi ve stili bile on yıl önceki haliyle aynıydı.

Tek fark, her zamanki sıradan neşesi yerine, her gözeneğinden yayılan radyoaktif, 1000 watt'lık güneşli bir neşe ışığı var gibiydi.

"Hi-evet-hi." Sandra onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi, sanki Stephanie'nin sırtışının gücü Sandra'nın geçici olarak lise toplantıma katılmanın zekâsını sorgulamasına neden olmuştu. "Bu Elizabeth ve ben de onun arkadaşayım, Sandra. Masamıza geçebilir miyiz lütfen?"

Stephanie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve orada bir tanıma eksikliği olduğunu fark ettim. Gülümsemesi sabit kalmasına rağmen kaşları kırıştı. "Merhaba...."

"Merhaba." Bir an, isim kartımı ya da masamı nerede bulabileceğimi söylemek gibi bir şey bekledim.

Sessizliği Sandra doldurdu. "Bu sınıf buluşması, değil mi?"

Stephanie'nin gözleri aramızda gidip geliyordu. Sonunda, "Burada mı okudun?" diye sordu.

Sandra'ya kısa bir süre baktım, sonra boğazımı temizledim. "Ben Elizabeth Finney."

Stephanie bana uzun süre göz kırptı, kaşları komik bir şekilde düşüktü. Jerry Springer tarzı bir uyandırma çağrısının bir fark yaratıp yaratmayacağını görmek için askısız elbisemi indirip ona teşhir etmeyi ya da yüzüne bir tokat atmayı düşündüm.

"Oh! Sen Siska Finney'sin! Seni hatırlıyorum! Ama tamamen farklı görünüyorsun ve saçların artık çok uzun!" Başını yana eğdi ve bana sitemkâr bir sırıtış attı. "Bunu söylemeliydin!"

"Evet, ne düşünüyordum ki?" Yanıtımı kestirip attım ama beni duymuyor gibiydi.

"Beni yakaladığın iyi oldu; ben de tam içeri girmek üzereydim! Hiçbir heyecanı kaçırmak istemiyorum...." Stephanie masanın altına uzanıp görünmeyen bazı eşyaları karıştırırken sesi boğuk çıkıyordu.

Aradığı şeyi bulması belki de tam dört dakikasını aldı. Sandra bana sorgulayan bir bakış attı, ben de omuz silkerek cevap verdim.

"Al bakalım!" Stephanie ayağa fırladı ve bana bir kitapçıkla birlikte isim kartımı uzattı. "İsim kartınızda masa numaranız yazıyor -masa değiştiremezsiniz, o yüzden lütfen değiştirmeyin- ve broşürde -neredeysen- kelimeyi *neredeysen* beceriksiz bir çift göz kırpmayla eşleştirdi, "-tüm katılımcılar iletişim bilgileriyle birlikte."

Sandra gözlerini ona dikti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"İsim etiketlerinin bu gizli yerleşimi de neyin nesi? Neden onları masanın üstüne koyup insanların kendilerinin seçmesine izin vermiyorsunuz?"

Stephanie'nin ağzı küçük bir O şeklinde kıvrıldı ve yine gözleri aramızda gezindi. "Oh! Bilmiyorsun!"

Beklentiyle ona baktık ve devam etmesini bekledik. Uzun bir aradan sonra Stephanie masanın üzerine eğildi ve salonda yalnız olmamıza rağmen bizim de öyle yapmamızı işaret etti. "Niccolò burada olduğu için içeri girmeye çalışan insanlarla sorun yaşayıp yaşamayacağımızı bilmiyorduk. Her şey çok beklenmedikti ve yanında oldukça iyi bir güvenlik ekibi var ama...."

Söylediği başka hiçbir şeyi duymadım. Şok kulak uçlarımda, el ve ayak parmaklarımda geçici periferik nöropatiye neden oldu. Kendimi hem sıcak hem de

Eriyen acınası bir buz heykeli gibi üşüyordum. Bu endişe beni kalp krizine sürükleyecekti.

Sandra'nın dikkati benim yüzümden Stephanie'ninkine kaydı. İkimize de göz kırptı. "Tamam, neyi kaçırıyorum? Niccolò kim?"

Stephanie kıkırdadı. "Ah... sadece Niccolò Manganiello, nam-ı diğer Nico Moretti, nam-ı diğer *Yüz*."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"

BEKLE, BEKLE, BEKLE...." Sandra ellerini havaya kaldırdı ve bana doğru hafif düşmanca bir bakış fırlattı. "Comedy Central'da ünlüleri soyunmaya ikna etmeye çalışan ama çoğunlukla sadece soyunan ve her programı seksi kadınlarla jöle güreşi yaparak bitiren şu seksi adamı mı diyorsun? O Nico Moretti ile aynı liseye mi gittin?"

Cevap vermedim. Hiç fırsatım olmadı.

"Aslında Nico *Manganiello*, ama New York'a taşındığımda soyadımı değiştirdim."

Sesinden irkilerek içgüdüsel olarak kadifemsi sese doğru yarım büküm döndüm. İlk fark ettiğim şey, geçen haftadan kalma tıraşsız kirli sakalının gelişigüzel kesilmiş, sık kesilmiş bir sakala dönüşmüş olduğuydu. Bir sopanın üzerindeki seks gibi görünüyordu -eğer seks İtalyan olsaydı ve sopa sağlıklı bir karizmaya sahip olsaydı- bize doğru yürüdü.

Gülümsemesi büyük, açık ve sıcaktı ama gözleri kapalı ve soğuktu. Dahası, çok bariz bir şekilde bana odaklanmışlardı.

İstemsiz hislerin kafa kafaya çarpışmasını deneyimledim ve en güçlü olanının ne olduğunu anladım: yoğun çekim. Göğsüm şişti, karnım döndü, dizlerim kilitlendi; organlarım şehvet olimpiyatlarında yarışıyordu. Aynı zamanda, vücudumun kontrol edilemeyen tepkisi karşısında hemen tiksindim. Sadece onun çileden çıkarıcı, her yerde mevcut manyetizmasına bakabildim.

Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve ince siyah kravatıyla ne kadar iyi görüldüğünü fark ettiğim için sinirlenmişim. Siyah saçları bilimsel bir hassasiyetle karıştırılmıştı. Hollywood kalitesinde bir seks sonrası saçıydı.

"Oh! OH!" Stephanie inkar edilemez bir güçle haykırdı. Sonra da kıkırdadı.

Dişi flailinin çıkardığı sesler beni sersemliğimden kurtarmaya yetti. Omurgamı dikleştirdim ve yüzümü tamamen ona döndüm, çenem bir çentik kalktı. Kaşlarından biri eğlenmiş gibi kalktı ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

Bana bir kez başını salladı. "Merhaba dostum."

Onun beni bu kadar tanıdık bir tonda selamladığını duyunca Sandra'nın başı *Exorcist* tarzında döndü.

"Nico." Marge Simpson'ın hayal kırıklığı hırıltısını bastırdım ve onun yerine soğukkanlı bir tavırla başımı salladım. Onun yakınlığının farkındalığı, boynumdan sırtıma inen saç perdem altındaki tenimin yüzeyini ısıttı. Başka her yerim üşüyordu. Titreme isteğimle savaştım.

Sandra her zamanki gibi sosyal açıdan becerikli davranıp elini uzattı. "Selam koca adam, ben Sandra."

Nico'nun gözleri benimkilerden kaydı ve Sandra'nın küçük beyaz elini kendi zeytin tonlu, çok daha büyük ellerinin arasına aldı. Elini sıkmadı. Sadece tuttu.

Tam bir pislikti.

"Merhaba Sandra." Alt dudağını ısırды, bu da gülümsemesini çarpık, küçük ve tamamen çekici kılıyordu. Sesini alçak ve samimi tuttu. Neredeyse baştan çıkarma sesini duyabiliyordum. "Sizinle tanıştığım gerçekten memnun oldum."

Sandra nefes nefese bir kahkaha attı ve bastırılmış bir neşeyle bana baktı. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım.

"Burada ne işin var senin?" Sesim suçlayıcıydı çünkü öyle olmasını istiyordum. Bu hiç mantıklı değildi. Orada, Iowa'da, benim lise buluşmamda olmak için hiçbir nedeni yoktu. Gözlerimi kısmıştım. Belki de gözlerimi kısarsam daha az çekici ve yenilebilir görünecekti.

Aslında onunla ve Niko suçluluğumla uğraşmak istemiyordum; onun yerine küçük ve çocuksu olmak istiyordum. O benim tarihsel toyluğumun bir hatırlatıcısıydı. Onun varlığı, mezuniyet sınıfını algılayan etkileyiciliğimle şaşırtmak için gösterdiğim kendini beğenmiş çabamda kendimi daha az haklı hissetmemi sağladı. Ergenlik dönemindeki öfkeli intikam balonumu söndürdü. Bu beni aptal ve başıboş hissettirdi.

Bir kaşı çekici bir kavisle hafifçe yukarı kalktı. "Burada okula gittim...."

"Ama mezun olmadın." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim. Niyetim kabalık etmek değildi ama muhtemelen ağzımdan kaçıracağım sözcükler bir aşağılama olarak yorumlanacaktı.

"Hayır. Ben mezun olmadım." Ağzı yana doğru kıvrıldı. Soğuk bakışlarının altında acıya benzeyen bir titreşim yanıyordu. "Bazılarımızın kendini başarılı hissetmesi için üç kez mezun olmasına gerek yok. Bazılarımızın hiç mezun olmasına gerek yok."

Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Lisemizin koridorunda durmuş hakaretler savuruyor ve el bombası gibi nefret dolu bakışlar fırlatıyorduk.

Gözlerimi kırıştıtırıp irkildim ve kötü bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Sandra tam zamanında araya girdi.

"Programınızın büyük bir hayranıyım, ama bunu her zaman duyuyor olmalısınız. Özellikle kızlara "Bikini Modelinden Daha mı Akıllısın?" skecini yaptırdığınızda bayılıyorum. O adamları aptal gibi göstermeleri her zaman eğlenceli oluyor."

"Şovdaki tüm kızlar gerçekten zeki ve dürüst olmak gerekirse, erkekler genellikle aptal."

"Hiç kaçırmam. Debbie benim favorim. Bacak güreşi yapmasına bayılıyorum; çok güçlü. Gösteri için teşekkürler."

Gözleri parladı. Daha önce hiç Nico gibi işaretle göz kırpaabilen birini görmemiştim. Genç yaşta ayna karşısında göz kırpmayı mükemmelleştirmiş olduğundan şüpheleniyordum.

"Hayır, teşekkür ederim. Hayranlarla tanışmaktan hiç sıkılmıyorum. Dizinin hayranlarını seviyorum."

Sessizce homurdandım. Alaycı bir homurtuydu ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Sandra'nın elini bırakırken gözleri benimkilere döndü.

"Şovu izliyor musun, Elizabeth?"

Başımı salladım, adımı söyleme şeklinden hoşlanmadım, sinir bozucu yakışıklı yüzü dışında her yere baktım. Sinirlenmiş gibi değil de sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. "Hayır, yaptığım onca *mezuniyetten* sonra pek bildiğimi söyleyemem."

Bakışlarını çok kısa bir an için üzerimde hissettim. Sonra tamamen şaşırtıcı ve yine de Nico için hiç de şaşırtıcı olmayan bir şey söyledi. "Doğru. Sen neden istiyorsun ki? Zaten her şeyi yakından gördün."

Oh... Tanrım...

Yanımda Sandra'nın küçük bir nefes alışını duydum.

Gözlerim genişledi ve onunkilerle buluştu. Bakışlarında yine bir zafer kıvılcımı yanıyordu.

Nico beni bir kavgaya çekmeye çalışıyordu. Lisedeyken bunu *hep* yapardı; her fırsatta tekrarladığı kaba lakaplar, koridorda arkamdan savurduğu hakaretler, elimden düşürdüğü kitaplar ve dosyalar, yeni öğrencilere beni erkek olarak tanıtması.

Beni kızdırmaya çalışıyordu. *Her zaman* beni kızdırmaya çalışırdı.
Lanet olası Niccolò Manganiello.

Dört yaşındayken Pazar okulunda ölü ve yollarda ezilmiş bir kurbağayı elbisemin altına koyduğu andan beri bana eziyet ediyordu. Annelerimizin yakın dostluğuna ve çocukken birlikte oynadığımız zamanlara rağmen, ona olan kızgınlığım ve dolayısıyla ondan kaçışım her yıl arttı.

Anaokulundayken, uyku saatinde örgülerimden birini kesti ve beni solda uzun, sağda kısa saçlı bıraktı.

Üçüncü sınıfta bana vanilyalı puding sandığım bir şey verdi ama mayonez olduğu ortaya çıktı. Tabii ki ağzıma kocaman bir kaşık alana kadar mayonez olduğunu fark etmemiştim ve tabii ki tükürememişim çünkü akşam yemeği için ailesinin restoranına gitmiştik. Mayonezden hala nefret ederdim.

Beşinci sınıfta bana Siska Finney lakabını taktı ve bu lakap üniversiteye kadar benimle kaldı.

En kötüsü, altıncı sınıfta Garrett ile en iyi arkadaş oldu.

Ve tüm bunlar boyunca -çocukluğumdaki yemleme ve gençliğimdeki zulüm- kendimi ondan, onun benden nefret ettiği gibi nefret etmeye zorlayamadım.

Kafam çok karışıktı - hastanedeki patlaması, sonra özrü, ardından arkadaş olma isteği ve şimdi de Sandra'yla flört etmesi, kibirli ve küstah karşılıkları. Nico'nun ruh hali bende kırbaç etkisi yaratmıştı.

Çenemi sıktım ve Nico'nun omzunun üzerinden spor salonunun kapısına doğru baktım. Resmen telaşlanmışım. Ona bağırarak, içgüdülerime yenik düşmek, her zamanki gibi inatçı bir söz düellosuna girişmek istiyordum. Bunun yerine ağzımı sıkı sıkı kapattım.

Eski alışkanlığımın ölmesine izin vermeye kararlıydım. Artık o kişi olmak istemiyordum.

Sesim normalden biraz daha tiz çıkmıştı, çünkü son sözünün yarattığı mayın tarlasından gerçek ve mecazi anlamda kaçınmaya çalışıyordum.

"Şey, Sandra ve ben içeri giriyoruz, yani... sonra görüşürüz."

Etrafindan dolaşmayı umarak yana doğru adım attım ama hareketlerimi yansıtarak göğsüne çarpmana neden oldu. Ellerini çıplak omuzlarıma doğru kaldırdı ve beni olduğum yerde tuttu. Bu, vücudumun beynimi dinlemeyi bıraktığı anlardan biriydi.

Beynim, "Yaramaz seksi kızdan uzak dur" dedi.

Vücudum ise "Kurabiyeleri severim." dedi.

"Bekle, nerede oturuyorsun?" Başını öyle bir eğdi ki aramızda sadece 15-20 santimlik bir mesafe kaldı. "Senin masan nerede?"

Hiçbir şey tam bir pislik olan birine ilgi duymaktan daha sinir bozucu olamaz -süregelen tacizlere rağmen o kişiyi önemsemek dışında. Tam bir aptaldım.

Boğazımı temizledim ve gözlerim -hainler!- onun ağzına odaklandı. "Biz, uh...."

Aman Tanrım, harika kokuyorsun.

"Masa ondayız... Sanırım," diye kekeledim.

"Benimle oturmalısın, bizimle."

Sandra ve ben aynı anda cevap verdik, birbirimizin üzerinden konuşuyorduk.

Ben, başımı sallayarak: "Hayır, hayır, masaları değiştirmememiz gerekiyor, yani...."

Sandra, başını sallıyor: "Evet, çok isteriz. Siz hangi masadasınız?" Nico Sandra'ya sıcak bir şekilde gülümsedi. İkisi de ben konuşmamışım gibi davrandı.

Başparmağının omzumun açıkta kalan derisi üzerinde dans edercesine küçük okşamalar yapması ve beni dilsiz hale getirmesi de duruma yardımcı olmadı.

"Dans pistinin hemen yanındaki ikinci masadayım."

"O zaman içeride görüşürüz." Sandra kolunu benimkine doladı, beni Nico'nun elinden çekip aldı ve spor salonuna doğru itti. "Ama önce kadınlar tuvaletine gideceğiz, böylece senin hakkında konuşabiliriz."

Nico'nun kahkahalarının sesi bizi ancak spor salonunun içine kadar takip etti ve orada yüksek sesli konuşmalar ve dans müziği tarafından yutuldu.

Sandra kulağıma doğru eğildi ve yarı bağırdı. "Tuvalet nerede? Lucy! Yapman gereken bazı *açıklamalar* var."

Kaşlarımı çattım -ona değil, tüm bu duruma- ve kızların soyunma odasını işaret ettim. Elimi tuttu ve bizi kalabalığın arasından geçirdi. Özenle topladığım sarı dalgalarım dağınık bir şekilde omuzlarımın üzerine döküldü.

Tuvalete girer girmez ağzını açtı. Elimi ağzının üzerine kapattım ve diğer parmağımı ağzıma götürdüm. Gözleri büyüdü ve kaşları kalktı. Başım la duşlara doğru işaret ettim ve sessizce onu takip etmesini istedim.

Son sıradaki son kabine girdiğimizde perdeyi kapattım, sonra yüzümü kapattım ve güçlü bir şekilde nefes verdim.

"Lütfen sorma."

"Ah, kızım, soracağım." Sakin bir fısıltıyla sözümü kesti. "Ve bana anlatacaksın, ve her mahrem detayı tarif edeceksin

-Göğsünü tıraş ediyorlar mı? Çünkü dizide göğsünde hiç kıl yok ve ben İtalyan olduğu için doğal olarak kıl olması gerektiğini düşünüyorum. Peki ya onun-"

"Dur. Lütfen dur." Başımı salladım, yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı ve gülmeye başladım. Ses biraz çılgıncaydı.

Sandra avuçlarımı yüzümden çekti ve ben gözleriyle buluşana kadar bekledi. "Bu konuda neden bu kadar utanıyorsun? O çok seksi. *Evet, ona vurdum* yazan tişörtler yaptırırsın diye düşünmüştüm."

"Oh, Sandra." Gülümseyerek kaşlarımı çattım. "Bu çok karmaşık."

"Hayır, değil. Çok basit, gerçekten. Nico Moretti -ya da Manganiello, ya da her neyse- senin için hâlâ bacak kamburları var."

Gülmeye ve tekrar başımı sallamaya başladım. "Hayır, öyle değil. O...o...."

"Hayır kızım, öyle. *Aynen* öyle. Seni saçlarından tutup mağara adamı tarzında sürükleyeceğini sanmıştım. Onun yerine seni biraz hırpaladı ve bu çok ateşliydi. Bahse girerim onun masasına gidersek...."

"Hayır, bunu yapamayız. Anlamıyorsunuz. Nico Garrett'ın en iyi arkadaşıydı."

Sandra'nın ağzı kapandı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bekle... ne?"

Bu kişinin ben olduğuma inanamıyordum. Yetişkin bir kadındım, bir duş kabininin içinde durmuş lise dramı hakkında fısıldaşıyordum. Bunu lisedeyken bile yapmamıştım.

Geri çekildim, duvara yaslandım ve başımın fayansa düşmesine izin verdim. "Garrett ve Nico en iyi arkadaşlardı."

"Ve sen de..." Sandra kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de onların arasına giren kız mıydın?"

"Hayır. Hiç de bile. Nico ve ben... çocukken sürekli birlikte oynardık. Annelerimiz çok iyi arkadaştı ve o benimle *sürekli* dalga geçerdi. Ama Garrett'ın şehre taşındığı yıl annem öldü. Ertesi yıl, Garrett ve Nico arkadaş olduklarında, Nico benden nefret ediyordu ve ben de ondan pek hoşlanmıyordum. Ben ortaokuldayken hakkımda her türlü dedikoduyu çıkardı, aptalca çocukça şeylerdi. Beni takip ederdi.

Koridorda Siska Finney diye fısıldıyordu - bu arada bana taktığı lakap herkes tarafından benimsendi."

"Garrett bu konuda, Nico'nun sana davranışı hakkında ne hissediyordu?"

"Garrett benim için ayağa kalkardı. Bazen haftalarca birbirleriyle konuşuyorlardı. Sonunda Nico özür dilerdi ama bunu hep Garrett'ın önünde yapardı. Bunu sadece gösteriş için yaptığını biliyordum. Ama Garrett ve Nico'nun kavga etmesinin nedeni olmak istemedim. Bu konuda kendimi hep kötü hissettim, sanki benim hatammış gibi."

"Senin hatan değildi."

"Biliyorum ama ergenlik çağındaydım ve ne yapacağımı bilemiyordum, nasıl sindireceğimi, nasıl aşırı tepki vermeyeceğimi bilemiyordum. Ama ne zaman aynı odada olsak, sanki -yani- her zaman birbirimizin boğazına sarılırdık. Çoğu insana karşı utangaçtım ama Nico'ya karşı elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Gerçekten kabaydım. O da çok kabaydı. Ona katlanamazdım."

"Hmm...." Sandra başını yana eğip beni inceledi. "Ona katlanamıyor muydun?"

Gerçekten görmeden tavana baktım. Gördüğüm şey Garrett'ın yatağının yanında Nico'ydu, ikisi gitarlarını çalıyorlardı. "Bu tam olarak doğru değil. Onu önemsedim, Nico'yu önemsedim. Sonra bile-" Ellerimi kaldırdım ve etrafımızdaki havayı işaret ettim. "-her şeyden sonra. Yani, birlikte büyüdük. Çocukken her şey o kadar da kötü değildi. Elbette çok fazla alay vardı ama iyi zamanlarımız da oldu, anlıyor musun? Beni bir arkadaş olarak önemseydiğini sanıyordum ama büyüdükçe daha da kötüleşti."

"Seni önemsemediğini düşünüyorsun." Bu bir ifadeydi.

Başım la onayladım. "Nasıl umursayabilir ki? Hem beni önemseyip hem de nasıl bu kadar kötü olabilir?"

"Sana karşı davranışları canını yakmış olmalı."

"Acıttı." Ona ters ters baktım, haklı olması, hâlâ acı veriyor olması pek de hoşuma gitmemişti. Duyguları lisedeki acılardan etkilenmeye devam eden yirmi altı yaşında bir yetişkindim. Ama sanırım bu beni genel nüfusun geri kalanından farklı kılmıyordu.

Sandra iç çekti. "Peki, ne oldu? Ne değişti?"

"Garrett hastalandığında, Nico ve ben, Garrett için işleri kolaylaştırmak amacıyla iyi geçiniyormuş gibi davranmaya başladık. O yıl ona biz baktık. -Birlikte. Kavga etmedik. Garrett öldükten sonra da Nico ve ben takılmaya devam ettik."

"Film izlemeye gitmek gibi mi, yoksa...?"

Tekrar yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. "Her gece yatak odamın penceresine tırmanır ve ben uyurken bana sarılırdı."

Sandra son derece sessizdi; nefes alışını bile duyamıyordum. Bakışlarıyla karşılaştım ve onun Shrink Sandra'ya dönüştüğünü fark ettim. Beni soğukkanlılık ve destekleyici bir şüphecilikle inceledi.

"Devam et," dedi Shrink Sandra.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama söyledim. "Biz -Nico ve ben- bu konu hakkında hiç konuşmadık; pek değil. Bir gece pencereme geldi, ben de onu içeri aldım. Hiçbir şey söylemedi; sadece bana sarıldı ve ben ağladım, sonra yatağa uzandık ve uyuyakaldım. Garrett öldüğünden beri ilk kez gece boyunca uyuyabildim."

Elbisemin eteğiyle oynadım ve Nico'nun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Beni uyurken izliyordu. Uyandıktan birkaç dakika sonra, ben daha tutarlı bir düşünce oluşturamadan ya da ona teşekkür edemedim, sözsüz bir şekilde alnımdan öptü, kollarımdan sıyrıldı ve geldiği gibi gitti. O sabah, o gittikten sonra, bir parça huzur hissettim. Minnettar hissettim.

Ama o gece, o gelene kadar uyuyamadım.

"Sanırım ilk başta onun da rahatlamaya ihtiyacı olduğu için geldi. Ama bir süre sonra sanırım sadece benim için üzüldü."

O ayları hatırlayarak Sandra'ya baktım. O yanımda olmadan uyuyamazdım. Eğer geç kalırsa, onu beklerdim. O kadar sıcak ve güçlüydü ki.

İhtiyacım olan bir şeye sahip olduğu için Nico'ya kızmaya başlamıştım; ona bağımlı olmayı sevmiyordum. Garrett öldükten sadece dört ay sonra, okulda bana işkence eden bu çocuğa karşı bir şeyler hissetmeye başlamamdan nefret ediyordum. Birine karşı bir şeyler hissetme düşüncesi yeterince korkutucuydu, üstelik bu kişi Nico Manganiello değilse.

Ama daha sonra, çok daha sonra, onu bu kadar hafife aldığım için utanç duydum. Berbat bir haldeydim.

"Bu ne kadar sürdü?" "Dört ay."

"Peki neden durdu?"

"I..." Sakin bir nefes aldım. "Lise toplantımda, bir duş kabininin içinde bu konudan bahsettiğime inanamıyorum."

Shrink Sandra'nın gülümsemesi sıcak ama mesafeliydi. "Ona durmasını söyledin mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Onunla seks yaptım. Bekâretimi kaybettim...." Devam etmek zordu, çünkü korkunç bir insan olduğumu yüksek sesle itiraf edecektim, ama sıkılan boğazımdan kelimeleri zorla geçirdim. "Sonra babamla birlikte beş aylığına İrlanda'ya gittim."

"Gitmen konusunda ne hissetti?"

"Bilmiyorum."

"Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Hayır. Bir hafta önce, birlikte yattığımız geceden önce, Nico'ya bir daha odama gelmesini istemediğimi söyledim. Benimle yatmasını istemiyordum. Ona iyi olduğumu ve artık ona ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığın için mi?" Sandra tahmin etti.

Onun zihin okuma becerisine sırtıttım ve eteğimin kumaşını бүktüm.

"Çünkü ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım."

"Ve ona hiç söylemedin." Başka bir ifade.

Onaylamak için başımı salladım.

"Sonra evine gittin, penceresine tırmandın ve -ne- onu baştan çıkardın?"

Onaylamak için başımı salladım. "Bunu neden yaptın?"

Gözlerine daha fazla bakamadım. "Çünkü istedim. İlk kez duygular beslediğim biriyle birlikte olmak istedim. Ama duygularıma karşılık verip vermemesini umursamadım çünkü bencilce davrandım. Onu kullandım."

Sandra tekrar iç çekti. "Sonra ne oldu?"

"Ayrıldım. O uyurken onu terk ettim. İrlanda'dayken mektuplarını açmadan geri gönderdim ve aramalarını kabul etmedim. Onunla ilişkimi kestim."

Shrink Sandra beni inceledi, değerlendirdi, kaşlarını çatı. Yargılamak için parmağıyla işaret etmesini ya da hayal kırıklığı içinde başını sallamasını bekledim. Bir yanım bunu yapmasını istiyordu. Belki iyi bir azarlama suçluluk duygusunu aşmama yardımcı olabilirdi.

Bunun yerine başka bir soru sordu. "Sen geri döndüğünde o ne yaptı? Buradaki son yılını bitirmiştin, değil mi?"

"Evet. Onu görmekten korkuyordum. Ama geri döndüğümde liseyi bırakmış ve iç çamaşırı modeli olmak için New York'a taşınmıştı."

"Peki, onunla yattığın o gece, onu son görüşün müydü?"

Başımı salladım, "Evet, evet, geçen haftaya kadar." Parmaklarıma baktım. "Geçen hafta hastanede herkesin çıldırdığı ünlünün o olduğunu hatırlıyorsun. Yeğeni bir klinik deney için uygun olabilir."

"Peki seni gördüğünde nasıl davrandı?"

"Sandra...." Ona ters ters baktım. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Yaptığım devasa hatadan on bir yıl sonra beni nasıl bu kadar etkili bir şekilde korkutup etkisiz hale getirebildiğini tartışmak istemiyordum. O, zırhımda kocaman, eski, açık bir delikti ve bırakın onu tartışmayı, onu düşünmekten bile hoşlanmıyordum.

"Elizabeth." Onun da gözleri kısıldı.

Sadece gözlerini kısması ve sesini kısması yetmişti.

"Bilmiyorum." Aynı anda hem kaçamak hem de dürüst olmaya çalıştım.

"Sanırım biraz düşmanca davrandı. Sonra özür diledi. Benden arkadaş olmamı istedi."

"Senden arkadaş olmanı mı istedi?" "Evet. Çok gerçeküstüydü."

"Tahmin edebiliyorum." Tam on saniye boyunca yavaşça başını salladı, hâlâ kısıp gözlerle beni izliyordu. Sonra Shrink Sandra gitti ve şöyle dedi: "Tamam o zaman. *High School Musical* zamanı."

"Ne?"

"Bütün gece burada kalmayacağız. Buraya dans etmeye ve senin eski sınıf arkadaşlarınla garip sohbetler yapmanı izlemeye geldim. Ben dans edeceğim." Elimini tuttu ve beni duştan dışarı çıkardı.

Konuların aniden değişmesi bende Sandra-kişilik-konuşma kırbacı etkisi yarattı. "Ama... ama yapamam...." Her çarpışta kalbim boğazımda daha da yükseliyordu. "Oraya gidemem."

"Evet, yapabilirsin." Omzunun üzerinden sırtıttı. "Ve biz de *The Face* ile oturacağız."

Masaların arasından dans pistine en yakın olana doğru ilerlerken etrafımdakileri pek FARK ETMEDİM. Aptal olduğum için kendimi azarlamakla meşguldüm. Bu, gençken çok yaptığım bir şeydi ve gerçekten aptaldım. Herkesi şaşkına çevirmek için gösterdiğim tüm o cüretkâr niyetler kendimi gülünç ve yavan hissettiriyordu, çünkü öyleydiler.

Çünkü öyleydim.

Gülünç ve yavandım.

Lise manevralarına yönelik tüm planların en kısa zamanda terk edilmesine karar verdim. Kendimi hem daha iyi hem de kaybolmuş hissettim. Planım olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum.

Kişiliğimin bu kısmının -belki de çoğu insan gibi- sadece lise ile ilgili durumlara göre düzenlendiğini umarak, cesur, dürüst ve özverili olma çabalarımı iki katına çıkarmak için sessiz bir taahhütte bulundum.

Bu zor olacaktı.

Nico'nun masasının etrafında kümelenen herkes bize zehirli bakışlar yöneltiyordu. Neredeyse herkes. Yani tüm kadınlar.

Ne olursa olsun, Sandra hoş karşılanacağı kesin olan birinin özgüveniyle yaklaştı. Hemen yanımıza geldi, isim kartımı boş bir koltuğa yerleştirdi ve çantasını bir sandalyenin arkasına astı.

Nico yakınlardaki başka bir masada uzun boylu bir sarışına yakın duruyordu. Onu lisedeki bir dargın bir barışık kız arkadaşlarından biri olan Shelly Martin olarak tanıdım. Çoğunlukla profilden görünüyordu. Kulağına öyle bir şey fısıldadı ki kız güldü. Zoraki bir kahkaha değildi. Gerçek ve bulaşıcıydı. Çevresindeki insanlar konuşmanın bir parçası olmak için daha yakına eğilmeye çalışıyor, kendilerini onun alanına sıkıştırıyorlardı.

Onun hemen herkes için karşı konulmaz olduğunu hatırladım.

"Tamam o zaman, beni insanlarla tanıştırmaya başla." Sandra sırtıttı, gözleri kalabalığın içinde dans ediyordu.

Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum. Günahlarımı itiraf ettiğim ve aptalca planımdan vazgeçtiğim için kendimi garip bir şekilde daha iyi hissederek odayı inceledim. Bakışlarım ikinci sınıftaki trigonometri sınıfımdan nefret ettiğim bir çocuğa takıldı: Brace Wilson. Yüzme takımındaydı ve en iyi atlet olmak için gereken notları zar zor tutturuyordu. Sınavlar sırasında hep omzumun üzerinden bakmaya çalışır ve sık sık ödevimi kopyalamak isterdi.

Gururumu bir kenara bırakarak, randevusu olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla birlikte durduğu yere doğru yürüdüm. Şimdi cesur, dürüst ve kendini beğenmiş olma çabalarımı iki katına çıkarmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"Merhaba, Brace-" Beni tanıması için ona zaman tanıyarak bir süre durakladım ve sonra elimi uzattım. "Seni tekrar görmek güzel."

Brown yüzümü tanıyıp tanımamakta tereddüt ederek inceledi. "Oh, merhaba...uh...."

"Ben Elizabeth ama muhtemelen beni Skinny Finney olarak hatırlıyorsunuz." Gülümsedim.

Gözleri birkaç beden büyüdü. "Ah, evet. Seni hatırlıyorum, matematik dersinde beraberdik." Tüm şaşkınlığıma rağmen bana sarıldı. "Çok iyiydin." Brace beni bıraktı ama elini omzumdan çekmedi ve kolundaki kadına dönerek, "Ödevlerini kopyalamama izin verirdi. O dersten kalmamamın nedeni Finney'dir."

Kadının gözleri sıcak ve dostçaydı. "Matematikte hâlâ berbat. Ben Belinda."

Belinda ile tokalaştım, Sandra'yı tanıştırdım ve sonra kendimi Brace ve Belinda ile rahat bir sohbete dalmış buldum.

Evliydiler. Brace liseden sonra orduya katılmış, Irak'ta dört kez görev yaptıktan sonra ayrılmıştı. Şimdi yarı kamyon şoförlüğü yapıyordu. Belinda hemşireydi. İlk çocuklarına hamileydi.

Kısa süre sonra, bizim dörtlüye yüzme takımının başka üyeleri de katıldı. Sandra yerel bir çiftçiyle flört ederken ben de eskiden nefret ettiğim ama şimdi nedenini hatırlayamadığım insanlarla yeniden tanışıyordum. Sınıf birincisi, şimdi Palo Alto'da üç çocuklu bir yazılım mühendisi ve bir tane daha yolda olan Daniel ile konuşuyordum ki sıcak bir elin kolumun üst kısmına dolandığını hissettim.

Elin sahibine doğru döndüğümde Nico'nun yanımda durmuş beni incelediğini gördüm.

Küçük grubumuzun üzerine bir sessizlik çöktü ve Nico'nun dikkati benden diğer yüzlere kaydı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Herkes beklentiyle, hevesle gülümsüyordu. Kimse bir şey söylemedi.

Ürkütücüydü, Nico artık oradaydı, ondan esprili bir sohbet ve eğlence bekleniyordu.

Dans et, maymun, dans et.

"Herkes merhaba."

"Merhaba, Nico." Hep bir ağızdan.

"Herkes iyi vakit geçiriyor mu?"

"Evet." Hep bir ağızdan.

Sandra'ya kaşlarımı çatarak baktım, konuşmadan iletişim kurabileceğim birini arıyordum ama onun da grubun geri kalanıyla aynı büyüünün etkisinde olduğunu gördüm. Kaşlarım daha da çatıldı.

"Birinin bana buraya nasıl geldiğini söyleyebileceğini umuyordum." Kalabalık: *Sıritin, sıritin, sıritin.*

"Yani bir an New York'ta sosisli sandviç yiyip esmer bir kıza sarılıyorum," sonra sanki sadece kendi kendine konuşuyormuş gibi, "yoksa sosisli sandviç tutup esmer bir kız mı yiyordum...."

Nico: Komedi duraklaması.

Kalabalık: *Kıkırdama, kıkırdama, kıkırdama.*

Nico: Kafa sallama.

"Ve bir dakika sonra," kollarını belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti, "Iowa'da bir sarışını tutuyorum ama hala açım."

Elleri aşinalıkla hareket ederek karnımın üzerinde durdu. Başka biri olsaydı kucaklaşmadan çekilirdim ama nedense hepimizi bir tür büyü ya da vudu büyüğü altına almış gibiydi.

Beynim bana bunun ünlü bulutu olduğunu söyledi. Kalbim bana bunun sadece Nico'nun Nico'luğu olduğunu söylüyordu.

"Gerçekten bilmek istediğim şey..." Kulağıma doğru eğildi ve omzumun üzerinden baktı; elbisemin ön kısmına baktığını anlayabiliyordum. "...sosisliye ne oldu?"

Kalabalık: *Gülün, gülün, gülün.*

Ne söylediğinden çok nasıl söylediği önemliydi. Şovmenliğe, fiyakaya, özgüvene ve garip bir şekilde övgüye değer şovenizmin doğru tonuna sahipti.

Ben sadece bir dekordum. Yüzümün alev aldığını hissettim ve kollarından kurtulmaya çalıştım.

"Sosisli sandviçimi geri verene kadar hiçbir yere gitmiyorsun." Sandra çenesini göstererek, "O da öyle dedi," diye ekledi.

Ben ve tüm grup kahkahalarla kükredi.

Nico'nun kahkahasının yankılarını sırtımda hissettim ve beni yüzüne çevirmeden önce niyetini anladım. Beni kolunun altına alıp gruptan uzaklaştırırken bana bakmadı. Hepsi onun küçük performansından memnun görünüyordu; kısa bir süreliğine de olsa onun esprili şakalarının tadını çıkardıkları için mutluydular.

Çenemi sıktım ve ayaklarımın durmasını diledim.

Beyin: *Dur, ayaklar.*

Ayaklar: *Kurabiyeleri severim.*

Ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Eşit derecede utanmış, sinirlenmiş ve kafam karışmıştı. Nico'nun beni tutuşu tamamen omuzlarımdaki güçlü kolla ilgili değildi. Hâlâ

On altı yaşımdaki davranışlarımdan dolayı suçluluk duyuyordum ve yıllar ve dağlar kadar pişmanlık nedeniyle kendimi ona borçlu hissediyordum. Ona borçlu olduğumu hissettim.

Bundan nefret ediyordum.

Bu yüzden, Spandau Ballet'in *True* şarkısının ilk notaları hoparlörlerden yükselirken masasının önünden dans pistine yönlendirilmeme izin verdim. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Lisenin spor salonunda okulun en popüler çocuğuyla slow dans ediyordum ve birden kendimi 1980'lerin John Hughes filmlerinin baş kahramanı gibi hissettim.

ALTINCI BÖLÜM

N_{ICO} ellerimi boynunun arkasına yerleştirdi ve uzun parmaklarını çıplak kollarımdan belime doğru kaydırarak tenimi ürpertti ve tüylerimi diken diken etti. Vücudumu uzun ve zayıf bedenine bastırdı ve müzik eşliğinde sallandık.

Yutkundum.

Bana gülümsedi. Sorumsuz, rüya gibi, yıkıcı bir seks gülümsemesiydi.

Tekrar yutkundum.

Nico iyi bir dansçıydı. Okuldayken onunla hiç dans etmemiştim ama mezuniyet balosunda ya da lise balomuzda onu başka kızlarla dans ederken izlediğimi hatırlıyordum. Ritmi ve buna uygun hareketleri müzikle zahmetsizce kaynaşan çocuklardan biriydi, sanki müzik ondan işaret alıyormuş gibi, tersi değil.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir yanım -yarım on yıl boyunca acımasızca alay edilmeye katlanan yanım- odaya bakıp sıkılmış gibi yapmak istiyordu. Diğer bir yanımsa -dört ay boyunca her gece kucağına alınan yanım- bana sarılmasını, sırtımı okşamasını ve ona bu kadar utanç verici davrandığım için affedildiğimi söylemesini istiyordu.

Her iki parçam da onun bakışlarının bataklığında ve bedeninin ağında sıkışıp kalmıştı. Sadece bana bakmaktan memnun görünüyordu. Birkaç uzun an boyunca bakışlarımızı değış tokuş ettik. Kendimi sıcak hissediyordum.

Birimizin bir şey söylemesi *gerekiyordu* ve bunun o olmayacağını fark ettim. Konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştım ama her konunun ya ima ya da tarihsel yüklerle dolu bir mayın tarlası olduğunu hissettim. Sonunda çoğı insanın bilmek isteyeceğı bir şeyde karar kıldım.

Boğazımı temizledikten sonra, "Ee, senin şovun." dedim.

Sanki sesim onu ürkütmüş gibi gözlerini kırptırdı, sonra dudakları kıpırdadı. "Benim şovum."

Boğazımı tekrar temizledim. "Peki... senin şovun nasıl?"

"İzlemediğini sanıyordum."

"İzlemiyorum."

"O zaman neden bunun hakkında konuşmak istiyorsun?" Seğiren dudakları küçük, meydan okuyan bir gülümsemeye dö n ü ş t ü .

"İzlemiyorum ama *biliyorum*." Üçüncü kez boğazımı temizledim. "Ünlülerin soyunduğu ve kadınların nesneleştirildiği bu diziden haberdar olmamak zor."

Sırtışı alaycı bir hal aldı. "Yani izlemedin ama yargılamaya hazırsın öyle mi?" Abartılı bir şekilde başını salladı. "Bu mantıklı."

"Birazcık bile utanmıyor musun?"

"Gösteride yanlış bir şey yok." Eli beni yerimde tutmak istercesine yanımdan sırtımın ortasına doğru kaydı.

"Kadınları nesneleştirmenin yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" "Ben kadınları nesneleştirmiyorum."

"Senin programın yapıyor."

"Katılmıyorum." Dedi.

"Yani bikini modelleri jöle küvetlerinde birbirleriyle güreşiyor...?" Kaşlarımı kaldırdım ve kabul etmesini bekledim. "Kadınları nesneleştirmenin tanımı nedir o zaman?"

"Erkeklerin güzel kadınlara bakmasında ya da onları takdir etmesinde yanlış bir şey yok." Gözleri üzerimde gezindi. Bu imayı görmezden geldim ve ona eşlik eden yükselen ateşi başarıyla bastırdım.

"Var. Bakılmak bir kadının tek amacı olduğunda var." "Sanat gibi mi demek istiyorsun?"

Alay ettim. "Şovunu sanatla mı kıyaslıyorsun?"

"Evet... ve hayır. Şovumdaki kadınlar kesinlikle sanatla karşılaştırılabilir. Bir şeyleri yapmanın doğru ve yanlış yolları olduğunu kabul ediyorum. Benim şovumun işleri doğru şekilde yaptığını düşünüyorum."

"Neyin *porno* neyin sanat olduğu konusunda bu kadar kafa karışıklığının olduğu bir sektörde çalışmak sizin için zor olmalı." Ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Evet, şey-" sesinde, yaptığım karşılaştırmadan hoşnut olmadığını belli eden bir ton fark ediliyordu, "-temelleri Nazi araştırmalarına, sülüklere ve kanayan insanlara dayanan bir sektörde çalışmak senin için zor olmalı."

Kaskatı kesildim ve tökezledim, ama yanlış adımımı kusursuz bir şekilde karşıladı ve bana daha sıkı sarıldı. Gözleri parlıyordu.

Tıpkı eski günlerdeki gibi hissettirdi. Yine kindarlık oyunu oynayan gençlerdik. Bundan nefret ediyordum.

"Haklısın." Kestirip attım. "Bu gerçekten de değersiz, aşağılık bir meslek."

"Hayır." Eli tekrar sırtıma yerleşti ve çenesini kaldırdı; duygulu gözleri bana odaklanmıştı, niyetli ve ciddi. "Bu çok asil bir meslek. Sana çok yakışıyor."

Utançtan yüzümün kızarması can sıkıcı ve ani oldu. İltifatına kesici bir sözle karşılık veremedim, bu yüzden sadece ona baktım. Birkaç uzun an boyunca yine bakiştık. Bir kez daha ateşli hissettim ve bir şeyler söylemek için önlenemez bir istek duydum. Güzel bir şey olmalıydı, lanet olsun.

Son sözü onun söylemesi hoşuma gitmemişti, üstelik bu güzel bir son sözdü ve o benden daha nazik, daha bağışlayıcı ve daha olgundu. Bu saçma düşünce karşısında burnumu kırıştırdım ama buna karşı koyacak gücüm yoktu.

İyi olan ben olmak istiyordum.

Ona ve birlikte geçmişimize karşı en az onun kadar kararsız olduğumu göstermek istiyordum. Ben yetişkin biriydim. Olgun biriydim. Süslü büyük kız külotumu giymiştim. Daha iyi bir insan olabilirdim, bu beni öldürse bile.

Sözlerimi geciktirmek için dilimi ısırđım çünkü ne olacaklarından emin değildim. Tek bildiğim dürüst ve nazik olacaklarıydı ve açıkçası bu kombinasyon beni korkutuyordu. Ayrıca ağzımdan çıkacak her şeyin bir kibarlık denemesi olacağını da biliyordum, bu da muhtemelen iltifat edeceğim anlamına geliyordu-

"Çok komiksin," dedim sonunda.

Nico kaşlarını çatdı ve hafifçe irkildi. Sırtımdaki eli gevşedi. "Komiklik yapmıyordum; ciddi dim."

Başımı salladım. "Ah, biliyorum. Söylediklerine inanıyorum. Çok güzeldi. Teşekkür ederim." Sekiz bininci kez boğazımı temizledim. Gerçekten de içecek bir şeyler almam gerekecekti, mesela votka. "Ve söylediklerimde ciddi dim. Çok komiksin. Komik... bir insansın."

Gözleri kısıldı ve koyu renk kirpiklerinin arasından beni inceledi.

"Tamam." "Ciddiyim."

"Tamam."

"Hayır, gerçekten. Programınızı izlemeyebilirim ama-" Derin bir nefes aldım. Hiç kimseye itiraf etmeye niyetim olmayan bir şeyi itiraf edecektim. "-ama bir kısmını görmüş ya da yakalamış olabilirim- şey, ben oradan geçerken açıktı- senin stand-up özel programın...şey...." Sonunda oflayıp pufladım ve kabul ettim. "Geçen yıl HBO'da New York'tan Los Angeles'a stand-up gösterinizi izlemiştim. Çok komikti. Güldüm."

Gerçek şu ki, stand-up gösterisi yapacağını öğrendiğimde bir aylığına HBO'ya sipariş verdim. DVD'sinin çıkmasını bekleyemedim.

ya da Blu-ray; ama bunu ona *asla* söylemem. Resmen gülünç durumdaydım.

Ben konuşmaya çabalarken bakışları ve ifadesi şaşkın bir eğlenceyi ele veriyordu; sonra, nihayet, anlayış ve kendini beğenmiş bir memnuniyet gibi bir şey. Gülümsemesinde, biraz daha uzun durmasında, gözlerindeki pırıltıdaydı.

"En sevdiğin bölüm hangisiydi?"

"Evrensel olarak komik kavramlarla ilgili olan." Bekledi, sonra sordu: "Özellikle...?"

Çenem büküldü. "Özellikle yorumlayıcı dans ve senkronize yüzme hakkında, senkronize yüzmenin bir profesyonel dışında herhangi biri tarafından denendiğinde nasıl komik olduğu hakkında ve sonra bunu yorumlayıcı dansla eşleştirdin. Senin... senin çok fiziksel bir komedyen olman hoşuma gitti ve bu çok komikti." Tekrar gözlerimi devirdim. "Bu konuda büyük düşünme."

"Çok geç. Dr. Finney komik olduğumu düşünüyor."

Kendi sırtışıma karşı cesurca savaştım. "Uzun bir vardiyadan sonra gecenin bir yarısı izledim."

Ben de uzun vardiyalarımın sonrasına gecenin bir yarısı izledim.

"Ama daha sonra bu konuşmayı hatırladığımda, kendime her gece yatmadan önce izlediğini söyleyeceğim." Sesi hem alaycı hem de samimiydi.

"Her neyse." Başımı salladım ve yüzümü başka yöne çevirdim. Hiçbir şey görmüyordum çünkü baktığım her yerde o vardı. "Neye istersen ona inan."

Nico yavaşça yumuşak sakalını yanağıma değdirdi, sonra ağzını kulağıma daldırıp altındaki boşluğa sokuldu, "Eğlenmekte yanlış bir şey yok," diye fısıldarken nefesi boynumda sıcaktı.

Hareketleri ve sözleri, başımın ucundan karnımın ortasına kadar uzanan bir farkındalık elektrik şokuna neden oldu.

Sarsıldım ve ona ters ters baktım. "Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Sırıttı, beni daha sıkı tutarken parmakları sırtımda esnedi. "En son ne zaman eğlendin?"

"Geçen Salı."

"Öyle mi? Ne yaptın?"

"Örgü... grubuma gittim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun kulağa ne kadar ezik ve sakın geldiğini fark ettim. Muhtemelen beni ren geyiği kazağıyla oturmuş, ılık şeftali ve mango çayı içerken kokteyl tarifleri paylaşırken hayal etmişti...*doh*.

Örgü örmeyenler bir örgü grubunun dinamiklerini anlayamazlardı. Bu sadece iyi ya da eğlenceli bir zaman değildi; en iyi zamandı.

"O-o-o-oh, tamam. Örgü grubunun bir parçası olduğunuzu fark etmemiştim. Düzeltiyorum." Sırtışı daha da yoğunlaştı; bu yoğun bir sırtışı ve gözleri benim yüzümden aldığı zevkle parlıyordu. "Her Salı gecesi için planlanmış bir eğlencen var."

Ona ters ters baktım. "Öyle bir şey değil." "O zaman anlat bana."

Şarkının birkaç kıtası boyunca birbirimize bakma yarışına girdik; onun yüzünde bir gülümseme fısıltısı, benim yüzümde ise sinirli bir bakış.

Gözlerinden kaçıp odadan kaçma ihtiyacı hissettim.

Ellerim boynundan göğsüne doğru hareket etti ve onu itti. Ben bir santim bile kıpırdayamadan ellerimden birini kapatıp kalbine bastırdı. Diğer eliyle sırtıma bastırdı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Şarkı neredeyse bitmek üzere." Yüz ifadesi ciddileşti, gözleri yalvarırcasına bakıyordu, vücudu gergindi. "Benimle kal."

Benimle kal.

Nico'nun sözleri boğazımda bir kalınlaşma yarattı. Sadece ağzımı bir çizgi haline getirip başımı sallayabildim.

Benimle kal; ilk gece, pencereme ilk tırmanışında, uyurken bana ilk sarılışında ve ondan sonraki her gece ona söylediğim buydu.

Hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Acaba bu yüzden mi söylemişti? Önemli değildi, gerçekten değil. Şarkı bitecek ve o uzaklaşacaktı; Sandra ve ben çiftlik evine dönecektik; ben de bu dansı unutmaya çalışacaktım.

Beni kendine çekti ve daha sıkı sarıldı, çenesi şakağıma yaslanmıştı, elini kalbimin üzerinde sıkıca tutuyordu, diğer eli ve kolu ise tam ortama sarılmıştı. Dans ederken bana sarılıyordu.

Bir zamanlar alışlagelmiş aşinalık duyguları ve rahatlık, güvenlik ve huzur hisleri şimdi kafa karışıklığı, belirsizlik ve beklentiyle doluydu. En rahatsız edici olan ise ne kadar iyi hissettirdiği ve bedenimin benim rızam olmadan nasıl kıvrılıp büküldüğü ve onunkine göre şekillendiği idi. Bu hisler bana en son birbirimize sarıldığımız zamanı hatırlattı.

Bu duygular ve bu duygulara asla karşılık vermeyeceği gerçeği, onu terk etmemin nedeniydi.

Şarkının bitiş notaları hoparlörlerden süzülüyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum. Nico bataklığına dalmıştım ve erkeksi bir aciliyetle bana çarpan kalbinin her atışıyla daha da derine batıyordum. Gözlerime batan şaşkınlığa karşı gözlerimi kırpıttım.

Sonra Beyonce "I'm feelin' sexy" şarkısını söyledi ve ben de hemen sıcak ve bulanık Nico bataklığındaki girdabımdan çıktım.

Kaba uyanışıma katkıda bulunan bir dizi faktör vardı ve hepsi aynı anda meydana geldi:

Müziğin temposu slowmo *True*'dan çok daha hareketli *Naughty Girl*'e yükseldi.

Üç kadın birdenbire ortaya çıktı -daha doğrusu o anda hiçbir yerdeymiş gibi hissettirdi- ve etrafımızı sardı.

Kadınlardan ikisi Nico'nun kollarını tuttu.

Kadınlardan biri çok yüksek sesle ve kulağıma çok yakın bir şekilde "Hadi Nico, dans etmek istiyoruz!" dedi.

Biraz afallamış görünen Nico çok gürültücü kadına doğru döndü ve ben de geri adım atmak zorunda kaldım. Üç kişilik grup çılgınca kalça sallıyor, kol sallıyor ve saçlarını savuruyordu. Tesadüfi bedensel yaralanmalardan korunmak için kendi kollarımı kaldırdım ve odaya göz gezdirdim. Nico ve benim insanlarla dolu bir odada olduğumuzu fark ettiğimde irkilerek gerçekliğe geri döndüm. Son birkaç dakikadır onunla yalnızmışız gibi görünüyordu.

Dans pistinin çevresini tarayarak Sandra'yı aradım. Gözlerim tanımadığım, uzun boylu, kahverengi saçlı bir adamın gözleriyle karşılaştı; adam açıkça beni izliyordu. Şaşkınlıkla soluna baktım ve orta boylu bir kadının bakışlarıyla karşılaştım; o da beni izliyordu. İşte o anda odada dans etmeyen herkesin, hatta dans edenlerin bile beni izlediğini fark ettim. Bir insanı açıkça izlemenin tuhaf olduğu akıllarına gelmemiş gibiydi.

Biri dirseğimi çimdikledi ve Sandra'yı yanımda bulmak için döndüm. Poposunu sallıyordu. Yanında neredeyse tanıdığım bir adam vardı ve o da en iyileriyle birlikte kalça sallıyordu. Çatık kaşlı yüzüme dişlek bir gülümseme fırlattı ve kulağıma eğildi.

"Hey, bu adamı hatırlıyor musun?" Sandra başparmağıyla dans partnerini işaret etti. "İkinizin biyoloji dersinde laboratuvar arkadaşı olduğunuzu söyledi."

Uzun boylu yarı yabancıyı tekrar odak noktasına getirdim ve beynim tekrar çalışmaya başladığında, onun gerçekten Micah Becker olduğunu doğrulayabildiğime şaşırdım. "Evet, aman Tanrım, selam Micah, seni görmek ne güzel."

Ona elimi uzattım ve o da bana orantısız bir sırtışla karşılık verdi. Elimi kabul etti ve -sıkmak yerine- beni döndürdü. "Elizabeth, seni görmek çok güzel, Sandra bana kim olduğunu söyleyene kadar seni tanıyamamıştım."

"Oh-" Dönerken tökezledim, sonra takılmayacağımdan emin olunca elini sıktım ve bıraktım. "Seni görmek de güzel! Çok farklı görünüyorsun... ayrıca."

Micah hakkında pek bir şey hatırlamıyordum çünkü lise boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. O benden bile daha sessizdi. Her gün flanel gömlek, kot pantolon ve Doc Martens giydiğini hatırlıyordum. Lisedeyken saçları küt kesilmişti ve mavi gözleri her zaman büyük gözlüklerin arkasında saklıydı.

Şimdi siyah saçları şık bir şekilde kesilmişti, mavi gözleri artık gizlenmiyordu ve boyu on beş santim daha uzundu. Giydiği gömlek, Nico'nunki kadar ince olmasa da, düzgün bir vücuda sahip olduğunu açıkça gösteriyordu. Aslına bakarsanız, karşımdaki kalça sallayan adamın içindeki on yedi yaşındaki çocuğu zar zor görebiliyordum.

"Dans et kızım." Sandra kalçasını benimkine çarptı ve Micah'ya gülümsedi. "İkimizi birden idare edebileceğini düşünüyor musun?"

Micah gülümseyen mavi gözlerini Sandra'ya çevirdi. "Hayır, yapamayacağıma eminim ama denemek isterim."

Ağzım açık kaldı. *Kim bu insan?*

Bu benim tanıdığım Micah değildi. Bu Micah kendinden emin ve yakışıklıydı. On yılın ve güzel giysilerin bir insana neler yapabileceği şaşırtıcı.

Ya da belki daha doğrusu, olgunluk ve yetişkinliğin bir insana neler yapabileceği şaşırtıcı.

Sandra gülerek başını geriye attı ve beni dans etmeye teşvik ederken elimi tuttu. İlk başta biraz sersemlemiş bir halde, hâlâ kalabalığın bakışlarını üzerimde hissederek ona uydum. Gözlerimi Sandra ve Micah'tan ve pistten ayırmıyordum, çünkü ne zaman etrafa baksam insanların beni izlediğini fark ediyordum.

Ancak, bilinçli bir niyetim olmadan, bakışlarım sonunda Nico'yu aradı. Hâlâ dört bir yanı keskin dirsekli kadınlarla çevriliydi. Sadece üç kadın yerine altı ya da yedi kadın toplamıştı ve hepsine gülümsüyordu. Ama bu gülümseme hoş bir gülümsemeye benzemiyordu; kuşatılmış, yatıştırıcı bir gülümsemeye benziyordu.

Onu dans pistinin bir tarafında köşeye sıkıştırmışlardı ve hareketlerinin biraz kısıtlandığını fark ettim. Dişi kurt sürüsü, artan bir cüretle onun kişisel alanına baskı yapıyor gibi görünüyordu. Onların sürtükçe bir üst(wo)manship'leri beni içten içe ürpertti ve dıştan kıkırdattı.

Micah görüş alanıma girdi ve bana sıırttı; ben de ona sıırttım. Ellerime uzandı ve ben de Sandra'yı arkasına alarak sırtımı onun önüne dönmesine izin verdim. Sandra, Micah, Elizabeth sandviçi yapmıştık.

Oldukça iyi bir dansçıydı -Nico kadar iyi değildi ama yine de iyiydi- ve kalça sallama eğlencemize devam ederken bir elini kalçama koymasına izin verdim. Döndük ve ben Micah'nın arkasına bakıyordum, Sandra da onun önündeydi, bu da bana bir kez daha Nico'nun haremini oldukça iyi görme imkânı verdi.

Dişi kurt maskaralıklarından bir kıkırdama daha bekledim ama onun yerine bir öfke şimşegi hissettim. Nico'nun etrafı şimdi en az on beş kadın tarafından sarılmıştı, ikisi gömleğini pantolonundan çekiyordu; bileklerini tutmuştu. Artık gülümsemiyordu. Eğleniyor gibi görünmüyordu.

Niyetimi tam olarak kavrayamadan dans pistini bir çırpıda geçiverdim. Çılgın kadın kalabalığını yarmak için hiçbir incelik kullanmadım. Bu kadınları onun yapamayacağı şekilde -saçlarını çekerek, tırmalayarak, tokatlayarak ve gözlerini oyarak- idare edebileceğimi biliyordum.

Birkaç kez "Hey!" ve "Ah!" ve "Bu da ne...?" ve "Ayağım!" ve "O benim gözüm!" diye bağırdılar.

Cırtlak protestolarını görmezden geldim ama agresif girişimlerime rağmen -Aşılmaz bir bariyer kalmıştı. Vücutların ezilmişliği arasından, daha fazla kadının ellerini onun üzerine koyduğunu, poposunu sıkıldığını ve kravatını tuttuğunu görebiliyordum. Ceketini yakasından çekiştirerek çıkarmaya çalışıyorlardı.

Yüz hatlarını gölgeleyen kara kaşlar benimkileri yansıtıyordu.

"Bırakın onu!" Hayal kırıklığı ellerimin titremesine neden oldu.

Bağırarak verdiğim emri sadece bir kadın duymuş gibi görünüyordu ve o da bana sıırtmakla yetindi.

Başka öfkeli yüzler görmeyi umarak odaya bakındım ve bu gösteriye dikkat kesilenler arasında sadece eğlenen ifadeler bulduğumda şaşırdım. Hatta bir kişi telefonunu çıkarmıştı ve belli ki ya kayıt yapıyor ya da fotoğraf çekiyordu. Sandra ve Micah'dan yardım istemeyi düşündüm ama daha dönmeden kadınlardan birinin elini dolaştırıp Nico'yu kasıklarından yakalamaya çalıştığına tanık oldum.

Kara kaşları öfkeyle çatıldı. Öldürücü görünüyordu.

Nefesim kesildi. Onlara fiziksel şiddet uygulamadan önce onları durduracak kelimeleri bulmakta zorlandım ve kaos çöktü.

Şok edici, kimsenin görmezden gelemeyeceği bir şey yapmam gerekiyordu. Aklıma tek bir şey geldi.

En yakın sandalyeyi buldum, üstüne çıktım ve a v a z ı m çıktığı kadar "ÇOCUK SENİN!" diye bağırdım.

Her şey durdu.

Müzik devam etti ama diğer her şey durdu. Herkes bana bakıyordu, kapkaççı kadın yığını ve Nico da dahil.

Derin bir nefes aldım. Bakışları benimkilerle birleşti ve sözlerimi tam olarak anladığını gördüm. Kalabalığın dikkatini kaybetmeden önce sandalyeden kalktım ve hâlâ sersemlemiş olan kadınların arasına daldım.

Nico'nun bileğini kavradım ve onu kırmızı ruj denizine doğru çektim. Onu dans pistinden çıkardım. Bileğini nazıkçe kavrayışından kurtardı, sonra elimi kendi elinin içine aldı. Nereye gideceğimi bilemedim. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü kısa süre sonra liderliği ele geçirdi ve hızı hemen arttı.

Dışarı açılan çift kapıyı ittiğinde neredeyse koşuyorduk. Karanlık ve soğuk rüzgâr bizi karşıladı. Dışlerim takırdıyordu ama bunun soğuktan mı yoksa patlamamdan sonra oluşan adrenalinin etkisinden mi olduğunu bilmiyordum.

Uzun adımları bizi futbol stadyumuna taşıdı. Nico sıkışarak geçebileceğimiz yeri kolayca buldu. Geçit tribünlerin altındaki boşluğa açılıyordu ve insan yapımı mağaraya girdiğimizde rüzgâr kesildi. Soda bardakları, su şişeleri ve peçeteler toprağı kirletiyordu.

Nico hemen içerde durdu ve bana baktı. Elini çekti, ceketini çıkardı ve omuzlarıma koydu. Bunu yaparken onu izledim, yüzü sadece dolunaydan ve tepedeki yıldızların yorganından tribünlerin arasından parlayan yatay ışık şeritleriyle aydınlanıyordu. Ceketinin yakasını çekiştirerek üzerime kapatırken gözleri benimkileri aradı ve birbirimize bakarak sessizce durduk.

Beklentili, gergin ve tedirgin görünüyordu.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Kendi dudaklarını yaladı.

Bu küçük hareket kalbimi hızlandırdı ve sessizliği acele kelimelerle bozdum. "Tanrım, bu çılgıncaydı! O kadınlar tamamen

deli." Hiçbir neden yokken omzuna vurdum. "Neden güvenlik görevlileriniz yok?"

"Elizabeth." Adımın sonunu yuttu. "Sen... biz... bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

"Evet. Kendine bir güvenlik tutmalısın." İddia karşısında başımı salladım. "O kadınların seni soyana kadar duracaklarını sanmıyorum-"

Kısa bir süre gözlerini kapattı, başını salladı ve sözümü kesti. "Boş ver onu, çocuk ne olacak?"

"Çocuk mu?" Ona kaşlarımı çattım. "Nico... çocuk falan yok. Bunu o psikopatlar geri çekilsin diye söyledim."

Bana göz kırptı ve nefesini tutuyor gibiydi; gözleri inanılmaz derecede büyüktü. Omuzlarımdaki ceketin yakalarını bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Çocuk falan yok." Sesi şüpheci ve şaşırtıcı derecede kızgındı.

"Tabii ki çocuk yok. Yirmi çılgın kadının elbiselerini parçalamasını engellemeye çalışıyordum." Eklemeden önce elbisemi gereksiz yere düzelttim. "Bir şey değil, bu arada."

Sesi yükseldi ve sarsak hareketlerle gömleğini tekrar pantolonunun içine soktu. "O zaman neden 'ATEŞ' ya da 'Bakın, uzaylılar burada!' diye bağırmadın? Ya da bana kalp krizi geçirtmeyecek başka bir şey! Neden 'çocuk senin' diye bağırдың?"

Sesinin şiddeti ve yüksekliği beni şaşırtmıştı. Hemen cevap vermedim, ama cevap verdiğimde yatıştırıcı ve sakin görünmeye çalıştım. "Kalabalık bir odada 'yangın var' diye bağırarak yasadışıdır. Çıldırımlarını istemedim. Sadece durmalarını istedim-"

Arkasını döndü. Yumruklarını pantolonunun ceplerine soktu ve tribünlerin oluşturduğu eğimli duvara doğru tepindi. Döndü. Çıtaların ötesindeki bilinmeyen bir noktaya dik dik baktı.

"Düşünmedim... Seni utandırmaya çalışmıyordum, değil mi?" Suçluluk duygusundan boğulacağımı sandım.

"Hayır. Hiç utanmadım. Sadece bir an için...." diye düşündüm. Başını temizlemek istercesine salladı. Ayın gölgesinde ve yarı aydınlığında yüzü profilden bakıldığında granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Kendime ona bakma ve onu gerçekten görme izni verdim. Yorgun görünüyordu. Okuldayken, onu tanıdığımda hiç yorgun görünmezdi. Huzursuz, amaçsız, bulaşıcı, esrarengiz bir enerjiyle dolup taşardı.

Bir yetişkin olarak, görmezden gelinmesi zor bir manyetizma yaydığını keşfediyordum, ancak daha kontrollü, yönlendirilmiş, dizginlenmiş hissediyordum. Daha önce bana yaptığı gibi, karizmasının lazer ışınını tek bir kişiye odakladığında etkisi güçlü ve baş döndürücüydü.

Nico kıpırdandı ve benden birkaç santim uzaklaşana kadar ölçülü adımlarla alanı geçti, dikkati ayaklarının dibindeki toprağa odaklanmıştı. "Eğer bir çocuk olursa, o zaman evleneceğimizi bilmeni isterim."

Sözlerini anlamam biraz zaman aldı; anladığımda da "Ne?" diye sustum.

"Seninle evleneceğim...."

"Ne bu, on dokuz ellili yıllar mı? Ciddi misin sen? Cidden...?" Bıkkın bir iç geçirdikten sonra soğuk parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Hayır, evlenmeyeceğiz ve ortada çocuk da yok, o yüzden bu konuşmayı yapmak için bir neden yok."

"Evet. Evet, evleniriz. Chicago'ya taşınabilirim."

"Aman Tanrım, hayır. Taşınmayız. Şovun New York'ta. Neden Chicago'ya taşınasın ki?"

"Şovu birkaç yıllığına taşıyabilirim. İstersen her zaman New York'a, hatta Los Angeles'a geri dönebiliriz." Sanki her şey çok açıkmuş, ben aptalmışım gibi konuşuyordu. Bunu bana hep yapardı.

Göğsünü işaret ettim. "Bu tam sana göre, Nico-erkek şovenizmi ve bir kamyon dolusu kibir."

"Ailemle ilgilenmek istemek küstahlık değil."

"Biz senin ailen değiliz. Beni tanımıyorsun bile ve çocuk şimdiye kadar on yaşına gelmiş olurdu ve büyük ihtimalle de GAH!" Ellerimi havaya kaldırdım, bu saçma ve anlamsız tartışmayı porselen desenlerini seçmeye başlamadan ve Le Creuset fırın takımlarının değerlerini tartışmadan önce bitirmeye kararlıydım. "Bunu neden tartıştığınızı bilmiyorum. Evlenmiyoruz ve ortada bir çocuk da yok."

Nico'nun şakağında bir kas kıpırdadı; çenesi büküldü. Bir an sessiz kaldı ve sonra "Bunu konuşuruz" dedi.

Ona gözlerimi kırptırdım, bir an nutkum tutuldu, sonra kelimeleri buldum. "Sen delinin tekisin. Az önce bir grup azgın dişi köpek tarafından saldırıya uğradın ve tek yapmak istediğin benimle teorik bir evlilik ve var olmayan bir çocuk hakkında tartışmak. Kendine gelmen gerek."

Nico bir adım uzaklaştı. Bakışlarını toprağa çevirdi ve titrek bir nefes verdi. "Lanet olsun."

Bir an için onu inceledim. Gerçekten üzgün görünüyordu ve aklıma belki de az önceki tacizin onu gerçekten etkilemiş olabileceği geldi. İçgüdüsel olarak dirseğine dokundum ve sonra elimi geri çektim. "Hey, hey... iyi misin? O kadınlar gerçekten deliydi ve sana öyle dokunmaya hakları yoktu."

Başını salladı; gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra uzaklaştı. "Evet, iyiyim."

Ben iyiyim. Daha
kötülerini de
yaşadım." "Daha
kötüsü mü?"
"Elleme."

"Oh." Nedense kadınların ya da erkeklerin Nico'yu ellediği düşüncesi bende makineli tüfekle ateş etme isteği uyandırdı. "Ne kadar kötü?"

Beni bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum; belli ki bir öfke mazoşistiydim.

"Şey," dedi yavaş ve derin bir nefes alarak; göğsü gözle görülür bir şekilde genişlemişti, "birkaç yıl önce, bir kulüpteki üç kadın ellerini pantolonuma sokunca saldırı ile suçlandım."

Kendi nefesimde boğuldum. "Bir dakika, ne? Neden saldırı ile suçlandın?"

Sanki bana tatsız bir şey söylemekten kaçınmaya çalışıyormuş gibi oyalanıyor gibiydi. "Onlardan birinin yüzüne dirsek attım ve burnunu kırdım." Yutkundu ve tam olarak gözlerini devirmedi. "Bu bir kazaydı."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Suçlu bulundunuz mu?"

"Hayır, ama o bir hukuk davası kazandı."

"Ne ucube ama." "O
bir deli."

Hazırlıksız gibi görünen bu yorum garip bir şekilde anlamlı ve yüklü gelmişti, özellikle de deli *olduğunu* söylediği için. "Ne kadar deli?"

Eliyle yüzünü sildi. "O aslında... o biraz sapık." "Sapık mı? Senin sapığın mı var?"

Nico yüzünü buruşturdu, belli ki bu konuyu tartışmaktan rahatsız olmuştu. Ses tonu düzdü. "Bana saldırmadı ama...."

"Elini pantolonunun içine sokması dışında."

"Çoğunlukla bir sürü nefret mektubu gönderiyor."

Ağzım açık kaldı. "Sapığın sana nefret mektubu mu gönderiyor?" Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

"Sadece senin nefret mektubu gönderen bir sapığın olabilir. Bu yüzden mi bu gece o deli kadınları üstünden atmak yerine orada öylece durdun?"

Nico bir soda bardağını tekmeledi.

Tam cevap vermeyeceğini düşünürken, "İstedim, inan bana istedim ama ben kadınlara vurmam," dedi.

Onu inceledim; yüz ifadesi sertti ve daha fazla bir şey söylemeye isteksiz görünüyordu, sanki bu dişi kurt sürüsüne bir tokat atmamak için yeterli bir açıklamaydı.

Ceketinin kollarını soğuk burnuma götürüp ısıtmak için nefes alırken onu inceledim. Ceketinin gibi kokuyordu -pahalı kolonyası, hafif sigara dumanı ve nane izleri- ve tabii ki kokunun baş döndürücülüğü bulanık zihnimi daha da ağırlaştırıyordu.

Kolonyasının kokusunu seviyordum; sigara dumanı kokusundan nefret ediyordum; nane beklenmedik bir şeydi ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Bu kaçıklarla, özellikle de nefret mektubu manyağıyla başa çıkmak için güvenlik tutman konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım."

"Tuttum. Tuttum."

"Bu gece neredeler?"

"Oradaydılar."

"Bu da ne...? O soytarıları kovmalısın. Ya da istersen ben kovabilirim."

O zaman gözlerimle buluştu ve ağzı soru soran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Korumalarımı kovmak mı istiyorsun?"

"Evet." Dürüstçe cevap verdim.

İşlerinde kötü olduklarında insanları kovmaktan hoşlanıyordum. Karanlığın meleği, gerekli kötülük, kıyametin habercisi olmak bir şekilde tatmin edici geliyordu. Birinin bunu yapması gerekiyordu ve ben kirli işlere aldırılmazdım.

"Hayır, sorun değil." Gülümsemesi arttı ama şaşkın ifadesi devam etti. "Ama teklifin için teşekkür ederim. Bu... iyi bir ekip bulmak zor. Mahremiyetimi seviyorum ve güvenlik görevlileri isterseniz de istemeseniz de tüm işlerinizi biliyor. Ajansı arayıp yenilerini bulacağım."

Ayaklarıma baktım ve dans pistindeki sahneyi ve buna verdiğim tepkiyi düşündüm. Beni tacizci kadınlardan daha çok rahatsız eden şey, olanlara şahit olup hiçbir şey yapmadan öylece bakan insanlardı, sanki Nico'nun rızası olmadan taciz edilmesi normalmiş gibi.

Bir avuç ucube.

"Ben yapacağım, biliyorsun. İstersen onları senin için kovarım."

"Kovacağını biliyorum. Ama başka bir güvenilir ajans bulmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Aynı ajansla mı devam edeceksin?" Ayaklarımın üzerinde kayarak onları birbirinden ayırdım. "Neden sana verecekleri bir sonraki ekibin daha iyi olacağını düşünüyorsun? Başka bir ajansla çalışmalısın."

Nico'nun gözleri kısıldı, yüz ifadesinde bir gülümseme dans ediyordu. "Hatırladığım kadar patronluk taşıyorsun."

Ben de onun daralan gözlerini yankıladım ama gülümsemesini değil. "Ben otoriter değilim. Hiçbir zaman otoriter olmadım. Sadece her zaman haklıyım."

"Her zaman
değil."

"Çoğunlukla her
zaman."

Sonra güldü. Küçük bir kahkaha patlaması olarak başladı ve yuvarlanan bir heyelana dönüştü. Üzerimden yuvarlandı ve mideme çok hoş şeyler yaptı. Aynı anda hem hafiflemiş hem de ağırlaşmış hissettim. Ağzımın kıvrımını gizlemek için ceketinin kollarını burnuma doğru çektim.

Neşeli görüntüsü azaldı, yerini parlayan gözlere ve geniş bir gülümsemeye bıraktı; muhtemelen ağzını çevreleyen koyu renkli sakalından dolayı dişleri bembeyaz görünüyordu. Sakalını sevmiştim. Onu biraz vahşi gösteriyordu.

"Ah... Elizabeth." Başını salladı, sonra yana doğru eğdi. Gözleri yüzümde gezindi. "Seni özledim."

"Beni nasıl özleyebilirsin ki? Dört yaşımdan beri yaptığımız en uzun medeni konuşma bu."

"Tartışma olan konuşmalarımızı bile özledim." "Hepsi tartışmaydı."

"Hepsi değil."

"Haklısın, bazen konuşmazdık." "En çok o zamanları özleyorum."

Açık değerlendirmesi ve doğrudan tavrı kafa karıştırıcıydı. Alaycı mı yoksa samimi mi olduğunu bilmiyordum. Ona karşı bunu asla bilemezdim, bu yüzden her zaman temkinli davranırdım. Belki de övgüsünü alaycılıkla geri çevirmeye karar verdim. "Bunu söylüyorsun çünkü birkaç dakika önce ben senin Whitney Houston'ının Kevin Costner'iydim."

"Ve seni her zaman seveceğim," dedi Nico.

Onunla yüzleşirken çıkardığım ses yarı homurtu, yarı kahkahaydı. "Evet doğru, çok komiksin...." ama bakışlarıyla karşılaştığımda kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bana ciddiyle bakıyordu; ne bir alaycılık ne de bir muziplik belirtisi vardı. Aslında, gözleri pırıltıdan yoksundu. Pırıltının yerini başımın üzerinde bir kova buz varmış gibi hissettiren serin bir sıcaklık almıştı.

"Ben...." Geriye doğru otomatik ve kararsız bir adım attım ve kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissetti.

"Elizabeth." Ayaklarının üzerinde kaydı ve sonra onları birbirinden ayırdı; gözleri ağızıma kaydı. Nico'nun enerjisi tribünlerin geniş boşluğunu doldurdu. Kulaklarımda uğultular duydum.

"Sana söylemem gerek...."

ALARM ALARM ALARM!

"Bekleyebilir mi? Çünkü Sandra'yı çılgın yabancılarla dolu bir odada bıraktım." Bir adım geri gittim, sonra bir adım daha.

Pratik yapmamıştım. Her beceri gibi kaçınma da pratik gerektiriyordu. Ondan kaçmak için bulduğum bahane ve ağızımdan çıkan sonraki kelimeler bana bile saçma geliyordu. Nico cevap vermek için ağızını açtı ama ben çoktan dönmüş ve hızla açıklığa doğru yürüyordum.

"Neler yapabildiklerini gördük, gidip onu almalıyım," diye seslendim omzumun üzerinden.

Bana avantaj sağlayan kısa bir gecikmeden sonra Nico'nun ayak seslerini duydum. Neredeyse koşmaya başlayana kadar hızımı artırdım ve ana binanın önüne ulaşana kadar durmadım.

Nico'nun adımları hemen arkamdaydı; ana girişin kapı kolunu tutup çekerek açtığımda endişe dolu, uyarıcı, elektrikli bir ürperti omurgamda hızla yükseldi.

"Elizabeth, bekle!" Nico hemen arkamdan seslendi.

"Elizabeth, hey," diye seslendi Sandra tam önümden.

"Sandra!" Rahatlamış, endişeli ve bu destansı lise buluşması karmaşasından bir an önce kurtulmak isteyerek onun güvenli alanına doğru koştum.

Nico kolumdan yakaladı ve beni kendisine doğru döndürdü. "Bir dakika bekler misin?" Yüz ifadesi, eğer doğru okuyorsam, umut ve incinmişliğin bir karışımıydı. Ciğerlerimdeki rüzgârı söküp aldı.

"İşte buradasın." Sandra'nın sesi ve ardından koluma dokunan eli beni Nico'nun duygulu ifadesinden uzaklaştırdı. Kurtarılmam için çok erken bir an değildi. Gözleri kara bir delik gibiydi ve kırılacağımı düşünene kadar gerildiğimi hissettim.

Ona, odaya ve genel olarak hayata göz kırptım. Ortamımdaki sıkışma hissine karşı göz kırptım. Nico'nun bakışlarının yakıcı hissine karşı göz kırptım; hala yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum.

Elini bir can simidi gibi kavradım. "İşte buradayım." Yüz hatlarımdaki SOS mesajını net bir şekilde okuduğunu umuyordum.

"Ben de seni arıyordum," dedi. "Acaba...." diye düşündüm. Nico ve benim aramda bir bakış attı, hoş ifadesi biraz şaşkınlıktı ama daha az hoş değildi. "Merak ettim...."

"Evet. Gitmeliyiz." Başımı salladım.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Hayır, demek istediğim Micah ve ben-"

"Gitmemeliydim." Sözünü kestim ve kolumu Nico'nun elinden çektim. "Dur çantamı alayım."

Ben kaçamadan Nico yoluma çıktı. "Bekle-"

Kalbim güm güm atıyor, onun sözleriyle birlikte hızlanıyordu. Gözlerimi kapatma, kulaklarımı tıkama ve şarkı söyler gibi "La la la, seni duyamıyorum!" deme isteğine karşı savaştım.

İç çekerken bakışlarına karşılık vermemekle yetindim, sonra devam ettim. "Gitmeden önce anneme sizi yarın restoranda kahvaltıya davet edeceğime dair söz verdim. Belli ki ikiniz de davetlisiniz."

Sandra ve ben yine aynı anda konuştuk.

Ben: "Oh, hayır, erkenden yola çıkmamız gerekiyor...."

O: "Oh, evet, çok isteriz. Geç saate kadar dönmek zorunda değiliz. Saat kaçta orada olmalıyız?"

Ürperdim. Gülümsediğini fark ettim.

Nico, sanki ben hiç konuşmamışım gibi Sandra'ya tekrar hitap etti. "Bu harika. Ona ikinizi de on gibi beklemesini söylerim."

Karşı çıkmaya bile yeltenmedim, onun yerine Sandra'nın hararetle başını sallamasına izin verdim. "Evet, evet, saat onda orada olacağız."

"Güzel." Dedi. Bir adım geri çekilip yolumdan çekilmeden önce bir an tereddüt ettiğini hissettim. "Görüşürüz o zaman."

Sandra ona gülümsedi. Oyalandı. Bana baktığını biliyordum ama korkak olduğum için bakışlarına karşılık veremedim. Acı dolu uzun bir saniye daha geçtikten sonra etrafımızdan dolaşıp spor salonuna doğru yürüdü. Gittiğinden emin olana kadar bekledim ve sonra Sandra'yı elinden tutarak Micah'ya doğru götürdüm. Koridorun kenarında onu bekliyordu.

"Bir yerini kırmadan önce elimi tutmayı bırakabilirsin."

"Oh." Hemen Sandra'nın elini bıraktım ve aniden terleyen avuç içimi eteğime sürttüm.

"Aranızda neyi böldüm?" Sandra çantamı uzattı. "Neyi? Hiçbir şey. Hiçbir şey olmuyor." Kelimeler biraz fazla yüksek, biraz fazla hızlı, biraz fazla yanılttı. Nefes nefese kalmıştım ve bunun benim egzersiz atağımla çok az ilgisi olduğunu söyledi.

"Ri-i-i-ight...anyway...." Sandra kulağıma doğru eğildi. "Micah buradan çıkıp bir şeyler içmek istedi. Ben de onunla gitmeyi düşünüyordum ama senin o patlamandan sonra ve yaramaz Nico'dan kaçmaya çalıştığını bildiğim için Micah'yı ekeceğim."

Başımı salladım. "Hayır, sen gitmelisin. Ben böyle iyiyim. Eve dönüp bu çok nadir uyku fırsatından yararlanacağım."

Sandra burnunu kırıştırdı ve bizi durdurdu. "Ben seninle kalıyorum."

"Benimle dünyanın en büyük kamyon durağını görmeye geldin ve ben bunu bile gerçekleştiremedim. Micah ile git. Eve gittiğimde uyuyacağım."

İkna olmamıştı. "Emin misin?"

Bana inanmadığını söyleyebilirdim, bu yüzden iyi bir önlem için esnemeye karar verdim. "Evet." *Büyük bir esneme.* "Evet. Şimdi git ve iyi vakit geçir."

Sandra elime uzandı ve sıktı. Micah'nın yanına gitmeden önce bana son bir kez daha baktı.

O döner dönmez, fikrini değiştirmesi için ona fırsat vermek istemediğimden, lisedeki tanıdıklarımla daha fazla muhatap olmak istemediğimden ve Nico'yla bir kez daha karşılaşma riskini göze almak istemediğimden kapıya doğru koştum.

YEDİNCİ BÖLÜM

BOY BAND LAR Tanrı tarafından her yaşta kadına gerçeklikten kaçma arayışlarında yardımcı olmak, ama özellikle genç kadınları erkeklerin seks dışındaki konular hakkında düşündüklerine inandırmak için gönderilmiştir.

Erkek gruplarını yüksek sesle dinlediğimde stresi, üzüntüyü, yaşamı ve ölümü ve her ikisinin de adaletsizliğini neredeyse unutabiliyorum. Masumiyet beni yüzeysel, pamuk şekeri bir dünyaya çekiyor ve akılsız, endişesiz, yüksüz, yeni ve mutlu bir şekilde cahil olmak çok iyi hissettiriyor.

Çocukluğumun geçtiği evin kapısından içeri dalarken önce ayakkabılarımı, sonra da elbisemi çıkardım. Her ikisini de merdivenlerin dibinde bıraktım ve askısız sütyenim ve iç çamaşırlarıyla merdivenleri hızla çıktım. Üçüncü kattaki odama ulaştığımda -ki burası aslında çatı katıydı- telefonumu yuvasına yerleştirdim ve aynı anda play tuşuna bastım. One Direction'ın "You Don't Know You're Beautiful" şarkısının açılış melodileri geniş alanı doldurdu. Kendi düşüncelerimi duyamayana kadar sesi açtım.

Endişeden uzak durmanın verdiği rahatlık gergin kaslarımı gevşetti ve iç çekerek gözlerimi kapattım. Sonunda yatmaya hazır olana kadar pijamalarımı giyerek, dişlerimi fırçalayarak, saç fırçamı mikrofon gibi kullanarak odada dolaştım.

Ama uyumadım. Bunun yerine yorganın üzerine uzanıp tavana baktım, müziği dinledim, hepsinin yalan olduğunu bildiğim halde kelimelere inanmaya çalıştım.

Çevresel görüşümde duvarda bir gölge hareket etti ve yatakta dikleştim, gözlerim genişledi ve araştırdım.

Onu hemen fark ettim.

Lanet olası Nico.

Yüz ifadesi müzik seçimimle ilgili düşüncelerini ele veriyordu ve aceleyle pencereden hoparlör yuvasına doğru koştu. Korkuyla inledi ve duraklatma düğmesine yeterince hızlı basamadı.

"Hâlâ erkek gruplarını dinlediğine inanamıyorum."

Ellerim beyaz parmak boğumlarımla çarşafı kavırıyordu. Gözlerimi kapattım ve başımı salladım, "Nico! Ne oluyor be? Beni korkuttun."

Rahatlamış bir nefes almak istedim ama yapamadım - muhtemelen rahatlamış hissetmediğim için. Bunun yerine, yutkunarak nefes almaya devam ettim ve

Tüm hıçkırık krizlerinin anasını yaşamadan önce durmam gerekiyordu. "Özür dilerim." Karşıya geçerken ahşap zeminde adımlarının sesi amaçlıydı. yatağa doğru. Ağırlığının altında yatağın çöktüğünü hissettim. Bu küçük hareket beni ayağa kaldırdı ve yataktan fırlattı.

"Ne yapıyorsun burada?" Yerleştirme istasyonuna gidip telefonumu aldım, saat alarmı özelliğine girdim ve alarmı saat dokuza ayarladım.

"Müzik dışında her konuda mükemmel bir zevkin var."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır, sadece bir gerçeği söylüyorum. Müzik dışında zevkiniz mükemmel." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Dönmedim ama yemi kabul ettim. "Artık beni çok iyi tanımıyorsun. Pek çok şeyde berbat bir zevkim olabilir. Örneğin, giydiğin tişörtü beğendim." New York Yankees tişörtünü işaret ettim, sonra bakışlarıyla buluştum. "Gördün mü? Berbat bir zevkim var."

Gülümsemesi çarpık, samimi ve sevimliydi ve bu beni çok rahatsız etti.

Hakaretimi görmezden geldi. "Bence bu grupları dinliyorsun -ve *grup* kelimesini hafifçe, büyük bir saygısızlıkla kullanıyorum- çünkü uzun zamandır yok olan bir şeye tutunmaya çalışıyorsun."

Çenemi kaldırdım. "Garrett'tan bahsediyorsun."

Bakışlarında şaşkınlık parıldadı ve yüz ifadesini titreterek duraksamasına neden oldu. Çingene gözleri benimkileri aradı. Ayağa kalktı ve ürkek bir yarattığı korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüdü. "Yani... artık onun adını söyleyebilirsin."

Omuz silktim. "Evet. Artık onun adını söyleyebilirim."

Nico bir süre beni inceledikten sonra çenesini kaşıdı. "En son birlikte olduğumuzda..."

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ama tam olarak kapatmadım. Bunun yerine, onları başımın etrafında salladım ve arkamı döndüm. Beyzbol kartlarımda düzgünce istiflendiği küçük beyaz makyaj masasına doğru ilerledim. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ne yaptığımız... ne olduğu hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra küçük bir nefes aldığını duydum. Konuştuğunda sesinin tınısı daha alçaktı ve bastırılmış duygularla boğuklaşmıştı. "Ben de tam son seferinde onun adını söyleyemediğini söyleyecektim."

"Artık söyleyebiliyorum." Beyzbol kartlarını elime aldım ve dalgın dalgın karıştırmaya başladım. "Garrett. Garrett Thompson. Garrett P. Thompson. Garrett Patrick Thompson."

Bu doğrudu; onun adını söyleyebiliyordum. Kolayca yapabiliyordum. Söyleyebiliyordum ve artık hiçbir acı hissetmiyordum, sadece eskiden başka bir şeyin olduğu yerde garip bir uyuşukluk hissediyordum.

Çoğu zaman Garrett Thompson'ın hayatımdaki öncesini ve sonrasını ayıracak cismani bir işaret olmasını diledim. Bir ya da iki kez, onun erken sönen varlığının bana ne yaptığını kanıtlamak için tenimi damgalayacak bir tasarım aramak için bir dövme salonuna gitmiştim. En azından fiziksel bir yara acının kanıtı olurdu.

"Gideli on bir yıl oldu." Nico'nun sesi -şaşkın, gergin- beklediğimden daha yakındı. Ben beyzbol kartlarıma bakıyormuş gibi yaparken odanın karşısına geçmişti.

Telaşsız bir şekilde pencereye doğru yürümeye çalıştım; hedefim mesafeydi.

Nisan ayı için mevsim normallerinin dışında ılık bir hava vardı ve gökyüzü açık ve aysızdı. Dikkatimi yukarıya verdim. Pencereimin sadece birkaç santim üzerinde asılı duran her yıldız ulaşabileceğim bir yerdeydi. Yumuşak ve nispeten ılımlı bahar esintisi beyaz kuşgözü perdeleri okşuyordu. Eğer yaz olsaydı, rüzgâr mısırları hışkırtırdı. Zaman zaman güçlü bir esinti okyanusun kıyıya vuran sesini taklit ediyordu.

Nico'nun sesi yine beklediğimden daha yakındı ve bu sefer daha sessiz ve yumuşaktı. "Bilmiyorum, on bir yıl uzun bir süre mi?"

Omzumun üzerinden baktım, yumuşak ses tonuyla irkildim. Açıklanamaz bir şekilde, tam olarak nefes alamıyordum, bu yüzden fısıldadım, "Biliyorum."

"Ben de onu özleyorum."

"Özlediğini biliyorum." Başımı salladım.

"Elizabeth...." Çevresel görüşümde ellerinin kalktığını gördüm; tereddüt etti, sonra onları nazikçe omuzlarıma koydu ve beni ona doğru çevirdi. "Sen...?"

"Artık ona aşık değilim, tamam mı?" Dişlerimi sıktım, "Aşık değilim. Ben sadece bir çocuktum, *biz* çocuktuk."

Söylemediğim şey, Garrett'a hâlâ aşık olup olmadığının tamamen önemsiz olduğuydu. Kimseyi sevebilecek kapasitede değildim, sevmek de istemiyordum. Bu yanımda sonsuza dek kırılmıştı çünkü asla

tekrar risk almak. Sevmek, sonu sadece mutsuzlukla biten bir kamikaze göreviydi.

Yakışıklı ağzı kalktı, dudaklarıyla sonlanan alaycı bir eğim ve beni araştıran bir bakışla sabitledi. "Bu çocuk-oyuncak grupları da neyin nesi?"

"Şey, Judgey McJudgerton, belki de sadece erkek gruplarını seviyorum. Belki de yanlış anlaşıldıklarını ve topluma yaptıkları kolektif sanatsal katkının değerinin bilinmediğini düşünüyorum. 'N Sync ve Justin Timberlake'in solo bir sanatçı olarak ortaya çıkışı olmasaydı modern hip-hop nerede olurdu?"

"Ama sen Justin Timberlake dinlemiyorsun, 'N Sync dinliyorsun."

Homurdanmamaya çalıştım (ve başaramadım). "Hepsi aynı."

Başını salladı. "Hayır. Sen saf birisin; hep öyleydin. Erkek grupları müziğin yüksek fruktozlu mısır şurubu. Seninle ilgili gerçek olmayan tek şey bu. Hiçbir anlamı yok."

Gözlerimi kısıtım ve başparmaklarının omuzlarımdan çıplak teninde gezinmesini görmezden geldim çünkü bu kafa karıştırıcıydı. Bunu her yaptığında, buluşmada "ve seni her zaman seveceğim" dedikten sonraki ifadesini düşündüm.

Bunu düşünmek istemiyordum. "Benimle ilgili mantıklı olmayan tek şey bu değil."

"Öyle mi? Başka ne var?" Kalın kirpiklerinin arasından beni açıkça süzdü ve kişisel alanıma yarım adım daha yaklaştı.

Elinden kurtuldum ve mesafe kazanmaya çalışarak pencere pervazına yaslandım. Nico'nun her yerde var olan huzursuz enerjisi, karizması ve yakışıklı yüzü karşı koyabileceğimden daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. Zırhımdaki o delik ona uyum sağlamak için esniyordu. Ona uyum sağlamak istemiyordum. Zırhımı sağlam bırakmasını istiyordum.

Bu nedenle sorusunu görmezden gelmeye karar verdim. "Bence önyargılısın." "Ne konuda?"

"Her konuda." "Açıkla."

Bunu hatırladım, tek kelimelik emri: Açıkla.

Büyürken annesinin çocuklarına bunu söylemesine alışmışım ve Nico bunu her zaman duyduğu için Garrett'a ve bana da söylüyordu. Ailesi bu şekilde iletişim kuruyordu. Bazı insanlar bunu itici buluyordu. Ben sadece bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu biliyordum.

"Tabii ki bir şeylere tutunmaya çalıştığımı düşünüyorsun. Gerçek şu ki, benim mükemmel müzik zevkimi kıskanıyorsun. One'ı hiç duydun mu?"

Direction mı? Şarkılarını dinlediniz mi? Hiç denemediğin bir şeyi sevmediğini söyleyemezsin - çünkü bu çok mantıklı." O akşamki kendi sözlerini ona karşı kullanmak için yaptığım saptırma girişimi, sadece tansiyonumu ve onun şüpheciliğini artırmaya yaradı.

"Dişlerimi çürüteceğini bilmek için pamuk şeker yememe gerek yok...."

"K a p a çeneni, Nico." Küstahça karşılık vermesi sarsıcı bir öfke dalgasına yol açtı.

omurgamdan aşağı. Pervazdan uzaklaştım ve ani çocukça çıkışım yüzünden daha da sinirlenerek etraftan dolaştım.

Neden bu kadar kızgın olduğumu anlayamıyordum. Rahatsız edici ve hayalet gibi bir ses bana bunun beni çok iyi tanıdığı için olduğunu söyledi. Beni tanımasını istemiyordum.

Hayalet sesi bir uçurumun kenarına ittim, içimden hayalet seslerin şirret olduğunu ve görmezden gelinmesi ya da öldürülmesi gerektiğini ileri sürerek şiddetimi rasyonalize ettim.

İnatçı bir kararlılık hissettim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Ona saldırdım, onu hazırlıksız yakaladım, göğsünü işaret ettim, göğüs kafesini dürttüm ve "Benim saf olduğumu söylüyorsun ve biliyor musun, haklısın" dedim. Ellerimi kalçalarımın birleştirdim ve daha dik durmaya çalıştım. "Ben bir püristim. Ve bence erkek grupları aşkın ve bağlılığın en saf hali hakkında şarkı söylüyorlar - bunun *fikri*. Bir şeyin en saf hali onun fikridir. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir şey hakkında şarkı söylüyorlar. Bir kez aşık olmanın ne olduğunu, sürdürülmesi için ne gerektiğini öğrendiğinizde, sonsuz derecede daha az...daha az...daha az...." İngilizce ile yaptığım zihinsel güreşi kaybederken kollarım dairesel hareketlerle sallanıyordu.

Nico kaşlarını kaldırdı ve "Daha az uygun mu?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve onu tekrar dürttüm. "Hayır. Daha az çekici, daha az olası, daha az mümkün, daha az elde edilebilir."

Parmağımı yakaladı ve aramızda asılı tuttu. "Katılmıyorum." "Hangi kısmına katılmıyorsun?" Huysuz olmak istemedim ama öyleydim. I huysuz, gözleri fıldır fıldır ve yengeç bakışlıydı. Ancak bunların hiçbiri itici gelmedi çünkü daha da yaklaştı ve bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı.

"Trajik bir şekilde sona eren bir deneyim yaşadın. O zamandan beri kimseyi sevmeyi denedin mi? Tekrar denedin mi?" Ciddiyeti ve dürüst açıklığı bana... tuhaf ve... kafa karıştırıcı geldi. Omzunun üzerinden bakmaya çalıştım ama bakışlarımı engellemek için hareket etti. Sanki bir şüpheyi onaylar gibi başını salladı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Kaşlarımı çatmamak için dudaklarımı birbirine kenetledim. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu yüzden mi gittin?"

Sertleştım.

Gözleri gözlerimin arasında gezindi, sesi hem daha yumuşak hem de daha sert çıkmaya başladı. "O gece beni bu yüzden mi terk ettin?"

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. Cevap veremedim; boğazım çok sıkılmıştı.

"Neden bütün mektuplarımı geri gönderdin? Gittiğinde neden telefonlarıma çıkmadın?"

"I...." Kelimeyi içime çektim ama ne diyeceğimi bilemedim. Özür dilemeliydim ama onun yerine "Biz sadece çocuktuk" dedim.

"O gece seni korkuttum mu? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kalbim dört nala atmaya başladı. "Hayır. Sen değildin, ama... ama... bu çok uzun zaman önceydi. Neden bunun hakkında konuşuyoruz?"

Nico derin bir nefes aldı, gözleri benimkileri arıyordu. Bakışlarını ellerimize indirdi ve avuç içimi iki avucunun içinde tutmak için ellerini kaydırđı. "Çünkü seni özledim." Nico kelimeleri söyledikten hemen sonra irkildi ve boğazını temizledi.

"Nico, sen benden hoşlanmadın bile. Beni nasıl özlersin?"

"Bu doğru değil. Senden hep hoşlandım. Sana hayrandım." Yine, nazik sözleri ve ateşli ifadesi çelişkiliydi

Kaşlarımı çatıtm, şaşırılmışım. Cevap vermeye çalıştım ama bunun yerine gözlerimi kırptıstırdım ve ağızımdan tuhaf, nefes nefese bir ses çıktı.

"Nico... ne... o... biz... sen ve ben... biz asla... sen asla...."

Gözlerini kapamasını, derin bir nefes almasını ve şaşkın bakışlarımı son derece kararlı, baş döndürücü, hazır bir bakışla karşılaşmasını izledim.

Konuşmadı. Sadece bana baktı. Aksine, benim ona bakmama izin verdi ve ben de anladım.

Seni sevdiğini düşünüyor.

Yoğunluğu neredeyse acı verici olan sarsıcı bir şok şımşegi bu farkındalığa eşlik etti ve kulaklarımin arasında tiz bir çınlamayla yankılandı. Bunu daha kesin ve üzücü bir farkındalık izledi.

Sana aşık olduğunu düşünüyor.

Sesin, pingin şiddeti arttı. Elimi aniden onunkinden çektim ve rahatladım, tiz cızırtının yerini aceleci bir sessizlik aldı.

"Elizabeth...." Nico tekrar elime uzanacakmış gibi bir adım öne çıktı.

"Geç oldu. Gitmelisin." Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım ve kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdum.

Bakışlarının ağzıma kaydığını fark ettim. Gitmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Hafifçe gülmeye çalıştım. "Siz New Yorklular ne kadar geç saate kadar uyanık kalıyorsunuz bilmiyorum ama şu anda saat sabahın biri olmalı ve ben..." Kötü bir esneme numarası yaptım ve Sandra'nın repertuarından bir kelime ödünç aldım. "Şey, şitzterhozen, yorgunum."

Bıkkın bir homurtu ile kavgacı bir huff arasında bir şey olan bir erkek iç çekişi çıkardı. "Yarın gidiyorsun."

Boğazımda biriken kalınlığı yuttum ve bir adım daha geriye kaydım. "Evet."

"Elizabeth...."

Kollarımı salladım ve ellerimi çırttım çünkü hareketsiz durmakta zorlanıyordum. "Benim şimdi yatmam ve senin de eve gitmen için bir neden daha."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Boğazını temizledi ve ben de kaçmak için bir anlık duraksamayı değerlendirdim.

"Kahretsin, işemem lazım. Kendin çıkabilirsin!"

Kalan eli uzandı ve kolumu dirseğimin hemen üstünden tuttu; dokunuşu hafıftı ama hareketlerimi durdurmaya yetti. Beni kendisine doğru çekti. "Bekle, yapma... bunu yapma."

"İşemek mi?" Gözlerinden dikkatle kaçındım ama ellerinden kurtulmaya çalışmadım.

"Hayır-lütfen dur...." Tekrar iç geçirdi ve konuştuğunda sesi yükselmişti ve kelimeler kesik kesik çığ gibi geliyordu. "Sana aşık olduğumu bilmelisin; seni çocukluğumuzdan beri, kendimi bildim bileli sevdiğimi bilmelisin."

Lav benzeri saldırıya karşı gözlerimi kapattım ve kendimi başka bir yere yönlendirdim. Sözleri, ifadesi, sesi beni yaktı ve canımı acıttı.

Tekrar konuşmaya başladı, sanki sakın görünmek için elinden geleni yapıyormuş gibi konuşuyordu. Öfkeli görünüyordu ama sesi ve sözleri nazikti. "Bunu biliyorum...." Bir duraklama oldu, zorlukla yutkundu ve sonra devam etti. "Garrett olduğunu, Garrett'ı senin seçtiğini biliyorum. Bunu biliyorum."

Boştaki elinin diğer kolumu dirseğimin hemen üstünden sardığını hissettim. "Onu sevmek istemedim ama sevdim; o benim en iyi arkadaşımdı ve bunu ona asla çok görmedim -yani sana. Ama sonraki yaz...."

Gözlerimi açtım ve çenesine baktım. Uzun bir an geçti. Yüzüm granit gibi sert ve uyuştu.

"Ve seni Chicago'da gördüğümde, bunu aştığımı, seni aştığımı düşünmeme rağmen, hâlâ ..." Yutkundu. "Sana hâlâ aşığım." Kollarımı bırakmadan hemen önce içindeki öfkeli tereddütü ve sinirli kararsızlığı hissettim. Geriye doğru bir adım attı. "Sadece bilmeni istedim."

Sakin bir nefes aldım, hâlâ gözleriyle buluşamıyordum. "Ne söylememi istiyorsun?"

Uzun bir an geçti. Sonra hafifçe güldü, cevabı hem alaycı hem de yenilmişti. "Sanırım hiçbir şey."

Sonunda bakışlarımı onunkilere yöneltecek cesareti buldum ama artık beni izlemiyordu. Yere bakıyordu. Çenesi bir bomba gibi titriyordu.

"Pekala, şimdi. Bu iş bitti." Sesi değişti, daha çok *The Face'e*, daha az Nico'ya benzemeye başladı ve gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi odanın içinde gezindi. Ceplerini yokladı, ensesini kaşdı ve benden bir adım daha uzaklaştı. "İzninizle, gidip Shelly Martin'i bulmam ve tarlayı sürmeye başlamam gerekiyor."

Benden uzaklaştı, cinsel ima bariz bir savunma mekanizmasıydı. Pencereye doğru yürüdü.

Bir şeyler yapmak istedim ama gerçekten felç olmuştum. Ben hem mecazi hem de gerçek anlamda ona doğru tökezlemeden önce o bir ayağını çıkıntıya ve çatıya atmıştı, "Ne yapıyorsun? Pencereyi kullanmana gerek yok. Neden pencereden dışarı çıkıyorsun? Boynunu kıracaksın! Lütfen kapıyı kullanır mısın?"

Ellerini havaya kaldırdı ve pencereden dışarı kaydı, akıcı bir zarafetle hareket ederek çatı boyunca koştu. Meşe ağacının en büyük dalına doğru sallandığında henüz açıklığa ulaşmıştım. Aşağı inerken nefesimi tuttum, sonra bir kedi gibi ayaklarının üzerine indi.

Ona seslenmek istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden seslenmedim.

Onun yerine, uzaklaşmasını izledim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SANDRA arabadan inerken acele etmiyordu. Yolcu tarafındaki aynayı indirmiş, rujunu düzeltmek için serçe parmağını alt dudağında gezdiriyordu. Sürücü kapısı açık bir şekilde yanına oturdum; bir ayağım arabanın içinde, bir ayağım kaldırımdaydı. Bu fırsatı önümüzde Manganiello's Italian Restaurant'ın bulunduğu kırmızı tuğlalı binaya bakmak için kullandım.

Nico o binanın içindeydi ve benim hiçbir planım yoktu.

Kendimi kontrol manyağı olarak görmezdim ama her zaman bir planım olmasını isterdim, özellikle de bir gece önce bana aşkını ilan etmiş bir çocukla -hayır, bir erkekle- karşı karşıyayken. Ve bu sadece aşk değildi; ömür boyu *karşılıksız* bir aşktı.

"Hey-Elizabeth? Hazır mısın?"

Düşüncelerimden koparıldığımda kirpiklerim titredi. Başımı salladım, "Evet. Sanırım içeri girmeliyiz."

Arabadan çıkmak için hiçbir hareket yapmadım.

Ben büyürken babam ve ben haftada en az üç kez Manganiello's Italian Restaurant'ta yemek yedik. İkimizin de sıcak yemek yediği tek yerdi (mikrodalgada pişmiş yemek artıkları sayılmadığı sürece). Restoran dünyadaki en sevdiğim yerlerden biriydi.

Sandra beni izliyordu. Beni incelerken tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. "Bir sorun mu var?"

Şimdi binaya bakarken kendimi yorgun hissediyordum; bitkin ve endişeli. *Büyük iki W*.

Nico'yu göreceğim düşüncesi kalbimi hızla çarptırıyordu; kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki damarlarımda dolaşan kanın nabzını ve zonklamasını avuçlarımda ve ensemde hissedebiliyordum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bu bir yalandı. Her şey yanıltı. Niccolò Manganiello bana aşıktı ya da aşık olduğunu sanıyordu. Bunu anlayamıyordum. Gerçeklik kendi ekseninde dönmüştü ve dünyadaki her şey artık farklı bir renkteydi. Önceki tüm etkileşimlerimiz, tüm alayları, büyürken ondan nefret etmeme neden olan her şey yeniden değerlendirilmeliydi.

Aklımda pek çok soru vardı; bunlardan ilki, çocukluğunu sözde sevdiği bir kıza karşı nasıl bu kadar kaba ve kindar davranarak geçirebildiği idi. Beni önemsiyorsa yıllarını nasıl beni kışkırtarak, iğneleyerek, zorbalık ederek geçirebildi?

"Dün geceki buluşmadaki patlamanla mı ilgili? Utanıyor musun?" Shrink Sandra söyledi.

Başımı salladım. "Hayır."

Bir sandalyenin üzerine çıkıp "Çocuk senin" diye bağırdığım için utanmamıştım. Dün gece bunu yaptığımda bile utanmamıştım.

Beni sevdiğini söylediğinde nasıl davrandığımdan utanmıştım. Sevgisini itiraf etmesi, birlikte olduktan sonra onu terk etmem ve sonrasında ona nasıl davrandığımla ilgili suçluluk duygumu yeniden alevlendirdi: Onu resmen hayatımdan çıkarmıştım.

Dün geceki itirafı suçluluk duygumu daha da yoğunlaştırdı. O zamanlar bilmiyordum ama Nico ile yattığımda ve ona V-kartımı verdiğimde bana aşık olmuştu. Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim... eğer bir fikrim olsaydı, o zaman belki....

Koltuğumda kıpırdandım ve derin bir iç çektim, gözlerim tereddütlü bir spekülasyonla kırmızı tuğlaya dikildi.

Onu görmek istemiordum, daha doğrusu onu görmek istemediğimden oldukça emindim. Ve son on dört saat boyunca birlikte gereğinden fazla zaman geçirdiğimizden de emindim - aşağı yukarı yeterince zaman geçirmiştik. Restorana girdiğimizde onu kesinlikle görmezden gelmeyi planlıyordum - yani genel anlamda onu kesinlikle görmezden gelmeyi.

Gah! Aklını başına topla.

Kıçıma zihinsel bir tekme attım ve daha fazla şüphe uyandırmak istemediğim için hırlamayı bastırdım.

"Dün gece ortadan kaybolduğunda Nico'yla ne konuştunuz?" Shrink Sandra söyledi.

"Bir şeyler... bir şeyler." Omuz silktim. Shrink Sandra'yla konuşmak istemiordum. Bir arkadaşa ihtiyacım vardı, psikiyatriste değil. Janie'yle konuşmam gerekiyordu. Ama Janie Boston'da nişanlısı Quinn'in üzerine tırmanıyordu ve ben Iowa'da yüzleşmekten kaçıyordum.

Belki de bir psikiyatriste ihtiyacım vardı.

"Bana bir sapığı olduğunu söyledi."

Sandra irkildi, ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı. "Sapığı mı varmış?"

Başımı salladım.

"O iyi mi? Güvenliği var mı?"

Yine başımı salladım ama "Güvenliği berbat." dedim.

"Besbelli. Dün gece neredeyse parçalanıyordu. Umarım bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyordur."

"Bugün onunla bu konuyu konuşmaya çalışacağım." Parmaklarımı uyluğuma vurdum. "Belki Quinn'le konuşup Nico'yu güvenlik şirketini değiştirmeye ikna etmesini sağlayabilirim."

Sandra iç geçirdi. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Tamam o zaman, içeri girelim. Ben acıktım!"

Cesaretimi toplamak için alt yanağımın içini ısırdım ve terli avuçlarımı kotuma silerek ön girişe doğru ilerledim.

Restoranın kapısını açar açmaz ilahi bir koku beni sardı. Ah, evet... cennetin nasıl kokacağını hayal ettiğim şey buydu: sarımsak, fesleğen ve taze pişmiş ekmek. Bu koku çocukluğumla ilişkilendirdiğim bir kokuydu. Burnum aşırı duysal yük altındaydı ve içeri adım attığımızda karanlığa karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Sandra'nın ani soluk alışını duydum ve sonra fısıldadım -neredeyse inledim

-coşkulu bir haykırış. "Bu cennet gibi koku da ne? Ve burası neden bu kadar karanlık? Hiçbir şey göremiyorum."

Ben daha cevap veremedim gür bir ses odadaki diğer tüm sesleri bastırdı.

"Evet, çünkü herkes izin gününde bunu yapmak ister."

-Çalıştıkları yere gidip otuz kişiye yemek pişirmek. Evet, bu çok mantıklı."

Sesi tanıyınca Nico'nun en büyük ağabeyi Robert olduğunu anladım. Tekrar göz kırptım. Oda nihayet netleşiyordu ve ben bir zaman tünelindeydim. Lacivert vinil banklar, altın rengi halı, koyu ahşap masalar için biraz fazla büyük olan ipek çiçek aranjmanları, sadece Rat Pack çalan müzik kutusu ve atmosferi tamamlamak için şu anda komik sevgilisi hakkında mırıldanan Frank Sinatra.

Gözlerimi kısıtım, aradım ve iki yemek odası arasındaki kemerin hemen üzerinde bağlı taze bir ökse otu topu buldum.

Restorana on bir yıldır gitmemiştim ama her şey aynıydı. Sekiz yaşındaki Nico'nun aceleyle çıkıp bizi masamıza götürmesini ya da on altı yaşındaki Nico'nun babamla kibarca sohbet etmek için beni görmezden gelmesini bekledim, ancak masaya geldiğimizde sandalyemi çok uzağa çekerek yere düşmemi ve kırımın üzerine inmemi sağladı.

Robert'ın hala gürleyen sesi düşüncelerimi kırdı. Mutfaktan yemek odasına açılan sallanan mutfak kapısından çıktı.

"Çünkü ben bir sekreter olsaydım ve en küçük kardeşim şehre gelseydi, tüm aileyi ofise davet eder, onlara kahve yapar ve onlar gittikten sonra ortalığı temizlerdim. Yaşasın. Beni de yaz."

"Robert." Rose'un uyarısı keskin ve hemen etkili oldu.

Ne oğul ne de anne henüz bizi fark etmemişti. Mutfakta harıl harıl çalışan çocukların ve yetişkinlerin seslerini duyabiliyordum; tencereler tıkırdıyor, sular akıyor ve sürekli gelen müşteriler için yemek pişirip temizlik yapıyorlardı.

Rose uzun boylu oğlunu azarlamaya dalmış görünüyordu. "Kardeşini üç haftadır görmüyorsun ve böyle mi davranıyorsun? Yazıklar olsun sana, Robert Vincenzo Manganiello. Ve hepimizin yemek odasında oturmasını istiyorum, mutfakta değil."

"Ne? Neden yemek odasında oturalım? Mutfak masasında yeterince yer var."

"Çünkü kardeşin için güzel bir şey yapmak istiyorum, işte bu yüzden. Ve eğer hepimiz mutfağa dönersek bunu ayarlayamam." Uzandı ve onun çenesini sıktı. "Anneni sorgulama."

İri omuzları bir iç çekişle kalkıp indi. "Peki... peki. Ben gidip manicotti'yi bitireyim."

Sandra omzunu omzuma çarptı ve kulağıma eğildi, "Kahvaltıda manicotti mi?"

Başımı salladım ve omuz silktim. Şu anki panik halimle kahvaltıda manicotti yemek konusunda bir fikir yürütemiyordum.

Ya Sandra'nın sorusu ya da benim garip hareketlerim Rose'u varlığımızdan haberdar etti. Hemen gülümseyerek bize baktı; gözleri sanki lezzetli bir şey görmüş gibi iri ve heyecanlıydı.

"Lizzybella, güzelim, seni görmek çok güzel." Rose bize doğru koştu ve beni sıkıca kucakladı.

Konuşmaya çalıştım ama bunu imkânsız buldum. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Endişe, suçluluk ve beklentiyle boğuluyordum.

Rose bunu fark etmemiş gibiydi. Beni bıraktı ve hemen Sandra'yı kucakladı, "Nico'ya söz verdim. Buradayken gelip beni ziyaret etsen iyi olur dedim."

Sandra bir anne şefkatiyle sarıldı. Rose nihayet onu bıraktığında, biraz da şaşkınlıkla, "Ben Sandra'yım," dedi.

"Elbette öylesin canım." Rose Sandra'ya gülümseyerek elini okşadı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Şimdi Lizzy, lütfen mutfağa git ve dışarıdaki büyük masanın hazırlanmasına yardım et. Robert, Franco, Milo ve Manny arkada. Eminim merhaba demek istiyorlardır."

Rose, Sandra'nın koluna girip onu müzik kutusunun olduğu yöne doğru çekerek beni başından savdı. Beni ön girişte bırakarak uzaklaşmalarını izledim. Onları rahatlamaya zorlamak için ellerimi sıktım ve onlarla birlikte benim de sinirlerimin bir kısmını atmaya umdum. Mutfaka açılan mutfak kapısına baktım, hâlâ yorgun ve endişeli hissediyordum ama olgun bir yetişkin rolü oynayarak bu anı atlatmaya kararlıydım.

Franco ve Milo -Nico'nun iki erkek kardeşi- sallanan kapıdan içeri daldıklarında bir adım öne çıktım. Ellerinde büyük yemek tepsileri vardı ve her zamanki gibi birbirleriyle tartışıyorlardı.

"Hayır, hayır-şurada. Robert burada dedi," dedi en uzun boylu ve ikinci büyük olan Milo, başını eğerek uzun bir büfe masasını göstererek.

"Bu çok aptalca," dedi ailenin üçüncüsü Franco. "Neden hepsini büyük masaya koymuyoruz? Neden bunu açık büfe tarzında yapıyoruz?"

Milo koyu renk buklerle dolu başını salladı. "Robert, annemin Nico'nun -ne var biliyor musun, soru sorma, aptal. Sadece yemeği bırak."

Milo söylenirken dikkati dağılınca tepsisini elinden bıraktı, ben de yardım etmek için hızla ilerledim. Önüne geçip tepsiyi sabitlediğimde iri yeşil gözleri büyüdü.

"Şey, merhaba." Milo bir eliyle tepsiyi dengede tutmaya çalışırken diğer elini bana doğru uzattı. "Ben Milo."

Ona kaşlarımı çattım, "Evet Milo, biliyorum. Benim, Elizabeth Finney."

Bana gözlerini kırptırdı, belli ki irkilmişti, sonra sırtıttı, "Oh, hey. Seni tanıyamadım." Açıkça beni inceledi, belki de karşısında duran kadının içindeki çelimsiz genci bulmaya çalışıyordu. "Seni tekrar görmek güzel," dedi onaylayıcı bir gülümsemeyle.

Milo, Nico'dan on iki yaş büyüktü ve dolayısıyla benden de on üç yaş büyüktü. Onu sadece ilkokuldayken kalp kıran bir genç olarak tanıyordum; daha sonra, ailesini aralıklı olarak ziyaret eden ciddi ve çalışkan bir yüksek lisans öğrencisi fizik profesörü oldu.

Küçük yemek odasındaki uzun masayı gösterdi. "Bunları oraya götürüyoruz. Mutfaka gidip gümüş takımları getirmeye başlayabilir misin?"

Kenara çekildim ve yanımdan geçerken bana göz kırptı. Tıpkı restorandaki gibi, tamamen aynı görünüyordu. Kırkına yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ yirmili yaşlarında bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyordu.

Franco'ya döndüm ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Hey, Franco."

Franco'nun gülümsemesi benimkini yansıtıyordu, küçük ve utangaçtı. Manganiello ailesinin açık ara en sessiz üyesiydi. Nico'dan on yaş büyüktü ve biz çocukken bizimle oynardı. Kamyonlarını tamir etmesine ya da garip makine parçalarını kurcalamasına yardım etmemize izin verirdi. Franco Manganiello, arabanın yağın nasıl değiştireceğimi bilmemin sebebiydi. Ben üniversiteye gittiğimde, o kendi oto tamirhanesini açmıştı.

Büyürken Franco Manganiello'ya kahraman gibi taptığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Bana bir kez başıyla selam verdikten sonra tepsiyi uzun masaya taşıdı. Mutfağa gitmemi geciktirecek yeni bir mazeret bulamayınca derin bir nefes aldım ve sallanan kapıdan içeri daldım.

Beni bir kaos manzarası karşıladı.

Çocuklar her yerde koşuşturuyor, tencere ve spatulalarla oynuyor, yetişkinlerin yemek tabaklarına son rötuşları yapmasına "yardım ediyor", gümüş takımları peçetelere sarıyor ya da tereyağı bıçaklarıyla birbirlerini dürtüyorlardı. Uzak masalardan birinde bir grup çocuk boya kalemlerini boyama kitaplarıyla eşleştirmekle meşguldü ve Nico'yu orada buldum.

Bir boyama kitabının üzerine eğilmişti; sağında küçük bir oğlan çocuğu, solunda da küçük bir kız çocuğu vardı. Gerçekten çok sevimli görünüyordu. Küçük bir konsantrasyon çatlağı kara kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi ve yedi yaşındaki Nico'yu hatırladım - aynı yerde, aynı şeyi yapıyordu - içimde kıpırdanmalar ve nostalji belirtileri uyandırdı. Kalbim ve midem birbiriyle çelişen duygularla mücadele ederken bir eskrim maçına giriştiler.

Kafasını kaldırıp bir iki adım attığında hâlâ ona bakıyordum. Nefesimi tuttum. Bakışları dikenli sarmaşıklar gibi benimkilere dolanmıştı. Gözlerimi kaçırırsam dikenler kanımı çekecekti. Kan akmasını istemiyordum. Onu nazikçe hayatımdan çıkarmak istiyordum. Gerçek olduğunu hayal ettiği sahte anılardan ve duygulardan kurtulmasını istedim. Son yirmi dört saat hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim.

Ancak son yirmi dört saat yaşanmıştı ve ben unutamiyordum. Başka tarafa bakmak istemiyordum ve giderek büyüyen bir yanım onunla ve dikenli sarmaşıklarıyla iç içe olmaktan hoşlanıyordu.

"Elizabeth, gümüş takımlar." Milo hızla yanımdan geçerken omzuma vurdu ve ben de otomatik olarak sesine doğru döndüm.

O an sona ermişti ama Nico'nun gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Bakışlarıyla tekrar buluşmayı düşündüm ve bunu gerçekten istedim. Ama ona tekrar bakarsam, bakışlarımızın birbirine karışmasına izin verirsem, bu ona haksızlık olurdu. Bu yüzden dikkatimi Milo'ya ve onun koşuşturmasına odakladım.

Milo tezgâha doğru ilerledi ve ben de onu takip ederek uzattığım kollarıma, üzerlerine çatal, bıçak ve kaşıklar yığılmış yemek tabaklarını aldım.

Manganiello çocuklarının en büyüğü olan Robert'ın genç bir kıza parmesan peynirine uygun maydanoz oranını öğrettiğini gördüm. Kızın, onu son gördüğümde sadece dört yaşında olan kızı olduğunu fark ettim. Bu fark ediş bana yirmi altı yaşımın her birini ve daha fazlasını hissettirdi.

Milo ailenin tanımadığım üyelerini bana tanıştırdı. Robert'ın eşi Viv ve beş çocuğu; Franco'nun eşi Madeline ve üç çocuğu; Christine'in eşi Sam ve altı çocuğu; Manny'nin eşi Jennifer ve üç çocuğu da bunlar arasındaydı. Bana Lisa'nın -Nico'nun ikinci kız kardeşi- Chicago'da yoğun ve önemli bir avukat olduğu ve aile etkinliklerine neredeyse hiç katılmadığı için gelemeyeceği açıklandı.

Lisa'nın yokluğu ve Milo'nun hâlâ bekâr olduğu gerçeği için minnettardım.

-Hatırlanacak daha az isim.

Tanıdığım Manganiellolarla eşleri ve çocukları eşleştirerek isimleri hatırlamak için zihinsel notlar almaya çalıştım; bir süre sonra herkesin adını hatırlayamayacağım gerçeğini kabul ettim. Bu yüzden bol bol gülümseyip başımı salladım ve küçük kızlara "canım", oğlanlara "cici" dedim.

Tüm tanışma, tokalaşma ve gülümsemeler boyunca ensem kaşındı ve karıncalandı. Nico'nun bakışlarının aralıklı olarak hareketlerimi takip ettiğini hissedebiliyordum. Kafa karışıklığımı ya da belirli bir planımın olmadığını görmesini istemiyordum, bu yüzden fiili planımı uyguladım -her şey yolundaymış gibi davranmak, cahil numarası yapmak ve normal davranmak.

Milo'nun kendisini benim idarecim olarak atamasına aldırmadım. Tanışma faslından tatmin olmuş gibi görüldüğünde, tabak, peçete ve gümüş takımlarla mutfaktan çıktık ve yemek odasındaki büyük masayı hazırlama işine koyulduk.

"Gümüş takımları ve peçeteleri masanın etrafına koyacağız ama tabakları büfenin üzerinde bırakacağız." Milo çenesiyle Manny'yle birlikte yiyeceklerin bir kısmını yerleştirdikleri küçük yemek odasındaki uzun büfe masasını işaret etti.

Dikkatim işaret edilen masaya yöneldi ama müzik kutusunun yanında derin bir sohbete dalmış olan Sandra ve Rose'un başları birleşik görüntüsüne takıldı. Bu görüntü kaşlarımı çatmama neden oldu. Bu görüntü aynı zamanda ensem kaşınmasına ve karıncalanmasına neden oldu.

Çatal bıçak takımlarını yerleştirirken gözlerimi onlardan ayırmadım. Rose'un eli Sandra'nın kolundaydı. Sandra, Rose'un söylediği bir şeyi duymak için başını eğdi. Rose, Sandra'nın söylediği bir şeye güldü. Her şey çok iyi huylu görünüyordu ve bu nedenle son derece şüpheliydim.

"Çatallar sağa mı yoksa sola mı gider?" Milo'nun sorusu dikkatimi Sandra ve Rose'dan uzaklaştırdı. Önce ona, sonra da az önce yaptığım ayarlara göz kırptım. Bazı yerlerde iki bıçak vardı ve çatal yoktu; bazılarında ise sadece kaşık vardı.

"Oh, ortalığı dağıttım." Hemen hatamı düzeltmek için harekete geçtim.

Milo güldü ve kürek kemiklerimin arasında bir farkındalık sancılarına neden oldu. O ve Nico aynı kahkahayı atıyorlardı. Milo'nun kıvrıkcık saçları dışında birbirlerine çok benziyorlardı.

"Bu konuda endişelenme. Bu aslında benim de yapacağım bir şey. Hatta," Milo bana tekrar göz kırptı ve Nico'nunkine çok benzeyen çarpık bir gülümsemeyle ekledi, "Sanırım bunu daha önce de yapmıştım."

Onun gülümsemesine minnettar bir dudak bükmeyle karşılık verdim ve yeşil gözlerinin bana parıldadığını fark ettim. Bu beni duraksattı. Belki de göz kırpması genetikti ve Manganiello DNA'sına kodlanmıştı.

"Sen tabakları götür, ben de yer ayarlarını yapayım... Tabii çatalların hangi tarafta olduğunu hatırlayabilirsem." Milo masaya baktı ve bir çatalı önce sola sonra sağa kaydırды.

Bir yığın tabak aldım ve omzumun üzerinden seslendim: "Çatallar sola, bıçak ve kaşıklar sağa."

"Teşekkürler..." Dikkati dağılmış bir şekilde cevap verdiğini duydum.

"Sanırım haklısın."

Milo bana babamı hatırlatıyordu. İkisinin de dikkati, yüce olarak yanlış anlaşılabilir bir şekilde dağınıktı. İkisi de profesör olduğu için -Milo New York Üniversitesi'nde fizik bölümünde profesör, babam ise

Iowa Eyaleti'nin tarım departmanında çalışıyordum ve bu davranışın kadrolu  ğretim  yeleri için alışılmadık bir durum olmadığını tahmin ediyordum.

Tabakları büfenin başına yığdım, sonra bir gözüm Sandra ve Rose'da, diğer gözüm mutfak kapısında, bir yığın daha getirdim. Nico'nun çıkmasını bekliyor, benimle konuşup konuşmayacağını ya da her şey normalmiş gibi davranmaya karar verip vermediğini merak ediyordum.

Cevabı öğrenmek için çok beklemem gerekmedi.

Nico, ben son tabağımı da bırakmışken, elinde orta boy bir tabak yığınıyla sallanan mutfak kapısından  ıktı. Hemen kaskatı kesildim, doğrudum ve gözlerimi büfe masasının üzerindeki tereyağlı kruvasanlara çevirdim. Kruvasanların bulunduğu tabağı gereksiz yere kaydurdım ve masa örtüsünün kenarıyla oynadım.

Masanın sonunda durdu. "Merhaba."

Yine yutkunmayı başaramadım ve gözlerimi onunkilere diktim. Bu mesafeden bile gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Merhaba mı? Oh, merhaba." Sinirden ne yapacağımı şaşırmıştım. Kendimi bile tanıyamamıştım. Bir erkeğin yanında tedirgin olan bu kız kimdi? O zamandan beri hiçbir erkeğin yanında bu kadar tedirgin olmamıştım ve Nico'dan beri de hiçbir erkeğin yanında tedirgin olmamıştım.

Tabakları masaya koydu -diğer uca- ve sonra benim durduğum yere doğru yürüdü. Kruvasan tabağıyla oynamamak için elimden geleni yaptım.

Tam önümde durdu, ayaklarını dikti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gelmeye karar vermene sevindim."

"Geleceğimi söyledim." Gözlerim restoranın her yerinde geziniyordu. Kendimi sakinleşmeye ve bakışlarını doğrudan karşılamaya zorladım. Sonunda bunu yaptığımda, bilin altımın neden başka yerlere bakmayı tercih ettiğini anlamaya başladım. Beni onun ruhl   ingene gözlerinden korumaya çalışıyordu, büyük ve kahverengimsi yeşil, çok büyük, açık ve büyüleyici.

Küçük, şakacı bir gülümseme ağzını bir tarafa çekti. "Aslında, yapamayacağını söylemiştin. Sanırım yapacağını söyleyen arkadaşındı."

"Artık buradayım," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardım.

"Evet, buradasın." "Seni görmek hoşuma gidiyor" diye eklerken ifadesi ciddi ve düşünceli bir hal aldı.

Kelimeler ciğerlerimdeki havayı dağıttı ve kendi kalp atışlarımı duyabildim; sanki bir steteskopla dinliyormuşum gibi netti.

"Ben de seni görmeyi seviyorum." Söylediğimin ya da düşündüğümün farkına varamadan ağzımdan çıkmıştı bu cümle.

Belirgin bir şaşkınlıkla bana göz kırptı; bu onun gözlerinin genişlemesine ve kaşlarının kalkmasına neden oldu. "Öyle mi?"

Başımı salladım. Başımı salladım çünkü bu doğrudu ama ne anlama geldiğini bilmediğim için bir suçluluk hissettim.

Bir santim daha yaklaştı ama o daha konuşmadan Robert'ın gür sesi mutfak kapısından yankılandı. "Pekâlâ millet, yemek sıcak ve yemek vakti geldi, ne yapıyorsanız bırakın ve büyük masanın etrafında dönün."

Biri bağırdı, muhtemelen genç bir çocuktı, "Tanrı'nın temiz- hadi yiyelim!"

"Büyükannen bu tür şakaları onaylamıyor, Lello." Rose'un otoriter sesi azarladı.

"Hey, çocuklar." Sandra birdenbire dirseğimin dibinde duruyordu. Kolunu benimkinin içinden geçirerek dikkatimi Nico'dan çekti. "Bir noktada tanışmamız gerekecek ama şimdilik acele edelim de bir şeyler yiyelim."

Yanıtımı beklemeden beni büyük masaya doğru çekti, ben de beni götürmesine izin verdim. Aslında bu bir rahatlamaydı. Nico'ya karşı bu kadar dürüst olmak istememiştim ve pişman olup olmadığımı karar vermeye çalışıyordum.

Büyük bir telaş ve koşturmadan sonra açık büfe hazırlanmış, ana restorandaki büyük yemek salonu düzenlenmiş ve Manganiello'lar - artı Sandra ve ben - şükran dualarını etmiştik ve şimdi tabaklarımızı yemekle doldurmak için sıraya girmiştik.

Sürekli Nico'ya bakıyordum. İki yeğeni onu tekellerine almış, sadece çocukların yapabileceği şekilde heyecanlı ve hareketli konuşuyorlardı. Angelica'yı -Nico'nun yeğeni, Tina'nın kızı- henüz görmediğimi fark ettim. Bunu fark etmek kaşlarımı çatmama neden oldu ve boynumu bükerek odanın etrafına bakındım.

Dikkatim büyük yemek masasının bir ucundaki küçük çocuklar takımına takıldı; gülüyorlar, itişip kakışıyorlar, bağıryorlar ve genel olarak küçük çocuklar gibi davranıyorlardı. Angelica aralarında değildi.

Kalabalığı gözden geçirdim ve sonunda onu gördüm. Christine'in - Nico'nun en büyük ablasının- kucığında oturuyordu ve hastanede tuttuğu mavi battaniyenin aynısını tutuyordu. Dört yaşındaki çocuk kuzenlerine benziyordu ama gülmüyor, bağırıyor ve iyi vakit geçirmiyordu. Kıpırdamadan oturuyor, battaniyesini yanağına doğru tutuyordu ve yüzü

gözlerinde yalnızlık ve yaşının ötesinde bir hüznle kuzenlerini izliyordu.

Bu görüntü kalbimi sızlattı ve eşit ölçüde hayal kırıklığı ve kararlılık hissettim -hayal kırıklığı çünkü yaşam kalitesini iyileştirmek için hemen yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kararlılık çünkü çalışmaya katılmasa bile onun için bir şeyler yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Elimde tabağımla Angelica'nın yakınında bir koltuk seçmeyi planladım. İki odayı birbirinden ayıran büyük kemere ulaşmıştım ki yolum aniden Sandra ve Rose tarafından kesildi.

"Ah!" Yemeğimi dökmek için geriye doğru sallandım.

"Hey, Elizabeth, Rose az önce bana sen ve Nico'nun çocukluğunuzla ilgili çok komik bir hikâye anlatıyordu." Sandra elini omzuma koydu ve sanki beni kendi istediği gibi konumlandırıyormuş gibi bir buçuk metre kadar öne çekti.

Kendimi hikâyeye hazırladım ve kibarca gülümsemeye çalıştım. "Öyle mi?" "Niccolò. Şimdi buraya gel ve annenle konuş." Rose

Beni diğer tarafa hapsetti ve en küçük oğluna bağırdı.

Derin bir nefes aldım ve omzumun üzerinden baktım. Nico tabağını büfeye bıraktı ve isteksizce de olsa durduğumuz yere doğru yürüdüğünü gözlemledim. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, böylece hanımlardan hiçbiri göz devirdiğine tanık olmadı. Hikâyeye her neyse, bunun beni, Nico'yu ya da -daha büyük olasılıkla- ikimizi de korkunç bir şekilde utandırmaya yönelik bir girişim olacağından emindim.

Yürüdü, sonra birkaç adım ötede durdu, gözleri benden Rose'a kaydı, sonra tekrar geri döndü.

"Buraya gel." Rose eliyle işaret etti. "Annemi dinle."

Nico hevesli olmayan iki adım attı ve durduğum yerin hemen yanında durdu, kolu neredeyse omzuma değiyordu. "Evet?"

"Bakın!" Rose ve Sandra geriye doğru üç adım attılar. Nico'nun annesi ellerini kavuşturdu ve yanağına dayadı. "Ökseotunun altında duruyorsun."

Ona göz kırptım ve sonra Nico ile benim nerede durduğumuzu fark ettim: iki ana yemek salonunu ayıran kemerin altında. Gözlerimi yukarı kaldırdım ve yepyeni bir ökseotu demetinin altında durduğumuza emin oldum. Hatta müstehcen genişlikte kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Noel'den sonra indirmeyi unutmuş olmalıyım," dedi Rose. Bu ifade elbette bir yalandı.

Restoran öpücük dalını bütün yıl asılı tutmasıyla ünlüydü. Kısa bir süre Nico'ya baktım ve onu annesine ters ters bakarken buldum. Bu aileyle birlikte büyüdüğüm için, Manganiello çocuklarının her birinin annelerine karşı yüzlerinde bu ifadeye çok tanık olmuştum.

Şaşkın utancı, sağlıklı bir öfke dozuyla karşılaştığında hızla mahcubiyete dönüştü. Kaşlarını çatması, bu tuzağın benim için olduğu kadar onun için de sürpriz olduğunu gösteriyordu.

"Unutmamışsın anne. Aslında, hiç de şaşırtıcı değil, yepyeni görünüyor."

"Eski ökseotunu kaldıramam, değil mi? Her neyse, Sen ve Elizabeth şu anda ökseotunun altında duruyorsunuz ve bu bir gelenek."

Nico bana döndü. Mutsuz görünüyor. Başını iki yana salladı. "Onu görmezden gel."

"Aptallık etme, Nico." Milo Nico'nun yanından geçti ve bilerek omzuna çarptı, sonra bana göz kırptı. "Sen onu öpmezsen ben öpeceğim."

"Kimse onu öpmeyecek," diye homurdandı Nico.

"Biri öpmek zorunda," diye seslendi Robert omzunun üzerinden açık büfe masasından. "Öpmezsen kötü şans getirir. O lanet şeyin tam altında duruyor."

Nico'nun gözleri kısa bir süre başımızın üstündeki yeşilliğe kaydı ve sonra kapandı. Elimde çırpılmış yumurta, manicotti ve kavundan oluşan tabağımla olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Yüz hatlarında beliren duyguları izledim: kızgınlık, hayal kırıklığı ve bıkkınlık.

"Peki." Ben daha ne olduğunu anlamadan yanağıma bir öpücük kondurmuş, gözlerini benden kaçırmıştı bile. Arkasını döndü.

Tadı acı bir hayal kırıklığına benzeyen şeyi yuttum. Ama bu acı bir hayal kırıklığı olamazdı çünkü aslında Nico'nun beni öpmesini istemiyordum. Ayrıca terlediğimi de fark ettim.

"Hayır." Milo ellerini Nico'nun omuzlarına koydu ve onu tekrar bana doğru çevirdi. "Bu bir öpücük değildi. Eğer sen yapamıyorsan, dediğim gibi, ben gönüllü olurum."

"Fatti i fatti tuoi¹, Milo." Rose mutlu bir şekilde oğlunu tersledi.

Milo kendini savunurken, "Ben işime bakıyorum," dedi. "Nico bu işi yapamazsa ben de kendi işimi yaparım."

Sandra'nın güldüğünü duydum. Ona doğru baktım. Rose'un yanında duruyordu. İkisi de bize tilki gibi sırtıyordu. Bu noktaya kadar herhangi bir şüphem olduysa bile, artık bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Gözlerimi ona diktim.

Sandra, onaylamadığımı belirtmek umuduyla. Kaşlarını kaldırarak ve sırtışını genişleterek kaşlarımı çatmama cevap verdi.

Bir saniye içinde aramızda sessiz bir iletişim geçti.

Ben: Bunu yaptığına inanamıyorum.

O: Her neyse. Hoşuna gittiğini biliyorsun. Şu aygıra bin.

Ben: Onu zor durumda bırakmamalıydın.

O: O zaman onu öp ve bu işi bitir - ama dilini kullan yoksa tekrar yapmak zorunda kalırsın.

Bu noktada herkes yemeyi ve konuşmayı bırakmış, bize bakıyordu. Ama bu bakışlar dün geceki gibi acayip bakışlar değildi; bu insanların çoğu bizi hayatımız boyunca tanımış ve Nico'yu sevmişti. Kız kardeşi Christine'in araya girip girmemeyi tartışıyor gibi görüldüğünü fark ettim.

Dişlerimi sıkarak tekrar Nico'yla yüzleştim. Gözlerini aşağıya dikmişti; tabağımdaki yemekle fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyordu ama çenesi bomba gibi çalışıyordu.

Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bunu yapabilirdim. Nico'yu herkesin memnun olacağı şekilde dudaklarından öpebilir ve zarar görmeden oradan uzaklaşabilirdim. Büyük kız pantolonumu giyebilir ve bu işi bitirebilirdim.

Yutkundum, tabağımı yana doğru tuttum, ona doğru bir adım attım, çenemi yukarı doğru eğdim ve ağzımı onun ağzına götürdüm. Sarsıldı ve bu teması beklemediğini biliyordum. Ağzı yumuşak ve dolgundu, özellikle de alt dudağı. Başımı bir santim kadar kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere daha fazla bastırdım. Aniden, sanki yeni uyanmış gibi kontrolü ele aldı ve gözlerim kapandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ELLERİ BELİME KALDIRDI, beni sıkıca kendine çekti. Nico'nun parmakları, ağızlarımızın baskısını yankılayan bir güçle bedenimi kavradı. Başını yana eğdi ve üst dudağımın tadına baktı. Sanırım o anda biraz delirdim ve her şey - restoran ve içindeki herkes - var olmaktan çıktı.

Bir anda zirve yapan türden bir delilikti. Gelgit dalgası gibi çöküyor, geçmiş, geleceği ya da sonuçları düşünecek zaman bırakmıyordu. Nico Manganiello'yu öpmekten başka yapabileceğim tek bir şey bile düşünemiyordum.

Onu hayatımın sonuna kadar öpmek istiyordum.

Tüm dünyevi varlığımı satmak ve uyanık olduğum tüm saatleri onun elleri vücudumda ve ağız benimkinde olarak geçirmek istiyordum.

Onun alaylarına karşılık olarak dudaklarımı ayırdığımda ve keşfine kendi dudaklarımla cevap verdiğimde ve onun - hadi yüzleşelim - inanılmaz derecede sulu alt dudağını ısırdığımda, dili ağızıma girdi. Çok lezzetliydi. Yoğun ihtiyacın tadını aldım ve daha da yaklaştırmaya çalıştım. Televizyonda defalarca izlediğim kaslı gövdesi karnıma ve göğsüme karşı sıcak ve sertti. Ellerinden biri saçlarımı kavradı ve ben parmak uçlarımda durdum; hareketin sürtünmesi ikimizden birini ya da her ikimizi de inletti - hangisini hatırlayamıyorum - ama umurumda değildi.

Sonra tabağımı düşürdüm.

Tabağın yere çarparken çıkardığı yüksek ses beni zıplattı. Hem Nico hem de ben sese doğru döndük ve boğazımdan istemsiz, boğuk bir çığlık çıktı. Kollarını kavradım; sonra ne yaptığımı fark ettiğimde elimle ağızımı kapattım.

Kocaman gözlerimi Nico'ya çevirdim. Bana bakmıyordu. Yerdeki tabağa bakıyordu; bakışları odaklanmamıştı, nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. Ellerinden biri hâlâ belimi kavrıyordu; diğeri saçlarımı bırakmış, sırtımın ortasına dayanmıştı.

"Şey... bu müthiş bir öpücüktü." Milo'nun sesi Nico'yu uyandırmış gibiydi. Yere gözlerini kırıştırdı, sonra bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. Ellerini çekti; sonra bir tanesini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını sevimli bir şekilde dağınık ve yamuk bıraktı. Geriye doğru bir adım attı.

Ama ben onun geri adım atmasını istemiyordum. Beni tekrar öpmesini istedim. Kendimi ona sarmak, onu yakınımda tutmak ve saçlarını okşamak istiyordum ve bu isteğimin gerçekleşmesi ödümü kopardı.

Nefesim kesildi. Yanaklarım kızardı. Gözlerimi yerdeki kırık tabağa ve manicotti dağınıklığına çevirdim. Yanına diz çöktüm ve yere düşürdüğüm kâğıt peçeteyle temizlemeye çalıştım.

Rose dirseğimi çekiştirdi. "Tabak için endişelenme canım."

"Her şeyi berbat ettim." Beynimde çılgın düşünceler uçuşurken tüm dikkatimi temizliğe odaklamaya çalıştım.

Sanki omuzlarıma tünemiş bir melek ve bir şeytan varmış gibi kendimle pazarlık ediyor, ikisinin de istediğini alacağı bir anlaşma yapıyordum. Melek Nico'ya saygılı davranmak, kalbini güvende tutmak, ondan faydalanmamak ve onu yönlendirmemek istiyordu.

Şeytan ise Nico'nun pantolonunun düğmelerini dişleriyle açmasını izlemek istiyordu.

"Dur sana yardım edeyim." Nico yardım etmek için eğildi ve bakışlarım onun üzerinde gezindi. Beni dikkatle izliyordu, duygulu gözleri umut ve yorgunluğun tehlikeli bir karışımıydı.

Diğer iki çift el temizlik işini çabucak halletti; mutfaktan ıslak bir havlu almak için gönüllü olmak üzereydim ama biri zaten oradaydı - Nico'nun yeğenlerinden biri - kalan domates ve peynir parçalarını siliyordu.

"Gidip ellerimi yıkayayım," diye mırıldandım kimseye belli etmeden ve Manganiellos sirkinin etrafında bir tur attım.

Terliyordum ve ellerim titriyordu; kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım vardı. Restoranın arka tarafındaki kadınlar tuvaletine kaçmakta haklı olduğumu hissettim. Küçük alana girdiğimde ellerimi yıkadım ve ağır bir şekilde tezgâha yaslandım.

Yansımamı inceledim ama zihnimin gözünde tek gördüğüm Nico'ydu.

O çok... rahatsız ediciydi. Bana karşı savunmasız olma isteği tedirgin ediciydi. Yüzeyin hemen altında kaynayan duygularının açıklığı, geçmişte onda gördüğümü hiç hatırlayamadığım bir şeydi.

Belki de bir çocuk ve genç olarak, sadece beklediğim şeyi görmüştüm. Belki de ona hiç gerçekten bakmamıştım. Belki de gerçek Nico başından beri oradaydı ve ben sadece onu göremiyordum.

Kapının açılma sesi beni şimdiki zamana geri çekti. Nico içeri süzüldü ve kilidi **a r k a s ı n d a n** kaydırды; gözlerimiz

banyo aynası. "Hey...."

Dedi. "Hey."

Bakmaya başladı.

Karşılıksız aşk genellikle benim en sevdiğim aşk türüydü. Karşılıksız olması, erkek gruplarının bana hitap ettiği gibi bana hitap ediyordu; teorik bir aşktı çünkü denenmemişti - tek taraflılığıyla umutsuzdu ama trajik bir şekilde ilham vericiydi.

Nico'nun bana karşı muhtemelen gerçek hisleriyle yüzleşmek beni karşılıksız aşka olan yakınlığımı yeniden gözden geçirmeye zorladı.

Onun aşkı -daha doğrusu benim bu aşka dair bilgim- omuzlarımda bir kışlık palto gibi asılı duruyor, boynumu sıkıyor ve her yerimde ağırlık hissetmeme neden oluyordu. Hâlâ yutkunamıyordum. Yutkunmaya çalışıyordum ama sadece yarım bir yutkunmayı başarabiliyordum.

Belki de bir şeylere yakalanıyordum.

"Bunu yapacağını bilmiyordum." Dedi ve sessizliği bozdu.

"Biliyorum. Sana inanıyorum."

Dedim. Bakışlar yeniden başladı.

Gözlerim Adams'ın elmasına kaydı. Onun da yutkunamama sorunu yaşıyor gibi görüldüğünü fark ettim.

Belki de ikimize de bir şeyler oluyordu. "Beni öptün," dedi.

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırdım ve onları yalamamak için dişlerimin arasında yuvarladım.

Onu öpmüştüm. Tezgâha bir göz attım. Onu öpmüştüm ve bu gerçekten çok hoşuma gitmişti. Onu tekrar ve sık sık öpmek istiyordum. Döndüm ve dağınık saçlarımı omzumun üzerinden attım. Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve cesurca bakışlarıyla buluştum.

"Evet, yaptım," dedim.

Gözleri beni inceledi, hissedilir bir şaşkınlık ve umutla kısılmıştı. "Bunu neden yaptın?" Nico benim duruşumu taklit etti.

"Çünkü ökseotunun altında duruyorduk."

Gözlerini kırptırdı, ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Başka bir nedeni yok mu?" Yalan söylemeyi düşündüm. Doğruyu söylemeyi düşündüm.

Yalan söylemek daha kolay, daha az karmaşık olurdu ve artık olduğum kişi değildim, en azından olmak istediğim kişi değildim. Gerçeği söylemek muhtemelen bir ya da

İkimiz için de garipten acı vericiye uzanan bir zorluk ölçüsü.

Ama son on yılımı yüzleşmeden kaçmak yerine yüzleşmeyi benimseyen bir insan olarak geçirmemiş miydim? Başkalarına, kaçınma ve yarı gerçeklerle döşeli kolay bir yol yerine sorunlu dürüstlüğün erdemlerini öneren tavsiyeler vermemiş miydim?

İkiyüzlü değildim - aslında herkes ikiyüzlüydü ama ben daha az ikiyüzlü olmak için çok çabalıyordum.

Bir kez daha yutkunmaya çalıştım ve başardım.

Çenemi kaldırdım ve "Seni öptüm çünkü istedim" dedim.

Bana tekrar göz kırptı ve bu sefer ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. "İstedin mi?" Başarısız bir şekilde tekrar yutkunmaya çalışmasını izledim. Lenf düğümlerini kontrol etmeyi aklıma not ettim. "Bu..." anlamına mı geliyor? İçini çekti ve duvara baktı. "Dün gece söylediklerimi düşündün mü?"

Başımı salladım. "Evet. Düşündüm. Ve bence yanılıyorsun."

Bana baktı, kaşları yüzünde asılı duruyordu. İfadesinin şaşkınlıktan hayal kırıklığına dönüştüğü ana tanık oldum. "Yanlış mı? Yanılıyor muyum?"

"Bence sen sadece bana aşık olduğunu düşünüyorsun." Cesaretimi toplayarak bir an için gözlerimi kapattım; kelimeleri söylemek zordu. "Bence yanlış yerde ve kafan karışık, böyle düşünüyorsun çünkü en iyi arkadaşının ölümünü asla atlatamadın ve ben Garrett'a en yakın şeyim."

Alay etti, sonra kaşlarını çattı. Hayal kırıklığı öfkeye benzer bir şeye dönüştü. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Bana inanmıyor musun?"

"Sadece bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Sanırım bazı şeyleri yanlış hatırlıyorsun."

"Kendimi bildim bileli sana aşık olduğumu yanlış mı hatırlıyorum?" Sesi ölümcül derecede kısıktı, sanki bağırmmamak için kendini zor tutuyordu.

"Nico, hadi ama. Bana karşı hep çok acımasızdın. Seni her gördüğümde benimle alay ederdin."

"Evet, haklısın, elbette. Erkekler hoşlandıkları kızlara asla sataşmazlar."

"Sadece sataşma değildi, *kötü bir sataşmaydı*, incitici bir sataşmaydı. Sen saçımı kesti, bana Siska Finney lakabını taktı, yeni öğrencilere

erkekti, beni erkekler tuvaletine itti ve-"

"Evet. Bunların hepsini yaptığımı hatırlıyorum." Sözleri sabırsız bir fısıltı gibiydi; işaret ve orta parmağıyla kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturdu.

"Bunun ne kadar korkunç olduğunu anlıyor musun? Ne kadar kötüydün?"

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı ve bir adım öne çıktı. "Seni incitmeye çalışmıyordum."

"O zaman ne yapıyordun? Madem bana karşı bu kadar büyük bir sevgi besliyordun, o zaman neden bana zorbalık yaptın?"

Gerçekten acı çekmiş gibi görünüyordu. "Ben sana zorbalık yapmadım...." Acı dolu bir iç geçirdi. "Zorbalık olsun diye yapmadım. Ben bir kızıdan hoşlanan bir çocuktum ve o kız bana yüz vermedi bile."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Seni kızdırmadığım sürece benimle konuşmazdın." Sinirli hırıltısı aynada ve fayanslarda yankılandı.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum." Bu yorumu daha çok kendime söylemiştim.

Görünüşe göre, aniden iç gözlemci hissediyordum.

"Senden asla nefret etmedim... Asla...." Nico aramızda kalan mesafeyi kapattı; elleri omuzlarıma kalktı, sonra kollarımdan aşağı kayd. Başını iki yana sallayıp "Özür dilerim. Bu doğru değil. Senden nefret ettim. Senden nefret ettim çünkü benim yerime Garrett'la birlikte olmak istedim ve ben seni çok istedim." Parmakları kollarımda esnedi. "Ama ben bir çocuktum. Aptal bir çocuktum."

"Nico, ben... ." Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarımdan gözlerimde toplandığını fark ettim. "Sanki senin yerine Garrett'ı seçmişim gibi konuşuyorsun. Yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun. Anlamıyor musun? Sen asla bir seçenek değildin."

Nico vurulmuş gibi irkildi, gözleri kararırken elleri kollarımda sıkılaştı. "Neden? Çünkü yapamazdın, çünkü yapamazdın-"

"Bana nasıl davrandığın yüzünden. Çünkü hiç *bilmiyordum*. Dürüstçe söyleyebilirim ki *hiçbir* fikrim yoktu." Sesim titredi ve boğazımı temizledim. "Tanrım, çok kötüydün."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim." Yaklaştı, gözleri özür diler gibiydi; duraksadı ve sonra beni göğsüne doğru çekti. Karşı koymadım ve bana sarılmasına izin verdim. "Çok özür dilerim."

Gözlerimi yakıcı neme karşı kırıştırdım ve kendime sarılınmasına izin verdim. Büyük avuçlarından biri başımın tepesinden aşağıya doğru saçlarımı okşadı.

Sırtımın ortasına.

Ağlayan tehlike ormanından kaçtığımdan emin olduğumda göğsüne doğru ittim. Beni kucağından bıraktı ama elleri hâlâ kollarımdaydı.

"Bu delilik." Burnumu çektim, sonra ona baktım. "Bu tamamen delilik."

Ağzının kenarı kasıldı ve gözleri yüzümü ezberliyor gibiydi. "Gerçek bu."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Nico." Dudaklarımı yaladım ve hâlâ onun tadını alıyordum.

-Öpüşmemizin tadına baktı. "Nico, bir zamanlar bana karşı bir şeyler hissetmiş olabilirsin ama bu çok uzun zaman önceydi, on bir yıl önce. Artık aynı kişi olmadığımı söylediğimde bana inan." Omuz silkerek elinden kurtuldum ve kenara çekildim. "Ben senin hatırladığın sessiz, uslu Elizabeth Finney değilim."

"Senin hiç uslu olduğunu hatırlamıyorum."

Onu görmezden geldim. "Artık farklıyım ve sen...." Elimi kaldırdım, boyunu, genişliğini, yüzünü, her şeyini işaret ettim. "Sen farklısın."

Kalçasını tezgâha yasladı ve iç çekti. "Umarım farklıyımdır. Eskiden tam bir pisliktim."

Güldüm ve tekrar burnumu çektim, sonra elimin tersiyle burnumu sildim. "Demek istediğim, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Başımı salladım. "Bana aşık değilsin."

Çingene gözlerindeki pırıltı yerini yakıcı bir yoğunluğa bıraktı; aynı şekilde ifadesi ciddileşip sabırsızlaştı ve ses tonu sertleşti. "Bana ne hissettiğimi söyleyemezsin. Geride kalan bendim."

Yüzümü buruşturdum ve katlanmış ellerimi, sözlerinin delip geçtiği göğsüme bastırdım. "Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Sen gittin." "Nico..."

Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Gençken verdiğin kararlardan ders almak dışında yapabileceğin bir şey yok. Tıpkı benim de yaptığım hatalar -sene davranış şeklim, sen gittikten sonra verdiğim tepkiler- hakkında bir daha yapmamak dışında yapabileceğim bir şey olmadığı gibi."

Ona ihtiyatla baktım, sonraki sorularımın cevabını bilmek istediğimden tam olarak emin değildim. "Ne demek istiyorsun? Ben gittikten sonra ne yaptın?"

Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Tipik dürtüsel ergen davranışı: Kavgalara karıştım. Lisede başarısız oldum. New York'a taşındım, Milo'nun yanına taşındım ve tamamen kendime zarar verdim."

Onu rahatlatmak istedim - hem geride bıraktığım genç Nico'yu hem de şimdi karşımda duran adamı. Bunun yerine ellerimi yumruk yapıp sessizce onu izledim.

"Bunun için üzgün olamam." Bu sözleri daha çok kendi kendine söylüyordu. "Eğer gitmemiş olsaydın, hâlâ eskisi gibi bir pislik olabilirdim. Bir sürü aptalca şey yaptım ama onlardan ders aldım. Değiştim. Artık farklıyım. Ve senin de artık farklı olduğunu biliyorum."

Başımı salladım, dudaklarımı bir çizgi haline getirdim ve tezgâha baktım. Nico ve ben ikimiz de farklı olabilirdik ama o daha iyiye doğru değişmiş gibiydi, bense daha kötüye doğru değişmiştim.

"Ama Elizabeth, değişmiş olsan da ben seni hâlâ tanıyorum. Zekisin ve" boğazını temizledi, "güzelsin. Başkalarını, yabancıları önemsiyorsun ve onlarla ilgileniyorsun. Hâlâ sadık, dürüst ve cömertsin."

"Ben cömert değilim."

"Cömertsin. Bunların hiçbiri değişmedi."

"Nico...."

"Aynı zamanda inatçı ve otoritersin ve neredeyse benim kadar çabuk öfkeleniyorsun."

"Nico, hayır." Başımı salladım ve tezgahın üzerinde bir noktaya baktım. biz

i. "Beni öptün."

"Çünkü sen delicesine seksisin!"

Gülümsedi. "Deli gibi ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başımı yana eğdim ve ona en iyi *kaltağımı* gösterdim, *lütfen* kaşlarını çat. "Seksi olduğunu biliyorsun. Lisede herhangi bir kızla birlikte olabilirdin. Eskiden iç çamaşırı modeliydin. O yüzden kırmızı alarm seviyesinde olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Gülümsemesi büyüdü. "Bunu daha detaylı konuşmalıyız. Benim tam olarak neyim kırmızı alarm seviyesinde?"

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Gerçekten, cidden, beni tanıımıyorsun. Tanısaydın da benden hoşlanmazdın. Ben kindar ve aşağılık biriyim. Olgunlaşmamışım. Tembelim."

"Herkes öyle." Omuz silkti.

"Hayır. Beni dinle." Onun kasıtlı körlüğüne karşı duyduğum hayal kırıklığı giderek artıyor ve bir gökdelene dönüşüyordu. Çok fazla ayrıntıya girmeden anlamasını istiyordum ki Elizabeth'in düşündüğü şey

artık var olmadığını biliyordu. Garrett'ın tatlı, nazik, saf, naif, solan çiçeği bir anıdan ibaretti.

"Tanıdığın kız, seni terk edip İrlanda'ya giden kız, o artık yok. Tamam mı?" Kaşlarımın arasından ona ters ters baktım ve elimi göğsüme bastırdım. "Şu an karşında duran kadın sığ, kibirli ve bencil. Ben insanları kullanırım. Berbat bir insanım."

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Nasıl yani?" "Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"O kadar güvenmiyorum."

"Tamam o zaman. Bilmek ister misin?"

Gülümsemesi genişti ve eğlendiği belliydi. Çok sevimliydi. Beynim biraz eridi. Ona söylemek için kendimi zor tuttum ama o anda, gözlerinin içine bakarken, gülümsemesiyle yüzleşirken devam edemedim. Onun bilmesini istemiyordum. Hakkımdaki gerçeği bilmesi düşüncesi bana dünyadaki en kötü şeymiş gibi geliyordu.

Bu yüzden gerçek boğazıma düğümlendi.

Ama bu onun için adil olmazdı. Gerçeklerden kaçmak kaçınılmaz olanı ertelemek olurdu. Ona dürüst davranmalıyım. Tamamen dürüst olmadığım sürece gözleri -o yavru köpek, çingene, duygulu gözler- bana taparcasına bir bağlılıkla bakmaya devam edecekti.

Gözleri parıltıyor, bakışları yüz hatlarımı okşuyordu ve hayranlığı neredeyse elle tutulur gibiydi. Banyoda davetsiz üçüncü bir kişi varmış gibi hissettim. Ben hemen devam etmeyince sessizliği o doldurdu. "Bana seni tanımadığımı söyleyemezsin. Seni görüyorum. Seni, senin kendini gördüğünden daha iyi görüyorum. Ve çok güzelsin."

O güzel ağzından, o güzel sesiyle çıkan güzel sözler içimi eritti.

Belki biraz daha uzun.... Benimkine hiç benzemeyen hain bir ses bilinçaltımın perdesi arkasından yalvardı. Yalvarış amaçladığı etkinin tam tersini yarattı.

Sırtımı dikleştirerek daha uzun durdum, pantolonumdan uydurma bir tiftik parçası aldım ve boğazımı temizledim. Ona beni hiç tanımadığını kanıtlayacaktım.

"Ben insanları kullanırım."

Kendinden emin gülümsemesi kayboldu. Kaşlarını çatı. "Ne?" "Erkekleri kullanırım."

"Ne demek *erkekleri kullanırım*?"

Omuz silktim ama kalbim dört nala atıyordu ve aniden midemin bulandığını hissettim. "Erkekleri seks için kullanıyorum. Bir erkek seçiyorum, onunla seks yapıyorum ve işim bittiğinde onu bir kenara atıyorum."

Kulağa kalpsiz ve soğuk geldiğimi biliyorum; ama bunu bilerek yaptım. Onun kalbini kurtarmak için benimkinin artık işlemediğini anlaması gerekiyordu; annemi ve Garrett'ı kaybettikten sonra kimseyi sevmek ya da kimse tarafından sevilmeyle ilgilenmiyordum. Şimdi onu biraz incitmeye çalıştım çünkü umudunu uzatmayı reddediyordum.

Nico doğruldu ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Açıkla."

"Tamam o zaman. Açıklayacağım: Bir erkekten hoşlanıyormuş gibi yapıyorum ve onu seks için kullanıyorum. Onunla seks yapmaktan sıkıldığımda, ki her zaman sıkılırım, telefonlarına cevap vermeyi bırakıyorum ve onu ekiyorum." Sözlerimi bitirdiğimde karnımın ağrıdığını fark ettim.

Nico beni izledi, sade bir değerlendirme yaptı ve kaşları daha da çatıldı. "Sen...?" Başını iki yana salladı. "En son ne zaman gerçekten hoşlandığın biriyle çıktın?"

"Garrett." Hiç tereddüt etmedim. Cevabım anında oldu. İrkildi. Ellerim soğuk ve nemliydi.

"Tanrım." İç çekti. Ancak bu sözlerimden iğrenmiş gibi görünmek yerine bakışları yumuşadı ve daha yakına kaydı. "Keşke sahip olabilseydik...."

"Beni dinlemiyor musun? Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Aşk aramıyorum, hatta bunu yapabilecek durumda bile değilim. Ben tamamen zehirliyim. Ben bir kullanıcıyım. Bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyorum. Erkeklerle "salamı sakla" oynamaktan başka bir ilgim yok. O yüzden *beni gör*, Nico. Beni olduğum gibi gör, olmamı istediğin gibi değil." Bana yönelttiği sempati dolu bakışlar beni rahatsız ediyordu. Nemli ve titreyen ellerimle alnımı ovuşturdum. "Unut gitsin. Bu işe yaramayacak."

Kapıya doğru ilerledim ve kilidi açtım. Dürüstlüğümden pişmanlık duymuyordum ama o anda büyük bir parçamın her şeyin farklı olmasını dilediğini fark ettim. Keşke ben de farklı olsaydım. Benim yerime geçti ve kapıyı kapalı tuttu. Kolu çekmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Birkaç sonuçsuz denemeden sonra avucumla kapıya vurdum -çocukça bir hayal kırıklığı gösterisi- ve parlayan mavi gözlerimi şimdi onun metanetli yüzüne çevirdim.

"Ne?" Öfke numarası yapmak beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyan tek şeydi. "Gördüklerin hoşuna gitmedi mi? Beni buradan çıkarman için ne yapmam gerekiyor?"

Gözleri benimkiler arasında gezinirken yüzü granit gibiydi. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonunda elini kapıdan çekti ve yolumdan çekildi.

Kapıyı çekiştirerek açarken yüzümün sert, katı ve hırçın olmasını sağlamaya çalıştım. "Seni uyarmıştım."

İfadesinde olmasını umduğum yargıyı aradım ve sadece acıma hissi buldum. Acıması beni hem kızdırdı hem de utancımı arttırdı. Dişlerimi sıkarak yanından geçip kapıdan çıktım ve herkesin onun gibi görüldüğü, onun gibi konuştuğu ve onun gibi güldüğü yemek salonuna girdim.

Gitmek için sabırsızlanıyordum.

ONUNCU BÖLÜM

SONSUZ DUYGU sonraki birkaç dakikayı gri bir huysuzluk sisi içinde geçirdi. Sandra yüzüme bir kez baktıktan sonra aceleyle ayrılmamız için bahaneler uydurdu. Ben hiçbir şey söylemedim. Yüz hatlarıma yapıştırılmış plastik bir gülümsemeyle beni Manganiellos kalabalığının arasından geçirmesine izin verdim.

Tam ön kapıya yaklaşmıştık ki, Nico tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi sürünerek yemek odasına girdi. Açıklanamaz, destansı bir ağlama şenliğinin başlangıcı çenemin sallanmasına neden olurken, göz kırparak ıslanmaya karşı koydum. Tufanı durdurmak için dişlerimi sıktım ve dilimi ısırdım.

Sandra beni arabaya kadar götürdü. Rose da bizi takip etti.

Rose'un hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum ama Nico'nun annesini yatıştıracak kadar sağlıklı düşünemiyordum. Başımı sallayarak bir dahaki sefere şehre geldiğimde ziyaret edeceğime söz verdim.

Arabayı birkaç dakika boyunca sessizce sürdük, unutmak için ne kadar çabalasam da Nico'yla karşılaşmamı tekrar tekrar yaşarken ellerim aralıklı olarak direksiyonu kavrayıp bükülüyordu. Nereye gittiğimize pek dikkat etmiyordum. Dur işaretini geçtiğimde, Sandra arabayı o kullanabilsin diye beni kenara çekti. Koltukları değiştirir değiştirmez ve emniyet kemerim yerine oturur oturmaz gözyaşlarım akmaya başladı.

Dağınık bir ağlamaydı; sümüklü, hırıltılı, hıçkırığa hıçkırığa bir ağlama. Sanki biri ciğerlerimi ve midemi bedenimden ayırmaya çalışıyormuş gibiydi. Ve lanet olsun ki neden ağladığımdan emin değildim, bu da beni daha çok ağlatıyordu.

Sandra, sağ olsun, ben otobanı tarif etmeye hazır olana kadar arabayı daireler çizerek sürdü.

"Ah, Elizabeth." İçini çekti ve I-80'e çıkan rampayı tırmanırken elime uzandı. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil." Hıçkırdım. "Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum."

Sandra bana yan gözle baktı ve küçük bir gülümseme sundu. "Konuşmak istersen bana haber ver."

Başımı salladım ve torpido gözünden bir kâğıt mendil aldım. Bu konuda konuşmak istemiyordum - ne Sandra'yla, ne de belki başka biriyle. Sadece son yirmi dört saati unutmak istiyordum.

Bu benim A planım olacaktı.

Ama ne kadar uğraşsam da Nico'yu ve ona erkekleri nasıl kullandığını anlattığımda yüzünde beliren ifadeyi düşünmeden edemiyordum. Bu hatırlama yeni gözyaşlarına neden oldu. Gözlerinin nasıl tapınmaktan acımaya dönüştüğünü görmeye devam ettim ve birkaç dakika boyunca gerçekten hasta olacaktım gibi hissettim.

Kilometrelerce uzanan boş mısır tarlaları bir bulanıklık içinde geçip giderken kendimi teselli etmeye çalıştım. Sessizce doğru şeyi yaptığımı tekrarladım. Ona karşı dürüst davranmıştım. Hakkımda kalan tüm kuruntuları yok etmem onun yararınaydı. Onu sadece hayal kırıklığına uğrattım.

Gözlerimdeki akıntı durana kadar bu şekilde devam ettik. Sandra banyoda olanlarla ilgili ayrıntılar için beni zorlamadı ve sürüş müziği olarak kendi isteğiyle Backstreet Boys'u açtı.

Kendini kötü hissettiğini biliyordum. Bir noktada, ona kızgın olmadığımı kanıtlamak için güzel bir şeyler örmem gerekecekti. Ona gerçekten kızgın değildim. Nedenlerini anlıyordum ve bir yanımda - göz ardı etmek için gerçekten çok uğraştığım bir yanımda - Nico'yu öpmüş olmaktan dolayı oldukça coşkuluydu.

Geri kalan yanımda ise acıma partisi pastasından tıka basa yiyordu.

Kendimi kırılmış olarak görmüyordum, çünkü kırılmamıştım. Sadece sık olmaktan memnundum ve aslında bu özelliğimden gerçekten nefret ediyordum. Nico artık nasıl biri olduğumu bildiği için bana bir daha asla dokunmak istemeyecekti. O daha iyisini hak ediyordu.

Nefes alışım normale dönerken kendimi dudaklarıma dokunurken, hatırlarken, hayaller kurarken buldum. Sandra benim hüznüme iç çekişlerime aldırış etmeyecek kadar kibardı. Bunun yerine kıyametle ilgili şakalar yaptı ve eyalet sınırına yaklaşırken nihayet Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı'nı görme şansına sahip olduğumuzu söyledi.

Asıl kıyamet biz çıkış rampasındayken koptu.

Cep telefonum çaldı. Numaraya baktım. Yüzümü buruşturdum. "Ben Meg." Sesim hâlâ nazal ve kalındı. Ağlamaktan başım ağrıyordu.

Sandra benimkini yansıtan bir yüz ifadesi takındı. "Ona Megaloman Meg demen hoşuma gitti. Bu tanım ona bir çift bisiklet şortu gibi uyuyor."

Sırıtarak onayladım ve aramayı reddettim.

Cep telefonum yine çaldı. Numaraya baktım. Yüzümü buruşturdum. "Ugh. Yine Meg." Aramayı reddettim.

Sandra güldü. "İkinizin kanka olduğunuzu sanıyor."

Kıkırdamaya çalıştım, sonra içimi çektim ve burnumu çektim. "Hayır. Ne olduğunu biliyor. O benim baş düşmanım. Aynı fikirdeyiz."

Cep telefonum tekrar çaldı. Numaraya bir göz attım. Kaşlarımı attım.
"Ne oldu?"

Yine Meg arıyor."

"Cevap vermemi ister misin? Ona tuvalette olduğunu ve kötü bir gastroenterit vakası geçirdiğini söyleyebilirim." Kamyon durağının otoparkına girdik. Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı'nın geri kalanı gibi, park yeri de gerçekten devasaydı.

"Evet, lütfen, sakıncası yoksa. Şu anda onunla konuşmayı pek istemiyorum."

Park ettikten sonra Sandra başparmağını dokunmatik ekranın üzerinde kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü. "Elizabeth'in cep telefonu telesekreter servisi, ben Sandra. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

Sandra hemen telefonu kulağından uzaklaştırdı. Meg'in anlaşılmaz ıgıllıkları arabayı doldurdu.

"Ah, hoparlörü kapat!" Yüzümü buruşturdum ve kulaklarımı kapattım. "Hoparlörde değil. Banshee ıgıllıkları atıyor."

Telefonu Sandra'dan aldım ve ahizeye bağırırken kulağımdan güvenli bir mesafede tuttum. "Meg. Bağırmayı kesmelisin, sorun nedir? Seni anlayamıyorum."

"Aman Tanrım! Elizabeth Finney-başın çok büyük belada! Neden bana Nico Moretti'den bir çocuğun olduğunu söylemedin?"

Telefonu kulağımdan uzağı ve önüme doğru tuttum. Ekrana baktım. Küçük cihazdan Meg'in devam eden küfürlerinin sesi yükseliyordu. Ona baktım. Sadece baktım. Düşünemiyordum.

Meg Nico'yu nereden biliyordu?

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş olan Sandra'ya baktım. "Sen...? Meg'i arayıp ona Nico'dan bahsettin mi?"

"Tabii ki hayır." Sandra ellerini havaya kaldırdı. "Sırrın benimle güvende." "Nasıl öğrendi?" Avuçlarım terlemeye başladı. Sandra'ya ters ters baktım.

Telefon. Birden kendimi tehlikeli hissettim. Çekingen bir tavırla hoparlörü ağzıma götürdüm ve Meg coşkulu ıgıllıklarının ortasında nefes almak için duraklayınca araya girdim. "Dinle. Meg, beni dinle. Ne hakkında konuşuyorsun? Ne duydun?"

"Her yerde var. Yahoo Celebrity Stalker'daki makaleyi gördüm ve birkaç saniye önce YouTube videosunu izledim."

"Sen neden bahsediyorsun? Hangi YouTube videosu?" Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı'nın tabelasına baktım. Kendimi bir Mel Brooks filminde kapana kısılmış gibi hissettim.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma Elizabeth. YouTube'da Nico Moretti'yle dans ettiğin, sonra da avazın çıktığı kadar bağıarak ADAMLA ÇOCUK YAPTIĞINI söylediğin videodan bahsediyorum!"

Tıkandım. Gerçekten nefesim kesildi.

Sandra telefonu elimden çekip aldı ve bana bir şişe su uzattı. Öksürükler arasında telefonu kapatmasını işaret ettim. Nefesimi tuttuğumda su şişesini kalçalarımın arasına koydum ve ön paneli kavradım. Bir Mel Brooks filmindeydim. Bundan emindim. Biri arabamın önüne dev bir çubuk krakerle atlayıp "Hitler için Bahar Zamanı" şarkısını söyleseydi daha fazla şaşırıamazdım.

"Onu anlayamadım. Ne söyledi? Nasıl öğrendi?" Sandra'nın sesi de en az benim kadar şaşkıındı.

Başımı salladım. Son öksürük krizim nedeniyle sesim artık hem genizden hem de hışırtılı çıkıyordu. "Nico ve benim dans ettiğimiz bir YouTube videosu olduğunu söyledi ve sonra..." Bir yudum su daha yuttum, "...daha sonra videoda bir oda dolusu insana ondan bir çocuğum olduğunu açıkladığım görölüyordu."

Sandra ağzını kapattı ve nefesi kesildi; yeşil gözleri inanamamaktan kocaman olmuştu. "Aman Tanrım. Birisi toplantı sırasında kayıt yapıyor olmalı." Başımı salladı, gözlerini ön camdan ayırmadan baktı. "Aman Tanrım."

"Belki de o kadar büyük bir mesele değildir. Belki kimsenin umurunda olmaz ve küçük bir hata olarak kalır."

Ben cümlemi bitirmeden o başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır, Elizabeth. Bu büyük bir mesele. Nico'yu hiç takip ettin mi? Kariyerini ya da özel hayatını takip ettin mi?"

"Hayır." Onu takip etmemiştim. Aslına bakarsanız, özel hayatından ve haberlerde onunla ilgili çıkan hikâyelerden az çok bilinçli olarak uzak duruyordum.

"Elizabeth." Koltuğunda döndü ve bana daha iyi bakabilmek için emniyet kemerini çözdü. "Özel hayatıyla ünlüdür. Özel hayatı ya da ailesi hakkında hiç konuşmaz. Dizide çalışmayan bir kadınla set dışında hiç fotoğrafı çekilmedi. Öyle ki pek çok insan onun kadınlardan *hoşlanmadığını* düşünüyor."

"Kadınlardan hoşlanıyor."

"Biliyorum. Seni öptüğünü gördüm, hatırladın mı?"

Cevap vermedim. Sadece sol kaşımı çektim.

"Bu olay unutulup gitmeyecek. İnsanlar senin Nico Moretti'den bir çocuğun olduğunu düşünecek. Ve sen bir doktorsun. Bu tipik bir

Eğer böyle bir şey varsa, dikkat çekici bir meslek türü. Güvenilir bir insan gibi görünüyorsunuz."

Nico ile aşk çocuğu. Bunu düşünmek garip bir kavramdı. Tanımlayamadığım bir sürü sıcak şey hissetmeme neden oldu.

Bitmek bilmeyen bir süre boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdum; motor hâlâ çalışıyordu. A planından vazgeçtim ve anılarıma daldım, son yirmi dört saati geri sardım. Kaydedilebilecek tüm Nico etkileşimlerimi tekrar oynattım.

Sandra elini koluma koyarak beni hatıralarımdan uyandırdı; "Elizabeth... ne yapacaksın?"

Boğazım acıyordu. Başımı salladım. Düşünemiyordum, bu yüzden dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Ve gerçekten bilmediğim için tekrar söyledim. "Bilmiyorum."

Cumartesi akşamı eve vardığımda, ökseotu altındaki öpücük ve bunun sonucunda yaşanan banyo fiyaskosunun yanı sıra viral YouTube videosuyla ilgili tüm düşünce ve duyguları görmezden gelme çabalarımı iki katına çıkarmaya karar verdim.

Daireme vardığımda televizyonu açtım. Bu bir hataydı. Bir eğlence programı, sandalyeye tırmanıp itirafımı seslendirdiğim grenli klibi yayınlıyordu. Yorumcuların Nico'nun aşk çocuğumuzu terk ettiği iddiasını kötülemesini duyacak kadar uzun süre izlemeye devam ettim.

Kısa bir an için -içerdiği tehlikeye rağmen- keşke bağırıyaydım dedim. *Ateş! Çocuk senin yerine.*

Yaptığım şeyden dolayı vicdan azabı çekiyordum, özellikle de Nico şimdi bunun bedelini kamuoyu önünde ödediği için. Saçma patlamam için özür dilemeyi çok istedim ama beni bir daha görmek istemeyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden artık önemli olmadığını düşündüm.

Tiksintiyle televizyonu kapattım ve yüksek sesle erkek gruplarını dinledim. Janie'nin çizgi romanlarını düzenledim. Marie'ye hediye olarak çok istediği Addi Click örgü şişlerinden bir set sipariş ettim. Plaklarımı alfabetik sıraya dizdim. Bir saat boyunca FARK.com'u okudum, ardından *AskMetafilter*'da tuhaf iplik malzemeleri ve geri dönüşüm el sanatlarıyla ilgili sorular aradım: plastik market poşetleri = plarn; tişörtler = tarn.

Kendimi meşgul ettim. Kaçınma konusunda daha fazla pratik yapıyordum. Ancak, televizyonu açmadan bile, Nico/aşk çocuğu/kıyamet sonrası hayat hızla hoş olmaktan çıktı.

YouTube videosunun sonuçları şekillenmeye başladı. Önce sesli mesajlarım doldu. Kırkinci mesajdan sonra cep telefonu sağlayıcımı arayarak telefonumdan mesajlaşma özelliğini kaldırmasını ve numaramı değiştirmesini istedim. Değişiklik yirmi dört ila kırk sekiz saat sürecekti. Yirmi dakika daha bilinmeyen numaralardan gelen aramaları reddettikten sonra, sonunda lanet şeyi kapattım.

Sonra Gmail hesabımı kontrol etme hatasını yaptım. Yedi yüz yeni mesaj vardı.

Bu insanlar iletişim bilgilerimi nasıl bu kadar çabuk bulmuşlardı?

Tüm bunlar olurken Nico aklımdan hiç çıkmadı. Onun için ve sebep olduğum sorunlar için endişelendim. Güvenlik görevlileri tam bir pislikti. Bir de bahsettiği psikopat sapık vardı. Ve şimdi takıntılı delilerle dolu bir e-posta hesabım vardı. Keşke onu güvenlik şirketini değiştirmeye ikna edebilseydim. Fırsatım varken ona Quinn'in numarasını vermediğim için kendime kızıyordum.

Onun güvenliği için duyduğum bu endişeler beraberinde hayalleri de getirdi. Birden fazla kez kendimi onunla ilgili, hafta sonu birlikte geçirdiğimiz kısa süreyle ilgili bir fanteziye kapılmış buldum: buluşmada dans ederken, daha sonra odamda beni sevdiğini söylerken, restoranda, elleri üzerimde, ağzı ağzımda, bana dünyadaki tek insanmışım gibi bakarken.

Hayaller hem harika hem korkunç hem de kafa karıştırıcıydı. Ne zaman birine dalsam, tekrar ağlamak istiyordum. Resmen ağlayan bir kadın olmuştum.

Tüm durumun o kadar da *kötü* olmayan yönlerine odaklanmak için yoğun bir çaba sarf ettim, aksi takdirde *daha kötü olabilirdi ya da iyi tarafından bak ya da en azından bir serseri değilsin.*

Şanslı yıldızlarıma şükrettim ki videonun kalitesi en iyi ihtimalle düşüktü, ancak açıkça bendim. Videoyu YouTube'a yükleyen salak, klibin altına benim adımı yazmış. Ancak iyi tarafından bakacak olursak, yüzümü tam olarak çekememiş. Amatör kameraman daha çok Nico'yu çekmekle meşgul görünüyordu.

Ayrıca hiçbir zaman bir Facebook hesabı ya da başka bir sosyal medya biçimi açma ihtiyacı hissetmediğim için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Sosyal medyaya karşı kararsızlığım Janie'nin beni etkilemesinin bir başka yoluydu. Küçük çevrem dışında arkadaşım yoktu ve sosyal medya *üzerinden bağlantı kurmayı* da pek umursamıyordum.

insanlarla. Bu nedenle, video ile bağlantılı tek fotoğrafım lise mezuniyet fotoğrafımdı.

Artık neredeyse tamamen farklı göründüğüm için şanslı yıldızlarıma üçüncü kez şükrettim. Ergenlik dönemimdeki halim, eğer bir fotoğrafım olsaydı, küçük kardeşimin fotoğrafı yerine geçebilirdi.

Tuhaf ünlü avcılarının elinde ismim, karanlık bir videom ve lise yıllığı fotoğrafım vardı; hepsi bu kadardı. Kendi adıma bir nebze rahatlamıştım ama Nico için işleri nasıl yoluna koyacağımı bilemiyordum. Kendime aşırı tepki verdiğimi ve her şeyin unutulup gitme ihtimalinin neredeyse kesin olduğunu söyledim.

Yanılmıştım ama durumun derinliğini ve genişliğini anlamam Pazar günü öğle yemeğine kadar sürdü.

Pazar günü işe döndüğümde kendimi bir şeye hazırladım. Meg o gün izinliydi. Diğer herkes Nico/aşk çocuğu/video/kıyametten habersiz görünüyordu. Ya da bundan bahsetmeyecek kadar kibardılar. Günümü aksatmadan geçirebildim, bu da kargaşa konusunda daha sakin ve rahat hissetmeme yardımcı oldu.

Ashley ve ben bir hafta önce Pazar öğleden sonra öğle yemeği için buluşmak üzere sözleşmiştik. Chicago'da Nisan ayı için mevsim normallerinin dışında güzel bir gün olduğundan -kırk dokuz derece ve güneşli- giyinip kuşandık ve hastanenin yanında küçük bir yeşil alan olan ama şu anda yeşilden çok kahverengi olan bahçedeki taş veranda banklarında yemek yemeye karar verdik.

"Yani...." soğuk banka yerleştiğimizde beni açıkça inceledi. Ashley havucundan bir ısırık aldı. Kesik kesik bir mükemmellikle koptu. "Buluşma nasıldı?"

Restoranda yolumu kesen, banyonun kapısını kapalı tutan, yüzünde incinmiş bir ifade olan Nico'nun beklenmedik görüntüleri gözlerimin önünden geçerken göz kapaklarım kapandı. Alnımı ovuşturdum. Kalbim üç ya da dört atış boyunca acıyla çarptı.

"Bu konuşmayı Salı gününe saklayabilir miyiz? Hanımların her şeyi duymak isteyeceğini biliyorum ve bu hikâyeyi iki kez anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Bu iyi, ha?" Ashley gülümsedi, sonra havuç yemeye devam etti. "Bu... garip." Ashley'e fıstık ezmeli bir kurabiye uzattım. Alışkanlığım olduğu üzere, birlikte öğle yemeği yediğimizde ona her zaman bir kurabiye götürürdüm. O da

bana hep mangolu soda getirirdi.

Ashley havucunu çiğnemeyi bıraktığında çavdar ekmeği üzerine yumurta salatamın paketini yeni açmıştım. Gözlerini kırptırdı ve gözlerini kısarak bir çalıya baktı.

uzakta, hastane bahçesinin sonunda.

"Bu da ne...?" Başını yana eğdi, arkamıza baktı, sonra tekrar çalıya dik dik baktı. "Elizabeth."

Ağzım sulanmıştı ve açlıktan ölüyordum. "Ne?" diye homurdandım. Sonra sandviçin dörtte birini ağzıma tikiştirdim.

"Şuradaki çalılıklarda bizim fotoğrafımızı çeken bir ucube var." Bahçenin kenarını işaret etti.

Burnumu kırıştırdım ve gösterdiği yöne doğru gözlerimi kısıtım. Çalıların arasında bir ucube o güne kadar gördüğüm en büyük objektifle fotoğraflarımızı çekiyordu. Bir yandan sandviçimi çiğnerken bir yandan da objektife ve ucubeye baktım.

Ashley yemeğini kenara koydu ve ayağa kalktı. "Ondan lütfen fotoğraf çekmeyi bırakmasını isteyeceğim."

"Oraya mı gidiyorsun?" Ağız dolusu sandviçimin arasından sormayı başardım.

"Hay aksi, evet. Havuç yerken çekilmiş fotoğraflarımın tüm o havuç fetişi insanların bakması için ortalıkta dolaşmasını istemiyorum."

Elinde kamera olan adama doğru ilerleyişini izledim ve sandviçimden bir ısırık daha aldım. Tuhaf adamın aslında paparazzi olabileceğini ve Ashley'nin havuç yeme eğiliminin değil de benim fotoğraf çekme çabalarının gerçek amacının bu olduğunu düşünene kadar yolu yarılamıştı.

Ashley'e geri dönmesi için bağırmaya çalıştım ama sonra çiğnenmemiş yumurta salatası ve çavdar ekmeği bir ses bariyeri oluşturduğundan plandan vazgeçtim. Acı veren ve yeterince çiğnenmemiş bir sandviç parçasını yutmak zorunda kaldım ve hemen suyla yıkadım, sonra da ayağa kalkıp geri dönmesi için bağırdım.

Ama çok geç kalmıştım. Çoktan adamla konuşmaya başlamıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BİR SHLEY adresini kamerasına doğrultuyordu. Çok sakindi. Beni işaret etti. Başını yana eğdi ve güldü. Adam başını salladı. O da başını salladı. Tekrar beni işaret etti ve ardından fotoğraf çekmek için kamerasını kaldırdı.

Omuz silkme onu Omuzlar o sauntered
geri için bizim Tezgah, Yüzünde

şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifade vardı.

"Bu adam atını bir rakunla değiştirmiş." Atını geri aldı

Otur

"At mı?"

"O tam bir kaçık."

Boğazımı temizledim; büyük yutkunmadan dolayı hâlâ ağrıyordu. "Ne yaptı

Ne hakkında konuşuyorsun?"

"Geçen hafta sana hastanedeki şu ünlüden bahsetmiştim, hatırlıyor musun-Nico Moretti?"

Yavaşça başımı salladım ve korkuya eşlik eden mide bulantısı midemi kavradı. Elinde kamera olan adamın yüzümü net bir şekilde çekmesini engellemek için bankta yan döndüm.

"Şuradaki adam senin Nico'nun *gizli luvası* olduğunu düşünüyor." Ashley kaşlarını bana doğru salladı ve sırttı, *sevgili* kelimesini yanlış telaffuz edişini vurgulayarak bana ter, zor nefes alma ve yetmişli yıllardan kalma porno bıyıklarını düşündürdü. "Ona deli olduğunu söyledim."

Artık aç değildim. Yenmemiş sandviçimi paketledim ve el değmemiş mango sodamla birlikte beslenme çantama geri koydum. "Aman Tanrım...."

Ashley'nin sırtışı azaldı. Havucu tutan eli ağzının yarısına kadar havada asılı kaldı; "Hey. Elizabeth? İyi misin tatlım?"

Yüzümü gizlemeye çalışarak parmaklarımı şakağımda gezdirdim.

"Ashley.

Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ona öğle yemeğini hazırlamasını işaret ettim ve sonra aniden ayağa kalktım. Uzun bir süre bana baktı, tereddüt etti ama sonunda bana uydu.

Elini tuttum ve onu tekrar hastaneye, koridorlara ve doktor odasına çektim. Öğle yemeği vaktiydi ve çoğu insan

kafeteryada ya da dışarıda yemeyi tercih etti. Kanepelerde uyuklayan birkaç doktor dışında tüm alan bize aitti.

Köşedeki bir masaya oturduk ve ben sesimi alçak tuttum. "Tamam, işte anlaşma." Cesaretimi toplamak için göz kapaklarımı sıkarak kapattım. "Nico Moretti'yi tanıyorum."

"Neyi?" Ashley beni hafifçe sarstı; bakışlarıyla karşılaştığımda mavi gözleri o kadar açıktı ki neredeyse yuvalarından fırlayacaklardı.

"Şşşt." Elimle ağzını kapattım. "Sana anlatacağım ama bu konuda sessiz olmalısın."

Tek kelime etmeden başını salladı, yüzü ciddi ve istekliydi. Kalbinin üzerinde bir çarpı işareti çizdi, sonra parmaklarını *dudaklarımın mühürlendiğinin* evrensel işareti için dudaklarına götürdü.

Kişisel, duygusal, dokunaklı duygusal şeylerin çoğunu dışarıda bıraktım, ama yine de, yeniden birleşme, Nico ve ortak geçmişimiz hakkındaki hikayemin yarısında Ashley cep telefonunu çıkardı ve YouTube'da videoyu aradı. Nefes nefese kaldı, ağzını kapattı ve şok olmuş gözlerle bana baktı.

"Nico Moretti'den bir aşk çocuğun mu oldu?"

"Şşşt." Omzumun üzerinden baktım. Kimse bize dikkat etmiyordu. "Hayır. Onun aşk çocuğuna sahip değilim."

"Ama onu hâlâ tanıyorsun? Onunla ilişkin var mı?"

"Hayır. Evet. Yani...." Parmaklarımı büktüm. "Evet, onu tanıyorum. Aynı okula gidiyorduk. Erkek arkadaşım Garrett'ın en iyi arkadaşıydı. Garrett öldükten sonra bana yardım etti." Dişlerimi sıktım. "Bir keresinde birlikte yatmıştık. Ama bebek yoktu."

"Bu akıl almaz bir şey." Videonun tekrar düğmesine basıp büyülenmiş bir halde tekrar izlerken başını yavaşça salladı. "Buna inanamıyorum."

"Her şey bitti. Beni bir daha asla görmek istemiyor." "Öyle mi dedi?"

"Hayır, tam olarak değil ama doğru olduğundan eminim."

"Onu o dans pistinden kurtardıktan sonra mı? Tüm dünyaya bir bebek yaptığınızı söylemiş olsan bile, araya girdiğin için sana minnettar olacağını düşünebilirsin."

"Tüm dünyaya söylemedim; bunun kaydedilmemesi gerekiyordu. Onların dikkatini dağıtacak başka bir şey düşünemedim."

Ashley dudaklarını büzdü. "Neden *ateş* diye bağırmadın?"

"Çünkü kalabalık bir odada *yangın* var diye bağırarak yasadışı ve tehlikeli. Ayrıca, bu konuda kızgın değildi." Kafa derim birden kaşınmaya başladı. "Neye kızmıştı?"

"Bana beni sevdiğini söyledi ve ben...."

"Seni sevdiğini mi söyledi?" Ashley cümleyi bağırarak söyledikten sonra eliyle ağzını kapattı. İkimiz de kanepelere baktık ama sakınlerinin hâlâ uyuduğunu gördük.

"Özür dilerim." Sesini fısıltıya indirdi ve "Ne zaman... nasıl... tamam, sadece bana ne olduğunu anlat. Nico Moretti seni sevdiğini ne zaman söyledi?"

"Fark etmez. Ona nasıl gelişigüzel erkeklerle yattığımı, sonra da telefonlarına çıkmadığımı anlattım."

Ashley elini dizime koydu. "Tatlım, sen erkeklerle gelişigüzel yatmazsın. Seni iki yıldır tanıyorum ve hiç fahişelik yaptığını görmedim."

"Biliyorum. Yaptım."

"Yani sokakta rastgele erkeklerin yanına gidip seks mi talep ediyorsun?" "Hayır. Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey? Kaç erkekle yattın?" Ashley kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Kaşları, şüpheli mavi gözlerinin üzerinde inanmayan şemsiyeler gibiydi.

"Dört."

"Dört mü?"

"Evet. Dört."

"Nico Moretti dahil mi?"

"Evet. Nico dahil dört."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Dört fahişe seni yapmaz." Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Kusura bakma, bazen kafiye yapmaya çalıştığım da Yoda gibi konuşuyorum." Boğazını temizledi. "Dört erkekle yatmak pek gevşek kaz bölgesi sayılmaz."

"Ama ben böyle yapıyorum; niyetim bencilce. Onları kullanıyorum, onlarla seks yapıyorum ve sonra telefonlarına çıkmıyorum."

"Peki bu ilişkiler ne kadar sürdü-" "Onlar ilişki değildi."

Ashley ellerini kaldırdı. "Peki, bu anlamsız seks partileri ne kadar sürüyor? Dört cinsel partnerinizin her biriyle ne kadar zamandır birliktesiniz?"

ortaklar?"

"Nico ile sadece bir kez oldu ama diğerleriyle...." Omuz silktim ve iç çektim. "Bilmiyorum, belki her biri birkaç ay."

"Peki aynı anda birden fazla erkekle birlikte oldun mu?"

"Üçlü gibi mi demek istiyorsun? Yoksa farklı günlerde iki erkeği mi kastediyorsun?"

"Her ikisi de."

"Aslında ikisi de değil. Aynı anda sadece bir erkekle birlikte oldum."

"Ah, canım." Başını salladı ve ellerimi kendi elleriyle sıktı.

"Elizabeth, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama erkeklerle ilişkiye giriyorsun."

"Hayır, hayır yaşamadım. Onları kullanıyordum."

"Evet, evet kullanıyordun. Bu adamlarla özel ilişkiler yaşadın."

"Olmadım."

"Oldun. Onlarla çıkıyordun." "Bütün yemeklerimi kendim ödedim."

Ashley tekrar gülerken gözleri dans etti. "Yemeği kimin ödediği önemli değil canım. Randevu randevudur. Dört erkekle çıktın, ilişkiye girdin, sonra artık devam etmek istemediğinde ilişkiyi bitirdin." Elimini çekmeye çalıştığımda elimi daha sıkı tuttu. "Buna ayrılmak deniyor."

"Hayır, yanılıyorsun. Onlarla çıkmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Hiçbiriyle bir ilişki kurmak istemedim. Onlardan hoşlanmadım bile."

"Ama Nico'dan hoşlanıyorsun."

Tereddüt ettim ve sonra dürüst olmaya karar verdim. "Evet." Kelimeyi soluk soluğa söyledim ve sonunda onun elini tutmama izin verdim. "Evet. Ondan hoşlanıyorum. Ama ben artık çok farklıyım ve o da ünlü bir komedyen. Zaten bir önemi yok çünkü ona hoşlanmadığım erkekleri seks için kullandığımı söyledim."

Daralmış gözlerle bana baktı. "Onu bilerek korkutup kaçırmaya çalışıyordun."

"Hayır..." Gözlerimi ona diktim ve yüz ifadesini yansıttım. "Dürüst olmaya çalışıyordum. Ve eğer dürüstlüğüm onun benim hakkımda yanıldığını anlamasını sağlayacaksa, öyle olsun."

Ashley'nin ağzı açık bir tiksintiyle kaşlarını çatmıştı. "Zavallı adamı kendinden uzaklaştırıyorsun."

"O beni sevmiyor, Ashley. Beni tanımıyor bile."

"Nico ile bir ilişki istiyor musun?"

Yine tereddüt ettim. Sorusunun cevabını bilmiyordum çünkü böyle bir ihtimali hiç düşünmemiştim, ergenlik çağında olduğumuz ve uyurken bana sarıldığı o yaz bile. Nico Manganiello'nun benimle bir ilişki isteyeceği fikri -o zaman da şimdi de- aklımın alacağı bir şey değildi. Dahası, onunla çıkma fikri bana yanlış geliyordu *çünkü* ondan hoşlanıyor ve ona değer veriyordum.

Zaten tek büyük aşkımı yaşamıştım. Onu yönlendirmem ve mümkün olmayan, istemediğim ve yapamayacağım bir gelecek için umutlandırmam Nico'ya haksızlık olurdu.

Bu düşüncelerimi Ashley ile tartışmak yerine konuyu saptırmaya karar verdim. "Lisede nasıl biri olduğunu anlamıyorsun. O *bir erkekti*. Herkes ona aşıktı. Seksi, zeki ve karizma saçan biriydi. Ne zaman bir odaya girse herkes ona bayılırdı."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"O bir ünlü. Ve berbat bir güvenlik şirketi var. Daha iyi bir güvenliğe ihtiyacı var."

"Tekrar soruyorum, bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ben zaten büyük aşkımı yaşadım."

Ashley bana göz kırptı, daha fazla açıklama yapıp yapmayacağımı görmek için bekledi, sonra başını hafifçe salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben zaten aşık oldum." Saatime bir göz attım. Öğle yemeği saatinin bitmesine daha on beş dakika vardı.

"Sanki sen ve ben iki farklı konuşma yapıyoruz. Sana Nico ile bir ilişki isteyip istemediğini sordum ve sen bu soruya cevap vermedin."

"Çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Bu da bir cevap. Sadece 'Bilmiyorum Ashley' diyebilirdin. Ondan hoşlanmama, harika bir adam olmasına, beni sevmesine ve Birleşik Devletler nüfusunun yarısından fazlasının onun pantolonuna girmek istemesine rağmen hayalperest Nico Moretti ile bir ilişki yaşamak isteyip istemediğimi bilmiyorum' diyebilirdin." Tiz bir Kuzey Dakota aksanıyla benimle alay etti ki Tennessee'li olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı derecede iyiydi.

Ağzımı yana doğru çektim. "Sesim öyle çıkmıyor ve gerçekten nüfusun yarısından fazlası mı?"

"Daha çok dörtte üçü gibi. O elma kışından bir ısırık almak için takım değiştirecek heteroseksüel erkekler tanıyorum."

"Aman Tanrım." Kalçasına vurdum. "Ashley!"

"Ne? Bu doğru. Onun sucuğuna bir göz atmak istediğimi biliyorum." "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Ashley ve ben kaskatı kesildik ve otomatik olarak sesin sahibine doğru döndük. Dr. Ken Miles'ın hülyalı ama donuk bakışlarını, suçlu görüldüğünden emin olduğum bir ifadeyle karşıladım.

"Oh, hey, Ken. Geldiğini görmedim." Ashley suçlu görünmüyordu. Memnun görünüyordu. Ona kaşlarımı çattım.

"Peki, siz ikiniz kimden bahsediyordunuz? Benden mi?"

Ashley yüzünü Dr. Ken Miles'a doğru çevirmeye devam etti ama gözleri bana kaydı. "Aslında Elizabeth'in liseden bir arkadaşı hakkında konuşuyorduk. Kısa süre önce onunla tekrar temasa geçti ve o da bir araya gelmek istiyor, yani... hayır. Sen değilsin."

O anda Ashley'i tokatlamamak için tüm Jedi gücümü kullandım. Dr. Ken Miles'la ilgili planımı biliyordu. Öngörülebilir gelecekte biriyle yatmak için en iyi umudumun o olduğunu biliyordu. Orgazm olma potansiyelimi engellediğini biliyordu, şansım yaver giderse belki birkaç tane.

Arkadaşlar denizaltı arkadaşlarıyla yatmaz. Hiç hoş değil.

"Eski dost mu?" Dr. Ken Miles soluk mavi gözlerini benimkilere çevirdi. İlgileniyor gibi görünüyordu ve sesinde hafif bir gerginlik vardı. Bu hem iyiye hem de kötüye işaretli.

Omuz silktim. "Ah, evet, bilirsiniz. Bu hafta sonu lise toplantıma gittim ve bazı insanlarla karşılaştım."

Dr. Ken Miles sakız çiğniyor ve elinde yarısı bitmiş bir milkshake tutuyordu. Sakızı yere bıraktı ve sarı buklelerini alnının bir tarafına doğru ittikten sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet. Onu gördüm...."

Bir süre ona bakakaldım. Konuştuğumda sesim çatallaştı. "Neyi gördün?"

Dr. Ken Miles'ın gözleri kısıldı, benimkilerin arasında gezindi; azı dişlerinin arasındaki sakızı yoğururken çenesi açılıp kapandı. "Senin ve o komedyen adamın olduğu YouTube videosunu. Meg dün bana gösterdi."

Shitzterhozen! Megaloman kaşlarını sıkan Meg.

"Oh. Bu." Güldüm. Kulağa samimiyetsiz ve zorlama geldiğini biliyordum. Yüzümü buruşturdum.

O da bana gülümsedi. Samimiyetsiz ve zorlama görünüyordu. "Bir çocuğun olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi devirdim ve uzun bir iç çektim. "Bilmiyordum. Bilmiyordum. Yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Gördün mü? Yardımcı olmaya çalışıyordu," dedi Ashley tatlı bir sesle.

"Öyleydin, Ashley." Yüzümdeki zoraki gülümsemeye rağmen ona sinsi bir ölüm bakışı attım. "Az önce açıkladığım gibi, Nico ve ben lisede tanışmıştık. Onun en yakın arkadaşlarından biri benim erkek arkadaşımdı. Mezunlar toplantısında onu taciz eden bazı sarhoş kadınlar vardı, ben de kadınları uygunsuz davranışlarından vazgeçirmek için bir şeyler bağırarak durumu yatıştırmaya çalıştım."

Ben konuşurken Dr. Ken Miles yanıma bir sandalye çekmişti. Belli ki daha fazlasını duymak istiyordu ama ifadesi hâlâ temkinliydi. "Neden *ateş* diye bağırmadın?"

Oh, Tanrı aşkına!

"Aslında bunu da açıkladım." Gülümsemem azalıyordu ve sırtımdan çok hırlamaya benzediğinden endişeleniyordum. Dolu bir odada *yangın* çığlığı atmanın yasallığını daha kaç kez açıklamak zorunda kalacağımı merak ediyordum. "Aslında insan kalabalığı içinde yangın var diye bağırarak yasalara aykırı. Bilirsiniz, tüm o panik ve ölümüne ezilmeler falan."

"Hmm..." Dr. Ken Miles sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını önünde uzatmıştı. Beni inceledi. "Yani, siz ikiniz şimdi takılıyor falan mısınız?"

"Bu çok kişisel bir soru, Dr. Ken." Ashley'nin Tennessee tınısı ona hâlâ orada olduğunu hatırlattı. "Süt çiftliğinde bir hisseniz yoksa, süt sağma ağılı sizi ilgilendirmez."

Dr. Ken Miles, Ashley'in bu uygunsuz benzetmesi karşısında kaşlarını çatı, gözleri Ashley'in üzerinde gezindi. Beklemediğim bir sertlikle karşılık verdi. "İşinizin başına dönmeniz gerekmiyor mu hemşire?"

Ashley ve ben sessiz bir iletişim bakışını paylaştık: *Bu çok garipti.*

O: *Bütün bunlar neydi?*

Ben: *Bilmiyorum. Gerçi biraz dangalakçaydı.*

Evet. Ben de aynen öyle düşünüyorum.

"Şey..." Ashley gözlerini benden ayırmadan yavaşça sandalyesinden kalktı. "Sanırım bu benim gitmem için bir işaret."

Dr. Ken Miles'a baktım, kabalığına sinirlenmiştim, sonra tekrar Ashley'e döndüm. "Hayır, hayır, gitmene gerek yok."

"Aslında Dr. Ken haklı. Geri dönmem gerekiyor. Siz ikiniz güzelce sohbet edin." *Sohbet* kelimesinin altını çizdi ve giderken bana tuhaf bir bakış fırlattı.

Kaşlarımı çattım, sonra dikkatimi ona yönelttim, konuşması için meydan okudum ama beklemedim.

"Bu gerçekten çok kabaydı, Dr. Ken Miles."

"Evet, şey, geri dönmesi gerekiyordu." Azı dişlerinin arasındaki sakızı öğüttü. "Ondan sonra özür dileyeceğim, tamam mı? Sadece seninle yalnız konuşmak istedim."

Onun güzel yüzünü inceledim. Şimdilik bunu unutmaya karar verdim ama onu sevmememin bir başka nedeni olarak bir kenara sakladım.

Bana düz bir gülümseme verdi. "Öyleyse, buluşmanızda iyi vakit geçirdiniz?"

Başımı salladım. "Beklediğimden farklıydı ama tatsız değildi." "Yani...."

Plastik bardağının kapağını açtı ve içindeki sakızı tükürdü.

İğrençti. "Son şakanı duydum." "Gerçekten mi?"

Kimden?"

"Dr. Botstein'dan."

"Huh." Omuz silktim. Nico Babygate skandalını bu kadar çabuk unuttuğu için mutluydum. "Gerçekten mi? Hâlâ kızgın mıydı?"

"Bana disiplin cezası alman gerektiğini düşünüp düşünmediğimi sordu." "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü ben baş asistanım." Dr. Ken Miles bu soruyu sormama bile biraz içerlemiş görünüyordu.

Bu beni rahatsız etti. Kızgınlığımı flört ederek örtmeye karar verdim. Belki bir taşla iki kuş vurabilirdim: Dr. Botstein'ın benim maskaralıklarım konusunda Dr. Ken Miles'a danışmış olmasına duyduğum kızgınlığı gizleyebilir ve sevişme gündemimi zorlayabilirdim.

Sevişme düşüncesi bana Nico'yu düşündürdü.

Midem allak bullak oldu. Bir an için Nico'ya karşı hissettiğim garip, kaotik, dağınık ve karışık duyguların sadece hormonlarımın yükselmesinin bir yan ürünü olabileceği ihtimalini düşündüm. Belki de tek ihtiyacım olan güzel yapılı bir partnerdi.

Ama o kadar da aptal değildim.

Dr. Ken Miles'ın Nico'nun yerine geçebileceğine, bir Pinto'nun bir Ferrari'nin yerine geçebileceğinden daha fazla kendimi ikna edemiyordum. Dokunulmak, öpülmek, sarılmak, okşanmak istiyordum ve Nico'yu istiyordum ama onu bu şekilde kullanamazdım. Ondan çok hoşlanıyordum.

Bu yüzden Dr. Ken Miles'la flört ettim.

"Sanırım ikimizin bu kadar iyi arkadaş olması iyi bir şey. Ayrıca, şaka senin *içindi* ve bugün 1 Nisan'dı." Öne doğru eğildim ve kirpiklerimi ona doğru fırlattım. Hormonlarımı yeniden dengelemek en önemli önceliğimdi ama flörtün dozunu biraz fazla kaçırmış olabilirdim.

Dr. Ken Miles boğazını temizledi ve dikkatini elindeki plastik milkshake bardağına verdi. "Bu şakanın benim için yapıldığını bilmiyordum."

"Bir Nisan Şakası Günü'nde senin yanında kendimi nasıl tutmamı bekliyorsun?" İşaret parmağımı kolunun üzerinde gezdirdim. Kendimi onun kötü flört girişimlerinden birine hazırlıyordum ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Flörtte kötü olması umurumda değildi.

"Dr. Botstein'a karşı seni savunduğumu bilmek istersin diye düşündüm."

Gözlerim gerçek bir şaşkınlıkla açıldı. "Sen mi yaptın?" Belki Dr. Ken Miles ne de olsa sempatik biriydi.

Gururla başını salladı.

"Söyledim." "Ne söyledin?"

"Ona eldiven kutusunu senin yerleştirdiğini kesin olarak kanıtlamanın bir yolu olmadığını söyledim."

Dr. Ken Miles için kendimi kötü hissettim. Kötü bir adam değildi. Sadece sıkıcıydı.

"Özür dilerim, Dr. Ken Miles. Benimle yüzleştğinde Dr. Botstein'a itiraf ettim. Ama beni korumaya çalıştığınız için teşekkürler."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve sonra ifadesi aniden kızgınlığa dönüştü. "Elizabeth, sanırım... konuşmamız gerek."

Biraz daha dik oturdum ve kısık gözlerle onun giderek artan kasvetini izledim. "Bir sorun mu var?"

"Evet, aslında var." Salona şöyle bir göz gezdirdikten sonra elindeki fincanı masaya bıraktı ve bana doğru eğildi. "Senden başka biri olsaydı, Dr. Botstein'a bir hastanenin şaka yapmak için uygun bir yer olduğunu düşünmediğimi söylerdim." Devam etmeden önce çenesi titredi. "Üçüncü kez bu kadar profesyonelce davranmadığın için, ona sorumlu tutulman gerektiğini düşündüğümü söylerdim."

"Tamam." Elimi kolundan çektim ve tekrar dizimin üzerine koydum. "Sanırım bunu Dr. Botstein'a söylemediğin için teşekkür ederim."

"Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Aslında, gerçeği bilmek istersen, arkadaştan daha fazlası olmamızı çok isterim. Ama olgunlaşmamış ve pervasızca davranmaya devam edersen...."

"Olgunlaşmamış ve umursamaz mı?" Saygı ve hayranlık duyduğum Dr. Botstein'in azarlamasını kabul edebilirdim ama benden çok da büyük olmayan Dr. Ken Miles'in olgunluk dersi vermesini kabul etmekte zorlandım. "Durun bir dakika. Bir Nisan Şakası Günü'nde zararsız bir şaka yapıyordum. Öyle bir şey yapmadım...."

"Bir eğitim videosunu porno kasetle değiştirmek mi?"

Cevap vermedim. Kızgınlığım kırmızı alarm seviyesine çıkmıştı. Dr. Ken Miles porno kaset şakasını yaptığımda gülmüştü ve şimdi bunu cephane olarak kullanıyordu.

Burnundan nefes aldı, ağzını kapattı ve burun delikleri açıldı. Gözlerim onun açılan burun deliklerine kaydı.

Açılan burun delikleri sinir bozucuydu.

Aslında, o anda Dr. Ken Miles'la ilgili her şey beni sinirlendiriyordu. -üstünde bir damla sakız yüzen milkshake artığı, güzelliği, mizahtan yoksunluğu, koridor nöbetçisi iyi kalpli tavrı.

Ayağa kalkmak için ağırlığımı kaydırdım ve eli hareketlerimi durdurmak için uzandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum. Yapacak işlerim var."

"Sana arkadaştan daha fazlası olmak istediğimi söyledim Elizabeth. Sanırım bir yanıtı hak ediyorum."

Alay ettim. "Ayrıca az önce benim olgunlaşmamış ve umursamaz biri olduğumu düşündüğünü de söyledin. Sanırım bu yeni bilgiyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım varsa beni mazur görürsünüz."

Dr. Ken Miles öne doğru eğildi ve sesi sert bir fısıltıya dönüştü: "İşte bu yüzden hislerime göre hareket etmedim Elizabeth. Bir yetişkin gibi davranmaktan aciz biriyle birlikte olamam."

"Bunu her zaman gizli bir burun kazısı yapmaya çalışan adam söylüyor." İşte, kendimi durduramadan söyledim. Dr. Ken Miles'in sürekli burnunu karıştırmasına gönderme yapmanın çocukça olduğunu biliyordum ama öfkeliydim ve öyle tepki veriyordum.

Gözlerini kırıştırdı ve gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Yok bir şey. Dürüstlüğün için teşekkürler." Zorla gülümsedim ve şiddetle başımı salladım. "Şimdi gitmemin sakıncası var mı?"

Gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu, peygamber çiçeği mavisini ve inançsızlıkla irileşmişti. Kolumu aniden bıraktı, burnunu çekti ve ayakkabılarına baktı. "Tamam. Git hadi."

Ayağa kalktım ve körlemesine salondan çıktım, kanepede uyuklayan doktorların yanından geçip koridora doğru yürüdüm.

Dr. Ken Miles ile *salamı saklama* planım resmen askıya alınmıştı.

Berbat bir ruh halindeydim ve Janie hâlâ Boston'da Quinn'le birlikteydi.

Aptal Quinn.

Quinn, arkadaş gaspçısı.

Aslında Quinn'i severdim. Bana kendimi hatırlatıyordu. Ve en iyi arkadaşım için harika olacağını biliyordum. Ama bu, onun yokluğuna katlanmayı daha az zorlaştırmıyordu.

Genellikle ikimizden biri kendini kötü hissettiğinde Janie'yle mojito içer ve çizgi romanlardan uyarlanan filmler izlerdik - onun tercihi - ya da 1980'lerin Jon Hughes filmleri - benim tercihim.

Bunun yerine, Pazar gecesi erkenden yatağa girdim, dönüp durdum ve iki farklı türde rüya gördüm: Nico'nun tehlikede olduğuna dair rahatsız edici rüyalar ve Nico ile benim cinsel ilişkiye girdiğimize dair sinir bozucu derecede fantastik rüyalar.

Kabusların en kötüsü, nedenini açıklayamasam da, onu bulmaya çalışırken bir kalabalığın içinde koşmamı içeriyordu. Ne zaman Nico'yu bulduğumu düşünsem, karşıma Dr. Ken Miles çıkıyordu. Ondan uzaklaşıyor ve Dr. Ken Miles'ı tekrar bulmak için aramaya devam ediyordum. Yüksek derecede bir öfke ve umutsuzluk yaşadım.

Güvenlik şirketi hakkında Nico'yla iletişime geçmem gerekiyordu. Daha iyi korumalar tutması gerekiyordu. Uygun güvenlik yoksun olması uykumu bölüyordu. Onun çıplak olduğu düşünceleri de uykumu bölüyordu ama bu konuda bir şey yapamıyordum.

Sabah erken vardiyam için uyandığımda akşamdan kalma hissediyordum. En kötü adaletsizlik, akşamdan kalmayı hak edecek hiçbir şey yapmamak ve akşamdan kalmış gibi uyanmaktır.

Hastaneye girdiğimde hala esniyordum, baş ağrım için aldığım ibuprofen'in işe yaradığını fark ettim. Kendime bir an iyimser düşünme izni verdim -Pazartesi, Pazar gününe göre sadece bir gelişme olabilirdi.

Gördüğüm kötü rüyalar, Nico'nun güvenlik ekibini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışmam ve yaşadığım adaletsizlik dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki

hak etmediğim bir akşamdan kalmalığın etkisiyle çağrı cihazımın vızıltısını fark etmedim. Solmuş deniz mavisi önlüğümün üzerine yeni yıkanmış laboratuvar önlüğümü giyerken dolabımın rafından titreşerek çıktı.

Onu yerden alırken bir hayal kırıklığı hissettim; gün çoktan telaşlı bir patlamayla başlamıştı ve benim vardiyam teknik olarak henüz başlamamıştı. İşe erken gelmiştim. Birkaç dakikamı kahve içerek ve çörek yiyerek geçirmek istiyordum. Bunun yerine, on dakikalık huzur planımdan vazgeçerek derin bir nefes aldım ve mesaja göz attım.

CRU rm 410 asap; VIP peds hazır cg1605 cf iv

Mesaja baktım.

Oh, kahretsin.

Kabaca tercüme edersek mesajın anlamı şuydu: *Lütfen mümkün olan en kısa sürede 410 numaralı odada bulunan Klinik Araştırma Birimi'ne gelin. VIP pediatrik hasta, 1605 protokol numaralı kistik fibroz infüzyon çalışmasına kaydolmaya hazırdır.*

Gözlerimi ayırmadan dolabımdaki boş eşyalara baktım. Zihnim boş bir panik içindeydi. Bir dakika sonra ilk mesajın ardından çok daha şifreli ikinci bir mesaj geldi: !!!!!

Acaba kim olabilir diye düşünürken, Klinik Araştırma Birimi'ne gitmek için zihinsel olarak hazırlandım.

Nico yeğeniyle birlikte dönmüştü.

Onu çalışmaya kaydetmeye karar vermişlerdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Omuzlarımda korkunun ağırlığı, ağır çekimde klinik odasına doğru ilerledim. Nico'yu görme düşüncesi içimi umutsuzlukla doldurdu. En son birlikte olduğumuzda onun güzel yeşil gözlerinde gördüğüm hayranlığın yerini tiksinti, acıma ya da bu ikisinin bir bileşimi alacaktı kuşkusuz.

Verdiğim tepkinin anlamsız olduğunu kabul ediyordum. Nico'nun hayranlığının tadını son derece kısa bir süre, tam olarak yirmi dört saatten az bir süre, toplam üç karşılaşmada çıkarmıştım. Ama onu tekrar gördüğümde dehşete kapılmaktan kendimi alamadım, tıpkı onunla ilgili fanteziler kurmaktan kendimi alamadığım gibi.

Hayatta birden fazla kez aşık olmanın aptalca bir şey olmadığına inanan biri olsam bile, Nico artık benimle ilgilenmiyordu. Ayrıca benim tipim de değildi.

Lav gibi sıcak ve pasta gibi seksiydi. *Bekle... lavlı kek gibi. Güzeldi.*

Sinir bozucu derecede esprili ve zekiydi.

Düşünceli ve ailesine karşı nazikti. Çok sempatik, çok karizmatikti.

Tamam, tam benim tipimdi, kahretsın.

Ama kendime onun aynı zamanda çocukluğumu cehenneme çeviren Nico Manganiello olduğunu hatırlattım....

Durakladım, hatta yürümeyi bıraktım ve şu anda ona karşı hissettiğim öfkenin tamamen yokluğuna şaşırdım. Evet, anılar hâlâ canımı yakıyordu; evet, yıllar önce yaptıklarını düşünmek hâlâ acı vericiydi.

Ancak, Nico'nun özrü, kendi hatalarım ve pişmanlıklarım ve nihayet tacize uğramamın nedenini öğrenmenin verdiği rahatlama, hepsi bir araya gelerek aşağıdaki gibi gizemli bir mistik bağışlama yarattı:

[Nico'nun İçten Özrü x (Benim Hatalarım+ Pişmanlıklarım)]+ Neden = Mistik Bağışlama

Duvara yaslandım ve zihnimdeki kin envanterini gözden geçirdim. Onun adı yoktu. Artık Nico'ya kızgın değildim.

"Huh." Boş koridora bakarak söyledim... *garip.*

Duraksayarak CRU'ya giden koridorda ilerlemeye devam ettim, ondan hoşlanmamak için bir neden bulmaya çalışıyordum. Onun Nico olduğunu hatırlamam yedi adımımı aldı.

nlleri televizyonda çıplak göstermeye çalışarak hayatını kazanan bir komedyen. Bunu yakıt olarak kullandım ve kendimi heyecanlandırdım.

Programında sık sık çıplaktı; çoğunlukla çıplak kadınlar etrafta dolaşıyor ve Tanrı aşkına kıkırdıyorlardı - kıkırdayan, *yarı çıplak kadınlar*. Bunun normal olduğunu düşünen birine nasıl saygı duyabilirdim? Buna göz yumsaydım kendime nasıl saygı duyabilirdim?

Zaten bir önemi yok. Artık seninle asla ilgilenmeyecek, o yüzden kafanı karıştırmayı bırak, ucube.

Klinik Araştırma Birimi hemşirelerinin bulunduğu köşeyi döndüğümde, içimdeki saçma sapan mücadelede o kadar kaybolmuştum ki, 410 numaralı odanın kapısında birbirine sokulmuş olan Dr. Botstein ve Nico'yu ya da hemşire bankosunun önünde bekleyen Meg'i hemen göremedim.

Neredeyse yanlarına varmuştum ki Dr. Botstein'ın sesi beni düşüncelerimden koparıp kendi ayaklarımın üzerinde tkezlememe neden oldu. "Ah. İşte burada."

Nico'dan gülümseyen Dr. Botstein'a baktım. Dr. Botstein'ın gülümsediğini görmek garip ve tuhaftı. Bu beni son derece rahatsız etti, bu yüzden onun yerine Nico'ya bakmayı tercih ettim.

"I...."

Ne diyeceğimi bilemediğim için bakışlarını doğrudan karşıladım. Hüzünlü bir utanç duygusu beklediğim yerde sıcak bir farkındalık şokuyula karşılaştım. Nico bana acıyarak ya da iğrenerek bakmıyordu. Bakışları benimkileri rehin almıştı ve gözleri bir şampiyon gibi parlıyordu.

Bakışlarım ele geirilmıştı. "I...."

Sonra sırttı, göz kapakları yarıya indi. Orada duruyordu - parıldayan, sıcak lav, seksi pasta, çubukta seks, müstehcen karizma seviyeleri.

Lanet olası Nico.

İ ektim. Zayıf bir kadın i ekişiydi. Hayalini kurduğu erkeğin hipnotik bakışlarına kapılmış çaresiz bir kadının i ekişiydi.

Dr. Botstein'ın sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim; kafatasıma inen sert ve keskin bir tokat gibiydi. "Dr. Finney, Bay Moretti'yi tanıdığınızı sanıyorum."

"Merhaba, Elizabeth." Nico başını bir kez bana doğru salladı.

"Nic, yani Bay Moretti. Sizi gördüğüme sevindim."

Nico bana gülümsedi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. nce nefesim kesildi, sonra da bu basit hareket karşısında midem bulandı. Onun zahmetsiz ve şakacı seksiliği akıl almaz derecede ıldırtıcıydı.

"Sanırım bana Nico demende bir sakınca yok. Dr. Botstein ilişkimizin farkında."

"Bizim...?"

"Evet, Bay Moretti zaten her şeyin doğasını açıkladı." Dr. Botstein dikkatini Nico'ya geri verdi. Bu sırada Meg yanıma geldi ve dirseğiyle beni dürttü. Dr. Botstein devam ederken onu görmezden geldim. "Yeğeninizi klinik deneyimize kaydettirmeye karar verdiğiniz için çok memnunuz."

"Öyle mi?" Şaşırmıştım.

Nico'nun çevik şakacılığının çoğu, konuşmanın ciddi konulara kaymasıyla azaldı; ifadesi ağırlaştı. "Evet. Annem ve ben geçen hafta Dr. Botstein'ı aradık ve sorularımızı konuştuk."

"Konuştunuz mu?" diye sordum.

Meg dirseğiyle beni tekrar dürttü. Yine onu görmezden geldim.

"Evet, Dr. Finney." Dr. Botstein sabırsızlığını dışa vurarak konuştu. "Aileyi tanıdığınızı bilmediğim için konuyu sizinle tartışmak için bir neden görmedim. Ayrıca, araştırma rotasyonunuz yarın sona erecekti. Belli ki uzatılacak."

"Uzatılacak mı?" Hemen aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Angelica'yı klinik araştırmaya dahil etme kararının benimle, daha doğrusu Nico ve benimle bir ilgisi olduğundan endişeleniyordum.

"Evet. Belli ki." Dr. Botstein sanki yavaş kavrayışım sonsuz bir sabır gerektiriyormuş gibi boş bir ifadeyle bana baktı.

Meg bana tekrar dirsek attı, bu sefer büyük bir güçle. Ona ters ters bakmak için hafifçe döndüm ama bunu yapamadan onun bana sınırsız bir hoşnutsuzlukla baktığını gördüm. *Bana* ters ters bakıyordu.

Hag.

Dr. Botstein şöyle devam etti. "Ve tabii ki her şey benim sıkı gözetimim altında yapılacak. Elbette Dr. Finney'e güvenim tam ama geçen hafta da açıkladığım gibi, infüzyon programı çok sıkı. CRU'ya kabul edilmeyi tercih etmediğinize göre, küçük Angelica'yı önümüzdeki yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir hastaneye geri getirmek büyük bir özveri gerektirecek."

Nico başını salladı. "Anlıyoruz."

"Bekle." Dikkatimi Meg'in ölümcül bakışlarından çektim. "Anlamıyorum; araştırma rotasyonum neden uzatılıyor?"

"Çünkü Bay Moretti ve annesi çalışma süresi boyunca hastayı *sizin* tedavi etmenizi istedi."

Meg sonunda konuştu, sesi sahte ve neşeliydi. Bana ters ters baktı ve "Ama endişelenmeyin. Araştırma rotasyonum planlandığı gibi başlayacak ve araştırma hemşireleri diğer hasta ziyaretlerini her zamanki gibi gerçekleştirecek. Sadece Angelica'ya ben bakmayacağım, zira siz aileyle çok iyi arkadaşsınız."

Kaşlarım saç çizgimle buluşurken ona baktım. "Ne yapacağım?"

Dr. Botstein kıpırdandı ve çağrı cihazını önlüğüne tutturduğu yerden çıkardı. "Affedersiniz." Ekrana bir göz attı ve *tısladı*. "Görünüşe göre buna bakmam gerekecek. Bugün geldiğiniz için çok teşekkürler. Dr. Finney Angelica'nın evrak işlerini ve tarama testlerini başlatacak; hepsi sıradan şeyler. Lütfen sorularınız için gece ya da gündüz beni arayın. Yardım etmek için buradayım."

"Teşekkür ederim. Her şey için minnettarız." İki adam el sıkışırken Nico "Teşekkür ederiz." dedi.

Dr. Botstein bana doğru hem kızgınlık hem de saygı ifade eden sert bir baş hareketiyle döndü ve bizden uzaklaştı. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve diğer ucundaki meçhul bir kişiye emirler yağdırdı.

Gözlerim tekrar Nico'nunkilere kilitlendi ve sanki bir şey bekliyormuşum gibi nefesimi tuttuğumu fark ettim. Sessizlik uzadı. Hiçbir şey olmadı - bakışlarının değişmeyen yoğunluğu, benim kalp atış hızımdaki artış ve uzun süren bakışmamız dışında hiçbir şey.

Birisi yüksek sesle boğazını temizledi ve ben de sese doğru döndüm. Klinik araştırma hemşireleri hemşire istasyonunun arkasında oturmuş, çalışıyormuş gibi yapıyorlardı ama belli ki tüm konuşmayı dinliyorlardı. İkisi de Cheshire sırıtişısıyla bana bakıyordu. Aklımı başıma toplamaya çalışarak ayaklarıma baktım.

Meg'in keskin dirseğiyle beni tekrar dürtmek üzere olduğunu hissettim, bu yüzden hareketten kaçtım ve Nico'ya doğru ilerledim. Onunla yalnız konuşmak için şiddetli bir ihtiyaç hissediyordum. Onun ve Dr. Botstein'in güvencelerine rağmen, Rose ve Nico'nun Angelica'nın tedavisi konusunda tam olarak bilgilendirilmiş bir karar verdiklerinden emin olmak istiyordum.

Ve eğer tamamen dürüst olmak gerekirse, onunla yalnız kalmak istiyordum - tercihen kokusunu alabileceğim kapalı bir alanda.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Gözlerim Rose ve Angelica'nın açık kapıdan görüldüğü klinik odasına kaydı. İkiliye küçük bir selamlama gülümsemesi verdim, sonra dikkatimi Nico'ya yönelttim ve ekledim: "Özel olarak?"

"Elbette." Kaşlarını çatmadı ama gülümsemedi de. Yine de gözleri ağzıma kaydı ve orada oyalandı.

"Tamam, işte." Elini tuttum. "Benimle gel." Nico'yu peşimden sürükledim, basit bir takip etme hareketi yeterli olacakken neden elini tutmaya karar verdiğimi düşünmeden. Onunla temas kurmayı arzuladığımdan, bağlantı kurduğumuzda içime yayılan farkındalık şokunu sevdiğimden, dopamin düzeltilmesine ihtiyaç duyan bir uyuşturucu bağımlısı gibi bunu arzuladığımdan değildi... hayır, bunların hiçbiri değildi.

Onu koridorun sonundaki boş bir infüzyon odasına götürdüm. Onu içeri ittim.

Kapıyı kapatırken Meg ve hemşirelerin meraklı bakışlarını görmezden geldim.

Sakin bir nefes alarak Nico'nun yüzüne döndüm ve onu araştırma çalışmasına devam etme nedenleri hakkında sorgulamaya tamamen hazırdım. Bunun yerine onu hemen arkamda, bir metreden daha az bir mesafede buldum ve yakınlığı beni aptallaştırdı.

Kokusunu alabiliyordum. Oldukça güzel kokuyordu. Bu yüzden bakışlarıyla karşılaştığımda sadece tek bir kelime söyleyebildim. "Merhaba."

"Merhaba," dedi. Tek omzuyla duvara yaslanmıştı, dışarıdan rahat ve tamamen huzurlu görünüyordu.

Lanet olsun!

Ve bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değildi. Taparcasına da değil.

İlgilenmiş görünüyordu, sanki yeni ve meraklı bir şeymişim gibi; kendini hem eğlenceli hem de potansiyel olarak önemli bir şeye hazırlıyordu.

Her zamanki gibi, odaklanmış ilgisinin yoğunluğu beni dayanılmaz derecede utangaç hissettirdi; kirpiklerim bunun ağırlığı altında çırpındı. "Ne var? Ne oldu?"

Nico omuz silkti. Omuz silkme, komik bakışının konsantre keskinliğini azaltmak için çok az şey yaptı. "Sen söyle. Özel olarak konuşmak isteyen sendin."

Hayal görmüş olabilirim ama *özel* sözcüğü onun mükemmel biçimli ağzından çıktıktan sonra oda aniden küçülmüş gibi hissettirdi.

"Ah. Evet. Şey." Boğazımı temizledim ve omzumu duvara dayayıp kollarımı kavuşturarak onun rahat duruşunu taklit etmeye çalıştım. "Aslında tartışabileceğimizi umduğum birkaç şey var, Angelica'yı çalışmaya dahil etme kararınızla başlayarak."

Hafif bir eğlence aniden kasvetli bir endişeye dönüştü; kaşlarını çattı, duruşu daha az rahatladı. "Çalışma hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı? Tehlikeli mi? Sence yanlış bir karar mı verdik?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bu kararı doğru nedenlerle verdiğinizden emin olmak istiyorum. Angelica için doğru olduğunu düşündüğün şey dışında herhangi bir faktör tarafından baskı altına alınmış ya da yönlendirilmiş hissetmemelisin."

Kederle başını salladı. "Dr. Botstein bizi şu ya da bu şekilde yönlendirmeye çalışmadı. Sadece gerçekleri ortaya koydu. Geçen hafta sonu hepimiz bu konu hakkında konuştuk."

"*Hepimiz* kim?"

"Herkes. Cumartesi günü gördüğünüz herkes. Bu bir aile kararıydı. Biz sadece Angelica'nın iyileşmesini istiyoruz. Restoranda Christine'in kucağında oturup diğer kuzenlerin oyunlarını nasıl izlediğini gördünüz. O..." tavana baktı, "Sadece onun için her şeyin daha iyi olmasını istiyorum."

Onu inceledim ve göğsüm biraz acıdı. Her santimiyle işkence görmüş bir ebeveyn gibi görünüyordu ve savunmasızlığı yürek parçalayıcıydı. Onu koruma ihtiyacı içimde kabardı. Onu bu kadar üzgün ve çaresiz görmek hoşuma gitmiyordu.

"Neden buradasın?" Bunu sormak zorunda hissettim çünkü ailesi için bu yükü omuzlaması haksızlık gibi görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden kız kardeşin Christine ya da erkek kardeşin Robert yerine sen buradasın? Dizinden ve New York'taki hayatından nasıl bu kadar zaman ayırabiliyorsun?"

Bir an beni düşündü; yüz hatlarındaki gerginlik bu konuyu tartışmanın onun için zor olduğunu gösteriyordu ama benim varlığımla rahatlamış görünüyordu. "Tina ve ben yakındık ve Angelica'nın vaftiz babasıyım. Velayeti anneme bıraktı ama bence Angelica'nın da bir erkek rol modeline ihtiyacı var, bir baba figürüne."

"Ama Robert, Manny, hepsi şehirde yaşıyor ve zaten çocukları var. Nasıl baba olunacağını biliyorlar. Angelica'nın hayatında bu rolü üstlenmeleri ve onun yanında olmaları daha mantıklı olmaz mı?"

"Hayır." Ağzının kenarları aşağı doğru çekildi ve şakaklarındaki kaslar gerildi. Nico'nun tipik karizmatik enerjisi azalmış ve dizginlenmiş gibiydi ve tam bir yetişkin gibi görünüyordu. Sorumluluk sahibi, güvenilir, düşünceli ve dikkatli bir yetişkin gibi görünmesi beni çok etkilemişti. Onunla ilgili her şey, *ben işimi bilirim* diye bağıırıyordu.

"Ama çok fazla iş kaçırıyorsun ve bu kariyerin için iyi olamaz, özel hayatının altüst olmasından bahsetmiyorum bile."

"Bunlar önemli değil."

"Ama özel ihtiyaçları olan bir çocuğa bakmanın yükü-"

"Onu seviyorum, Elizabeth. Burada olmak istiyorum. O bir yük değil; o benim ailem ve onu seviyorum." Sözlerinin ardında yükselen sıcaklık ve gözlerinin parlaması sorgulamamı bırakmamı gerektirdi.

Bakışlarım köşedeki infüzyon koltuğuna kaydı, çoğunlukla onunkilerden kaçınmak için. "Tamam." İçimi çektim, onu zorladığım için pişmanlık duyuyordum ama yine de yükünü hafifletme konusundaki çaresizliğim yüzünden hayal kırıklığına uğramıştım. "Sadece seni daha iyi anlamaya çalışıyorum."

"Neden?"

Ağzımı bir gülümseme kapladı ve kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Sanırım artık seni tanımadığımı hissettiğim ve merak ettiğim için."

Yüz ifadesi benimkini taklit etti -daha küçük, biraz hüzünlü bir gülümsemeyle de olsa- ve bakışları yavaşça yüz hatlarımda gezindi. "Elizabeth, beni tanıdığını hiç sanmıyorum. Pek sayılmaz."

Sözleri yumuşaktı, neredeyse teslim olmuş gibiydi, benim müdahalelerimden arta kalan bir hayal kırıklığı yoktu. Ve bana öyle şeyler yapıyordu ki -sözlerinden çok sesinin tınısı- kendimi hem sıcak hem de başıboş hissetmeme neden oluyordu.

"Bu tamamen saçmalık."

Ağız daha da yukarı kalktı. "İnatçılık gözünü kör etmiş." "Her zaman haklı olduğum için kıskanıyorsun."

"Her zaman değil."

"Çoğunlukla her zaman."

"*Çoğunlukla her zaman* diye bir şey yoktur. Ya her zaman ya da her zaman değil," dedi.

"Çoğunlukla her zaman beni öfkeden kör edecek şeyler söyledin."

"Ya şimdi?"

"Ve şimdi...." Onu incelemek için kendime kısa bir süre izin verdim. Bakışları ihtiyatlıydı ama ilgisini de belli ediyordu. "Ve şimdi çoğunlukla her zaman yanlış şeyi söyleyen benmişim gibi hissediyorum."

"Her zaman değil" diye fısıldamadan önce çingene gözleriyle bakışlarımı süzdü. Başka bir bakışma yarışına girdik. Bakışmalarımızın sıklığı gülünç olmaya başlamıştı. Ama elimde değildi. Ona bakmaktan hoşlanıyordum ve onun da bana bakmasından hoşlanıyordum. Gözleri göğsümde lezzetli bir zevk-acı hissinin yükselmesine neden oldu. Ona bağımlı hale geldiğimi görebiliyordum.

hissettim.

Bu düşünce, gözlerinin arkasındaki ateşleyici sıcaklıkla birleşince beni Nico transımdan uyandırdı. Ben farkına varmadan birbirimize yaklaşmıştık.

Kaskatı kesildim, sonra bir adım geri çekildim ve "Video." diye geveledim.

Kaşları V'ye dönüştü, sanki sözlerimin sesi ve anlamı kafasını karıştırmış gibiydi. Ama sonra, yüz hatlarını bir anlayış kapladı ve ağzını yavaş bir sırtış kapladı. "Ah, evet..." o da bir adım geri çekildi ve pişman görünme nezaketini gösterdi, "...video."

Gevşemiş saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, sonra ellerimi önümde kavuşturdum, tutuşlarının daha önceki karıncalanmaları, özlemleri ve kafamın içinde hâlâ vızıldayan yıldızları bastırmasını umdum. Zihinsel olarak onları uzaklaştırmaya ve odaklanmaya çalıştım. "Yani... YouTube'daki... benim... ve senin... o şeyi söylediğim video."

Tekrar başını salladı. "Evet. Farkındayım. Oradaydım."

"Evet, elbette. Ve bunun benim hatam olduğunun farkındayım. Kimse beni o sandalyeye çıkıp avazım çıktığı kadar çılgınca şeyler bağırmaya zorlamadı." Ona doğru titrek bir adım attım. "Senden yardım istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama bu insanların geri çekilmesi için yapabileceğin bir şey var mı sence?"

"İnsanlar seni rahatsız mı ediyor?" "Biraz."

"Ne oldu? Biri sana yaklaştı mı?" Yarım adım ilerledi ve yine dokunacak kadar yakındık.

"Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı? Ne demek bu?"

"Dün öğle yemeği yerken bir fotoğrafçı fotoğraflarımı çekiyordu."

"Kahretsin."

"Telefon numaramı nasıl bu kadar çabuk buldular? Ve e-posta hesabım tamamen dolu. Mesajların yarısı adını hiç duymadığım gazete ve blog yazarlarından.... diğerk yarısı da beni isteyen çılgın kadınlardan geliyor." Yüzümü buruşturdum ve ellerimi laboratuvar önlüğümün ceplerine soktum. "şey... çocuklarının sizinki olmasını diliyorlar diyelim."

Bana neşesiz bir gülümseme verdi. "Bil diye söylüyorum, yaptığın şeyi gerçekten takdir ediyorum. Haklısın. O sandalyeye atlamak zorunda değildin. Ama aynı zamanda yanılıyorsun; benden yardım istemek için her türlü hakka sahipsin."

"Bundan emin misin?" Onunla aynı fikirde değildim. Gerçekten buna hakkım olmadığını hissediyordum. "Çünkü bana orta parmak selamı verip buradan çıkıp gidersen seni suçlamam."

Nico burnunu kırıştırdı. "Neden böyle bir şey söyledin? Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Çünkü...." Gözlerini aradım, geçen hafta ortaya çıktığından beri -aslında belki daha da uzun süredir- içimde yaşadığım hayal kırıklığını ve muhalifliği itiraf etmeden anlatmayı umuyordum. "Çünkü bu hafta sonu *Showbiz Weekly*'de bir bölüm izledim ve buluşmamızda seninle benim bir çocuğumuz olmasıyla ilgili bağırduğım şey yüzünden seni çarmıha geriyorlardı. Eğer sana herhangi bir sorun yarattıysam.... bunu sana söyleyemem."

Nico endişemi elinin tersiyle itti. "şaka mı yapıyorsun? Sürekli sahte bebek dramaları yaşıyorum. Her ay bir blog ya da değersiz bir gazete zavallı bir kadını sekiz çocukla terk ettiğimi iddia ediyor. Endişelenme."

Suçluluk duygumla boğuştu ve sonunda ağzımdan kaçırđım: "Sana pek iyi davranmadım."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Elizabeth, kendi yanlış yönlendirilmiş, ılgın, PMS'li kadın tarzında, bence nazik olmaya çalışıyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Hey."

"Kibar olmakta pek iyi değilsin. Bu senin gücün değil." "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Bunun üzerinde çalışmalısın. Bana daha çok iltifat etmelisin; güzel göründüğümü söylemelisin."

Gülerken bile omzuna vurdum. "Sen bir aptalsın." "Ve çok güzelsin."

Gülmeyi bıraktım. Gözlerini kaçırıyordum ve inan bana denedim. "Bunu yapamazsın."

"Ne?" Sesi yumuşaktı, bir okşayış gibiydi.

"Böyle şeyler söyleyemezsin." Elim havada salladım, bocalıyordum. "Hâlâ arkadaş olacaksak, cazibe toplarını patlatmaya devam edemezsin." Az önce ne söylediğimi ve ne ima ettiğimi -hâlâ arkadaş olmak istediğimi- fark ettiğimde yüzüm ve boynum utançla ısındı ama neyse ki tam anlamıyla kızarmadı. "Tabii hâlâ arkadaş olmak istiyorsan."

"Arkadaş olmak istediğimi mi söyledim?" Sahte bir dalgınlık ifadesi takındı, gözleri kırmızı alarm seviyesinde parlıyordu. "Bunu ne zaman söyledim?"

Kalbim sanki onu kendine doğru çekmiş gibi çırpındı. "Evet..." Aptal kalbimi bastırmak için boğazımı temizledim. "Geçen haftaydı. Sanırım 'Arkadaş olmak istiyorum, sadece arkadaş' demiştin."

"Ah, evet. Çıkarsız arkadaş, değil mi?" Gözleri yine sahte bir ciddiyetle kısıldı. "Hâlâ çıkarsız arkadaş olmak istiyor musun?"

Başımı sallayarak cevap verdim çünkü konuşmak için kendime güvenmiyordum. "Hmm...tamam." Gülümsemesi küçük ve sinsiydi.

"Neyi yapmama izin yok?"

ne diyorsun? Güzel olduğunu mu?" Sesi hâlâ yumuşaktı, aptal bir okşayış gibiydi.

Sıcaklık yayıldı; kızarma dürtüsüyle bir Klingon gibi boğuştum. "Evet."

"Arkadaşlarına güzel göründüklerini söylemiyor musun?" Göz kırpması bir kurşun gibiydi.

"Aynı şey değil." Öfkelendim. "Yapma bunu."

"Kız arkadaşlarınızla genellikle ne yaparsınız? Erkekleri o çevreden uzak tutuyor gibi görünüyorsun."

Beni salak gibi kollarına düşürmeden önce bu konuşmayı kontrol altına almam gerekiyordu. "Seks hakkında konuşalım."

Durakladı. Gülümsemesi genişledi. "Tamam. Bunu yapabiliriz."

"Gerçekten mi?" Tek kelime inanmayan bir ciyaklamaydı; kontrolü ele geçirme planım resmen geri tepmişti.

"Evet. Bir erkeğin bakış açısına sahip olmak senin için iyi olabilir. Başka ne var?"

"İçki içiyoruz, küfür ediyoruz ve örgü örüyoruz."

"Sanırım içki içmeye ve küfretmeye kesinlikle varım ama örgü örme konusunda yardımına ihtiyacım var." Tam anlamıyla büyüleyici gülümsemesi geri gelmişti ama sorumluluk sahibi yetişkin bir erkek görünümünden de bir şey kaybetmemişti.

"Örgü örmeyi mi öğreneceksin?" Kaşlarım yine yukarı doğru zıpladı.

"Hayır. Örgü örmek kızlar içindir. Ben tığ işi öğreneceğim. Ama..." çenesini göğsüne indirdi ve bana iş anlamına gelen bir bakış attı, "... madem bunu yapacağız, *arkadaşımdan* bir ricam var."

Sertleştım. "Neymiş o?"

"Sana müzik ödevi vereceğim." Ona bakakaldım. "Ne diyeceksin?"

"Sana dinlemen için müzik vereceğim, erkek grupları değil, birçok farklı sanatçı ve türden, ve sen bunları dinlemek zorundasın." Omuz silkti, elleri hâlâ cebindeydi. "Takıldığımız zaman konuşuruz."

Bu istek kulağa iyi niyetli -şüpheli derecede iyi niyetli- geliyordu. "Peki," dedim sanki bir tartışmayı kazanmışım gibi. İtiraz etmek için bir neden bulamıyordum ama fazla uzlaşmacı görünmek de istemiyordum, "O zaman bir arkadaşlık şartım var."

"Neden iki tane alıyorsun?"

"Bu bir şarttan çok bir istek." "Peki. Duyalım bakalım."

"Lütfen güvenlik görevlilerini kovmama izin verir misin?"

İç çekti, boynunu kaşdı. Bakışları mahcuptu. "Oldukça kötüler."

"Güvenlik şirketi olan birini tanıyorum. Oturduğum binanın sahibi, yani bir kısmının, en azından benim katımın ve en iyi arkadaşımın nişanlı. Özel güvenlik sağlayan bir bölümü var ve kendisi belalı bir büyücü sayılır. Çok ketumlar ve mahremiyetiniz konusunda endişelenmenize hiç gerek yok. Lütfen, onunla konuşur musun? Ondan hoşlanacaksın. Gerçekten otoriterdir, tıpkı benim gibi ve çoğunlukla her zaman en iyisini bilir, tıpkı benim gibi."

Nico gülümsedi ama sonra hemen bastırdı. Tekrar omuz silkti. "Peki. İyi o zaman. Bana numarasını ver." Nico bana telefonunu uzattı.

Tuttuğumun farkında olmadığım bir nefes verdim, Quinn'in numarasını Nico'nun cep telefonuna programlarken iliklerime kadar rahatladığımı hissettim. Kocaman gülümsememe engel olamadım. "Bu harika bir şey. Pişman olmayacaksın. Onu bugün aramalısın ya da ben arayabilirim."

"Onu arayacağım."

"Söz mü? Onu bugün arayacak mısın? Eğer bugün aramazsan, öğrenirim."

"Evet. Evet, bugün." Gözlerini devirdi ama patronluk taslamamdan hoşlandığı belliydi. "Benim için endişeleniyor musun?"

Yalan söylemek istemiyordum ama doğruyu da söylemek istemiyordum, bu yüzden tüm insanlık için geçerli olan bir ifadeyle yetindim. "Kimsenin incinmesini istemiyorum."

"Benim bile mi?"

Yanıtım, onu etkisiz hale getirmeye fırsat bulamadan kaçtı. "Özellikle de senin."

Gözleri parladı, daha da parladı. "Neden?"

Lanet olsun!

"Çünkü..." Beynim beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Çırpındım, birkaç garip alay ve *tıslama* sesi çıkardım, ellerimi kaldırdım ve indirdim, sonra doğru ama gerçeğin tamamı olmayan bir şey söyledim; yani bir kez daha kaçındım. "Çünkü Angelica'dan gerçekten hoşlanıyorum. Tatlı bir kıza benziyor ve kısa hayatında zaten çok şey kaybetti. Seni de kaybetmesini istemem."

"Hmm..." Yüz ifadesi şüpheciliğini ele veriyordu. "Senden hoşlanıyor, Ben de." "Öyle mi?"

"Evet. Öyle. Neden yapmasın ki?"

"Çocuklar genelde yapmaz. Genelde çocuklarla aram iyi değildir.

Arkadaşım

Fiona'nın çocukları benden 'o tuhaf kadın' diye bahsediyor."

"Ne tesadüf, Angelica da sana öyle diyor."

Ona en iyi *eğlenmiyorum* yüz ifademi *takındım*. O da tabii ki bunun çok komik olduğunu düşündü. Kahkahası sonunda bulaşıcı hale geldi ve çok geçmeden ikimiz de gülmeye başladık.

"Komik, komik adam." "Akıllı kız."

"Nedense bunu söylediğinde sana inanmıyorum."

Nico bir an beni inceledi, sonra öne doğru sallandı, sesi kadifemsi, gözleri hülyalıydı. "İnanmalısın. Bana her zaman inanmalısın. Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim."

Midem ayaklarıma kadar indi ve oda biraz eğildi. Ben sadece Başını salla.

Sessizliğim onun eğlencesini artırıyor gibiydi. Yere baktı, sonra biraz daha yaklaştı. Sesi ipeksi ve ölçülüydü. "Hâlâ arkadaş mıyız?"

"Evet... arkadaşlar." Kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A S NICO VE BEN infüzyon odasından çıktığımda kendimi halsiz hissediyordum. Bir kafa karışıklığı ve kendini suçlama bulutu içinde amaçsızca sürüklendim. Tam olarak istediğinizi elde etmenin ve sonra istediğiniz şeyin aptalca olduğunu fark etmenin eşlik ettiği umutsuzlukta dikkatim dağılmış bir şekilde süzülüyordum.

Görünüşe göre bir beyefendi olan Nico kapıyı açtı ve ben de dışarı çıktım. Bu nedenle önce Dr. Ken Miles'ı gördüm. Uzun boylu, fit ve güzeldi ve hiçbir şeye yaslanmıyordu. Sert bir şekilde dik durarak arkamdaki bir şeye baktı.

Dr. Ken Miles'ın bakışları benimkilere kaydı. Açık düşmanlığı karşısında kaşlarımı çattım çünkü açıkçası onun varlığı beni şaşırtmıştı. Dördüncü katta olması için hiçbir neden yoktu. CRU'da işi yoktu. Dahası, suçlamayla çevrelenmiş soluk mavi gözleriyle beni iğnelemeye kesinlikle hakkı yoktu.

Yavaşça nefes aldım, kendimi bir tür öfke nöbetine hazırladım ve durduğu yere doğru ilerledim - sonra omzunun hemen üzerinden gördüm. Bu bir sırtımaydı. Daha doğrusu, Megaloman-Meg sırtışı.

Brütüs Sezar'a ihanet ettiğinde, eminim ki çevredeki tüm insanlar şok geçirmişlerdir. Haber yayıldığında Roma'nın topluca şaşkın bir inançsızlığı dile getirdiğini tahmin ediyorum. Bin yıl sonra bile bu hala büyük bir olay - belki de sonsuzluk tarihindeki en büyük *oh* anlarından biri.

Meg'in beni maymun etmeye hazır olması hiç de şok edici değildi. Aksine, beklendiği için can sıkıcıydı ve kızgınlığının çoğu içime odaklanmıştı. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmeliydim. Ona güvenmek Borg'a güvenmek gibiydi. Sadece yapmadın.

Destansı bir göz devirmeye karşı gözlerimi kapattım ve Dr. Ken Miles ile Meg'in sırttan suratından birkaç adım ötede durakladım. Nico yanımda durdu, kollarını kavuştururken pazusu omzuma değdi. Nico'yu pür dikkat izleyen iki hemşireye baktım. Neredeyse patlamış mısır dağıtmayı planlayıp planlamadıklarını soracaktım.

Dr. Ken Miles'ın çenesi sıkılıydı ve sadece, uçları gülümseme olarak kabul edilebilecek kadar kıvrılan sert bir çizgi şeklinde çok dikkatli bir şekilde şekillendirdiği ağzıyla gülümsüyordu. Bu durum ona, sanki

İlk kez kokain deneyen ya da öfkesini kontrol etmek için yarım yamalak bir çaba sarf eden biri.

Herkes bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu. Tek kaşımı kaldırıp koyu sessizliği uzattığımda biraz huysuz bir ergen gibi göründüğümü hayal edebiliyorum. Sonunda ve büyük bir isteksizlikle içimi çektim.

"Merhaba, Dr. Ken Miles."

Yüz hatları gerilmişti ve gözleri sanki ben cevap vermeden önce vereceğim cevabı ölçüyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyordu. "Meg beni aradı."

"Öyle mi? Konsültasyona mı ihtiyacı varmış?"

"Hayır. Arkadaşını tanıştırmak ister misin?" Eğer bir adam titiz görünebilecekse, bu Dr. Ken Miles'dı ve o anda titizliği mükemmelleştirdi.

"Elbette," dedim odun gibi bir sesle, bunun tam bir saçmalık olduğunu biliyordum. Hafifçe Nico'ya doğru döndüm ve elimle onu işaret ettim. "Nico, Dr. Ken Miles'la tanış. Dr. Ken Miles, Nico'yla tanış."

İkisi de tokalaşmak için elini uzatmadı. Testosteron yüklü huni bulutları beni neredeyse uçuracaktı.

"Kim olduğunu biliyorum. Sen şu komik adamsın, değil mi? Şu şovdaki adam, adını hatırlayamıyorum." Ken'in gözleri Nico'nun üzerinde geziniyor, sanki onu ölçüp biçiyordu. Her şey oldukça tuhaf ve can sıkıcıydı.

Kendime Nico'ya kısa bir bakış atma izni verdim. Omuz silkti. "Evet. Ben."

"Huh." Dr. Ken Miles'ın sırtışı başka bir tuhaf gülümsemeye dönüştü, sanki

Kötü bir koku alıyordu ama rahatsızlığını gülümseyerek gizlemeye çalışıyordu. "O zaman komik bir şeyler yapmalısın."

"Pardon?" Nico'nun dikkati dağılmış gibiydi, sanki o ana kadarki konuşmaya hiç dikkat etmemiş gibiydi.

"Biliyorsun," diye karşı çıktı Dr. Ken Miles ve sonra kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını iki yana açtı, taşıdığı röntgen bir elinden sarkıyordu. "Şu anda komik bir şey yapmalısın. Komik bir şey söyle."

"Seni güldürebilir miyim bilmiyorum ama rahatsız edebileceğimi garanti ederim."

Tekrar Nico'ya baktım. Dudaklarının üzerinde fısıltıyla bir gülümseme dolaşıyordu. Nico'nun ses tonundaki devam eden kayıtsızlığın, sözlerindeki hiç de üstü kapalı olmayan tehditle birleşmesi beni hem şaşırtmış hem de etkilemişti. Bu... çekiciydi.

Dr. Ken Miles'in gözleri bir an için kısıldı ve sonra keskin, beyaz bir sırtışıla kıkırdadı. "Evet, tamam...."

Kısa bir süre Nico'nun iddiasına karşı çıkacağını düşündüm ama uzun bir süre sonra Dr. Ken Miles omuz silkti, boğazını temizlemeye çalışıyor gibi göründü ve başka tarafa baktı.

Nico'nun arkamda kaydığını hissettim. Sırtımda onun sıcaklığını hissettim ve sonra eli dirseğimden çekerek beni ona doğru çevirdi. "Ben buradan gidiyorum."

Gözlerine baktım ve onları kapalı buldum. "Tamam." Yutkunmamda bir tekleme yaşadım; bunlar oldukça sık olmaya başlamıştı. "Tarama testlerini ayarlayacağım... çalışma için... Angelica için. Yarın çok mu erken?"

"Hayır. Sorun değil." Nico yüzümü incelerken kaşlarını çattı; gözlerindeki hıçkırık onu daha yaşlı gösteriyordu. "Sonra görüşürüz."

Bir kez başımı salladım ama ben daha konuşmadan eğildi ve ağzıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu; sonra arkasını dönüp Rose ve Angelica'nın beklediği klinik odasına doğru yürüdü. Parmaklarım otomatik olarak dudaklarıma doğru kalktı ve onlara dokundu, beynim az önce olanları tam olarak algılayamıyordu.

Dr. Ken Miles'in sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. "Sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?"

Déjà vu.

Bir süre Dr. Ken Miles'a baktım. Ağzım garip bir şekilde hassas ve sıcaktı.

Bütün gün yerimde durup dudaklarıma dokunmak istememe rağmen cevap vermem beklendiğini biliyordum. Sonunda, "Evet, tamam, iyi." dedim.

Çenesiyle az önce çıktığım infüzyon odasını işaret etti. Meg'in bakışlarını ve hemşirelerin meraklı bakışlarını görmezden geldim. Az önce boşalttığım bir odaya geri dönmek biraz saçma geldi; ama yine de kapıdan içeri girdim, kendimi küçük alanın en uzak köşesine sıkıştırdım ve onunla yüzleştim.

Dr. Ken Miles kapıyı kapattı ve sanki bir özür bekliyormuş gibi bana sert, azarlayıcı bir ifade verdi. Babam bile bana bu şekilde bakmamıştı. "Eee?"

"Neye?"

"Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, Elizabeth."

"Hangi sayfada? Çünkü sen tuhaf bir sayfadasın ve ben tuhaf sayfalardan hoşlanmıyorum."

İçini çekti. "Birbirimizi kaç on sekiz aydır tanıyoruz?
İkimiz de asistanlığımızın son yılını bitiriyoruz. Yulaflarımızı ektik."

"Yulaflarımızı ektik mi dedin?"

"Bir şeylere doğru ilerliyoruz. İkimiz birlikte çok anlamlıyız."

Ağzımı açtım, şaşkın bir nefes verdim ve kaşlarımı çattım. "Dün büyümem gerektiğini söylüyordun, şimdi ne yapıyorsun? Beni kendi malın olarak işaretleme için bacağıma işemek mi istiyorsun?"

"Bugünkü olay bundan mı ibaret? Geçen yıl boyunca benimle durmadan flört ettin; bana eşek şakaları yaptın....."

"Herkes e eşek şakası yaparım." "Bana bir konuda kızgın mısın?"

"Hayır." Parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Hayır, Dr. Ken Miles."

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neyi yapıyorum?"

"Neden bana hep Dr. Ken Miles diyorsun? Neden sadece adımı söylemiyorsun?"

"Ben öyle yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun. Tanıştığımızdan beri bunu yapıyorsun."

Gözlerimi ayırmadan ona baktım. "Yapmıyorum...." Onun şikâyetini düşünürken kirpiklerim titredi. Haklı olduğunu fark ettim. Onu neredeyse her zaman Dr. Ken Miles olarak düşünüyordum.

Birdenbire onun bir insanın adı olduğu gibi bir adı olduğunu hiç düşünmediğimi fark ettim. Onu bir proje, bir hedef olarak düşünmüştüm. O Dr. Ken Miles'tı, Ken ya da sadece Dr. Miles değil ve eninde sonunda onu *yapabileceklerim* listesinden çıkarmayı planlamıştım.

Öfkelendim. "Peki Ken, sana kızgın değilim, tamam mı? Sadece Kistik Fibrozis çalışmasına bir hasta kaydetmeye çalışıyorum. Meg'in seni neden aradığını bilmiyorum." Bu son kısım doğru değildi. Meg'in onu neden aradığını biliyordum: çünkü o beni Nico'nun önünde utandırmaya çalışan, kaşlarını çatan azgın bir gergedandı... evet, bu her şeyi özetliyordu.

Dr. Ken Miles çenesini kaldırdı. "Özel olmak istiyorum." "Um... ne?"

"Sen ve ben. Aylardır benimle flört ediyorsun. Benimle ilgilendiğini biliyorum." Hakkını yemeyelim, kelimeler açıkça söylenmişti, ukalalık ya da kibirden eser yoktu.

"Oh, Tanrı aşkına...." İçimi çektim ve gözlerimi tavana diktim.

Odayı üç kısa adımda geçip köşeme geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Rol yapmayı bırakalım. Senin de istediğinin bu olduğunu biliyorum."

"Ken, dinle, I..." Tekrar ofladım ve oflamalarımı ve puflamalarımı dizginlemezsem muhtemelen hiperventilasyona gireceğimi fark ettim.

Kapana kısılmıştım. Köşeye sıkışmıştım ve Dr. Ken Miles'la olan ilişki kıyametinden kurtulmanın tek yolu ona gerçeği söylemekti. Ya iğrenecekti, ki bu onu kaçmaya itecekti, ya da ilgisini çekecekti, ki bu da bana çok hoş görünümü, hastalıksız bir Dr. Ken Miles'la yatma seçeneği sunacaktı.

Dişlerimi sıktım ve tepkisi için kendimi hazırladım ve sonra dedim ki, "Mesele şu ki, seni istedim. Vücudunu istedim."

Gülümsedi. Eminim bunun göz kamaştırıcı bir gülümseme olduğunu düşünmüştür. "Seni istiyorum, "

"Hayır. Dinle. Seni -vücudunu- kullanmak ve birkaç kez seks yapmak istedim.

Belki birkaç hafta, belki birkaç ay. Umarım oral da olur. Ama, hey, sadece temel şeyleri kabul etmeye hazırdım ve popo seksi yok. Ben bunu yapmam. Acil serviste ömür boyu yetecek kadar rektal yırtık gördüm. Ancak, açıklığa kavuşturalım, seninle çıkmakla hiç ilgilenmedim."

Kaşlarını çattı. "Beni seks için mi kullanmak istedin?" "Evet."

"Çıkarları olan arkadaşlar gibi mi?"

"Hayır, arkadaşsız menfaatler gibi, arkadaşlık yok."

"Sen... benimle bu tür bir anlaşmaya hâlâ ilgi duyuyor musun?" Dr. Ken Miles'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Bu konuşmadaki ironi gözümden kaçmamıştı. Düşüncelerim otomatik olarak Nico'yu ve birkaç dakika önce sarf ettiğimiz karşılıklı saygı sözcüklerini anımsayınca omurgamda küçük bir ürperti belirdi. Sonra beni vedalaşırken öptüğü yumuşak, teslimiyetçi dudaklarını düşündüm. Midem bulandı ve kısa süreli bir baş d ö n m e s i yaşadım.

Aptal değildim. Nico'ya olan karmaşık duygularım, bastırılmış cinsel hayal kırıklığını kovma ihtiyacından daha fazlasıydı. Dahası, Dr. Ken Miles ile fayda seanslarına katılmanın Nico'ya olan arzumu silmeyeceğini de biliyordum. Sadece en acil kaşıntıyı kaşıyarak binanın ağrısını biraz hafifleteceğini umuyordum.

Biraz iyimserlikle, Dr. Ken Miles'la birkaç cinsel ilişkiden sonra belki de Nico'yla büyük, ezilme kaynaklı, beceriksiz bir kadın başarısızlığı olmadan etkileşime girebileceğimi düşündüm. O zaman belki biraz uyuyabilirdim.

"Evet." Başımı salladım. "Evet, hâlâ ilgileniyorum."

Ve gerçekten, neden olmasın? Dr. Ken Miles hâlâ hastalıksızdı ve gerçekten güzel bir vücudu vardı. Umarım onu nasıl kullanacağını biliyordur.

Dr. Ken Miles elleri kalçalarında beni inceledi. "Gerçekten çıkmaya başladığımızda...?"

"Bu çıkmak olmaz."

"Her neyse, bir kez başladığımızda, gerçekten ciddileşmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Benimle ciddi olmaya karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?" Birinin onu küçük, yavan aklı ya da potansiyel banka hesabı için değil de sadece güzel vücudu için isteyeceği düşüncesi onu tamamen şaşırtmış görünüyordu.

Frappuccino'ya olan eğilimini, gizlice burnunu karıştırmasını, koridor nöbetçisi gibi davranmasını, mizahtan tamamen yoksun olmasını ve en son kıskançlık krizini hatırladım.

İfadem bir kalp krizi kadar ciddi olacak şekilde ayarladım. "Kendimi tutabileceğimden oldukça eminim."

Dr. Ken Miles'la programları senkronize etmek baş aşağı işlemeye çalışmak gibiydi: neredeyse imkansız, korkunç derecede rahatsız edici ve tamamen sinir bozucuydu. İnfüzyon odasından çıktığımızda planlanmış üç randevumuz vardı. İlki üç hafta sonraki Perşembe günü için planlanmıştı; ikimizin de önceden plan yapmadığı ilk akşamdı.

İlk buluşmamız için Dr. Ken Miles ısrar etti, ben de gönülsüzce kabul ettim.

-Gecenin sosyal yardım kısmına başlamadan önce beni yemeğe çıkarma konusunda. Bu tavizden memnun değildim, ancak o da etkileşimlerimiz süresince sadece bir öğünü birlikte paylaşmak zorunda kalacağımızı kabul etti. Gelecekte onu yemek yerken izlemek istemezsem, bunu yapmak zorunda kalmayacaktım. Adil bir takas gibi görünüyordu.

Pazartesi iş günümün geri kalanı oldukça iyi geçti. Acil serviste sadece birkaç kırık kemik, kesik ve grip vakasıyla karşılaştım. I

Meg'den kaçtım, doktorun odasında yemek yedim ve bir bebek şapkası ördüm. Büyük projeler arasında sık sık yeni doğanlar için şapka örüyorum. Hızlı oluyorlar ve böylece bana tamamlanmışlık hissi veriyorlar ve deseni ezberlemiş oluyorum. Ayrıca hastaneden çıktıklarında şapkaları bebeklerin üzerinde görmek bana biraz heyecan veriyor.

Çifte mesaim bittikten sonra hastaneden zamanında ayrılabilirdim ki bu nadir görülen bir durumdu. Dairede tek başıma geçireceğim akşamı iple çekmiyordum. Muhtemelen Nico'yla ilgili fantezileri ve onunla ilgili düşüncelerle ilişkilendirmeye başladığım tuhaf nefes darlığını bastırmaya çalışmakla geçecekti.

Paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi giydim. Artık günün işleriyle ve başkalarıyla ilgilenmekle meşgul olmadığımı göre, karar verme şüphesi ve pişmanlığın ilk belirtileri beni rahatsız etmeye başlamıştı. Dr. Ken Miles ile sadece menfaatlere dayalı bir ilişkiyi kabul ederek muazzam bir hata yaptığıma dair, hızla Godzilla benzeri, çok büyük bir canavara dönüşen belli belirsiz bir izlenimim vardı.

Bu karar hakkında kendimle mücadele ediyordum. Bir açıdan bakıldığında çok mantıklıydı: seks, incinecek duygular yok, tamamen dürüstlük, kaşınıtı giderildi. Ama başka bir açıdan, yani zaman zaman iyi bir insanmışım gibi davranmayı seven bir açıdan, bu anlaşma kendimi aptal bir bok parçası gibi hissetmeme neden oluyordu.

Dikkatim dağılmış bir şekilde hastane çıkışına doğru yürürken içimdeki inatçı ve domuz kafalı hakimiyet mücadelesi beni dışarıda da takip etti ama kaldırıma adımımı atar atmaz beynim dondu.

Felçli halim, tahmin edilebileceği gibi yüzüme vuran ısıricı Nisan rüzgârından kaynaklanmıyordu. Daha ziyade, ana acil servis kapısının dışındaki kaldırım boyunca uzanan fotoğrafçı kalabalığından kaynaklanıyordu.

Kalabalıktan biriyle göz göze geldim ve o sadece bir an tereddüt ederek fotoğraf makinesini kaldırdı ve bana doğru koşarken fotoğraf çekmeye başladı. Ani hareketi diğer paparazzileri alarma geçirdi. İlk adamın avantajı kısa sürede daha genç ve görünüşe göre daha atletik bir fotoğrafçı tarafından gasp edildi.

İçlerinden birinin "Bu o-Nico'nun kız arkadaşı!" diye bağırdığını duydum.

Neyse ki onlar benim bulunduğum yere ulaşmadan aklım başıma geldi. Üç adım geri gidip acile geri döndüm, *üzerinde Sadece Personel* yazan çift kapıdan koşarak geçtim ve boş bir klinik odasına girdim. Kapıyı arkamdan kapattım ve alnımı bölmeye yasladım.

Yanılmışım. Pazartesi günleri Pazar günlerinden çok daha kötüydü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ambulanslardan birine otostop çekerek hastaneden KAÇTIM; beni tren durağıma bıraktılar. Evimde tek başıma geçirdiğim akşam tam da hayal ettiğim gibiydi: Nico fantezilerini bastırmaya çalışıyordum.

Sonraki on sekiz saat iki farklı bölüme ayrılmıştı.

İlk on iki saat heyecanlı bir beklenti, sonra endişe dolu bir korku, ardından heyecanlı bir beklenti döngüsü içinde geçti. Angelica'yı hastaneye getirdiğinde Nico'yu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Hatta o gün makyaj yapmayı ve saçımla bir şeyler yapmayı bile düşündüm.

Aynı zamanda bu karşılaşmadan korkuyordum ve Dr. Ken Miles'in davranışını ve onunla olan ilişkiyi açıklamam gerekecekmiş gibi hissediyordum. Dürüst olmayı planlamıştım ama sonra uzun zamandır ilk kez dürüstlüğün abartılıp abartılmadığını ciddi ciddi düşündüm.

Kalan altı saat Angelica'nın klinik ziyareti ve tarama testlerinden sonra gerçekleşti. Rose onu getirdi. Nico yanlarında değildi. Onun gelmeyeceğini anladığımda aptalca bir hayal kırıklığı yaşadım. Rose, Nico'nun birkaç program çekimi ve bazı tanıtım röportajları yapmak üzere New York'a döndüğünü açıkladı.

Rose ziyaretin büyük bir bölümünü tilki gibi korkusuz bakışlarıyla beni inceleyerek geçirdi. Bu bayandan kaçmak zordu. Arada bir, "İyi misin?" ya da "Nico'ya söylememi istediğin bir şey var mı?" ya da "Yakında dönecek." diye soruyordu.

Kendimi savunmak gerekirse, ilk hayal kırıklığından sonra hayal kırıklığımı gizlemeyi ve saklamayı başardım.

Nico'nun sevdiği bu küçük kıza, Angelica'ya mükemmel bir şekilde bakmaya çalıştım. Kan alırken kelebek iğnesi -en küçük ölçülü iğne-kullandım ve tüm muayeneyi kendim yapmakta ısrar ettim. Ona bildiğim tüm çocuk şakalarını anlattım, hem sayının hem de konunun çokluğuyla kendimi şaşırttım.

Angelica ve Rose ayrılmadan önce, çabalarımın karşılığını Nico'nun yeğeninden küçük bir kucaklaşma ve utangaç bir gülümsemeyle aldım. Bu basit minnettarlık gösterisi beynime ve kalbime garip şeyler yaptı ve her ikisinin de birlikte şişmesine neden oldu. İki hafta önce Ravelry kuyruğuma yerleştirdiğim el örgüsü bir çocuk kazağı için onu zihnimde ölçmeye başladım. O zamanlar,

Onu sevdiğimden başka hiçbir sebep yokken eklemiştim; ama şimdi eklediğim için mutluydum. Belki bambu ya da keten gibi mor hipoalerjenik iplikler onun üzerinde çok güzel duracaktı.

Bir çocuk için gerçekten çok sevimliydi. Döndüğünde Nico'yla onun yasadışı sevimlilik seviyelerini konuşmak için aklıma bir not aldım.

Eğer fırsat bulursam... eğer beni görmek isterse.

Onlar gitmeden hemen önce Rose beni kolumdan tuttu ve bakışlarıyla buluşmamı sağladı. Bana gülümsedi ama onu hayatım boyunca tanıdığım için bakışlarındaki annelik maskesinin ardına gizlenmiş nüfuz edici niteliği fark edebildim.

Elime bir CD kutusu sıkıştırdı ve bir sırrını paylaşmak istercesine yakınımaya eğildi. "Ah. Neredeyse unutuyordum. Nico bunu sana vermemi istedi."

CD'den Rose'a baktım, sonra tekrar geri döndüm. Diskin üzerinde Nico'ya ait olduğunu anladığım bir el yazısıyla *İyi Müzik* yazıyordu; sonra da büyük harflerle *BUNU DİNLE* yazıyordu.

"Ah. Teşekkür ederim." Plastik kutuyu gereksiz yere ters çevirdim, bir gülümsemeyi ve midemdeki heyecanlı çırpınışı bastırdım.

"Bunu dinlemen gerekiyor." Rose hâlâ beni izliyordu. Başımı salladım ve önlüğümün cebine yerleştirdim. "Evet. Anlıyorum."

"Dinlemelisin."

Rose'a baktım ve ona zorunlu bir gülümseme verdim.

"Dinleyeceğim." "Söz mü?" diye itti.

"Evet."

"Yakında mı?"

"Rose!"

"Bu hafta dönecek."

Bana bakarken ağzımı sert bir çizgiye bastırdım. Uzun bir süre sonra iç çekti.

"Tra il dire e il fare c'è di mezzo il mare."¹Rose gözlerini göğe doğru devirdi, döndü ve gitti.

"O okyanusu geçeceğim ve onu dinleyeceğim!" Geri çekilirken sırtarak İtalyanca söylediklerine atıfta bulundum: "Söylemek ve yapmak arasında okyanus vardır." Çöpçatanlık girişimleri bir yangın alarmı kadar inceydi. Nasıl biri olduğumu ve gerçekte kim olduğumu bilseydi, beni oğlu olarak istemezdi.

İş gününün geri kalanını, bana CD şeklinde bir karışık kaset yaptığı için duyduğum mutlulukla

mide bulandırıcı bir huzursuzluk.

Onu görmek istiyordum. Onu görmek istemiyordum.

CD'yi dinlemek için sabırsızlanıyordum. CD'yi dinlemek istemiyordum.

Belki arkadaş olmak o kadar da kötü olmazdı. Arkadaş olmak istemiyordum.

En son bu kadar ikilemli, girdap gibi dönen bir duygu karışımı hissettiğimde, onun odasına gizlice girip bekaretimi ona verdiğim geceydi. Sanki bir teknedeymişim ve o tekne hem batıyor hem de uçuyormuş ama yüzmüyormuş gibi hissetmişim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve saçma sapan kararsızlığım beni meşgul ediyordu.

Bu nedenle, mesaim bitmeden hemen önce, örgü çantam dolabımdan bana bakarken, Salı günü bayanlarla örgü gecesi olduğunu unutmuştum. Hayatımda ilk kez, bir mazeret uydurup hasta olduğumu söyleyerek gelmemeyi düşündüm.

Bunun yerine, çoğunlukla gelmediğim takdirde Ashley ve Sandra'nın sinir krizi geçireceğini bildiğim için, telefonumu uçak modundan hücresel moda geçirdim. Pazar gününden beri arama gelmesin diye uçak modunda tutuyordum. Hücresel modda uzun süre bırakırsam, gazeteciler ve çılgın boynuzlu köpek sapığı kadınlarla kontrolsüz bir şekilde çalmaya ve vızıldamaya başlıyordu. Bu da şarjı bitiriyordu.

Ashley'i aradım ve beni hastanenin daha az bilinen bir girişinden almasını ayarladım; acil servisin girişinde kameralı tuhaf tiplerin dolaşma ihtimaline karşı. Bir arabası vardı ve Tennessee'li olduğu için toplu taşımaya güvenmediğini bahane ederek her gün işe arabayla gitmekte ısrar ediyordu.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu, ama Ashley'in söylediği neredeyse hiçbir şeyin mantıklı gelmemesi açısından tuhaf bir şekilde benzersiz olduğunu kabul etmek zorundaydım, ama tanıdığım en bilge insanlardan biriydi.

Hastaneden çıktım ve Ashley'in yeşil kamyonetini beklerken ısınmak için atkımı ağzıma ve burnuma çektim. Kapalı otoparkı görmeden inceledim ve zaman geçirmek için önce beyaz arabaları sonra da mavi arabaları saydım. Mavi arabalardan çok daha fazla beyaz araba vardı.

Sol tarafımdaki bir hareket dikkatimi çekti ve yaklaşan bir kadına baktım. Süslü bir ceket giymiş, süslü güneş gözlükleri takmış, süslü botlar giymişti ve saçları da süslüydü; şakaklarında şık ve karmaşık örgüler vardı. Bana yaklaştı; yavaşladı ve sonra durdu.

İlk başta hiçbir şey söylemedi; yüzü ifadesizdi. Sadece bana baktı. Güneş gözlüğü takmıyordum ve gözlerim onun dev camları arasında, sonra yere, omzumun üzerinden geçti, sonra tekrar ona döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Siz Elizabeth Finney misiniz?"

Bah. Süslü muhabir.

Ona ters ters baktım, ellerim eldivenlerimin içinde yumruk olmuştu. "Dinleyin bayan, kim olduğunuzu bilmiyorum ama kimseyle herhangi bir konuda çene çalmakla ilgilenmiyorum. O yüzden lütfen beni yalnız bırakın."

Ağzı neşesiz bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı. "Sen kısasın."

Gözlerim Kirli Harry şaşı bakışı denemesiyle daha da kısıldı. "Ve süslüsün. Ve gökyüzü mavi. Ve kaldırım gri. Git başımdan."

Süslü çantasından bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Niccolò Moretti bir pislik ve sen de öylesin. İkiniz de cehennemde yanmayı hak ediyorsunuz." Şık ve hafif ürkütücü yabancı zarfla göğsümü dürttü. "Al bunu."

"Tamam...." Ellerim otomatik olarak zarfın üzerine kapandı. Sözleri karşısında o kadar şok olmuşum ki tıslayan bir engerek yılanını bile kabul edebilirdim.

Yine de bir adım daha yaklaştı ve burnunu kabarttı. Koyu renk gözlüklerinin arkasından beni bir kez daha süzdüğünü düşündüm. "Sen bir hiçsin," diye tısladı.

Ona göz kırptım, sonra şaşkın bir nefes verdim. "O da neydi?" "Sen hiç de özel biri değilsin. Seninle ilgili dikkat çekici hiçbir şey yok." "Ok...." Bu noktaya kadar varlığı tuhaftı; şimdi ise beni cidden korkutuyordu. Gözlerim sağa sola kayarak bir kaçış yolu aradı. "Bunun için teşekkürler."

Ashley'nin kornası iki kez çaldı ve süslü yabancıyı ürküttü. Geriye doğru sıçradı ve süslü botlarıyla neredeyse devriliyordu. Bu fırsattan yararlanarak onun etrafından dolandım ve mantıklı ayakkabılarımla Ashley'in kamyonetine doğru koştum.

Yolcu tarafını kapatır kapatmaz Ashley'nin kapılarını kilitledim, gözlerimi kaldırdım ve yabancınn dönüp beni izlediğini gördüm. Şimdi kamyonete bakıyordu. "Git! Git! Git buradan!"

"Kim o?"

"Sadece git buradan." İçime bir ürperti yayıldı. Kadın kıpırdamadan duruyordu. "Git!"

"Tamam! Tamam! Beni korkutuyorsun!" Ashley kamyoneti vitesine taktı ve garajdan çıktı.

Gösterge paneline tutundum. "Hey, yavaşla, Bayan Hızlı ve Öfkeli, dikkat et!"

Ashley direksiyonu kırdı, neredeyse bir yayaya çarpıyordu ve trafiğe karıştı, neredeyse bir arabaya çarpıyordu.

"Neden manyak gibi sürüyorsun?"

"Çünkü ödümü koparıyorsun, işte bu yüzden." Elleri direksiyonda sıkılaştı ve sarı ışıktaki kısa bir süre durdu. Arkamızdaki arabanın sürücüsü ışık kırmızıya dönene kadar kornaya bastı. Belli belirsiz, sanki çok uzaklardan birinin bir küfür savurduğunu duydum.

"Tamam, tamam. Her şey yolunda. Biz iyiyiz..." Titriyordum ve çenem sıkılmıştı. Kendimi rahatlamaya ve derin bir nefes almaya zorladım. "Biz iyiyiz."

"Kimdi o kadın? Ve neden az önce Attila'nın hayaletini görmüş gibi görünüyorsun? Ve bu nedir?" Ashley elimdeki zarfı işaret etti.

Bir an aptal aptal baktım, sonra sanki zehirliymiş gibi taksinin zeminine bıraktım. "Bilmiyorum. Bunu bana o kadın verdi."

"Nedir bu?"

"Bilmiyorum."

"Peki, kim o kadın?"

"Bilmiyorum!"

"NEDEN BAĞIRIYORSUN?"

"BILMIYORUM!"

Arkamızdaki sürücü tekrar korna çaldı ve ikimizin de sıçramasına neden oldu. Ashley yüzünü buruşturdu ve yavaşça gaza basıp hız limitine kadar hızlandı. Sürücü bize orta parmağını uzatırken ikimiz de yanımızdan geçen arabayı görmezden geldik.

"Tamam. Sandra'nın dairesine gidelim. Biz... biraz şarap içeriz, biraz örgü öreriiz, sen de hanımlara çok renkli geçen haftan hakkında bilgi verirsin."

Başımı salladım, hâlâ yerdeki zarfa bakıyordum. "Bununla ne yapmalıyım?"

Ashley bir süre düşündükten sonra, "Fiona'ya sorarız. O ne yapılacağını bilir."

SANDRA_{NIN} EVİNE tek parça halinde vardık. Zarfa göz atıp durdum, bomba olamayacak kadar ince olduğunu düşündüm ama diğer olasılıklar beni korkutuyordu. Fiona bize ne yapmamız gerektiğini söyleyene kadar beklemeye karar vererek zarfı arabada bıraktık.

Sandra bizi görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Paltolarımızı aldı, elimize şarap kadehlerini tutuşturdu ve bizi grubumuzdaki herkesin (Janie hariç) mutlu bir şekilde sohbet ettiği ve bizim gelmemizi beklediği oturma odasına doğru itti. Janie hâlâ Boston'daydı ve Perşembe gününe kadar dönmeyecekti.

"Ah, Elizabeth, Sandra bize bazı tuhaf haberlerin olduğunu söyledi." Fiona dikişlerinden başını kaldırdı ve gözleri önce benim sonra da Ashley'in yüzünde gezinirken hazır gülümsemesi kayboldu.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Marie'nin sesi kanepeden geliyordu. Onun yanındaki boş yere doğru yürüdüm ve rahatlatıcı yumuşaklığa gömüldüm.

"Elizabeth renkli bir hafta geçirdi," diye açıkladı Ashley donuk bir sesle ve sonra şarabını yudumladı, bitirdi ve bir tane daha doldurması için odaya doğru uzattı. "Ve buraya gelirken neredeyse bir kişiyi öldürüyordum. Hepiniz nasılsınız?"

Bu açıklama şaşkın bir sessizlikle karşılandı, gözler Ashley, ben ve birbirleri arasında gidip geliyordu.

Fiona sonunda konuştu ve göz küresi pinpon oyununa son verdi. "Tamam. Peki o zaman. Neden en baştan başlamıyoruz? Elizabeth, bize renkli haftandan bahset."

Başımı salladım, sonra bardağımdakileri yudumladım, bitirdim ve masaya koydum. "Biraz daha şaraba ihtiyacım olacak. Ayrıca, evcilleştirebileceğim kaşmir ipliği, hatta alpaka ipliği olan varsa çok memnun olurum."

"İyi fikir. İplik okşamak her zaman sinirlerimi yatıştırır. Şunu iki top yapalım." Ashley şarap kadehini benimkiyle tokuşturdu.

Sonraki kırk beş dakika bayanlara geçen haftaki hayatımın genel hikayesini anlatmakla geçti, ama daha kirli ve kişisel ayrıntıları atladım.

Onlara Megaloman Meg'den, Dr. Ken Miles ile anlaşmamdan ve Ken Miles'ı ve bunun sonucunda ilk yardım seansımızın tarihini anlattım.

Hikaye sırasında birkaç kez Marie bana yeni bir kadeh şarap doldurdu. Ertesi günkü çift vardiya için yeterince ayık olmam gerektiğinden üçüncü bardakta kendimi kesmek zorunda kaldım.

Hikayeyi anlatmayı bitirdiğimde, bayanlar toplu bir iç çekiş yaptı ve oda uzun bir sessizlik dönemine daldı.

Beklenmedik bir şekilde konuşan ve muhtemelen herkesin aklındaki soruyu soran Kat oldu: "Zarfin içinde ne vardı?"

"Bilmiyorum. Ashley ve ben onu arabada bırakmaya karar verdik."

Marie, "Bu kadın Nico'nun eli pantolonunda sapığı olabilir," diye ekledi. "Her şey olabilir."

"Ya da sadece başka bir sapık olabilir ve eli pantolonunda sapık olmayabilir. Nico'nun birden fazla takipçisi olabilir." Ashley bu gözleminin yarısında hıçkırdı, sonra kendi iddiasını onaylarcasına başını salladı. "Seksi ünlülerin genellikle birden fazla takipçisi olur. Bunu bir yerde okumuştum."

"Bu neşeli bir düşünce. Al, biraz daha şarap iç." Sandra Ashley'e bir kadeh daha doldurduktan sonra Fiona'ya döndü. "Zarf konusunda ne yapmalıyız?"

Yarı gülümsedim. Ne Ashley ne de ben zarf konusunda Fiona'ya danışmakla ilgili bir şey söylememiştik. Hepimizin kaos ve saçmalık zamanlarında bize rehberlik etmesi için ona başvurmamız içimi ısıttı.

Fiona iç çekti. "Temkinli yanım, tehlikeli bir şey olması ihtimaline karşı polisi araman gerektiğini düşünüyor. Meraklı ve sabırsız yanım ise sadece açmamız gerektiğini söylüyor."

Hepimiz başımızı salladık.

"Benim iki yanım da aynı şeyi söylüyor." Kat önerdi.

"Peki o zaman." Sandra şarap şişesini masaya bıraktı. "Bana anahtarlarını ver Ashley. Biraz temkinli ama çok meraklı olduğum için gidip açacağım."

Ashley Sandra'ya anahtarlarını uzattı ve hıçkırdı.

Sandra paltosunu ve eldivenlerini giydikten sonra deri tabanlı tüylü terlikleri ve şapkasız haliyle ön kapıdan çıktı.

Hepimiz bekledik. Bir örgü projesine başlamaya çalıştım ama konsantre olamadım. Şarabın neden olduğu bulanıklığımın içinden ani bir adrenalin patlaması yaşadım ve ayağa fırladım. "Onu durdurmalıyım. Polisi arayacağım. Ya, ya o-"

Sandra o anda bir elinde zarfla daireye girdi. Yüzü asıktı. Yanına gelmemi işaret etti.

Ben yaklaşırken zarftan bir resim çıkardı ve bana uzattı. Şöyle bir baktım, sonra derin bir nefes aldım. Nico ve benim, çıkarsız arkadaş sohbetimizden sonra infüzyon odasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Önce siyah bir kalemle yüzümü karalamış, sonra da keskin bir cisimle resmimi çizmişti.

"Dahası da var." Sandra fotoğrafı ters çevirdi.

Resmin arkasında el yazısıyla yazılmış çok uzun bir mektup vardı. Yazı düzensizdi. Bazı yerlerde yazı büyük, bazı yerlerde ise küçüktü. Bazı yerlerde büyük harfler kullanmış, bazı yerlerde ise el yazısı ile yazmıştı. *Seni seviyorum* ya da *benimle ol* ya da *senden nefret ediyorum* ve *sensiz öleceğim* gibi bazı kelimeler ve ifadeler göze çarpıyordu. Çoğunlukla çılgın, karalayıcı, anlaşılmas bir yazı bloğu gibi görünüyordu.

Aslında tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bıraktım. "Çıldırılmış."

Sandra başıyla onayladı. "Artık polisi aramalısın."

Sonunda eve döndüğümde evimden polisi aradım. Durumu telefonda mümkün olduğunca ve büyük bir isteksizlikle anlattım. Birisi bilgilerimi not etmeyi ve ertesi gün bir dedektifle telefon görüşmesi ayarlamayı teklif edene kadar kişiden kişiye aktarıldım.

Ertesi gün işler çok daha hızlı ilerledi. Görünüşe göre dedektif beni internette araştırmış, YouTube videosunu görmüş ve resmi almak için hastaneye gelmeyi teklif etmişti. Dedektif Carey Long beni acil servis kliniğinin hemen içinde karşıladı ve hem Sandra'yı hem de beni fotoğrafa eldivensiz dokunmadığımız için övdü; ayrıca fotoğrafı açtığım için de beni uyardı.

"Bay Moretti'yi olaydan haberdar ettiniz mi?" Biraz irkildim. "Hayır. Kendisi New York'ta."

Dedektif Long onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Onunla temas kurmanın bir yolu var mı? Olaydan haberi olmalı. Mümkün olduğunca çabuk ona söyleyin."

Söyleyeceğime söz verdim. Daha sonra kadını tekrar görürsem onu aramam ve her zaman yanımda bir yürüyüş arkadaşı bulundurmam konusunda kesin emir aldım.

Dedektif ayrılmadan önce ve biz el sıkıştıktan hemen sonra, resmi kimliğini bir kenara bıraktı ve "Dizinin büyük bir hayranıyım" dedi. Bana kibarca gülümsedi, sonra da gitti.

Dedektif Long gibi zeki ve yetenekli görünen bir kadının nasıl olup da Nico'nun kadın düşmanı şovunun hayranı olabildiğini merak ederek, köşede kaybolana kadar geri çekilen formuna baktım. Bu durumda Sandra nasıl olur da onun programının hayranı olabilirdi?

Bu rahatsız edici gerçek üzerinde düşünmek için fazla zamanım olmadı çünkü Angelica'nın tarama testlerinin sonuçlarıyla ilgili çağrı aldım. Sonuçlar pozitif çıkmıştı ve resmi olarak çalışmaya uygun bulunmuştu. Onun adına içimde bir rahatlama hissettim. Şimdiye kadarki sonuçlar umut verici görünüyordu ve onun ve ailesi için çok mutluydum.

Bir sonraki aramam Rose'a oldu, sonuçları bildirmek ve gelecek ayın takvimini belirlemek için. Angelica'nın infüzyonlarını yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir hastanede uygulamak, gelecek ayki programının tamamen yeniden düzenleneceği anlamına geliyordu.

İnfüzyonlarının zamanlamasını sabah 6:00, öğleden sonra 2:00 ve akşam 10:00 olarak belirledik. Bu, vardiyam olsun ya da olmasın bu saatlerde hastanede olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama umurumda değildi. Bir hasta için ömür boyu daha iyi sonuçlar anlamına geliyorsa, önümüzdeki dört hafta boyunca hiç şikayet etmeden dört örgü gecesinden vazgeçebilirdim. Büyütülecek bir şey değil. Ayrıca, örgü örmek dışında sosyal hayatım neredeyse hiç yoktu ve üniversite öncesinden beri de öyleydi. Janie'nin Quinn Sir Handsome McHotpants von Fiancé'yle öpüşüp koklaştığı şu günlerde kuşlar gibi özgürdüm.

Sahip olmadığın şeyi özleyemezsin.

Dr. Ken Miles ile gelecekteki fayda seanslarımı sosyal hayatımın bir parçası olarak saymadım. Onlar daha çok sinemaya gitmek ya da vitrinlere bakmak gibi *eğlence* kategorisine giriyordu.

Vitrin alışverişinden bahsetmişken, Çarşamba akşamı Angelica için bir ilk gün infüzyon kiti hazırladım. Günün erken saatlerinde mavi battaniyesinde *My Little Pony* yaması olduğunu fark etmiştim; bu nedenle, aşırı miktarda dantel ve püsküllü mor bir çanta satın aldım ve içini pony gereçleriyle doldurdum. Ayrıca infüzyon sonrası için ananas dilimleri de paketledim.

Rose ve Angelica Perşembe günü geldiklerinde çantayı Rose'a vermeye çalıştım ama beni elinin tersiyle itti.

"Lizzy, neyin var senin?" Bana bir anne bakışı attı, *sağduyun nerede* diyen türden bir bakış. "Bunu Angelica için hazırlamak için onca zahmete katlandın ve *benden* bunu ona vermemi mi istiyorsun? Neden yaptığın iyiliklerin karşılığını alamıyorsun?"

İnledim. Şikayet ettim. Çantayı Angelica'ya vermek istemiyordum çünkü bunu yapma düşüncesi bile ellerimi nemlendiriyordu. Rose sıkı sıkıya tutundu ve sonunda - terli avuçlarımla ve gerçekten anlamadığım bir gerginlikle - Angelica'ya çantayı verdim.

Çok hoşuna gitti. Gülümsemesi muhteşemdi. Mutluluktan ciyakladı ve gözleri bana Nico'yu hatırlatan bir şekilde parıldadı. Dizlerimin titremesine ve kalbimin erimesine neden oldu.

Ziyaretin infüzyon kısmı olaysız geçti, bu da herkesi rahatlattı. Bittiğinde, araştırma hemşirelerinden biri Angelica'nın hayati değerlerini alırken, Rose'u kenara çektim ve Nico'dan boş bir zamanı olduğunda beni aramasını istedim. Rose'a Süslü Takipçi kadından bahsetmek istemedim çünkü onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyordum ama Nico'yu konu hakkında bilgilendirmem gerekiyordu.

Rose ve Angelica ayrıldıktan sonra yıldızlar öyle bir hizalandı ki günün geri kalanında izinliydim. Saat 15:00'ten Angelica'nın saat 22:00'deki infüzyonuna kadar olan zaman bana aitti ve ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum.

Külot dansı partisinin tam zamanıydı.

Bazen, öğleden sonra izinli olduğumda, yapmam gerektiği gibi hemen uyumak yerine, iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden dairemde dans etmeyi severdim... genellikle seksi iç çamaşırları... bazen yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş. Bu konsepti birkaç yıl önce en iyi arkadaşım Janie'ye tanıtmıştım ve o da birden fazla kez bana katılmıştı. 'N Sync'le dudak senkronizasyonu yaparken ve Backstreet Boys'a eşlik ederken birbirimize bağlanmıştık.

Erkek Fatma Elizabeth olarak ben bile, kimse görmese bile arada bir kendimi güzel, kadınsı ve arzu edilir hissetmek istiyordum. Bu benim zihinsel sağlığında bir fark yarattı. Bu davranış genellikle önlükten başka bir şey giymediğim dönemlerden sonra ortaya çıkıyordu. Kendimi deniz mavisi pamuklu ve mantıklı ayakkabılardan oluşan asexual bir damla gibi hissediyordum.

Hastaneden aklımda bir külot partisi planıyla ayrıldım.

Paparazzilerden kaçmak için saçımı bir şapkanın içine sokarak, sivil kıyafetlerimi değiştirerek ve daha küçük yollardan birinden çıkarak mükemmel bir yöntem geliştirmiştım.

bilinen arka kapılar. Eğer fotoğrafçılar tren durağımın etrafında dolanıyorsa, caddenin karşısına geçiyor ve birkaç blok ötedeki en yakın durağa doğru yürüyordum. Süslü Takipçi için gözümü dört açtım.

Daireye olaysız bir şekilde vardım.

Planımın faydalarını en üst düzeye çıkarmak için belirli bir miktar hazırlık gerekiyordu: Banyo yapmam, tıraş edilebilecek her şeyi tıraş etmem, bacaklarımı ve vücudumu süslü bir losyonla yağlamam, hafif bir makyaj yapmam -kız gibi hissetmemi sağlayacak kadar- tırnaklarımı boyamam ve dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Uzun saçlarımı açtım ve yumuşak dalgalar halinde omuzlarımın üzerine düştü.

Kendimi temiz ve şımartılmış hissettiğimde pembe ve siyah dantelli iç çamaşırlarımı çıkardım; yüksek kalçalar, pushup sutyen, jartiyer kemeri, dantelli külotlar, her şey

-Ve çoraplı ayaklarımla oturma odasındaki müzik setine doğru yürüdüm. Kendimi harika hissediyor ve harika kokuyordum.

Kısa bir süre Rose'un bana müzik ödevim Nico'dan verdiği CD'yi dinlemeyi düşündüm ama bu fikri hemen reddettim. Ufkumu genişletme havasında değildim ve zaten son zamanlarda onun hakkında fanteziler kurarak çok fazla zaman geçirmiştım. Deli gibi dans etme ve kendi tenimde olmanın tadını çıkarma havasıındaydım.

Backstreet Boys'un "As Long As You Love Me" şarkısının ilk birkaç vuruşu hoparlörlerden yankılandı. Pamuk şeker gibi, iyi hissettiren ritmin ve sözlerin beni yüce mutluluk ve gerçek aşkın pembe balonuna taşımasına izin verdim. Cilalı ahşap zeminde kaydım, parmak uçlarımda döndüm, gevşek saçlarımı çılgınca sağa sola savurdum, tüm bunları yaparken şarkıya eşlik ettim ve her hecesini anlamlandırdım. Nakarat sırasında koltukta bir aşağı bir yukarı zıpladım ve kelimelerin fantezisini iliklerime kadar hissettim.

Bu zıplamalardan biri sırasında giriş kapısının hemen içinde duran bir figür gözüme çarptı.

Mantıksız bir şekilde irkildim, döndüm, nefes nefese kaldım ve ayağımı kaybettim. Kanepeden ayak bileklerimin üzerine düştüm ve kanepenin önündeki halının üzerine acımasız bir gümbürtüyle indim. Ayrıca garip bir inleme, inleme, çığlık sesi çıkardım. Figür bana doğru koştu; yüzü yarı eğlenmiş, yarı endişeliydi.

İşte o zaman Nico Manganiello'nun külotlu dans partimi izlediğini fark ettim.

3Çeviri: Söylemek ve yapmak arasında deniz vardır.

1Çeviri: Söylemek ve yapmak arasında deniz vardır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

gözlerimi açtığımda Nico'yu yanımda diz çökmüş buldum. Alnı endişeyle kırıışmıştı. Ellerin vücutumda olduğunu fark etmem bir anımı, sadece bir anımı aldı. Bir eli yüzümü kavradı; diğeri kalçamdan yavaşça uyluğuma doğru indi.

"Elizabeth? İyi misin?"

"Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?" Yan dönüp ona doğru yuvarlandım; ellerim otomatik olarak popomu kavradı. Acıyordu.

"Janie bana anahtarı verdi. Yaralandın mı?"

"Janie nerede? Ve sana neden anahtar verdi?"

"Bakıyorum... bekle, iyi olduğuna emin misin? Bir yerini kırdın mı?"

"Hayır, ama yarın popom ağrıyacak." Kızımın acı veren kıvrımını ovuşturdum.

Nico nefesini bıraktı, topuklarının üzerine oturdu ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. Parmakları uzun tellerin arasında dolaştı ve dalgaları dikkatlice omzumun üzerinden geçirdi. "İstersen senin için masaj yapabilirim."

Ona ve alaycı yüzüne ters ters baktım. Aptal yakışıklı yüz. Aptal parıldayan gözler. Aptal nezaket.

Tanrım, onu istiyordum.

"Hayır, teşekkürler. Senin ellerini kullanmana gerek kalmadan iyileşeceğime eminim."

Yarı gülümsedi ve gözleri tam da o anda tembelce giyinik bedenimi taramaya karar verdi. Dantelli çoraplarımı tutan askılarda uzun bir süre oyalandı ve sonra gözleri sütyenimin göğüslerimin arasında birleştiği yere gitti.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Kelimelerin ısırmacı ve alaycı olmasını istemiştim ama sesimdeki nefesli kalite niyetimi bozmuş olabilir. "Mmm.

Evet. Oldukça az şey." Bakışları bir dokunuş gibiydi; gözleri gözleri ağır ağır kapanıyordu; sesi kadife gibi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Hey... dostum!" Konuşurken yaşadığım titreme beni şaşırttı. Kaldırdım Ellerimi popomdan çektim ve açıkta kalan her şeyi gizlemeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Sakıncası var mı? Gözler burada."

"Daha bitirmedim."

Şok olmuş bir şekilde ona baktım ve sonra onu ittim. "Nico!" Yuvarlandım, yüzüm alev alev yanarken beni onun bakışlarından koruyabilecek yakınlardaki tek şeyi, kanepenin yastığını kaptım. Ayağa kalkarken onu gövdem önünde tuttum. Etkisizdi.

Yüz hatlarına geniş, çarpık bir sırıtma yayıldı ve kıkırdadı - gerçekten kıkırdadı - ve dizlerinin üzerinde, yerdeki pozisyonundan beni izledi. "Seni daha önce görmüştüm."

Utancıma karşı verdiğim savaşı resmen kaybettim ve kıpkırmızı bir sıcaklığın kulaklarımın ucuna kadar yayıldığını hissettim.

"O... o çok uzun zaman önceydi ve bu farklı."

Başını sallayarak onayladı, gözleri özür dilemeden tekrar üzerimde gezindi. "Haklısın. Bu çok... farklı." Nico yerden doğruldu ve benim durduğum yere doğru yürüdü.

"Burada ne işin var senin? İçeri nasıl girdin?" Yine sesim soluğum kesilmiş gibiydi. Ama onun yakıcı bakışları tüm kontrolümü kaybetmemeye neden olmadan ve külot partim onun tüm kıyafetlerini yırtıp atarken nefes nefese kalma partisine dönüşmeden önce konuşmayı kendimden ve iç çamaşırlarımdan uzaklaştırmaya kararlıydım.

Bu adamın, yetişkin Nico'nun iyi bir adam olduğunu hatırlamam gerekiyordu; akıllı, tatlı, komik, tüm iyi şeyleri hak eden biri. Ve beni seviyordu - ya da en azından eskiden seviyordu; ben bu duygulara karşılık verme konusunda eşit derecede isteksiz ve acıydım. Pek çok şeydim ama onu bilerek asla incitmezdim, bir daha asla.

Bu yüzden, Nico Manganiello ve onun her bir zerresi sınırların dışındaydı.

Kapalı. Sınırlar.

Yüzlerimiz birbirine yaklaştıkça kendi kendime tekrarlayıp durduğum şey buydu. Gözlerindeki pırıltı bir arzu cehennemine dönüştü. Dudaklarımdan küçük bir inilti geçti.

Nico fısıldadı, "Elizabeth. ." Alev alev yanan bakışları ağzıma odaklandı.

Tam o sırada girişten gelen sesler duydum ve tam zamanında dönüp Janie ile Quinn'in köşeyi döndüğünü gördüm.

"...ikinci çatı katı en mantıklısı-oh!" Janie kısa bir süre durdu, ela gözleri büyüdü, sonra meraklı bir değerlendirmeye üzerimde gezindi. "Elizabeth. Burada olmanı beklemiyordum."

Janie'nin nişanlısı Quinn bana ters ters baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Quinn ters ters bakmıyor olabilir. Ama bakışları her zaman buz gibiydi ve daimi soğukluk maskesi sıkıca yerinde duruyordu. Çenesiyle genel yönümü işaret etti. "Neden böyle giyinmişsin? Ve bu berbat müzik kimin?"

Zihinsel olarak yüzümü buruşturdum.

"Janie, müziği kapatabilir misin?" Çırlıçıplak müzik setine doğru yürümek istemediğim için sordum.

"Ben bakarım." Nico bana son bir kez baktıktan sonra yanımdan ayrıldı. Yerden kalktı, telefonumu iPhone yuvasından aldı ve üçlümüze geçti. Tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim; hemen sağımda durmuş, hâlâ siyah ve pembe danteli açık bir şekilde inceliyordu. Biraz döndüm ve yastığı yeniden ayarladım, hiç etkilenmemiş görünmeyi umuyordum ama başaramadım. Doğrusu, bakışları beni tahrik ediyordu... ve rahatsız ediyordu.

Janie ellerini birbirine kenetledi ve iki işaret parmağıyla beni gösterdi. "Külotlu dans partisi yapıyordun, değil mi?"

"Ne?" Quinn buz mavisi gözlerini nişanlısına çevirdi.

"Elizabeth ve ben zaman zaman iç çamaşırlarımızı giyip apartmanda dans etmeyi severiz." Bana gülümsedi. "Bu ikisi gittikten sonra ben de size katılacağım."

"Bir dakika, ne?" Quinn artık soğuk görünmüyordu. "İç çamaşırlarınla mı dans edeceksin?"

"İdeal olarak bir çeşit iç çamaşırı olacak. Pamuklu iç çamaşırı yeterli olmaz. Neyse ki Londra'da bana aldığın güzel takımını giyiyorum." Ses tonu açıklayıcı ve ciddiydi -tipik Janie.

Quinn'in yüz ifadesi inanmazlıktan yaralanmışlığa dönüştü. "Neden gitmek zorundayım?"

"Çünkü yanılmıyorsam, Elizabeth iç çamaşırlarını giymişken senin burada olman konusunda pek rahat hissetmeyecektir."

Nico umursamaz bir omuz silkmeye, "Hepimiz burada kalıp donla dans edebiliriz," diye teklif etti. Ağzı, kahkahayı patlatmasına saniyeler kaldığını belli edecek şekilde yana çekildi.

"Hayır!" Quinn ve ben aynı anda ve aynı sertlikte cevap verdik.

Sonunda sesimi buldum ve ekledim, "Bekle! Neler oluyor? Sen ve Quinn'in Boston'da olduğunuzu sanıyordum. Ve daireye nasıl girdiniz?" Son sorumu Nico'ya yönelttim.

"Ona numaramı vermişsin," diye cevap verdi Quinn yardımcı olmadan.

Nico neşeli bir rahatlıkla, "Ben taşınıyorum," dedi. "Komşu olacağız."

"Ne?" Neredeyse yastığımı düşürüyordum.

"Aslında bu benim fikrimdi, Elizabeth," dedi Janie. "Nico güvenlikle ilgili sorunlarını, bütün o karmaşayı anlattı. Ayrıca yeğeniyle olan yoğun programı ve araştırma çalışması da göz önünde bulundurulmalı. Eğer Nico bu binaya taşınırsa, her iki soruna da yardımcı olacaktır. Bu binada zaten birinci sınıf güvenlik var ve firma Nico nereye giderse gitsin kişisel korumalar sağlayacak. Ve artık her sekiz saatte bir hastaneye gitmek zorunda değilsiniz, Angelica da öyle. Eğer vardiya için zaten oradaysanız sizinle hastanede buluşabilir, ancak geri kalan zamanlarda Nico'nun çatı katına çıkıp onu orada tedavi edebilirsiniz."

"Ama...." Gözlerimi kapattım. "Ama onu bir apartman dairesinde tedavi edemem. Çalışma ilacı araştırma eczanesinde ve bir infüzyon koltuğuna ve bir sürü başka ekipmana ihtiyacım var."

"Bana sadece bir liste ver." Nico saç perdelerimi omzuma attı; dokunuşuna yaslanma isteğimle savaştım. "Neye ihtiyacın varsa sipariş ettireceğim."

Nico'dan Janie'ye baktım, sonra tekrar Nico'ya döndüm. Oyunu kaybetmişim ve oynadığının farkında bile değildim. "Tamam, tamam. Bir liste hazırlayacağım."

"Tamam o zaman. Anlaştık." Janie gülümseyen yüzünü tekrar Quinn'e çevirdi. "Bir şey daha var," diye açıkladım, nasıl olduğunu düşünürken bile

Bu konuşma benimle iç çamaşırlarımla olacaktı. "Salı günü hastanede bir kadın bana yaklaştı."

Bir düğmeyi çevirir gibi Nico'nun duruşu ve tavrı tetikte ve kararlı bir hal aldı. "Hangi kadın? Ne oldu?"

Nico ve Quinn arasında bir bakış attım. "İşten sonra bana yaklaştı ve pazartesi günü ikimizin çekilmiş bir fotoğrafını verdi. Yüzümü işaretlemişti. Fotoğrafın arkasına da sana bir mektup yazmış." Nico'nun gözleri kapandı ve sonra dönüp sertçe küfretti, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Nico'nun kafesteki bir hayvan gibi odada volta attığı süre boyunca onlara tüm hikâyeyi baştan sona anlattım.

Son yorumumu Quinn'e yönelttim. "Fotoğrafı nasıl çekmiş olabileceğini bilmiyorum. Katta personel dışında kimse yoktu."

Quinn başını salladı. "Sana bir koruma bulmamız gerekecek." Sonra Nico'ya döndü. "Bu kadının kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Nico'nun elleri kalçalarındaydı ve yüz ifadesi kaskatı kesilmiş bir halde beni izliyordu. "Evet. Kim olduğuna biliyorum."

"Polisi aradın mı?" Janie omzuma rahatlatıcı bir el koydu.

"Evet. Dün onlarla görüştüm," dedim. Sonra Quinn'e, "Bağlantım Dedektif Long. Sana onun bilgilerini vereyim."

Bir kez başını salladı. Çenesi titriyordu. "Hastaneye de haber versek iyi olur." Janie kolumu ovuşturdu. "Neden bir külot partisine ihtiyacın olduğunu şimdi anlıyorum."

Gülümsemesi sıcak ve güven vericiydi.

Bir kahkaha attım ve kendime baktım.

"Özür dilerim, Elizabeth." Nico'nun sözleri yumuşak bir samimiyetle söylenmişti ve gözlerim onunkilere dolandı. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Omuz silkmeye çalıştım ama bakışlarının sıcaklığı motor fonksiyonlarıma zarar veriyordu. "Sorun değil." Ağzımda geveledim, yutkundum, sonra tekrar denedim, "Sorun değil. Gerçekten iyiyim."

Sözlerim üzerine kaşları daha da çatıldı. "Keşke olay olduğunda beni arasaydın."

"Numaran bende yok."

"Annemden alabilirdin."

"Annene beni aramanı söyledim. Eğer numaranı almamı istemiyorsan mahremiyetini ihlal etmek istemedim."

Kaşları alnına fırladı ve benim bulunduğum yere doğru yürüdü. "Pekala... bundan sonra benim özelimi kendi özelin olarak kabul et. Beni istediğin zaman arayabilirsin, tamam mı? Hatta beni her gün ara."

Gözlerim Quinn ve Janie'ye kaydı. Yastıkları yeniden düzelтті. "Bunu yapmayacağım."

Nico, şimdi yüzümden sadece birkaç santim uzakta, başını salladı. Gözleri nazik bir dikkatle yüzümde gezindi. "Keşke yapsan."

O anda onunla ilgili her şey iç organlarımda kalpler, çiçekler, yavru köpekler, kedi yavruları, sıcak çikolata, sıcak elma şarabı, kırmızı şarap, kamp ateşi, *Star Trek* ve iplik -en sevdiğim şeyler- kanamasına neden oldu. Onun odaklanmış, patlayan karizması altında kıpkırmızı kesildim.

Janie omuzlarını dikleştirdi ve hem Quinn hem de Nico'ya otoriter bir şekilde konuşarak beni başka bir Nico transından etkili bir şekilde çıkardı. "Şimdi ikinizin de gitmesi gerekiyor. Elizabeth ve ben aşağıda iç çamaşırlarımızla dans ediyor olacağız, siz de yukarı çıkıp Nico ve ailesinin kalacağı çatı katındaki turunuzu tamamlayabilirsiniz."

Quinn'in gözleri aniden ısındı ve Janie'nin kıvrımlı formunu taradı; sonra aslında inledi ve özellikle kimseye mırıldandı. "Bu hiç adil değil."

Nico daha da yakına eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Quinn'e katılıyorum. Sen buradayken nasıl konsantre olabilirim ki?" Hâlâ kızarıklığımı bastırmaya çalışıyordum.

"Sanırım acı çekmen gerekecek," diye teklif ettim, titrerken bile.

Gülümsemesi çarpık ve ani oldu. "Hiçbir fikrin yok."

"ONDAN HOŞLANIYORUM!" JANIE, sözünün eri olarak, Quinn ve Nico'nun arkasından kapı tıklanır tıklanmaz iç çamaşırı ve sütyenine kadar soyundu.

"Kim?" Hâlâ sersemlemiş bir halde kendimi kanepeye attım, duygularımı ve külotumun kelimenin tam anlamıyla alev alev yandığı gerçeğini çözmeye çalıştım. Eğer utanç ve şehvetin birleşimi bir insanı öldürebilseydi, ben ölmüş olurdum.

"Nico. Bay Manganiello. Hoş biri."

Janie'nin giydiği kırmızı dantelli sütyen ve külot takımına baktım. Güzel bir takımdı. Yepyeni görünüyordu.

"Evet. Hoş biri." Sonra iç çektim. Hoş biriydi. *Gerçekten* iyiydi. Ve şu anda onun ne kadar kapsamlı bir şekilde iyi olduğunu düşünmek cidden kötü bir fikirdi. İçeri ilk girdiğinde bana nasıl baktığını düşünerek tekrar iç çektim. Ondan gelen bu bakışa alışabilirdim. Muhtemelen buna bağımlı hale gelebilirdim.

Konuyu değiştirmek için yoğun bir ihtiyaç hissettim. "Boston'dan ne zaman döndün?"

"Daha bugün, aslında bu sabah. Nico dün gece Quinn'i aradı ve bugün bizimle buluşup özel güvenliği ayarlamak için ayarlamalar yaptı, ben de o zaman ailesinin ikinci çatı katına taşınmasını önerdim." Müzik setine doğru yürüdü, atılmış telefonumu aldı ve çalma listelerim arasında gezindi. "Dr. Ken Miles ile olan planlarınızdan vazgeçtiniz mi?"

"Hayır... pek sayılmaz. Henüz değil. Belki. Bilmiyorum." O anda Dr. Ken Miles'ı düşünmek istemiyordum. Nico'nun utanmaz bakışlarının yarattığı etkinin tadını çıkarıyordum.

Janie bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Nico gerçekten iyi birine benziyor," dedi.

Janie'ye baktım ve dikkatini çekmek için abartılı bir şekilde boğazımı temizledim. "Bunu zaten söylemiştin."

"Evet. Ben sadece onun gerçekten iyi bir insan olduğu gerçeğini yinelemek istedim." "Peki bu gerçeği neden tekrarlamak istiyorsun?"

Janie döndü, hâlâ telefonumu tutuyordu ve doğrudan bakışlarımla karşılaştı. "Çünkü sana aşık olduğundan yüzde doksan yedi eminim."

Bir an onu düşündüm; bakışlarında neredeyse onaylamayan bir soğukluk vardı. "Neden yüzde doksan yedi?"

"Yüzde üçlük bir güven aralığı standarttır."

"Neden bana aşık olduğunu düşünüyorsun?" Kafam karışmış gibi görünmeye çalıştım ama başaramadım. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sesimin savunmacı çıktığını anladım.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. O adam. Iowa'dan gelen adam. Garrett'in en iyi arkadaşı. Çocukken arkadaş olduğun, sonra nefret ettiğin, sonra nefret etmediğin, sonra da bekaretini kaybettiğin kişi. Onunla bu öğleden sonra tanıştım ve ben, bariz olanı kaçırma kraliçesi, yardım edemedim ama fark ettim. Durmadan senin hakkında konuştu. Quinn bunu rahatsız edici buldu ama ben büyüleyici olduğunu düşündüm. Ayrıca, sana sanki istiyormuş gibi bakıyor... yani, *istiyormuş* gibi."

Kalp atışlarım hızlandı ve nefes nefese "Ne dedi?" diye sormadan edemedim.

"Senden penisilini icat etmişsin gibi bahsediyor... sanki bir melekmişsin gibi. Dürüst olmak gerekirse bu oldukça rahatsız edici."

Kaşlarımı çattım. "Çok kötü olduğum için mi?"

"Hayır. Berbat değilsin; ne saçma bir şey söylüyorsun." Devam etmeden önce bana sert ve sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu rahatsız edici çünkü o çok aşık ve sen... şey, bilirsin işte. Garrett'la olanlardan sonra ilişkiye girmiyorsun."

Ellerimle yüzümü kapattım ve derin bir iç çektim. "Ah, Janie. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Janie sessizce oturduğum yere geçti ve yanımdaki yeri aldı. Elini sırtıma koydu. "Sorun nedir? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, ama seni gerçekten özledim." Burnumu çektim ve birden tekrar ağlayacak gibi hissettim.

Resmen gülünç duruma düşmüştüm.

"Artık buradayım. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben de ağladım.

"Ne oldu?" Janie beni omzuna çekti ve her tarafına sızarken bana sarıldı. Süslü sütyenlerimiz ve dantel külotlarımızla ortak dairemizdeki kanepemize oturduk ve ben sessizce onun omzunda ağladım. Eminim ki bu tuhaflık neye benzediğimizi anlatmaya yetmez.

Uzun süre ağlamadım. Gözyaşlarım aslında ağlamaktan çok sessiz bir hıçkırıktı ve sallanan çenemi takdire şayan bir şekilde dizginledim. Janie mendil ve tekila almak için kısa süreliğine ayrıldı. Döndüğünde tüm hikâyeyi anlattım ve hiçbir şeyi atlamadım.

Janie düşünceli bir şekilde dinledi. İtirafını ve ardından öpücüğünü anlattığımda bir kadeh tekila içti, sonra da bana bir kadeh teklif etti. Angelica'ya infüzyon uygulamak için saat 10:00'da hastaneye dönmem gerektiğinden bunu reddettim.

Hem keder hem *de vay* be hikayemi bitirdiğimde birlikte sessizce oturduk. O derin düşüncelere dalmış gibiydi, ben ise tamamen tükenmişim. Tüm hikâyeyi yeniden anlattıktan sonra kendimi daha iyi hissedebileceğimi ya da en azından kafamın daha az karışacağını düşünmüştüm. Mümkünse, tam tersi doğrudu.

Sonunda konuştu. "Bu işte kötü olduğumu biliyorsun." "Neyde?"

"İlişki tavsiyeleri konusunda iyi değilim."

"Benim bir ilişkim yok."

"Doğru. Daha açık konuşmalıydım. Erkekler hakkında tavsiye vermekte iyi değilim."

"Tavsiyeye ihtiyacım yok. Onu yönlendiremem. Onunla ilişkiye giremem."

Meraklı ve endişeli bakışlarını hissettim. "Kararını vermeden önce sana bir soru soracağım. Yüksek sesle cevap vermek zorunda değilsin ama kendi kendine dürüstçe cevap vermelisin."

Sakin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Kaşınıyorlardı. Yumruklarımla ovuşturdum. "Tamam. Devam et."

"En son ne zaman mutlu oldun?"

Çenem titredi ve burnum tekrar sızladı. Yutkundum ve yeni gözyaşlarını engellemek için dilimi ısırdım.

O ekledi. "Seni on yılı aşkın süredir tanıyorum."

"İnsanların mutlu olmak için bir ilişki içinde olmaları gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Arkadaşlık ya da başka bir şey olsun, ilişkilerin mutluluğa katkıda bulunan bir faktör olduğunu düşünüyorum." Janie elini benimkinin üzerine koydu ve yumruğunu gözümünden çekti. "Sen ve ben birlikte mutluyduk ve ilişkimiz ikimize de yardımcı oldu. Aşkın mutlulukta kilit bir rol oynadığını varsayıyorum."

Bu düşünceyle alay ettim. "Mutlu olmak için birinin beni sevmesine ihtiyacım yok."

"Katılıyorum. Seni sevecek birine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Ama belki de senin sevecek birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi açtım ve onun nazik yüzüne odaklandım. Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. "Seni seviyorum, Janie."

Başını salladı. Gülümsemesi suluydu. "Ben de seni seviyorum Elizabeth. Ama geçen yıl bir şey öğrendim."

İçimi çektim, burnumu çektim, yorgun görünerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Bana bunun ne olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

Tekrar başını salladı, ağlamaklı bir kahkaha attı ve sonra elimi sıktı. "Ne kadar çok insanı seversem - yani gerçekten, gerçekten, tamamen, koşulsuz seversem - o kadar mutlu olduğumu öğrendim."

QUINN SULLIVAN-JANIE'nin nişanlısı-evrendeki en verimli adamdı. Daha iyi bilmesem, onun bir büyücü olduğunu düşünebilirdim - sinirli, inatçı, suskun bir büyücü. Birkaç saat içinde, Nico'dan paparazziler tarafından taciz edildiğimi, telefonumun teorik olarak kullanılamaz durumda olduğunu, e-postalarımın tıkanıldığını ve tuhaf bir kadın tarafından takip edildiğimi öğrendikten sonra Quinn sihirli değneğini salladı ve sorunlarımın çoğunu çözdü.

Quinn beni her gün hastaneye götürmesi için bir araba ayarladı, ayrıca istenmeyen fotoğrafçılara yardımcı olması ve çılgın Süslü Takipçi'ye göz kulak olması için çok sağduyulu ve etkili bir koruma ayarladı.

Quinn adamlarına e-postalarımı temizletti ve mucizevi bir şekilde kötülerini yakalayan ama iyileri serbest bırakan yeni bir spam filtresi uygulattı.

Quinn bana yeni bir cep telefonu, yeni bir liste dışı numara ve tüm eski bağlantılarımın programlanmış olduğu bir telefon verdi - Nico gibi birkaç yeni kişi de dahil olmak üzere.

Onu aradığımdan değil.

Janie'nin tavsiye niteliğinde olmayan önerileri karar verme felcimi artırdı. Mantıklı konuşuyordu. Ama birini sevmenin -gerçekten, tamamen, koşulsuzca sevmenin- ve sonra onun toza dönüşüp yok olmasını izlemenin ne demek olduğunu hatırladım.

Babamın yıllarca annemin ölümüyle mücadele etmesini de izlemiştim.

Bazı insanlar için kesik çok derindir ve kırılan kemikler asla iyileşmez. Güçlenmezler; bağışıklık sistemi baskılanmış bir arafta kalırlar.

Diğerleri ise bağışıklığa dirençlidir, yani yeni bir (aşk) enfeksiyonunu kaldıramazlar çünkü bedenleri, kalpleri ve zihinleri buna karşı aşılانmıştır.

Ben ve babamın ikinci kategoriye girdiğimize inanıyordum. Biz aşılانmıştık.

Annemin ölümünden sonra babam ben büyürken bana defalarca annemin onun için her şey olduğunu söyledi. Annem onun hayatının aşkıydı. Onu sevmişti ve bir başkasını asla sevemezdi. Garrett ölene kadar onun bakış açısını takdir etmemiştim ve babamla birbirimize benzediğimizi iliklerime kadar biliyordum. Aynı şekilde yaratılmıştık.

Her şeye rağmen, aslında Nico'yu görmeyi umuyordum ama Perşembe gecesi Rose ve Angelica ile saat 22:00'deki infüzyona gelmedi. Annesi akşam erken saatlerde New York'a uçtuğunu söyledi. Ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Bu haberden dolayı kendimi kötü hissederek Rose, Angelica ve Nico'nun ayın geri kalanında kalacakları yeni çatı katındaki çalışma ziyaretlerini tamamlamak için gerekli ekipman listesini Rose'a verdim. Dr. Botstein ile çalışma ilacı hakkında da konuştum; o da çalışma sponsorundan ilacı araştırma eczanesinden çıkarıp benim dairemde saklamamıza izin vermesi için onay isteyeceğine söz verdi.

Birkaç gün bu şekilde geçti: Acil serviste çift vardiya, Dr. Ken Miles ile kibar ama garip etkileşimler, Meg ile pek de kibar olmayan etkileşimler, Angelica ve Rose ile hastanede günde üç kez Quinn'in korumaları tarafından götürölüp getirildiğim çalışma ziyaretleri. Janie'yi birkaç kez geçerken gördüm, ben gelirken ya da o giderken. Hastanede olmadığım zamanlarda

İşteyken örgü örüyor, en son tıp dergilerini okuyor ya da yüksek sesle müzik dinliyor ve çoğu zaman Nico Manganiello'yu hayal ediyordum. Angelica ve Rose ile çalışma ziyaretlerini dört gözle beklemeye başladım. Onları görmekten ve ziyaret etmekten keyif alıyordum. Angelica'ya bakmak tane ve Rose'un korkularını hafifletmekten keyif aldım. Cuma günü, infüzyondan önce öğle yemeği için buluştuk ve bunu yılın geri kalanında da sürdürmeye karar verdik.

Programım elverdiğince.

Rose, Cumartesi sabahı saat 6:00'daki infüzyon ziyareti sırasında listemdeki tüm ekipmanların o öğleden sonra çatı katında olacağını bildirdi. Çalışma sponsorundan ilacı tesis dışına götürmek için onay alınca, vardiyam biter bitmez evlerine uğramak için bir plan yaptım.

Herkesi heyecanlandıran ve rahatlatan bir şekilde, Angelica'nın Cumartesi akşamı çalışma ziyaretini hastanedeki klinik araştırma birimine geri dönmek zorunda kalmak yerine evlerinin konforunda tamamlayabildim. İki kat rahatlamıştım çünkü bu benim izin günüm olan Pazar günü sabah 6:00'da hastaneye geri dönmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Alarm beni Pazar sabahı 5:15'te uyandırdı. Beni gerçekten güzel bir rüyadan uyandırdı; Nico ve ben özel bir plajda bir yerdeydik. Son zamanlarda iyi ya da kötü tüm rüyalarımda onu görüyordum. Bu mücadele ettiğim bir şey değildi. Bunu kabullendim ve hatta kısmen bu yüzden (ve kısmen de uyku harika olduğu için) uyumayı dört gözle bekledim.

Planım basitti: Duş alacak, önlüğümü ve terliklerimi giyecek, infüzyonu uygulayacak, eve dönecek, yatağa girecek ve umarım rüyaya kaldığım yerden devam edecektim: Nico gömleksiz ve bana doğru yürüyordu. Nefis.

Rose'un Cumartesi günü bana verdiği anahtarı kullanarak sabah 5:45 civarında çatı katına girdim, kapıyı arkamdan kapatırken hâlâ esniyor ve ayaklarımı sürüyordum. Mis gibi kahve ve unlu mamul kokuyordu. Midem gurulduyordu.

Girişteki iki bavulun yanından geçtim ve onları not aldım ama hiçbir şey düşünmedim. Infüzyon koltuğunu ve diğer gerekli malzemeleri yerleştirdiğimiz oturma odasına sessizce ilerledim. Rose oradaydı ve Angelica onun kucağında kıvrılmış, hâlâ uyuyordu. Televizyonda *My Little Pony* çizgi filmi vardı.

Rose bakışlarımı karşıladı ve bana puslu, uykulu bir gülümseme verdi. "Birkaç dakika daha uyumasına izin vereceğim. Eğer istersen mutfakta kahve ve elmalı börek var."

Ona karşı yüzümü buruşturdum. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Çok olmadı." Rose, Angelica'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Git bir şeyler ye. Sana bakarken bile acıkıyorum. Bir deri bir kemik kalmışsın, sürekli çalışıyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ama bana söyleneni yaptım ve elmalı börek aramak için mutfağa yöneldim. Rose bana bir deri bir kemik olduğumu söylemekten hoşlanırdı ama değildim. Sekiz bedendim ve sağlıklıydım, karnımın ortasında hoş bir şişlik vardı. Bunun beni sevimli yaptığını düşünmeyi severdim.

Elimi önlüğümün gömleğinin altına soktum ve mutfağa, kahve makinesine doğru yürüdüğümde yukarıda bahsedilen kakamı kaşıyordum ve hareketsiz bir şekilde durdum.

Karşımda Nico'yu gördüm, gömleksiz ve siyah boxer külotuyla elmalı börek yapıyordu. Mutfak masasında durmuş, bekleyen hamur kabuğunun içine elmalı harcı kaşıklıyordu. Göğsünde ve karnında un lekeleri vardı. Karnında kaka olmadığını fark ettim.

Üstsüz bir Nico Manganiello'yu yemek pişirirken izlemek *Playgirl* dergisine ait bir şeydi.

Sahne neredeyse pornografikti. Kahve ve elmalı börek kokusu, Nico'nun kumsal rüyamdan kalan uyarılma hissi ve onu mutfakta sıcak ve evcil bir şekilde bulmam arasında, oracıkta orgazm olabileceğimi düşündüm.

Bana dokunursa kesinlikle olurdum.

Sana dokunmasına izin verme!

ON ALTINCI BÖLÜM

ONA BAKTIM ve onun... her şeyine. Her şeyine. Ve biraz salyalarım akmış olabilir. Aslında, biliyorum, çünkü koluma biraz salya aktığını hissettim. Bu beni Nico yerli porno transından uyandırmaya yetti. Kolumu ve elimi önlüğümün pantolonuna sildim ve -sahip olduğum tüm özdenetimle- bakışlarımı ondan ve onun... böreklerinden ayırdım.

Şansa bakın ki, Nico da aynı anda beni fark etmişti. "Hey, Elizabeth. Börek ister misin?"

"Hayır." Mutfak duvarlarının renginin soluk gri olduğunu fark ettim.

Elinde altın rengi bir börekle yanıma geldi. "Elbette istersin." Yaklaşması üzerine gözlerimi kaldırdım ve mükemmel fiziğinin gerçek dışılığı ve adaletsizliği yüzüme tokat gibi çarptı.

"Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Hafifçe döndüm ve düşünmeden kendimi ada tezgahı ile lavabonun arasına hapsederek geri çekildim.

Pastayı ağızma doğru kaldırdı ve "Aç" dedi.

Kollarımı sallayarak lavabonun üzerinden geriye doğru eğildim ve onu ilerlemesini durdurmaya zorladım. "Hey dostum, şu ıvır zıvırı... kaldırmak ister misin?"

Nico siyah boxer külotuna baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İhtişamın gövdesi ve ihtişamın kalçaları. Örtmek istiyorsun yukarı?"

Nico böreği tezgahın üzerine, yan tarafına koydu; diğer elini ve bana uyutucu bir gülümseme verdi. "İhtişamlı bir gövde mi?" Eli göğsünün önünden aşağıya, karnının çıkıntılı düzleminin üzerinden geçti, sonra külotunun lastiğinin hemen üzerinde yavaşladı ve orada durdu. Elinin hareketini sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi izledim....

Kötü, kötü, kötü benzetme!

"Dikkatini mi dağıtıyorum, Elizabeth?"

"Hayır, hayır etmiyorsun. Sadece insanlar dışarıdayken yarı ya da çoğunlukla çıplak dolaşmamalısın. Tek söylediğim bu."

"Erkek çıplaklığıyla bir sorunuz var mı?"

"Erkek çıplaklığıyla bir sorunum yok." Başımı salladım. "Bu dairede erkek çıplaklığınızla ilgili bir sorunum var."

"Burası benim dairem."

"Evet, biliyorum. Ama bu dairede kadınlar ve çocuklar var, diğer odada çizgi film izliyorlar."

"O benim
yeğenim." "Bunu
biliyorum." "Ve
benim annem."

"Evet, bunun da farkındayım ama seninle bir akrabalığım yok."

"Hayır, değilsin, değil mi?" Sırtışı daha az tembel ve daha odaklıydı.

"Hayır... Değilim." Bir an için bakışlarına hapsolmuştum ve kendimi yakalayıp gözlerimi kaçırmadan önce birkaç santim öne doğru sallanmış olabilirdim. "Değilim ve bu gerçeği zaten tespit ettik ve şimdi mutfaktan çıkıyorum." Yanından geçmeye çalıştım ama o yana kaydı; kolum çıplak göğsüne temas etti ve yanmış gibi geri çekildim.

"Peki, izin ver yolundan çekileyim," dedi ama iki tezgâh arasındaki tüm boşluğu bilerek doldurdu ve geçmek için ona ve ihtişamlı gövdesine - ihtişamlı kalçalarına değilse bile - dokunmam gerekmesini sağladı.

"Çok güzel...çok güzel...." Yaptığı maskaralıklar karşısında gözlerimi devirdim ve küçük alanda onun etkileyici orantılı ve iyi yontulmuş vücuduna sürtünmeden bir yol bulmaya çalıştım.

"Biliyor musun, kıyafetlerini çıkarırsan belki daha rahat edersin." Nico kıpırdandı ve beni kollarının arasında tezgâha yasladı; elleri kalçalarımın iki yanında duruyordu. "Bence tişörtünü çıkarırsan, her şeyin bu kadar dengesiz olduğunu hissetmezsin." Kıpırdamadan dururken çalım atabilen tanıdığım tek kişiydi.

"Lütfen yolumdan çekilir misin?"

"Yani, sütyenini çıkarmana gerek yok; sadece tişörtünü çıkarabilirsin."

"Oh, gerçekten mi? Angelica'ya infüzyonu üzerimde kıyafet yokken mi yapmamı istiyorsunuz? Bu uygun bir davranış olur mu?"

Sırtışı daha da yoğunlaştı. "Elizabeth, kıyafetlerin olmadan yapmanı istediğim pek çok şey düşünebilirim, ama yeğenime infüzyon uygulamak listenin en altında yer alıyor."

"Öyle mi? Tamam, listenin en altında yer alacak başka ne gibi şeyler düşünebilirsin?"

"Listenin en başından bahsedelim."

"Hayır." Bir an için kapana kısılmış olduğumu unuttum ve kendimi konuşmamızın beklenmedik dönüşünün tadını çıkarırken buldum. "Önce listenin en altından bahsetmek istiyorum."

"Tamam... Elizabeth Finney'nin üzerinde kıyafet olmadan yapmasını istediğim şeyler listesinin en altında..." Nico tavana baktı, gözleri derin düşüncelere dalmış gibi odaklanmamıştı, sonra aniden bana döndü. "...Başka bir adama sarıl."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu listenin en alt sıralarında."

İşaret parmağımı çeneme koydum. "Peki ya... araba yıkamaya ne dersin?"

"Hayır, hayır, o listenin en başında. Çok, çok yüksek."

"Öyle mi?"

"Listenin daha alt sıralarında kaka temizlemek gibi bir şey olabilir."

İstemsiz bir kahkaha patladı. "Tamam. Bunu anlayabiliyorum. Bunun neden o kadar da harika olmayacağını anlayabiliyorum."

"Peki ya sen?" "Peki ya

ben ne?"

"Üzerimde kıyafet yokken ne yapmamı istersin?" Gözleri benimkileri ararken yoğun ve niyetliydi.

İçimde bir sıcaklık kabardı ve ben -hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde- onun sormadığını, teklif ettiğini biliyordum. Nefesimi tuttum ve herhangi bir yanıtın muhtemelen tezgâhın üzerinde soyunmamızla sonuçlanacağını biliyordum.

Yıkımın uçurumunda sallanırken, teklifinin sessiz cevabını gördüğünden emindim. Emindim çünkü gözlerimde, sık nefes alışımında, ayırık dudaklarımda ve kalbimin gümbürtüsünde açıkça gözlemlenebilirdi. Ama tam parmakları gömleğimin altından kayarak karnıma değdiği sırada mutfağın biraz ötesinden Rose'un sesi duyuldu.

"Elizabeth, saat neredeyse altı oldu ve sanırım Angelica başlaman için yeterince uyandı."

Kelimenin tam anlamıyla yerimizden sıçradık. Ben tezgâhın üzerine sıçradım ve lavabonun kenarına garip bir şekilde oturdum, Nico da mutfağın uzak tarafına, elmalı börek montaj hattının yanındaki yerine sıçradı. Görevi tek bir sıçrayışla tamamlayıp tamamlayamadığını kesin olarak söyleyemem ama bir an parmak eklemlerinin derimi yaktığını, bir an sonra da odanın öbür ucunda elma ezmesini kaşıkla hamura karıştırdığını biliyorum.

Rose hâlâ bornozuyla ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve kahve cezvesine doğru ilerledi. "İşlem bitene kadar başka bir çizgi film açtım. Sanırım işimiz bittikten sonra onu yatağına geri göndereceğim." Rose, ya etkileyici bir oyunculuk yeteneğiyle odadaki gerilimi bilerek görmezden geliyor ya da tamamen görmezden geliyor, uykulu bir şekilde buzdolabına doğru ilerledi ve biraz krema çıkardı.

Bu arada, hızlı kalbimi ve öfkeli hormonlarımı gizlice dizginlemeye çalışarak, karşımdaki tezgâha dikkatle baktım ve kapacak kutusundaki spatulaların sayısını saydım. Sekiz tane vardı. Kim sekiz spatulaya ihtiyaç duyar ki?

Nico'ya ve onun kusursuz zeytin tenine bakmıyordum. Hareketlerindeki zarafete, sırt kaslarının kıvrılıp bükülmesine ya da tüm zamanların en mükemmel erkek poposuna sahip olmasına bakmıyordum.

Nokta. Hikayenin sonu. İyi geceler.

"Lizzybella, kahven nerede? Krema ister misin?" Rose aniden önümde durmuş, endişeyle beni süzüyordu.

Ona aptalca göz kırptım, sonra belki bir dakikadan uzun süredir tuttuğum nefesimi bıraktım. Lavabonun kenarından kayarken ayaklarım yavaşça yere değdi.

"I...." Bir nefes daha verdim. Duyulabilir şekilde titriyordum.

Nico ile bana baktı ve İtalyanca mırıldandı: "Chi ha l'amore nel petto, ha lo sprone nei fianchi."⁽¹⁾

Nico'nun omuzları gerildi.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Kendini iyi hissediyor musun?" Rose elini alnıma bastırdı.

"Evet, iyiyim."

Nico arkasını dönmeden konuşmaya katıldı. "Ben de tam ona aynı şeyi soruyordum. Çok seksi görünüyor." T harfini vurguladı ve sesindeki sakinlik ve sözlerindeki çift anlam beni hemen sinirlendirdi.

Lanet olası Nico!

"Ben iyiyim." Dedim ve Rose'un krema teklifini kibarca reddettim. "Kahveme hiçbir şey koymam."

"Hmm. Nico da sade içiyor. Ben öyle içemiyorum. Biraz tatlı olması lazım."

"Elizabeth zaten tatlı," diye mırıldandı Nico, sadece bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle ve göğsüm onun sevimli samimiyeti karşısında daraldı. Buharlaşıp yok olmak istedim. Bana bunu yapmasından nefret ediyordum.

"Evet, öyle. O bir melek."

Rose'un onaylaması içten içe inlememe neden oldu. Damarlarımda pompalanan kan melek gibi olmaktan başka bir şey hissettirmiyordu. Düpedüz günahkâr hissettiriyordu.

Hayran kulübümden ayrılmak için sabırsızlanırken başımı eğdim, Rose'un etrafından dolandım ve omzumun üzerinden, "Başlasam iyi olacak," dedim.

"Kahven ne olacak?" Rose arkamdan seslendi.

"Ben tamamen uyanığım!"

Yanından geçerken Nico'yla göz göze geldik. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yerine ciddi ve ağırbaşlı bir ifade vardı, gözleri ise niyet ve vaatle parlıyordu.

Yıpranmış pamuğun tenime dokunduğu yerleri fark etmemi sağlayan bir farkındalıkla canımı yaktı ve daireme döner dönmez soğuk bir duş almamın nedeni de buydu.

Saat 14:00'teki infüzyon için çatı katına yaklaştığımda avuç içlerim gerçekten terlemişti. Bir daha asla Nico ile aynı odada yalnız kalmamam gerekiyordu. Cildim hâlâ yanıyordu ve onu hırpalamak için herhangi bir fırsat sunulduğunda ne yapacağım konusunda gerçekten endişeliydim.

Ama içeri girdiğimde görünürde yoktu. Angelica boya yapıyor, Rose örgü örüyordu ama Nico -Rose açıkladı- Janie'nin nişanlısı Quinn'le dışarıdaydı. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu.

Quinn ve Nico, Chicago'da birlikte dolaşıyorlardı... Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Rose beni kalıp örgü örmeye davet etti ama aceleyle reddettim. Infüzyonu uyguladım, Angelica'nın günlük muayenesini yaptım, sonra da oyalanırsam Nico'yla karşılaşabileceğim endişesiyle aceleyle çatı katından çıktım. Daireme döndüğümde yalnızlığın sessizliğiyle yüz yüze gelince Rose ve Angelica'yla kalmadığıma hemen pişman oldum.

Bu yüzden biraz kestirdim ve tahmin edilebileceği gibi rüyamda Nico'yu ve onun... elmalı böreklerini gördüm. Çıplak karnından köprücük kemiğine kadar uzanan yapışkan şeker ve elma suyunu yalıyor olabilirdim ya da olmayabilirdim ve o da beni zorla zapt ederken beni mutluluğa götürüyor olabilirdi ya da olmayabilirdi.

Sıcak ve yapış yapış bir halde, bacaklarım, ortam ve kollarım çarşaflara dolanmış olarak uyandım -ki bu da rüyanın *zorla alıkoyma* kısmını açıklıyordu- ve bir soğuk duşa daha ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Giyinirken Nico'nun karışık kaset CD'sine rastladım. Saklamak için düşünmeden yerleştirdiğim iç çamaşırı çekmecemin içinden bana bakıyordu. İlk başta, beyaz pamuklu iç çamaşırı ve sporcu sütyeni bulmak için etrafı karıştırırken onu görmezden geldim.

Yoga pantolonu ve önünde metanla ilgili bir kimya esprisi olan büyük boy bir tişört giydim; kaba kimya esprileri en sevdiğim esprilerdi, onları *Star Trek* kelime oyunları izliyordu. Saçımı sıkı bir at kuyruğu yaptım ve kendimi meşgul etmeye çalıştım - ve umarım kendimi merkeze aldım -Biraz yoga ile.

Ama iç çamaşırı çekmecemdeki CD'nin iç çamaşırlarıma dokunduğu düşüncesi odaklanmamı engelledi. On beş dakika boyunca ateş böceği pozu vermeye çalışıp beceremeyerek zihinsel bilek güreşi yaptıktan sonra çekmeceye doğru yürüdüm, CD'yi çıkardım ve müzik setimize bağlı müzik çalara yerleştirdim.

Ellerim kalçalarımda, sebepsiz yere sert nefesler alarak bekledim.

Lanet olası Nico.

İlk şarkının ilk notaları beni ürküttü. Tek bir viyolonsel ardından bir grup keman ani bir uyumla çaldı -biri diğerinin üzerinde- ve sağlam ama güdük bir ritim yarattı. Ardından kalın, zengin ve tanıdık bir kadın sesi açılış sözlerini söyledi.

Şarkı ilerledikçe arka planda baş döndürücü modern bir bas ritmi yankılanıyordu. Şarkıyı ve şarkıcıyı tanıdım -Shirley Bassey "Where Do I Begin "i söylüyordu- ve ayrıca bunun bir remiks olduğunu ve remiksin ustaca yapıldığını, eski bir standardın sağlam, modern, keskin bir şekilde yeniden tasarlandığını fark ettim.

Merak içinde egzersiz matıma geri döndüm. Müzik, kaliteli müzik, üzerime aktı ve kendimi kolayca merkeze aldım. Sonraki yarım saati yoga yaparak, pozları normalden biraz daha uzun tutarak geçirdim. Şarkıların sözlerini dinlemek için zorlandım ve bir sonraki şarkının ne olacağını beklerken nefesimi tuttum.

Bazı şarkıları tanıdım, bazılarını tanımadım. Şarkılar on yıllara ve müzik türlerine göre çeşitlilik gösteriyordu. The Cars'ın "My Best Friend's Girl "ü gibi birkaçını tekrarladım ve sözlerini önceden bilseydim birkaçını atlardım.

En üzücü şarkı ve daha önce hiç duymadığım şarkılardan biri, bir insanın hayatının son günlerini geride kalan kişinin bakış açısından anlatan çok düşük anahtarlı bir sözde rock şarkısıydı.

Nakarattan hemen önceki cümle ve nakarat boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Şarkıcı "Aşk birinin ölümünü izlemektir" diyordu ve ardından "Senin ölümünü kim izleyecek?" diye bir slogan geliyordu.

Beni ürpertti ve anında Garrett'ı ve son aylarını, evine gelen bakımevini, ölmeden önceki hafta onunla oturup uyumasını izlemeyi düşündürdü. Müzikal olarak şarkı olağanüstü ve güzeldi ve sözleri dışında her şeyini sevdim. Bir daha dinlemek gibi bir isteğim yoktu.

Toplam on yedi şarkı vardı. Son iki şarkı için yoga pozlarımı bıraktım ve kanepeye uzanıp sessizce müziği dinledim. The Drifters'ın "Save the Last Dance for Me" şarkısının son kıtası CD'nin sonunu işaret ediyordu.

CD bittiğinde ayağa kalkmadım. Bunun yerine kanepeye uzandım ve tavana baktım, sadece Chicago trafiğinin cılız sesleri sessizliği bozuyordu. Nico haklıydı. CD için seçtiği müzik *iyi* bir müzikti. İyi müziği özlemiştim.

Müzik setine doğru yürüdüm ve tekrar Play tuşuna bastım.

Günün geri kalanında CD'yi tekrar tekrar DINLEDİM -bir yoga denemesi daha, çamaşır yıkamak, faturalar, e-postaları kontrol etmek, iki yeni doğan şapkası daha örmek, sonra Angelica'nın kazağına başlamak, Çin yemeği yemek- ama hep altıncı şarkıyı atlardım, geride bırakılmakla ilgili olanı.

Akşam 9:45 olduğunda Nico'nun çatı katına çıktım.

Öğleden sonrayı iyi müzik dinleyerek geçirdikten sonra garip bir şekilde tatmin olmuş hissediyordum ve Nico'yu göreceğim için heyecanlıydım. Anahtarımı açmadan önce kapıyı çaldım, içeri girdim ve zıplayarak oturma odasına geçtim. Tüm bu zıplama ve sıçramalar -bana hiç benzemiyordu- beklentimi ele veriyordu.

Mutfaktan gelen sesleri duydum ve etraftakilere geldiğimi haber vermek için seslendim, sonra da Angelica'yı hazırlamak için infüzyon koltuğuna geçtim.

"Merhaba, Elizabeth! Buradayım. İşimi bitirmem için bana bir dakika ver," diye seslendi Rose mutfaktan. Bir dakika sonra elinde bir tabak dolusu biscotti ve bir fincan çayla dışarı çıktı. "Bunlar senin için. Gidip Angelica'yı getireyim. Son birkaç saattir uyuyor."

"Ben getiririm." Teklif ettim ve yanıt beklemeden Angelica'nın yatak odasına doğru ilerledim. "Nico burada değil mi?"

"Hayır, ama birazdan gelir. Az önce çıkarken onu kaçırdın. O ve Angelica bütün öğleden sonra My Little Pony oynadılar, sağ olsun. Birbirlerini yıpratılar sanırım. Şimdi de kapanmadan önce markete gitti." Rose çayımı ve biscotti'mi sehpanın üzerine koydu.

"Onu markete sen mi gönderdin? Tanınmayacak mı?"

Endişemi gidermek için elini havaya kaldırdı. "Taze fesleğene ihtiyacım var. En azından annesi için arada bir buralara yardım edebilir."

"Neden sadece muhafızlardan birini göndermiyorsun?"

"Fesleğeni kekikten ayırt edemezler. Ona bir şey olmaz. Bunu yapmayı seviyor." Bu sözlerle mutfığa geri döndü; bir süre sonra bulaşıkların yıkandığını duydum.

Angelica'yı odasında uyurken buldum, yüzü solunum cihazına bağlı bir gece maskesiyle kaplıydı. Küçük bedenini dikkatlice kollarıma aldım ve cihazı peşimden sürükledim. Çalışma ilacını uygularken uykusunu sadece kısa bir süreliğine bölmek ideal olacaktı.

Onu taşırken küçük ellerinden biri göğsümden kalbimin üzerinde duruyordu. Gülümsedim ve bu temasın içimi ısıttığını hissettim; onu nazıkçe oturma odasına bıraktım. Ben infüzyonu bitirip Angelica'nın yaşamsal belirtilerini alırken Rose mutfaktan çıktı. Rose bana bir battaniye verdi, ben de uyuklayan küçük hastayı sarmak için onu kullandım ve yatağına geri götürdüm.

Odasından çıkmadan önce onu alnından öptüm. Uyuyan Angelica'yla ilgili bir şey, muhtemelen rüya görürken yaydığı bir peri tozu, onu öpmeden bırakmayı tamamen imkansız kılıyor. Ayrıca yatağının yanında oyalandım, uyumasını izledim, saçlarını yüzünden taradım. Sonra kendime saçmaladığımı söyleyerek elini öptüm ve oradan ayrıldım.

Koridordan çıkar çıkmaz saatime baktım. Saat 10:45'ti.

"Gel yanıma otur ve biraz çay iç. Bu kurabiyeleri sadece senin için yaptım." Rose yanındaki kanepeyi okşadı; elinde bir fincan çay vardı ve bornozundaki biscotti kırıntılarını siliyordu.

Kalmak istedim. Nico'nun yakında eve gelmesini ve böylece onunla CD hakkında konuşabilmeyi umuyordum. Rose ile sohbet etme ve Manganiello dedikodularını dinleme fikri hoşuma gitmişti. Biscotti'sini ve nane çayını çok severdim.

Alt katta karanlık, boş ve ilginç hiçbir şey olmayan bir dairem vardı, bu yüzden kaldım.

Rose ilk başta ailesi ve restoran hakkında hızlı bir şekilde konuştu. En büyüğünden en küçüğüne doğru tüm çocuklarını sıraladı ve biraz daha uzun süre evli olmayan, kariyer sahibi olanlara odaklandı.

Nihayetinde benim çöküşüme yol açan şey çay ve kurabiyeler oldu.

Rose lezzetli ikramlarla dikkatimi dağıtmayı başarmıştı ve bu nedenle, toplum, aile ve sevginin işten çok daha önemli olduğuna dair çok ince olmayan ipuçlarının gizli bir saldırıya yol açtığını çok geç olana kadar fark etmedim.

"Örneğin sen ve Nico'yu ele alalım."

Çiğnemeyi bırakıp ona baktım, muhtemelen yarı kamyon farlarına yakalanmış bir geyiğe benziyordum. Bir tilki gibi gülümsedi ve devam etti.

"Nico artık yirmi yedi yaşında, bunu biliyor muydun? Henüz farkında olmayabilir ama doğru kızla yuva kurmaya ve bir aile kurmaya hazır. İkinizin ilahi bir amaç için bir araya getirildiğinizden eminim. Annene her zaman ikinizin birlikte olmanız gerektiğini söyledim."

Çayımı yudumladım, bademli kurabiyeden büyük bir parça yuttum ve saat takmadığım bileğime baktım. "Gerçekten geç oluyor Rose ve Angelica'nın bir sonraki infüzyonu için erken kalkmam gerekiyor...."

Kalan elini benimkinin üzerine koydu ve zeki gözleri ve otoriter duruşuyla beni rehin aldı. "Hayır. Bir dakika benimle kalacaksın. Bu konuyu seninle konuşmak istiyorum. Bunun beni ilgilendirmediğini düşünebilirsin ama Nico'nun mutluluğu, *senin* mutluluğun, bunlar beni ilgilendirir. Seni seviyorum ve sana değer veriyorum. Bebekken seni kucağıma aldım...."

"Rose...." Gözlerimi kapadım ve sesimdeki yalvarışa boyun eğmesini umdum.

"Bana oğlumu neden sevmediğini açıklayana kadar bu işin peşini bırakmayacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oğlunu seviyorum!"

"Sorun ben miyim? Aile mi?"

"Hayır. Aileni sevdiğimi biliyorsun."

"Onun için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Doktor olduğun için mi?"

"Tanrım, hayır! Tam tersi. O kesinlikle benim için fazla iyi." "Saçmalık. En azından bana karşı dürüst ol."

"Dürüstüm. Dürüst oluyorum." Elimdeki fincanı bıraktım ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Oğlunuz için iyi olacağımı düşündüğünüzü biliyorum, ama size söz veriyorum, yapmazdım. O benden çok daha fazlasını, çok daha iyisini hak ediyor. O...." Yüzümün ellerimin arasına düşmesine izin verdim. "O muhteşemliğin parlayan bir yıldızı. Tatlı, zeki ve çok komik. Hollywood'un Benifer ya da Branjelina gibi süper çift kombinasyonlarından birini oluşturmak için onun adıyla harmanlanabilecek bir kıza ihtiyacı var. Bizim adımız Nicabeth ya da Elizaco. Bu korkunç."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerim kucağıma düştü ve başımı salladım; onun gümüş yeşili gözleriyle doğrudan karşılaştım. "Ben onun için değilim. Onun gibi değilim. Ben sıradan biriyim; ayaklarım yere değiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, henüz tüm sorunlarımı çözmüş değilim."

"Elizabeth Finney, sen sıradışısın. Ve Tanrı aşkına, hiç kimse tüm sorunlarını çözemez. Mükemmellik sıkıcılığın tanımıdır."

"Ama ben yük taşıyorum. İnatçı ve bencilim ve onu incittim." "Ve o seni hala seviyor."

"Ama sevmemeli. Yaptığım şeyden sonra beni sevmemeli." "Ne yaptın?"

"Sana söyleyemem."

"Çünkü ben onun annesiyim?"

"Çünkü benden nefret etmeni istemiyorum." Dürüstçe cevap verdim, sonra da Nico ve benim birbirimize uygun olmamamızın bir başka nedeni olarak bencilce kendimi korumamı gösterdim. "Gördün mü? Ben bir korkağım. Nico bundan daha iyisini hak ediyor."

"Evet. Hak ediyor. Bundan daha iyisini hak ediyor."

Bakışlarını aradım. Ben cevap veremedenden devam etti.

"Ama sen de bundan daha iyisini hak ediyorsun. Kendini bu kadar kötü hissetmene, mutluluğu hak etmediğine inanmana neden olacak ne oldu bilmiyorum ama annenin dehşete düşeceğini söyleyebilirim."

Bakışlarını tutamayarak parmaklarımı inceledim. "Kendimi kötü hissetmiyorum. Sadece istemiyorum... İstemiyorum...."

"Mutluluk mu? Seni sevecek birini? Bu yüzden mi tüm o bebek şapkalarını yaptığını saklamaya çalışıyorsun ve geçen hafta Angelica'ya hediyeni vermemi istedin? Birinin seninle ilgilenmesini istemiyor musun?"

"Evet."

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü o Garrett değil." Kalbim yüksek sesle nefes vererek bedenimden dışarı çıktı. Mideme kramplar girdi.

"Ah, tatlım...." *Cık cık etti.* Bakışlarım sıkıca ellerime sabitlenmiş olsa da onun sempatisini hissettim.

"Bu tam olarak doğru değil... Sadece hiç istemiyorum - sanki-" Gözlerimi tavana çevirdim. "Uzun zaman önce olduğunu biliyorum. On bir yıl olduğunu biliyorum ve dürüstçe söyleyebilirim ki Garrett'a olan aşkımı bir yük gibi taşımıyorum. Bu beni geride tutmuyor; beni ayakta tutuyor. Onu sevdiğimi hatırlıyorum ve iyi şeyleri hatırlıyorum. Ama bunu tekrar yapamam. Bunu bir daha kimseyle yapamam."

"Korktuğun için mi?"

"Hayır." Parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Çünkü yapamam. Çünkü bu tür duygulara karşılık verebilecek kapasitede olduğumu sanmıyorum. Eğer Nico'yu sevmeye çalıştıysam ve bunu yapamayacağımı anladıysam, ben... Nico'yu tekrar incitme düşüncesine katlanamam... tekrar olmaz."

Rose, ben gözlerimi indirip onun gözleriyle buluşana kadar sessiz kaldı. Ağırbaşlı bir gülümsemeyle beni izliyordu. Güzel gözleri bilgelik ve zarafet çizgileriyle çerçevelemişti.

"İnatçısın," dedi. "Öyleyim."

Rose burnundan nefes aldı, görüşünü temizler gibi omzumun üzerinden baktı, sonra öne doğru eğildi. "Bir şey söylememe izin ver, senin de bir şey söylemene gerek yok, tamam mı? Sadece dinle."

Başımı salladım, hayatım boyunca tanıdığım, saygı duyduğum ve dürüst olmak gerekirse hayranlık duyduğum bu kadından ne bekleyeceğimden emin değildim. Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum. Ama Nico'nun kalbini kırarak onun gazabına uğramaktansa, şimdi onun ılımlı hayal kırıklığıyla başa çıkmayı tercih ederdim.

"Dio li Fa, poi li accoppia."²Bu açıklamayı İtalyanca yaptıktan sonra durakladı. Ona boş boş baktım; hızla gülümsedi. "Söylediklerine rağmen, senin ve Niccolò'mun birbirinizi çok mutlu edeceğinizi biliyorum. Hatta bence senin de bir parçan şimdiden ona aşık. Yoksa neden onun kalbini korumak için bu kadar çok mücadele edesin ki?" Bakışlarımı benden ayırmadı,

ve benimde bir sallanma oldu. "Bence onu kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü incinmekten, sevgili Garrett'ı kaybettiğin gibi bir başkasını kaybetmekten korkuyorsun. O gerçekten çok güzel bir çocuktur... ama bilmen gereken başka bir şey daha var. Bana karşı bu kadar dürüst olduğun için ben de sana karşı dürüst olmalıyım."

"Tamam...?"

"Seni uyarmak zorundayım, Nico'yla evlenmeniz için durmaksızın çalışacağım."

Kaşlarımı çattım, sonra göz kırptım. "Um... ne?"

Bakımlı elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Bir gün çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin. Onlara kalplerinin istediği her şeyi vermek isteyeceksin, özellikle de onlar için iyi olduğunda. Onun kalbi seni istiyor, Elizabeth. Seni her zaman istedi. İkiniz çocukluğunuzdan beri, onun kalbi senin *doğru kişi* olduğunu biliyor. İkiniz birbirinize *aitsiniz*. Ve ben onun hayatı boyunca kalbiyle mücadele edişini izledim.

"Bildiğiniz gibi çocuklarımı ve sevdiğim insanları şımartmayı çok severim. Dolayısıyla, tekrar ediyorum, evet, bu gerçekleştiğinde ikinizin birlikte çok mutlu olacağınızı biliyorum ve bu harika bir şey. Ama aynı zamanda, bencilce, bir annenin ayrıcalığı olarak, istediği her şeyi almayı hak ettiğini düşünüyorum ve eğer bu sadece sevgili arkadaşımın sevimli, zeki, inatçı kızı olacaksa - Tanrı onun güzel ruhunu korusun - o zaman öyle olsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama veremedim. Bön bön baktım. Bu kadına sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktım ve gerçekten *baktım*. Onu gerçekten *gördüm*.

Tamamen delirmişti.

Ön kapının kapanma sesi beni rahatsız edici farkındalığımın uzaklaştırdı. Nico'nun gelişini bildiren sesiyle birlikte ayağa fırladım.

"Anne, üç yere gittim ama hiç birinde taze tatlı fesleğen yok, ben de onun yerine normal fesleğen aldım." Odaya girdiğinde kısa bir süre durdu ve Rose ile bana baktı. Gözleri yavaş yavaş şüpheli bir şekilde kısıldı ve sonunda annesinin üzerinde durdu. "Neler oluyor?"

"Oh, sadece kadın muhabbeti." Rose ayağa kalktı, onun kuşkularını geçiştirdi ve elinin tersiyle esnemesini gizledi. Önceki tüm deli kadın hisleri aniden buharlaşmıştı. "Elizabeth'i evine bırakabilir misin? Ben yatmaya gidiyorum."

Beni şaşırtarak kısa bir sarılmayla kucakladı ve giderken yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Fesleğen için endişelenme, Nico." Dönmeden omzunun üzerinden seslendi. "Temizlik yaparken buzdolabında biraz buldum."

1 Tercümesi: Göğsünde aşk olanın kalçasında mahmuz vardır.

2 Çevirisi: Tanrı onları yaratır, sonra da çiftleştirir.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NICO, itirazlarıma rağmen, beni daireme kadar geçirdi. Gerçekten de kısa bir yürüyüşü: onun koridorundan aşağıya, asansörle benim katıma ve benim koridorumdan aşağıya - aklımı toplamam için ancak yeterli bir süre.

Ama Nico zamanı, gece vakti çılgınca taze fesleğen arayışıyla ilgili kolay ve eğlenceli yorumlarla doldurdu. Kapıma yaklaştığımızda yavaşladık ve hikayesini hareketli bir şekilde tamamlıyordu.

"...o noktada bir Sharpie alıp kabın üstüne *tatlı* kelimesini yazmayı düşündüm. Eğer buna kanma ihtimali olsaydı ben de yapardım."

"Bunu yapmamakta haklıydın. O çok zeki..." ve *işbirlikçi*.

Nico elimi çeğiştirerek beni durdurdu. "Angelica bugün nasıldı?"

"Aslında çok iyi. Siz ikiniz birlikteyken o nasıldı?" "Bu öğleden sonrayı mı kastediyorsun? Ben Twilight Sparkle'ken ve o da Rainbow Dash ve ben Pony Kasabası buz pateni şampiyonasını kaybettik?"

Omzunu okşadım. "Eminim iyi bir çaba göstermişsinizdir. Belki yarın tekrar denersiniz."

"Teşekkür ederim. Sempatinize minnettarım. Ama..." Nico durakladı ve her şeyimi aynı anda inceliyor gibiydi, sonra biraz daha yaklaştı. "Yarın tekrar deneyemeyeceğim çünkü sabah erkenden New York'a uçuyorum."

"Oh... ama daha yeni geldin." Hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüp görünmediğimi merak ettim. "Bu çok kötü."

"Evet." O da aynı fikirdeydi, beni dikkatle izliyordu. "Ne zaman döneceksin?"

"Önümüzdeki Salı."

"Oh." En az hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görüldüğümünden ve öyle görüldüğümünden emindim. Uzun bir süre melankolik bir sessizlik içinde durduk. Onu inceledim, yeşim yeşili gözlerini hafızama kazıdım, nasıl bir his olduğunu zihnime kazıdım.

ona yakın olmak ve sesini duymak için.

"Peki," diye aniden uzun süren sessizliği bozdu, "seni nerede öpebilirim?"
Ne?

"Ne?"

Parmaklarını yüzüme doğru kaldırdı ve birkaç tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Sana nerede veda öpücüğü verebilirim?"

Midem ters takla attı ve aptalca, "Koridorda..." diye cevap verdim.

"Hayır, Elizabeth. Kastettiğim bu değildi. Senin vücudunun neresinde seni öpme izni var mı? Diğer arkadaşların seni nerede öpüyor?"

Nico'nun dudaklarının vücudumun her yerinde olduğu düşüncesi bilincime doldu. Beni öpmesini istemediğim yerleri düşünmekte zorlanıyordum.

Sonunda mırıldanmayı başardım: "Öpmezler." "Bu doğru değil. Peki ya yanağın?"

Omuz silktim, konuşmamızdan tamamen şaşkına dönmüştüm, ağzım aniden kurudu. "Evet, sanırım daha önce arkadaşlarım tarafından yanağımdan öpülmüştüm."

"Güzel." Gülümsedi. "Oradan başlayalım."

Sonra kasıtlı olarak kişisel alanıma girdi.

Yerimde durmak istedim ama onun yerine ayaklarım -hainler!- o yaklaşırken sırtım arkamdaki duvarla buluşana kadar beni geriye doğru itti. Bakışları benimkileri yakaladı, yüz hatlarına yumuşak bir gülümseme yayıldı ve ben daha fazla kaçamayınca o da durdu. Vücudu her yerdeydi ama benimkine dokunmuyordu. Bir kolunu başımın hemen sağına ve üstüne koydu, sonra dudakları yanağıma değene kadar yavaşça eğildi.

Sıcak Nico nefesi boynuma düştü. Ciğerlerinden boşalan hava bile onun kafa karıştırıcı manyetik karizmasını taşıyordu ve ben bir ürpertiye bastırmak için mücadele ettim. Beni öptü, çıldırtıcı derecede iffetli bir öpücük, sonra doğruldu ama uzaklaşmadı. Ellerim sırtımdaki inatçı duvara gömüldü.

"Bu iyi bir arkadaş öpücüğü müydü?" Nico'nun gözleri benimkileri aradı, az önceki gülümseme artık bir imaya dönüşmüştü.

Cevap veren bakışlarımda gördükleri hoşuna gitmiş olmalı ki gülmeye başladı. Alçak, gürültülü bir sesteki ve -eğer o kadar gergin olmasaydım- bulaşıcı olabilirdi. Gözleri somut bir eğlenceyle dans ediyordu.

Kararsız bir nefes verdim ve kendimi başımı sallamaya zorladım, vücudum farkındalıkla uğulduyordu ve bakışlarımı onunkilerden ayırdım.

Bu oyunu oynamak istemiyordum.

Onu istiyor muydum? *Kesinlikle*

evet.

Ondan hoşlanıyor muydum? *Kesinlikle evet.*

Hatta ona birazcık tapıyor muydum? Yeğenine karşı ne kadar tatlı olduğuna, annesine ve bana karşı ne kadar düşünceli ve nazik olduğuna? Ne kadar zeki, esprili ve istikrarlı olduğuna? Ona saygı duymak mı?

Evet!

Tüm bu nedenlerden dolayı oyun oynamak istemedim.

Ellerimi yoga pantolonuma sildim ve sadece küçük olmanın getirdiği bir çabuklukla onun heybetli formunun etrafından dolaştım. Dairemin kapısını açmaya çalıştım.

Arkamdan gelen kahkaha sesi azaldı ve eğlenmediğimi anladığı anı hissedebiliyordum.

Sürgüyü açmayı henüz bitirmiştım ki eli omzuma kapandı. "Hey, Elizabeth, sadece sana takılıyordum."

Tekrar başımı salladım. "Biliyorum." İkinci kilit üzerinde çalıştım. "Sen... kızdın mı?"

"Hayır." Kızgın değildim. Üzgün, hayal kırıklığına uğramış ve hüsrana uğramıştım - en çok da kendime.

Eli koluma kaydı ve beni ona doğru çevirdi. "Seni üzecek bir şey yaptıysam özür dilerim."

Gözlerim kapıda kaldı. "Yapmadın." "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Söylüyorsun."

Ağzımı kapattım ve yutkundum. Gözlerinin üzerimde gezindiğini, beni değerlendirdiğini hissettim. Sonunda beni bıraktı ama uzaklaşmadı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Ne zaman istersen."

Acı gülümsememe engel olamadım. "New York'ta olmadığın sürece mi yani?"

Lanet olsun! Bu hiç adil değildi. Sözlerimden hemen pişman oldum.

Yer değiştirdi, ayaklarını birbirinden ayırdı. "Numaram sende var. Beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun."

Elimdeki anahtarlara baktım. "Yorgunum ve birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor, o yüzden... Ben içeri girip biraz uyuyacağım."

Nico ellerini ceplerine soktu, gözleri benimkileri anlamaya çalışıyordu. Sonunda başını salladı ve uzaklaştı. "Tamam. İyi geceler o zaman. Haftaya görüşürüz."

"Tamam... iyi geceler." Ben de başımı sallayarak ona eşlik ettim ve daireme girdim. Kapıyı kapatmak için kendimle verdiğim savaşı başarıyla kazandım.

Asansöre doğru çekilirken zihnimde başka bir görüntüsünü yakalayamadan arkamda bıraktım.

Başım kapıya yaslandı ve kısa bir süre gözetleme deliğinden onun uzaklaşmasını izlemeyi düşündüm. Gece saat 2'ye kadar yatağında dönüp dururken Nico'yla karışık kaset hakkında konuşma, ona ne kadar sevdiğimi söyleme ve teşekkür etme fırsatını kaçırdığım aklıma gelmedi.

Belki de New York'ta onu arayıp söylemeliydim.

Uykuya daldığımda, şüpheli davranışların rasyonelleştirilmesiyle ilgili tüm bilinçaltı fısıltılarını görmezden geldim ve başka bir Nico-elma-tereyağı fantezisine yenik düştüm.

Bu sefer beni yalıyordu.

Havamdaydım.

Asık suratlı bir şekilde davrandığımda babam buna böyle derdi. İş günümün ilk iki saatinde Meg'i en az on kez terslemiş ve Dr. Ken Miles'tan kaçmak için kendimi süpürge dolabına atmıştım. Daha Salı günüydü ve Nico'yu şimdiden çok özliyordum. Pazar günü onu sadece iki kez görmüştüm ve ikisi de kısa süreli görüşmelerdi.

Nico'nun yokluğunu çekilmiş bir diş gibi hissediyordum. Yasını tutuyordum.

Ne zaman uyusam, rüyalarım Nico ile doluyordu. CD'yi neredeyse takıntılı bir şekilde dinlemeye başladım - altıncı parçayı bile - ve şarkıların her birine kelimesi kelimesine eşlik edebiliyordum. Ancak onu henüz aramamıştım. Telefon ekranımdaki iletişim bilgilerine birkaç kez baktım ama henüz numarasını çevirecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Medyanın artan ilgisi de bu konuda yardımcı olmuyordu. Artık hastanenin ve apartmanın girişine üşüşmüşlerdi. Daireme giden yeraltı garajı için her zamankinden daha fazla şükrediyordum. Pazartesi günü birkaç fotoğrafçı hasta kılığına girerek acil servise girmeye çalıştı.

Medyanın hastaneye sızma kolaylığı beni başka bir nedenden dolayı rahatsız ediyordu. Nico'nun sapığı Klinik Araştırma Birimi'ne kolaylıkla girebilmiş, hemşire o d a s ı n ı n yanında Nico'nun ve benim fotoğraflarımı çekebilmişti. Eğer paparazziler devasa

kameralar, o zaman FancyBoots için istediği gibi gelip gitmek ne kadar kolay olurdu?

Nico ve benim yeni fotoğraflarımız basına sızmadığı için şükrediyordum.

Şu anda, dairemdeki büyük kanepemde oturmuş, ruh halimi değerlendiriyordum.

-Örgü. Angelica'nın kazağını bitiriyordum ve Salı günü örgü gecesi idi. Hepimiz, şimdilik, örgü gecesini benim dairemde yapmanın en mantıklısı olduğu konusunda hemfikirдик; en azından paparazziler ve takipçiler bir faktör olmaktan çıkana kadar.

Planladığım bir sonraki proje yeni bir atkıydı; bir erkek atkısı. Gümüşü yeşim yeşili bir kaşmir kullanacaktım; bu renk bana Nico'nun gözlerini hatırlatıyordu.

Sandra grupla son zamanlarda yaşadığı ilk randevu felaketini tartıştı; bu konu genellikle hepimizi eğlendirirdi. Janie'nin çizgi roman sayısından daha fazla ilk randevusu vardı ve bu çok fazlaydı. Bu gece sadece yarım yamalak dinliyordum. Nico'nun karışık kaset CD'si arka planda çalıyor ve beni onunla ilgili düşüncelerle oyalıyordu.

"...ve sonunda eski karısını unutamadığını itiraf etti. Kötü haber, ikinci bir randevu olmayacak. İyi haber, sanırım arkadaşım Thomas için yeni bir hastam var."

Bayanlar iyi huylu bir şekilde güldüler. Sandra'nın kendini küçümseme konusunda hayranlık duyduğum bir yeteneği vardı.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Micah'ya ne oldu? Benim buluşmamdan mı? İkiniz iyi anlaşıyor gibiydiniz. Chicago'da yaşamıyor mu?"

"Ah! Erkek Micah! Evet. Eğlenceliydi...." Sandra bir iplik çıkardı ve yapmakta olduğu işi düzeltti.

Devam etmesini bekledim. Devam etmeyince biraz daha zorladım. "Numarasını aldın mı?"

"Ha! Aslında hayır." Sandra bana bir Mona Lisa gülümsemesi gönderdi. "Gecenin çoğunu senin hakkında konuşarak geçirdi. Lisedeyken sana aşık olduğunu biliyor muydun?"

"Ben mi?"

"Evet, sana, aptal."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. O zamanlar bir hiçtim." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü öyleydim. Ufak tefek, sıska ve alaycıydım." "Peki, utangaç, güzel ve zeki olduğunu söyledi."

"Hep benim hakkımda mı konuştu?"

Başını salladı. "Hayır. Babasıyla ilgili sorunlar üzerinde çalışarak biraz zaman geçirdik. O adama hâlâ çok kızgın."

Sandra'ya şaşkınlıkla bakan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

Örgüsünden başını kaldırdı ve hepimizin şaşkın şaşkın onu izlediğimizi görünce biraz irkildi. Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Ne? Ne dedim ben?"

"Sen doğanın bir ucubesisin Sandra. Psikiyatristine dönüşmeden bir erkekle randevuya çıkamaz mısın hiç?"

"İşte bu yüzden tüm eski erkek arkadaşlarıyla bu kadar iyi arkadaşsın." Marie bu sözleri söylerken kaşlarını alnının üzerine kaldırdı.

"Peki eski erkek arkadaşlarıyla arkadaş olmanın nesi yanlış?" Sandra'nın sesi kızgın değil, şaşkıncı.

"Hiçbir şey ama sadece eski sevgililer değil. Tek bir randevuya bile çıktığın her erkek. Kaç tane biriktirdin? Otuz tane falan mı?" Ashley iğrenmiş gibi başını salladı. "Küçülmeye ve her yerde iyi tavsiyeler patlatmaya devam edersen asla arkası sağlam bir canavar bulamayacaksın ortak."

"Katılıyorum." İğnelerimin arkasından mırıldandım.

"Sen kapa çeneni!" Ashley sandalyesinde hafifçe döndü, rafine öfkesi şimdi bana odaklanmıştı. "Konuşmak zorunda değilsin. Büyük ihtimalle dünyanın en komik ve en seksi adamı sana birden fazla orgazm yaşatmak istiyor."

-Kokteylden bahsetmiyorum, bu arada onu arkadaş merasına emekli ettiniz. Ugh! Beni iğrendiriyorsun."

Sandra ve ben bakiştık ve Marie boğazını temizledi. "Ashley...."

Fiona'nın yatıştırıcı yalvarışı yanımdan geliyordu. "Ne oldu? sorun nedir, canım? Neden bu kadar sinirlisin?"

Ashley gözlerini kapattı, dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve burnundan nefes verdi. Uzun bir süre sonra tekrar konuştu. "Hepinizden özür dilerim." Parmak uçlarını alnına götürdü ve burun kemiğini sıktı. "Uzun bir hafta oldu."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kat'in sessiz sesi kanepeden geliyordu.

Ashley başını salladı ama yine de cevap verdi. "O benim biyolojik babam."

Odada toplu bir anlayış iç çekişi yayıldı ve gerçekten başka bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Ashley babasından biyolojik babası olarak bahsediyordu. Başka bir babası yoktu ve adam çocukluğunda yanındaydı ve hâlâ annesiyle evliydi ama Ashley ondan nefret ediyordu. On dört yaşındayken ona "biyolojik babam" demeye başlamıştı çünkü bu, ailesindeki "jeeper"ları rahatsız ediyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kat'in sessiz sesi yatıştırıcıydı.

"Hayır. Gerçekten istemiyorum. Sadece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Ashley'nin mırıldandığı kendini suçlama sesi zar zor duyuluyordu.

Belki kısmen meraktan ama büyük olasılıkla konuyu değiştirmek için Sandra parmağını havaya kaldırarak sorusunu Janie ve bana yöneltti. "Peki, hangi müzik çalıyor? Bu bir tür eklektik, karşılıksız romantizm, aşk şarkısı temalı Pandora istasyonu mu?"

"Hayır. Sanırım bu bir CD." Janie bana baktı.

"Evet, bir CD." Angelica'nın kazağından başımı kaldırmadan onun yanıtını onayladım. Muhtemelen bu gece bitirecektim. Sonra da tüm boş vaktimi atkıya harcarsam, Nico gelecek hafta dönmeden bitirebilirdim.

"Nereden geldi bu?" Sandra başını yana eğdi. "Senin mi Janie?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Elizabeth'in."

"Elizabeth'in mi?" Marie sordu; inanmadığı her halinden belliydi. Özel erkek grubu albümlerine olan eğilimim kötü şöhretliydi.

"Aslında..." İçimi çektim, duraksadım, bir hikâye uydurmayı düşündüm ama sonra rol yapmaktan yorulduğumu hissederek gerçeği söylemeye karar verdim. "Bu Nico'nun. O yaptı."

"Ne demek *o yaptı*? Senin için mi yaptı?" Sandra'nın sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Başımı salladım.

"Karışık kaset gibi mi?" Kat söyledi. Başımı salladım.

"Nico Moretti sana aşk şarkılarından oluşan bir karışık kaset mi yaptı?" Ashley açıklığa kavuşturmak istercesine tekrarladı.

Başımı salladım. "Hayır... aşk şarkıları değil... sadece iyi müzik."

Odada bir sessizlik oldu. Arkadaşlarıma baktım ve örgü ören tek kişinin ben olduğumu gördüm; diğer herkes belli bir şeye bakmıyor ve U2'nun *One Love* şarkısının kederli, pişmanlık dolu, tutkulu sesini dinliyordu.

Kat gözüme çarptı. Kaşlarını çatıyordu. "CD'de başka hangi şarkılar var?"

Kalbim biraz çırpındı ve omuz silktim. "Hepsi güzel, The Cars'ın "My Best Friend's Girl" şarkısı gibi. Babam hep o şarkıyı çalardı."

"Aman Tanrım...." Sandra ayağa kalktı ve müzik setinin yanına gitti. "Ne oldu? Sorun ne?" Sandalyemde doğruldum.

Sandra geri düşmesine bastı ve CD'yi baştan başlattı. Her birinin sadece ilk yirmi saniyesini çaldı, sonra biri şarkıyı ve sanatçıyı söylediğinde bir sonraki şarkıya geçti.

"Where Do I Begin," Shirley Bassey; "Swing Life Away," Rise Against; "I've Got a Crush on You," Frank Sinatra; "My Best Friend's Girl," The Cars; "Mr. Brightside," The Killers; "What Sarah Said," Death Cab for Cutie; "The Scientist," Coldplay; "Everlong," Foo Fighters; "Wild Horses," The Sundays; "One Love," U2; "Criminal," Fiona Apple; "Bleeding Love," Leona Lewis; "Again," Janet Jackson; "I Think That She Knows," Justin Timberlake; "Let's Get it On," Marvin Gaye; "Let's Stay Together," Al Green; "Save the Last Dance for Me," The Drifters.

Sandra sanki bir şey bekliyormuş, özel bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktı. İşime döndüm ve konuşmak zorunda hissederek teklif ettim. "Yaptığı şey çok hoştu...?"

"Onun için iyi...?" Yüzündeki ifade hem dehşete düşmüş hem de kuşkuyla karışık. "Elizabeth, şu CD'yi dinle. Yani, gerçekten *dinle*."

Odaya bir göz attım. Herkes diken üstündeydi, tabii benim kadar şaşkın görünen Janie hariç. Açıklanamaz bir şekilde utanmıştım. "Dinledim."

"Hayır. Dinlemedin." Sandra yüksek sesle nefes verdi. "'My Best Friend's Girl'...'Mr. Brightside'? Merhaba! Bu CD senin ve Nico'nun hikâyesi. Bu CD onun sana nasıl hissettiğini anlatma şekli. Thor aşkına uyanın ve bariz olanı koklayın!"

"Oooh!" Janie sonunda neyi kaçırdığımı anlayarak doğrudan bakışlarımla karşılaştı. "Anladım! 'Swing Life Away' sizin çocukluğunuzdaki gibi, 'Mr. Brightside' ise kıskançlık."

"Death Cab for Cutie'den 'What Sarah Said', Garrett'ın öldüğü zaman." Fiona bakışlarımı yakaladı. "Aşk birinin ölümünü izlemektir." Şarkıdan alıntı yaptı.

Aval aval ona baktım. Nutkum tutulmuştu ve sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Haklı olup olmadıklarına karar veremedim. Dahası, eğer

Haklıydılar, bu konuda ne hissettiğime karar veremiyordum. Emin olduğum tek şey boğulmakta olduğum hissiydi.

"Sonraki üç tanesi Garrett'ın ölümünden sonra seninle kaldığı yazla ilgili." Sandra başını salladı, hızlanmıştı. "Sonra, 'One Love' - bu çok açık. 'Criminal' -bu da 'dan sonra onu terk ettiğin zaman."

"Dur!" Kalbim hızla çarpıyordu. "Sadece... sadece dur." Örgümü topladım ve CD çalara doğru ilerledim. Tek kelime etmeden, Shirley Bassey "nereden başlasam?" sözlerini bir kez daha mırıldanmadan müziği sonlandırdım.

Tanımlanamayan duygularla dolup taşıyordum. CD'yi müzikçalardan çıkardım ve arkadaş grubumu arkamdan bakarken bırakıp aceleyle yatak odama gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Işığı açmadım. Bunun yerine, ellerimi ovuşturarak karanlıkta bir ileri bir geri volta attım.

Şarkıların sözleri beynime hücum ederken dikkatimi çekmek için yarışıyordu.

İlk tepkim ona karşı öfke oldu. Bunu kafamda birkaç kez evirip çevirip mantıklı olmadığını fark ettiğimde, öfkemi içime yönelttim. Odamın etrafında birkaç tur attıktan sonra öfke dağıldı - çekiş gücü kazanamadı - ve kendimi yoksun ve dayanılmaz derecede yalnız hissettim.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona CD'yi sormam gerekiyordu. Nico'yu aramalıyım.

Kapıma hafifçe vurulması beni düşünceli karmaşamdan uzaklaştırdı. Tam zamanında döndüğümde Fiona ve Janie'nin kafalarını odama uzattıklarını gördüm.

"Elizabeth? Sen...?" Janie gözlerini kısarak bana baktı. "İyi misin?"

Kapıya doğru yürüyüp biraz açtım ve içeri girmeleri için işaret ettim. "Evet. İyiyim. Ben iyiyim. Sadece-" İşaret parmağım ve başparmağımla gözlerimin arasını ovuşturdum. "Şu anda kendimi biraz gülünç hissediyorum."

Fiona bana doğru yürüdü ve beni kucakladı. Janie de tereddüt etmeden beni takip etti ve odamda kucaklaştık.

"Nico hakkında ne karar verirsen ver, bu senin bileceğin iş." Fiona'nın yumuşak sesi kemiklerimdeki soğuk ve katı endişenin bir kısmını eritmeye yardımcı oldu. "Ama ne olursa olsun, o seksi İtalyan hayalpereste yollara düşmesini söyleyen de, dansöz olmak için işini bıraksan da

Burada seni seven ve her konuda destekleyen altı kadın var." Fiona geri çekildi ve iri, elf gözleriyle bakışlarımı yakaladı. "Ne olursa olsun."

Bayanlar gittikten ve ben Angelica'nın saat 10:00'daki etüt ziyaretini bitirdikten sonra aradığım İLK VE TEK kişi babamdı. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

O ve Jeanette'in iki haftalık gemi seyahatinden şimdiye dönmüş olacaklarını biliyordum. Medyadan gelen telefonlar yüzünden telefon numaramı değiştirdiğimi henüz ona bildirmemiştim. Konuşmak için çok geç kalmıştık.

Çok makul, çok mantıklı, çok dürüst, her zaman olmaya çalıştığım her şeydi. Mantıklı düşünmeme, ayaklarımı yere basmama ve açık bir yol bulmama yardım edebilecek biri varsa o da babamdı.

Biri cevap vermeden önce ev telefonu üç kez çaldı ve o kişi babam değildi.

"Alo?" Telefonun diğer ucundan uykulu bir kadın sesi geliyordu.

Komodininin üzerindeki saate baktım; saat 11:00'di, irkildim.

"Merhaba Jeanette. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Yarın tekrar ararım." "Elizabeth, tatlım, özür dileme." Diğer taraftan bir hışırtı duydum.

telefonu ayarlarken sonlandırdı. "Baban çok endişeli. Senden hiç haber a l a m a d ı k ."

"Biliyorum. İşler biraz garipleşti."

"Gidip onu getireyim. Sesini duyunca çok mutlu olacak."

"Teşekkürler, Jeanette." Kot pantolonumdaki yıpranmış bir deliği karıştırdım, yatay olarak uzanan beyaz pamuk iplikleri kırdım ve parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Elizabeth? İyi misin?" Babamın kararlı sesi sinirlerimi yatıştırdı. Derin bir nefes aldım.

"Evet. İyiyim. İyiyim. Sadece seni arayıp yeni cep numaramı vermek, neden kayıp olduğumu açıklamak ve gemi seyahatinin nasıl geçtiğini öğrenmek istedim. Ama yarın tekrar arayabilirim."

"Hayır. Sorun değil. Hâlâ departman için bir hibe teklifi üzerinde çalışıyorum. Gemi seyahati gerçekten harikaydı... bir dakika." Yumuşak sesler duydum, sonra bir kapı kapandı, masasının arkasındaki sandalyede oturan babamın belirgin sesi. Her zaman gıcırdardı. "Ne diyordum ben?"

"Gemi seyahati."

"Evet, evet, gemi yolculuğu. Dinle Elizabeth, seninle konuşmak istediğim bir şey var. Bunu yüz yüze konuşmayı çok istiyordum ama senin ve benim programımızı göz önüne alırsak, telefonun daha iyi olacağını düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. Sesi şüpheli bir şekilde tereddütlü, hatta kasvetli geliyordu. Kulağa ciddi geliyordu. Kendimi hazırladım. "İyi misin? Hasta mısın?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bu iyi bir haber. En azından ben iyi bir haber olduğunu düşünüyorum, hatta harika bir haber."

"Oh. Güzel." Sözleri sadece huzursuzluğumu artırmaya yaradı. *İyi haber mi?*

"Gördüğünüz gibi...." Ofladığını duydum. Gülümsemenin eşlik ettiği türden bir huff'tı bu; bir huff-gülüş. "Jeannette'e evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Ağzımı açtım ama konuşmaya niyetim yoktu. Sadece açıldı, sonuna kadar açıldı. Şok olduğumu söylemek çok hafif kalır. Aklım başımdan gitmişti. Bir an için rüya gördüğümü sandım.

"Elizabeth?"

Bu, annemin ruh eşi, yani tek gerçek aşkı olduğunu söyleyen adamdı. Bu adam -tüm çocukluğum boyunca- onun için tek bir doğru kişi olduğunu, başka kimsenin olmadığını ve o kişinin de annem olduğunu söyleyen adamdı. Beni onlarla ilgili hikayelerle, nasıl tanıştıklarıyla, nasıl aşık olduklarıyla ve beni ne kadar sevdikleriyle eğlendiren adam buydu.

Ama bu aynı adam olamazdı, çünkü başka biriyle evlenmek üzereydi.

"Elizabeth? Hâlâ orada mısın?"

"Evet! Evet, buradayım." Açıklanamaz bir şekilde, gözlerim acıdı. "Tanrım, baba, senin adına çok mutluyum." Tavana baktım, gözlerimdeki nemi kırıştırdım ve boğazımdaki ani acıyı yuttum. "Tebrik ederim."

"Seni neden aramaya çalıştığımı anlamışsındır. Biz gemi seyahatindeyken oldu ve," diye hıçkırarak tekrar güldü, "Evet dediğine inanamıyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çarşamba günü Nico'yu aradım.

Babamın nişanlandığını öğrenmek Matrix'te kırmızı hapı almak gibiydi. Bana anlattığı her şey -onun hakkında, anneme olan sarsılmaz sevgisi, ruh eşleri ve gerçek aşk hakkında- her şey yalanmış gibi geliyordu. Bana bunları söylerken iyi niyetli olduğunu biliyordum ve o zamanlar bu duygulara inandığını da biliyordum.

Ama bu yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Halı altımdan çekilmiş, balonum patlamış, rüzgâr yelkenlerimi boşaltmıştı ve iki hafta içinde belki de yüzüncü kez kendimi başıboş, demir atmamış ve dengesiz hissediyordum.

Bütün günü Nico'yu arayıp aramamak konusunda kendi kendime konuşarak geçirdim. Onu aramak için çok iyi iki nedenim olduğunu düşündüm.

Birincisi, yüzde yüz emin olamasam da Çarşamba öğleden sonra hastanede Süslü Takipçi kadını gördüğümü sanıyordum. Onu sadece arkadan görmüştüm ve kalabalık bir kafeteryadaydı ama Süslü Takipçi'nin geri döndüğünden neredeyse emindim.

Bu mazeret pek işe yaramadı çünkü hemen görevli gardiyanım Dan'e olayı anlattım. Dan, Quinn'le temasa geçti. Quinn de büyük ihtimalle Nico'ya anlatmıştır.

Ancak ikinci mazeretimin son derece mantıklıydı. Angelica'nın durumu hakkında onu aramamın uygun olacağını düşündüm. Muhtemelen bu konuda neden daha önce aramadığımı merak ediyordu. Aramakta daha fazla gecikmenin benim açımdan profesyonelce olmayacağını düşündüm.

Evet. İşte bu. Profesyonellik dışı.

Nico'yu ilk aradığımda Angelica'nın saat 14:00'teki klinik ziyaretinden hemen sonraydı. Hastanede vardiyam vardı, bu yüzden Rose ve Angelica infüzyon için klinik araştırma birimine gittiler. Onları görmek Nico'yu özlememe neden oldu ve kendimi vazgeçiremeden bir hevesle onu aradım.

Dört kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Mesaj bırakmadım.

Nico'yu bir sonraki arayışım yemek molası sırasında oldu. Hastalarımın biri iPhone'undan The Killers'ın "Mr. Brightside" şarkısını dinliyordu. Agresif melodi gencin kulaklığından yayılıyordu. Şarkı bana Nico'yu ve karışık kaset CD'sini hatırlattı.

Telefonun iki kez çalmasına izin verdim, sonra telesekretere düşmeden kapattım. Onu üçüncü kez aradığımda, gece yarısı hastaneden yeni çıkıyordum,

eve dönüyordum. Büyük siyah bir SUV'un arka koltuğunda oturuyordum, Quinn'in beni işe götürüp getiren arabalarından biriydi.

Bitirme düğmesine basmadan önce telefon sadece bir kez çaldı.

Ekrana baktım ve kendime güldüm. Bu adam söz konusu olduğunda tam bir korkaktım. Bundan nefret ediyordum. Kendimi bu kadar kararsız hissetmekten nefret ediyordum. Onu ve aptal komik şakalarını düşünmeden edememekten nefret ediyordum. Gündüzleri ve geceleri rüyalarımı işgal etmesinden nefret ediyordum.

Berbat bir haldeydim.

Telefon titreyerek zıplamama ve düşürmeme neden oldu. Arabanın zemininde el yordamıyla telefonu aradım ve ekrana baktım. Arayan Nico'ydu. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Gah!

Başparmağımı ekranda kaydırdım ve ahizeyi kulağıma götürdüm, bunu yaparken yüzümü buruşturdum çünkü korkağın tekiydim ve açıkçası onun sesini duymaktan çok korkuyordum.

"Alo?"

"Elizabeth?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Nico?" "Evet...."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Lanet olsun ona ve o lanet olası seksi sesine!

"Um...Selam."

"Merhaba."

Sessizlik.

Önce Nico konuştu. "Sen iyi misin? Quinn'in adamlarından biri bana o kadına ne olduğunu anlattı-"

"Hayır. Ben iyiyim. Muhtemelen o bile değildi, gerçekten endişelenecek bir şey yok."

"Tamam. Güzel. Ee... ne var ne yok?" Sesi sanki onu her gün arıyormuşum gibi samimi ve rahattı.

"Beni aramışsın."

"Evet, ama önce sen beni aradın; aslında üç kez. Emin misin? Tamam mı?"

"Oh evet. Her şey yolunda. Ben de tam seni kontrol edecektim. Angelica hakkında."

"O iyi mi? Bu öğleden sonra annemle konuştum ve Angelica'nın biraz daha iyi görüldüğünü söyledi."

"Evet. Evet, bu doğru." Boştaki elimi önlüğümün dizine sildim; telefonu tutan elim gibi o da terden ıslanmıştı.

"Güzel. Bu çok iyi."

Arka planda sesler duydum, boğuk gürültüler ve sonra biri bağırdı.

"Sesin meşgul geliyor. Gitmene izin vermeliyim."

"Hayır. Meşgul değilim. Gitmeme gerek yok."

"Oh. Tamam." Diğer elimdeki teri silebilmek için telefonu çevirdim. "New York'ta işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Çılgınca. Yoğun. Günde iki program çekiyorum."

"Vay canına. Çok fazla gibi görünüyor." Koltuğuma yerleştim, sohbet onun programı gibi iyi huylu bir konuya odaklanınca biraz rahatladım.

"Evet, bu haftadan sonra biraz izin almak ve gelecek hafta Chicago'da birkaç gün geçirmek istiyorum."

Midem ters takla attı. Bu haberin etkisinden kurtulmam biraz zaman aldı. "Önümüzdeki hafta boyunca burada mı olacaksın?"

"Salı gününden itibaren."

Midem öne doğru bir takla attı. Yüzümde aptalca bir sırıtma vardı. "Eminim Angelica bundan çok hoşlanacaktır. Seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum. Ama birlikte vakit geçirmek istediğim tek kişi Angelica değil."

Sırıtışım genişledi. Son cümlesiyle nereye varmak istediğini biliyordum ama ona biraz işkence etmek istiyordum. "Annen de seni özlüyor."

Kıkırdadı. Bu bir erkek kıkırdamasıydı ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Eminim özlüyordur. Ama senden bahsettiğimi biliyorsun."

Midem ters döndü. "Ben mi?"

"Evet. Sen. Belki döndüğümde dışarı çıkarız, sinemaya gideriz, bir gösteri izleriz, arkadaşça şeyler işte."

Güldüm. "Nico, fotoğrafçılar peşime düşmeden binamdan bile çıkamıyorum. İkimiz birlikte dışarı çıkarsak isyan çıkabilir. Sinemaya nasıl gideceğiz?"

"Kılık değiştirerek. Peruk takarız ve yaşlı evli bir çift gibi giyiniriz. Tabii ki, bu hileye ayak uydurmak için benim de bir şeyler hissetmem gerekecek."

"Ha! Evet. Çünkü yaşlı ve evli bir çifti, içlerinden biri bir şeyler hissetmeden toplum içinde hiç görmedim."

"Hissetmek, öpüşmek, sevişmek, halka açık yerlerde vahşi seks -Yaşlı evli çiftler gerçekten bir PDA tehdidi, ama eğer sen de istersen kılık değiştirmeye hazırım."

Kahkahalarım arabayı doldururken başım koltuk başlığına düştü. "Sen çok komik bir adamsın, Nico."

"Eh, bu benim işim. Lafı açılmışken, bir saniye." Elini telefonun üzerine koymuş olmalıydı çünkü kısa bir süre sessizlik oldu. Telefona geri döndüğünde, arka plandaki gürültü gitmişti. "İşler nasıl gidiyor? Neler yapıyorsun?"

"Bah. Bu çok sıkıcı. Bunu duymak istemezsin." İki silahlı saldırı ve bir araba kazası gibi günlük istatistiklerimle sohbetin neşesini kaçırmak istemedim.

"İstiyorum; yoksa sormazdım. İşler nasıl? Bugün acil serviste ilginç bir şey oldu mu?"

Koltuğumda kaydım, bacak bacak üstüne attım. Nico'nun üzerine gitmeyi düşündüm. Doğrusu, biriyle günüm hakkında konuşmaya alışık değildim, artık değil. Janie Quinn'le tanışıp ortadan kaybolmadan önce onunla iş hikâyelerimizi paylaştık.

"Senin günün nasıldı?"

"Hayır, önce sana sordum. Her şeyi duymak istiyorum. En başından başla."

"Neye başlangıç denir?" "Uyanmak."

"Tamam."

"Hiçbir şeyi atlama."

Ve yapmadım. Hiçbir şeyi atlamadım. Ona acil serviste entübe etmeye çalışırken ölen genç çocuktan ve bunun beni ne kadar kızdırıp üzdüğünden bahsettim. Benim günümünden, onun gününden, Angelica'nın klinik ziyaretlerinden, farklı tekila markaları hakkındaki hislerinden, Japon balığı krakerlerine ve *Star Trek Voyager*'a olan sağlıksız ama kalıcı takıntımdan, onun İtalya'ya seyahat planlarından, benim Cuma günü derin tabakta pizza yeme planlarımdan, mükemmel pizza malzemelerinden bahsettik.

Günün yükünü boşaltmak ve ardından bizden başka hiç kimse için kesinlikle önemli olmayan konuları tartışmak tarif edilemez derecede iyi hissettirdi. Kıyafetlerimi değiştirip dişlerimi fırçalarken onunla telefonda konuşmaya devam ettim. Yatağıma uzandım ve genç yaşta yabancı dil öğrenmenin yararlarını tartıştık - ikimiz de bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikirdik.

Saat 02:00'de hala konuşuyorduk ki diğer uçtan esnediğini duydum. Bu bir esnemeydi ve onun iri bedeninin benimkinin yanında rahat ve uykulu bir şekilde uzandığını düşünerek istemsizce ürperdim.

"Nico. Uyumamız gerekiyor. Burada saat iki, yani orada üç."

"Sadece biraz daha."

Gözlerimi kapattım ve onu yanımda, kulağıma konuşurken hayal ettim. "Angelica'nın infüzyonu için beş kırk beşte kalkmam gerekiyor."

İnledi. "Tamam. Biraz uyu. Beni bir daha ne zaman arayacaksın? Yarın mı?"

"Yarın çift vardiyam var." "Molalarınız yok mu?"

"Evet. Akşam altıda yemek molam var."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Harika. Beni ara o zaman. Birlikte yemek yeriz."

"Tamam." Onun gülümsemesine ben de utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gülünç ve kız gibiydim ama elimde değildi. Uykulu, oyuncak ayı sesi içimi ısıtmıştı.

"Oh, ve Elizabeth?"

"Evet?"

"Sen ne giyiyorsun?"

"Pijamalarımı. Neden?"

"Neye benziyorlar?"

O pis bir kuştı. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Aslında..." Gerindim. "...Çıplağım."

Bu ifade sessizlikle karşılandı. Gözlerimi açtım ve tavana baktım. "Nico? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Sesi gergin geliyordu.

Hafifçe güldüm. "Sen iyi misin?"

"Evet. Harikayım. Sadece birbirimize uyan kıyafetler giydiğimiz gerçeğini düşünüyordum."

Aklıma çıplak Nico'nun görüntüsü geldi, iri, sert ve pürüzsüz, yumuşak pamuklu çarşafların arasında. Gülmeyi bıraktım. Yutkundum.

"Tatlı rüyalar, Elizabeth." "İyi uykular, Nico." Boğuldum.

Telefonu kapattım, artık yorgun değildim.

Gözümü bile kırpmadım.

Sonraki birkaç gün boyunca uykum ve örgüm zarar gördü çünkü çalışmadığım zamanlarda Nico ile telefonda konuşuyordum. Molalarım da ya konuşuyor ya da mesajlaşıyorduk. Tartışmalarımız beni iyi bir ruh haline soktu ve Meg'in beni önemsiz bir kavganın içine çekme girişimlerini bile başarıyla görmezden geldim.

Yetişkin hayatımda ilk kez bir erkekle yaptığım telefon görüşmeleri arasındaki saatleri sayıyordum.

Kimdim ben? Kimdi bu aptal, hoppa kız?

Bunun üzerinde durmadım.

Cuma gecesini geç saatlerde, günün erken saatlerinde tedavi ettiğim bir aile içi şiddet vakası hakkında Nico'ya yüklendikten sonra, konuyu babamın yaklaşan düğününe getirdim. Çok zarif bir konuşma geçiydi.

Hastayla ilgili hikayeye yanıt olarak "Tanrım, bu berbat" dedi. Ben de "Demek babam evleniyor." dedim.

"Oh." dedi. Durakladı; sonra, "Bekle, ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Bunun ne anlama geldiğini anlayan biriyle konuşmak iyi hissettirdi.

"Buna inanamıyorum. Kime?"

"Fırıncıya, Jeannette'e."

"Ah evet. Annemin çocuk olarak bahsettiği kadın.

Aferin ona... değil mi?"

"Evet...doğru."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum."

Omuzlarımı silktim, sonra beni göremediğini fark ettim. "Hoş biri."

"Bundan memnun musun?"

"Evet..."

"Bu konuda pek emin görünmüyorsun."

"Bu konu hakkında konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet. Lütfen. Konuştuğun sürece ne istersen konuşabilirsin."

"Mesele şu: Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum çünkü büyürken babam... bu sadece...." Ölçülü bir nefes aldım. "Annem ve kendisi hakkında söylediği her şey yalanmış gibi geliyor artık."

"Neden? Başka birini bulduğu için mi? Ne kadar oldu, on beş yıl mı?"

"Ama birini gerçekten seviyorsan bunun bir önemi olmamalı. Ne kadar zaman geçtiği önemli olmamalı."

"Hayatına devam etmesine izin verildiğini biliyorsun. Eğer iyi insanlarsa, onun adına mutlu olmalısın."

"O iyi bir insan ve hayatına devam etmesiyle ilgili bir sorunum yok. Sadece, büyürken bana annemle nasıl tanıştığını, onun kendisi için doğru kişi olduğunu ilk görüşte nasıl anladığını ve asla başka biri olmayacağını anlatırdı. Çocukluk aşklarıydı ve şimdi sanki 'Tamam, o zaman öyleydi, şimdi başkasıyla evlenme zamanı' diyor gibi geliyor. Yani, onu gerçekten *seviyor* mu? Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Nico'nun derin bir nefes aldığını duydum; sesindeki tereddütü hissedebiliyordum. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?"

"Masal zamanı geldi mi?" Tersledim.

"Ukala. Seni masal anlatmadan yatağa göndermeliyim."

"Hayır, hayır. Lütfen anlat. Ve beni, çenemi katlanmış parmaklarımın arkasına dayamış, dikkatle dinlerken, sen bana bir hikaye anlatırken sana hayranlıkla bakarken hayal edebilirsin."

"Seni bu şekilde hayal edeceğim. Aslında telefonda konuştuğumuzda seni genellikle böyle hayal ediyorum. Ayrıca, genellikle çıplaksın."

"Kapa çeneni ve hikayeyi anlat artık."

"Tamam...." Karışık mesajıma kısa bir süre kıkırdadı, boğazını temizledi ve başladı. "Bir zamanlar, çok küçükken bir kıza aşık olan bir çocuk varmış."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve midem bulandı. "Nico...."

"Sadece dinle. Bu çok aydınlatıcı olabilir. Adam bir kıza aşık olmuş ve onunla nasıl konuşacağını bilememiş çünkü kız ondan her konuda daha iyiymiş; akıllı, komik ve güzelmiş...."

"Nico!"

"Bırak da bitireyim!"

"Tamam, iyi ama eğer kızın adını Elizabart ve oğlanın adını Nici koyarsan telefonu kapatırım."

"Ona erkek A, kıza da kız A diyeceğim."

"Bekle, birden fazla kız mı var?" "Evet."

Birden fazla kız var."

"Bu hikayeyi duymak istediğimden pek emin değilim." "Lütfen sadece dinler misin?"

Birden fazla kız olduğu düşüncesiyle kaşlarımı çattım ama cevap verirken hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalıştım. "Peki," diye kestirip attım.

"Güzel. Tamam, erkek A, kız A, erkek A, kız A'ya aşık ama onunla nasıl konuşacağını bilmiyor, bu yüzden onunla dalga geçiyor."

"Anladım."

"Zaman geçiyor. Kız B çocuğuna aşık oluyor. Bu yüzden A çocuğu A kızına çok kızıyor."

"A çocuğu neden B çocuğuna kızmadı?" Bu beni rahatsız eden bir soruydu. Birkaç hafta önce Iowa'daki odamda ortaya çıktığından beri, onun kötü davranışlarının yükünü neden benim omuzlamak zorunda kaldığımı merak ediyordum. Garrett neden muaf tutulmuştu?

"Şey, çünkü A oğlanı B oğlanından gerçekten hoşlanıyordu. B oğlanından hoşlanmamak zordu çünkü o iyi bir insandı, aynı zamanda komikti ve gerçekten iyiydi. İyi bir çocuktı, anlıyor musun? Çok iyi anlaşıyorlardı. Her neyse, A oğlanı B oğlanına kızgın değildi. A oğlanı A kızına kızgındı çünkü A kızı B oğlanını A oğlanına tercih etmişti."

"Her şeyden önce, A kızı B çocuğunu A çocuğuna tercih etmedi. Daha önce ailenizin restoranının tuvaletinde de belirttiğim gibi, A kızı A çocuğunun bir harf olduğunu bile bilmiyordu."

Nico içini çekti. "*Hikayeyi bitirebilir miyim?*"

"İkincisi, bu çok kafa karıştırıcı ve kulağa matematik problemi gibi geliyor. Lütfen bana A'nın Boston'dan saatte 60 mil hızla giden bir trenle ayrıldığını söyle."

"Çok komik. Doğuştan komedyensin, bunu biliyor muydun? Günlük işini bırakıp stand-up yapmayı denemelisin."

"Hayır, senin yaptığını asla yapamam. İnsanların karşısına öyle çıkamam."

"Sen neden bahsediyorsun? Tüm lise buluşmamızın önünde ayağa kalktın ve-bekle, dikkatimi hikayeden uzaklaştırmaya çalışmayı bırak. Nerede kalmıştım? Evet, erkek A, kız A'ya çok kötü davrandı ve kız A'yı mutsuz etmek için elinden geleni yaptı ve işe de yaradı. Ama bu A çocuğunu mutlu etmedi; tek yaptığı onu da mutsuz etmek oldu. Bu yüzden hayal kırıklığının acısını, bir kısmını, S'den Z'ye kadar olan kızlarla yatıp kalkarak çıkardı."

"Vay be. Bu çok fazla kız demek."

"Ve sonra... Şey, bazı şeyler oldu ve hikayemizde birkaç yıl ileri atladık. Erkek A, kız A ile irtibatını kaybetti ve bir süre kızın

asla başka birini bulamayacağını ve sadece S'den Z'ye kadar olan kızlarla birlikte olacağını düşünüyordu ve onların sadece A kızı için birer yer tutucu olduğunu biliyordu. Ona B kızı diyeceğiz."

Durakladı ve ben çarşafımı tuttuğumu, ellerimin terlediğini ve konuşmadığımı fark ettim çünkü boğazım bilinmeyen ama korkunç derecede nahoş bir hisle gerilmişti. Ona konuşmayı kesmesini, hikayeyi daha fazla dinlemek istemediğimi söylemek istedim ama felç olmuştum ve büyülenmiştim.

Ayrıca Nico'nun son on bir yıl içinde başka insanlarla çıktığı gerçeğini sindirmek için de biraz zamana ihtiyacım vardı.

Tabii ki son on bir yılda başkalarıyla çıkmıştır. On bir yıl oldu, meyveli kek!

"Erkek A, kız B ile tanıştı ve ona aşık oldu."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sesim her zamankinden bir iki perde daha yüksek ve şikâyet doluydu. "Eğer bana hâlâ aşıksan bu nasıl mümkün olabilir?"

"Elizabeth, aynı anda birden fazla kişiyi sevmek mümkündür. Bu mümkün bir şey."

Bağırmak istemiyordum ama bağıırıyordum. "Belki de erkek A, kız A'ya gerçekten aşık değildi, belki de aşkın ne olduğunu bilmiyor ya da belki de erkek A'nın kız A'ya karşı hisleri sığıdı ve bu gerçekten aşk değildi."

"Hayır, Elizabeth. Aşk tanımlanabilir tek bir şey değildir, herkes için aynı şekilde işlemez. Son on bir yılda babamın akciğer kanserinden ölümünü ve yeğenimin anne babası korkunç bir kazada öldüğünde yetim kalışını izledim. Belki de A çocuğu mutluluğu nerede ve ne zaman bulabileceğinin farkına vardı ve aşık olmanın hayatta bir kez yaşanacak bir olay olmadığını anladı, çünkü eğer öyleyse on yedi yaşında mutsuz olmaya mahkumdu. Belki de A çocuğu mutsuz olmaktan yorulmuştur." Sesi üzgün gelmiyordu. Sesi savunmacı bile değildi. Ama sesi biraz öfkeli geliyordu.

Az önce itiraf ettiği şey üzerine düşündüm. Nico'nun babası öldüğünde aileye bir başsağlığı kartı göndermiştim. Tıpkı Nico gibi hayattan daha büyük bir figürdü. O da Nico gibi komik ve yüce gönüllüydü.

Elbette hayatına devam edecekti ya da etmeye çalışacaktı. Normal insanlar böyle yapar. Ayrıldıktan sonra onu aylarca sistematik olarak reddettim. Elbette kapının yüzümüze kapandığına inanıyordu, ben de kapıyı suratına çarpıp kapatmıştım.

Nico'nun hayatını sevilmeden geçireceği düşüncesi bana fiziksel bir acı veriyordu. Bu konudaki önyargılı ve çelişkili duygularıma rağmen, neredeyse kendimi B kızını desteklerken buluyordum.

"Hikayeye geri dönelim. Erkek A, kız B'ye aşık oldu ve uzun bir süre çok mutlu oldular."

"Ne kadar süre?"

"Aslında üç yıl."

Üç yıl.... "Ne oldu?"

İçini çekti. Nedense gözlerinin kapalı olduğunu biliyordum. "O ünlü olmadan önce de yanındaydı. HBO'da özel bir programı olmadan önce, tüm deneme ve yanılmalarında ona destek oldu. Kariyerinde işler kızıışmaya başladığında, küçükten büyüğe geçtiğinde, ilgiyle başa çıkamadı. Fotoğrafının çekilmesinden ve mahremiyetinin olmamasından hoşlanmıyordu. Ondan bundan vazgeçmesini istedi."

Devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, cevabını zaten bildiğim bir soruyla onu yönlendirdim. "Peki yaptı mı?"

"Hayır. Bırakmadı."

Sonra cevabını bilmek isteyip istemediğimi bilmediğim bir soru sordum. "Peki pişman oldu mu? Onun yerine şöhreti seçtiği için?"

"Şöhreti ona tercih etmedi. Kariyerini ve hayallerini ona tercih etti. Ama evet, pişman oldu."

Midemin bulandığını hissettim ve fokur fokur kaynadığımı fark ettim. Üzgündüm. Bu meçhul B kızına, ona ultimatolar verdiği ve bu kadar harika olduğu ortadayken onu terk ettiği için kızgındım.

Ne beceriksiz bir budala! İçten içe öfkelen dim. İşte bu noktada gerçekten zihinsel olarak rahatsız olduğumu fark ettim.

Ne olursa olsun, kendimi bir sonraki bariz soruyu sormaya zorladım. "Peki neden vazgeçip gidip onu almıyorsun?"

"Çünkü artık evli ve Long Island'da üç çocuğu ve mühendis kocasıyla birlikte yaşıyor... ve ayrılmalarının başka nedenleri de vardı. Şöhret gerçekten bardağı taşıran son damla oldu. Artık seçiminden pişman değil, ama bundan ders aldı."

"Sence ünlü olmasaydın hâlâ onunla birlikte olur muydun?" Yorganımın üzerindeki bir ipliği karıştırdım ve cevabına hazırlandım.

"Hayır, sonuçta o benim istediğimden farklı bir şey istiyordu. Ama bu onu daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. Sadece uzun vadede uyumlu olmadığımız anlamına geliyor."

"O zaman neden onun yerine kariyerini seçtiğin için pişmanlık duyuyorsun? Nasıl olsa bitecekti, o zaman şimdi bir önemi yok."

"Çünkü hiçbir anlamı yok - tüm o şöhret, para, takdir, övgüler - aile olmadan ve bunları paylaşacak biri olmadan benim için hiçbir anlamı yok. Bu gerçek bir başarı değil."

"Ama eğer...." Gözlerimi kapattım ve yanağımı serin pamuklu battaniyeye yasladım. "Ama senin için birden fazla doğru insan olduğuna inanıyorsan, neden C kızına geçmiyorsun?"

"Hadi ama Elizabeth. C kızını bulmak, olduğum kişi olmak, yaptığım şey...." İç çekti. "Sanırım bu mümkün." Neredeyse telefonu fırlatacaktım ama sonra devam etti. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?" Nefesimi tuttum.

"Çünkü B kızıyla A erkeğinin asla yürümeyecek olmasının nedenlerinden biri de benim hâlâ A kızına aşık olmam."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve güçlü bir sıcaklığın uzuvlarıma yayıldığını hissettim. Ama sonra ani bir düşünce bu hoş duyguyu durdurdu. "Hâlâ B kızına aşık mı?"

"Hayır."

"Ama A kızıyla birlikte? Onu hâlâ seviyor mu? Bu garip görünüyor."

"Hiç sanmıyorum. Hayatın boyunca sevdiğin birini bırakmanın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

"Ama bıraktım. Garrett'ın gitmesine izin verdim."

"Bıraktın mı?"

Bıraktım mı?

Gerçekten bıraktım mı?

Bir acı ya da sızı bekledim. Yine, eskiden bir şeylerin olduğu yerde sadece bir uyuşukluk hissettim. Dürüstçe cevap verdim. "Evet. Sevdim. Onu her zaman seveceğim ama eskiden olduğu gibi, yıllarca yaptığım gibi onun için bir meşale taşımıyorum. Artık onu saat başı, hatta her gün düşünmüyorum. Ona özlem duymuyorum." *Benim sana duyduğum gibi.*

GAH!

Söylemediğim sözleri fark etmemesini umuyordum, çünkü bunları bırakın ona, kendime bile itiraf etmeye hazır değildim. Olasılık bakterilerini kültürlemek için petri kabımda daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu. Ya da *Star Trek* Borg terimleriyle, olgunlaşma odasında bir döngüye ihtiyacım vardı.

Bir an sessiz kaldık. Ona bana inanıp inanmadığını soracaktım ki Nico hikâyesine devam ederek beni şaşırttı. "A oğlanı ve kızına dönecek olursak

A. Size hikayenin sonunu anlatmadım."

"Bir sonu var mı?"

"Teknik olarak bir son değil, sadece son bir açıklama. Erkek A, kız A'nın ona göre olduğundan emin olsa da, kızın ona göre olduğundan emin değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü eğer ona aşık olsaydı, kız bu konuda çoktan bir şeyler yapmış olmaz mıydı?"

"Belki de zamana ihtiyacı vardır." *Konuşmayı kes. Konuşmayı hemen kes.*

"Belki...." Sesi pek emin gelmiyordu ve kendimi sınırda mahcup ve tamamen kafası karışmış hissediyordum. Daha fazla konuşmamın onu yönlendirmeme neden olabileceğinden endişeleniyordum. Onu yanlış bir yere yönlendirmek istemiyordum, özellikle de umuda.

Aniden doğruldum. "Pekâlâ. Hikâyeni anlattığın için teşekkürler, tahminimce buradan çıkarılacak mesaj, hikâyeye kılığına girmiş matematik problemleri anlatmayı sevdiğin."

"Hayır, asıl mesaj babanın bir A ve bir B kızına sahip olabileceği. Hatta C, D, E ve F kızlarına da sahip olabilir. Ve senin de öyle."

"Kadınlardan oluşan bir alfabem olsaydı eminim hoşuna giderdi."

"Yalan söylemeyeceğim; soğuk bir gecede ısınabileceğim bir şey. Ama senin için bir alfabe dolusu insan olduğunu kastettiğimi biliyorsun - ve kullanabileceğin insanlar değil, dışarıda bir yerde seninle bir hayatı paylaşmak isteyen insanlar. Belki Garrett'la yaşadığınız gibi değil, ama yeni bir şey; harika bir şey. Alfabenden vazgeçme." Uzun sohbetimiz sırasında giderek cılızlaşan ve uykulu bir hal alan sesindeki alaycılığı duyabiliyordum.

"Alfabemden vazgeçme." Gülümsedim. "Bunu aklımda tutacağım."

"Hayat alfabe çorbasıdır, Elizabeth. O çorbayı iç."

Cumartesi günü TEKRAR KONUŞTUK-aslında üç kez. Birbirimizle tekrar telefonda konuşmadan önce tartışmamız hakkında düşünmek için fazla zamanım olmadı. Telefon görüşmeleri aynı zamanda yüzüme neredeyse kalıcı, gülünç, şapşal bir sırıtma yerleştirmek gibi çıldırtıcı bir etkiye sahipti. Meg'i görmedim bile. O

Çalışıyor olabilirdi, hatta bir noktada benimle konuşmuş bile olabilirdi, ama iyi ruh halim aşılamazdı.

Sürekli karışık kasetten bahsetmek istiyordum ama her seferinde onun söylediği bir şeyle konuyu saptırıyordum. Sanki konuşmak için yeterli zamanımız yokmuş gibi hissediyordum. Bu nedenle, Nico Pazar öğle yemeği sohbetimiz sırasında konuyu açtığında biraz gafil avlanmışım.

"Karışık kasetten hiç bahsetmedin." "Ah!" diye sıçradım, sonra yerimde kıpırdandım, "Evet... kaset." "Henüz dinlemedin mi?"

"Evet. Dinledim..." "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Hem nefes almak hem de oyalanmak için durakladım. Eğer hanımlar haklıysa, ki öyle olduklarından yüzde yüz on emindim, o zaman kaset hakkında ne söylemem gerekiyordu? Hangi doğru cevabı verebilirdim?

Dürüst ve iyi niyetli olmaya karar verdim. "Bence gerçekten iyi müziklerle dolu."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bunu itiraf etmiş olman senin için büyük bir adım." dedi.

Bir nefes verdim. "İyi müzikten hoşlanmadığımı hiç söylemedim; sadece erkek gruplarının müziğini tercih ettiğimi söyledim."

"En çok hangi şarkıyı sevdin-bekle, aslında hangi şarkıları sevmedin?"

"Um..."

"Sevmediğin şarkılar var mıydı?"

"*Sevmediğimden* çok... bunun hakkında konuşmak zor."

"Evet, öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Sanırım dinlemesi en zor olan şarkı, gerçekten iyi bir şarkı olduğunun farkında olmama rağmen, Death Cab for Cutie'nin birinin ölümünü anlattığı şarkıydı."

"Ah, evet. Söyleyeceğin şarkının bu olabileceğini düşünmüştüm. Başka bir şarkıdan bahsedeceğini umuyordum ama evet, o gerçekten iyi bir şarkıdır."

"Öyledir."

"Aslında bana yardımcı oldu. Çıktığında bazı sorunlarımın üstesinden gelmeme yardımcı oldu."

"Sorunlarını çözmek için müziği mi kullanıyorsun?"

"Sen değil misin? Herkes hissetmiyor mu? Müzik, hissetmeye hazır olmadığımız ya da belki de kör olduğumuz şeyleri hissetmemize yardımcı olur."

Son ifadesinin imalarından kaçınmaya karar verdim ve kendim ve müzik hakkındaki basit gerçeği tercih ettim. "Hayır. Müziği bunun için kullanmıyorum."

"Doğru. Belli ki öyle. Çünkü kimse erkek gruplarını ilk hissini yaşamak ya da sabah odunuyla başa çıkmak dışında sorunlarını çözmek için kullanmaz."

"Nico!"

"Çünkü erkek grupları hangi sorunları çözmenize yardımcı olabilir? Sütyenin nasıl çıkarılacağına dair sorular mı? Hey, erken boşalma sorunu olan çocuk partiye ne zaman geldi? Sana bir ipucu vereyim: Çok erken geldi."

Bir kahkaha attım ve devam ederken gülümsediğini biliyordum. "Sorunlardan kaçınmak için erkek gruplarını dinliyorsun."

Elbette haklıydı. Beni bu kadar iyi tanıması beni rahatsız etse de hiç şaşırtmamıştı. Sorgulamasına cevap olarak söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden sessiz yaklaşıma karar verdim.

Onu daha iyi tanımam gerekirdi.

"Elizabeth?"

"Evet."

"Haklı olduğum için mi susuyorsun?"

Biraz kıpırdandım. "Evet."

"Bu konuşma sırasında gerçekten 'Nico, sen haklısın' deme ihtimalin var mı?"

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Haklı olsam bile mi?"

"Ben her zaman haklıyım. Etrafta dolaşıp insanlara bana bunu söylemelerini emrettiğimi göremezsin."

"Neredeyse her zaman haklısın."

Alaycı cevabı beni gülümsetti ve biraz eritti. "Peki. Söylediklerinin doğru olduğunu kabul ediyorum."

"Yani 'Evet, Nico' demekte ve 'Bu doğru, Nico' demekte iyisin ama 'Nico Manganiello, haklısın' demekten fiziksel olarak acızsın - bu doğru mu?"

"Doğru." Tanrı yardımcım olsun, kıkırdıyordum. "Öncelikle, soyadını hiçbir zaman telaffuz edemediğimi biliyorsun."

"Sen söylemeye çalışırken diline dokunmama izin verseydin, eminim bu sorunu çözebilirdik."

Vücudum söylediklerini görmezden gelmekte zorlansa da o konuşmamış gibi davranmaya karar verdim. "İkincisi, belki 'doğru' ile kafiyeli bir kelime söyleyebilirim, 'Nico, sen ışıksın ya da yanıksın ya da görüşün ya da ısırıksın' gibi."

"Nico, sen ısırık mısın? Bu hiç mantıklı değil. 'Nico sen parlaksın' nasıl olur?"

"Bunu da söyleyebileceğimi sanmıyorum" derken gülüyordum.

"Neden?" diye sorarken gülüyordu.

"Çünkü bu bir iltifat."

"Yani şimdi bana iltifat etmekten aciz misin?"

"Ben sana iltifat ettim! Bir keresinde sana komik olduğunu söylemiştim."

"Mmm-hmm... neden benimle ilgili güzel şeyler söylemek senin için bu kadar zor?"

Bana mı?"

"Çünkü senin hakkında kötü şeyler söylemeye o kadar alıştım ki...." Doktor salonunda etrafıma bakındım; kimse bana ilgi göstermiyor gibiydi. Yine de her ihtimale karşı sesimi alçalttım. "Buna on altı yıldır senin tarafından kafama kazınan, senin benim Vulkan'ımın Romulan'ı olduğun düşüncesi diyelim."

"Sen ve senin *Star Trek* benzetmelerin."

"Bu yeni, daha nazik, daha yumuşak Nico'ya alışmaya çalışıyorum." "Daha yumuşak mı?"

"Şey, daha yumuşak."

"Aman Tanrım! Bu bir iltifat mıydı? Bana yumuşak mı dedin?"

"Az önce 'Aman Tanrım' mı dedin?" Gülererek homurdandım.

"Bana iltifat etmene çok şaşırdım. Bu günü yazacağım ki hatırlayabileyim. Sevgili Günlük, bugün Elizabeth Finney'den iltifat aldım. Sanırım benden hoşlanmaya başladı. Ne zaman onu hissetmeme izin verecek?"

Yine güldüm. "Çok komik. Bu arada bu hiç de yumuşak değildi. Sana yumuşak dediğim için mutlu ol, kaygan ya da... ya da karizmatik değil."

"Hmm, kurnazlık hiç umurumda değil... bunu tartışmak için daha fazla zaman harcamalıyız, ve benim karizmatik olduğumu mu düşünüyorsun?" Sorusuna eşlik eden yıkıcı küçük gülümsemeyi neredeyse görebiliyordum.

"Oh, lütfen. Karizmatik olduğunu biliyorsun. Senin süper kahraman adın Kaptan Karizmatik olurdu. Süper gücün de aptalca patlayan karizma olurdu. Yani, bir odaya giriyorsun ve insanlar, herkes, gözlerini senden alamıyor."

"Televizyon programımın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, yani beni tanımlarıyla?"

"Hayır. Sorun sensin. Kafana kese kağıdı geçersen bile insanlar sana bakmaya devam eder. Sen ünlü olmadan önce, biz okuldayken de durum aynıydı. Sen her zaman çok görünürdün ve ben her zaman... görünmezdim." Bunu kendim hakkında söylemek istememiştim. Birden ağzımdan çıkıverdi ve açıkçası beni ürküttü. Boğazımda garip bir kalınlık hissederek yutkundum.

"Sen benim için asla görünmez olmadın." Nico'nun sesi ısrarcıydı ve nedense bana kızgın olduğunu hissediyordum.

"Bazen bana senin için görünmez olmayı diletiyorsun." Rahat ayakkabılarımın burunlarına baktım, liseden tatsız bir anının içinde kayboldum; özellikle *de* Nico beni yeni bir sınıf üyesine *Skinny Finney* olarak tanıttığında, *herkesin kopya çektiği zeki çocuk*. O anla ilgili o kadar çok incitici şey vardı ki, sadece bir tanesine karar vermekte zorlandım.

"Şey..." Akıllıca davranarak son yorumumu geçiştirmeye karar verdi. "Sana iltifat edebilirim."

"Lütfen yapma." Burnumu çektim, gözlerimin biraz yaşardığını görünce şaşırdım. İstenmeyen duyguların başlangıcını göz kırparak uzaklaştırdım.

"Neden?"

"Çünkü..." Gözlerimi kapattım. "Çünkü bu seninle konuşmamı zorlaştırıyor."

"Sen bana iltifat etmekten ne kadar acızsın, ben de sana ve ne kadar inanılmaz derecede zeki olduğuna iltifat etmemekten fiziksel olarak acızım."

"Nico."

"Dinle, öylesin. Lisedeyken birlikte ders aldığımızı hatırlıyorum, özellikle de biyoloji dersinde ve sen eğriyi mahvetmiştin."

"Biyolojiyi severdim. Beni topluluk önünde konuşma dersine soksaydınız, F alırdım."

"Sana iltifat etmekten kendimi alamadığım bir diğer konu da -keşke buluşmada dans ederken bu konuyu açmış olsaydım- komik olduğun."

Bu ifade beni şaşırtmıştı. Kendimi hiçbir zaman komik olarak görmemiştim - alaycı, evet; komik, hayır. "Komik miyim?"

"Evet. Çok komiksin."

Boşta kalan parmaklarımı önlüğümün eteklerinde dolaştırdım.

"...gerçekten mi?"

"Evet. Zekisin. Bu kadar esprili olmana bayılıyorum. Seninle konuşmayı seviyorum çünkü mutlaka zeki ve komik bir şeyler söyleyeceksin. Buna bayılıyorum."

Nico'nun, *Yüz*'ün bana komik dediğini düşününce yanaklarıma sıcaklık doldu. Ne de olsa o bu konuda bir uzmandı. Karizmatik olmasının yanı sıra, her zaman söylenecek doğru şeyi biliyor gibiydi. Bu hem sinir bozucu hem de seksiydi.

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum." Sesim kısıktı çünkü sözlerim samimiydi.

Patlayan karizmasını telefonun içinden hissedebiliyordum. "Bu bir iltifat mıydı?"

Gözlerimi devirdim ama gülümsemem genişledi. "Evet. Güzel. Sana iltifat ettim. Nico Mangenigelino'yla ya da soyadını nasıl telaffuz ediyorsan onunla konuşmayı seviyorum. Şimdi mutlu musun?"

Karizma patlaması. "Oraya varıyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

o GECE, Nico ile Fancy Stalker hakkında konuşmaktan kaçındığım gerçeğini düşünüm. Paslı bir araba ya da baş edilemeyen bir kutu kaka gibi tatsız, ağır bir konu gibi geliyordu. Bana ne zaman paparazzilerin ya da takipçinin baskısı karşısında nasıl olduğumu sorsa konuyu değiştiriyordum. Bu konuda konuşmak istemedim.

Ama konuşmalarımız sırasında çok iyi vakit geçiriyorduk. Onları sevmiştim.

Aslında, Pazar gecesi uykuya dalarken onun gününü dinlemeyi sevdiğimi fark ettim - heyecan verici olduğu için değil, onun *yanında* olmayı sevdiğim için. Ona seslenmeyi, destek sunmayı ve sorunlar karşısında akıl yürütmesine yardımcı olmayı seviyordum. Ona kendimden bir parça vermeyi seviyordum.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde onu içime aldığım anlamına geliyordu. Aslında o çoktan *içeri girmişti*. Kale duvarlarımı aşmıştı, inziva kalemde bir erkek mağarası vardı ve parmaklıklı pencereler için perde seçiyorduk. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Ne yapacağıma, döndüğünde ona ne söyleyeceğime karar vermem gerekiyordu. Bunun yerine yatağında yuvarlandım, yorganı kendimle birlikte çektim ve yine kendimi kaçınmaya verdim. Kaçınmamı kendime sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatarak gerekçelendirdim. Herhangi bir karar vermeme gerek yoktu çünkü ortada verilecek bir karar yoktu. Sadece konuşmanın tadını çıkarabilirdim: iki arkadaşın telefonda konuşması.

Ve bu tam bir at gübresiydi.

Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. Birlikte gülmemizi de çok seviyordum; ne kadar hasta ve çarpık olsak da aynı mizah anlayışını paylaşıyorduk. Başkalarının yüzünü buruşturmasına neden olabilecek şakaların ikimizi de uzun, nefes kesici, mide bulandırıcı kahkaha krizlerine sokmasını seviyordum.

Bu nedenle, ilişkimizi mahvedecek herhangi bir değişiklik üzerinde durmak istemiyordum; ve makarnanın fallik nitelikleri hakkında şakalaşırken takipçiden bahsetmek istemiyordum.

Ancak Pazartesi günü Süslü Takipçi'yi tekrar gördüm ve bu kez o olduğundan emindim. Acil servis bekleme odasında oturuyordu ve ben onu taburcu bankosunun arkasından gördüm. Yeterince emindim.

süslü ayakkabılar, süslü güneş gözlükleri -ki içeride olduğu düşünülduğünde bu gerçekten tuhaftı- ve süslü bir trençkot giymişti -ki bu da tuhaftı.

Acil serviste cep telefonunun çektiği tek yer olan doktor odasına koştum ve geçen sefer gelen memur Dedektif Carey Long'un direkt hattını aradım. Ayrıca korumam Dan'e de çağrı attım. Taburcu masasına geri döndüğümde, Süslü Sapık gitmişti. Oturduğu sandalyede başka bir zarf vardı.

Ona dokunmadım ve açmadım. Dedektif Long'un gelmesini bekledim ve bu onuru ona verdim. Resmi görünümlü bir cımbızla zarfı aldı ve plastik bir torbaya koyduktan sonra içindekileri en kısa zamanda bana bildireceğine söz verdi.

Ayrılmadan önce Dan'e koridorlarda dolaşmak yerine bütün gün beni takip etmesini -klinik odalarının dışında durmasını- önerdi. Ayrıca Dan'e Quinn'in güvenlik ekibinin hastane güvenlik ekibini konu hakkında uyarmasını ve personelin ve hizmet sağlayıcıların gözlerini dört açabilmeleri için Süslü Takipçi'nin bir resmini dağıtmasını tavsiye etti. Dan, Dedektif Long'a bu önlemi zaten aldıklarını ancak fotoğrafını tekrar dağıtacaklarını bildirdi.

Ayrılmadan önce bana Nico'ya olaydan bahsetmemi hatırlattı.

Nico'yu bu son olaydan bizzat haberdar etmeye karar verdim. Salı günü evde olacaktı, sadece bir gün daha ve onu bir kenara çekip durumu yüz yüze anlatabilecektim. New York'tayken, yapmaya eğilimli olduğu gibi, bu konuda düğümlenmesini istemiyordum.

Pazartesi mesaim saat 16:00'da sona erdi. Nico'ya telefonla ulaşmaya çalışıp başaramayınca, Rose'un daha önce Angelica ve onunla birlikte akşam yemeği ve sinemaya gitme teklifini kabul etmeye karar verdim. Bu bana Angelica'ya yeni süveterini verme fırsatı verdi ve Rose, bir deli kadar çılgın olmasına rağmen yine de harika bir aşçıydı. Bazı ipuçları almayı umuyordum. Babam hiç yemek yapmadığı için ben de hiç öğrenmemiştim.

Ama öğrenmek istiyordum. Örgü grubumdan Marie bana Belçika waffle'ı ve birkaç basit yemek yapmayı öğretmişti. Ek eğitim ve pratik her zaman işime yarayabilirdi. Rose hayal kırıklığına uğratmadı.

Sıfırdan ravioli yapıyordu. Angelica dirseğimin dibinde oturuyordu ve görünüşe göre son derece rahattı. Bu dikkat çekiciydi çünkü tipik bir çocuk mıknatısı değildim. Aslında çocuklar endişeli olduğumu hisseder ve genellikle -en az bir metrelik bir yarıçaptan- bana doğru onaylamayan ve/veya şüpheli bakışlar fırlatırlardı.

Ama Angelica'yla, çocuk şakaları envanterimi paylaştığımdan ve birkaç hafta önce ona midilli çantasını verdiğimden beri kolay bir uyum geliştirmiştik. Onu sevmek kolaydı. Aslında, biraz isteksizce de olsa, sevmesi de kolaydı. Ona ördüğüm kazağa bayıldığı gerçeği de durumu etkilememişti.

"Bu da ne?" Küçük cimcime sesiyle benim kötü yapılmış kare makarnamı işaret etti.

"Bu ravioli."

"Hayır, değil." Başını salladı, bir dilim ananasa uzandı ve ağzına attı.

"Peki, sence neye benziyor?"

"Pinky Pie'in timsahına benziyor." Ağzı ananasla doluydu ve çenesinden aşağı biraz meyve suyu damlıyordu. İğrenç olmak yerine -ki olması gereken de buydu- zahmetsizce sevimli olmayı başarmıştı.

Rose iki çeşit ravioli yapıyordu. Birincisi ricotta peyniri ve diğer çok gizli malzemelerle doldurulmuş geleneksel buğdaylı ve yumurtalı makarnaydı. İkincisi ise pirinç peyniri ve sebzelerle doldurulmuş buğdaysız, yumurtasız ve sütsüz bir hamurdu. Angelica'nın hastalığı, her öğünün ikame ve eksikliklerle dolu olduğu anlamına geliyordu.

Ama ananas her zaman menüdeydi.

Ona göz kırptım. Gözlerim tekrar makarnaya kaydı. Gerçekten de timsah şekline benziyordu. "My Little Pony'deki Pinky Pie'ı mı kastediyorsun?"

Başını salladı, sonra da sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elini gömleğime sildi. Bu benim ona tekrar göz kırpmama neden oldu. "Az önce elini gömleğime mi sildin?"

Angelica geniş, yeşil gözlerini benimkilere çevirdi ve sonra güldü. Bu bir çeşit cevaptı. *Evet, az önce elimi gömleğime sildim, ama bundan da öte, evet, elimi gömleğime sildim, ama eminim aldırılmazsın çünkü şimdi aşırı sevimlilikle kıkırdayacağım ve insanların giysilerini el havlusu olarak kullanmanın uygunsuzluğunu unutmanı sağlayacağım.*

İşe yaradı. Sahte bir öfkeyle ağzımı açtım. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Bu, Angelica'nın daha sert gülmesine neden oldu, gözleri köşelerinden kıvrıldı ve bu onu daha da sevimli gösterdi. Ağzından daha fazla ananas salyası aktı.

Rose o ana kadar onaylayıcı bir gülümsemeyeyle aramızdaki alışverişi izledi. Angelica eğilip ağzını Rose'un gömleğine sildiğinde gülümsemesi alaycı bir öfke ifadesine dönüştü -benimkini andırıyordu-.

"Angelica!" Rose'un öfkesinin de benimki kadar sahte olduğunu ben de anlayabiliyordum, Angelica da. "Bu bir hayır, Angelica!"

Küçük kızın kıkırdamaları bizim sahte azarlamalarımızla daha da arttı. Bu insan peçetesi oyunu bir süre daha devam etti ve benim Angelica'nın saçını ağzımın kenarlarını silmek için kullanıyormuş gibi yapmamla sona erdi. Bu noktada Rose onu ellerini ve yüzünü yıkaması için banyoya gönderdi.

İkimiz de dudaklarımızda bir gülümsemeyeyle onun gidişini izledik. Ama o gider gitmez Rose'un gözlerinin bana kaydığını hissettim.

"Biliyor musun, bu senden hoşlandığının bir işareti; senin yanında rahat."

Rose'a hızlıca bir göz attım ve sonra dikkatimi bıraktığım kesilmiş mantıya yönelttim. "Sevindim. Benim yanımda rahat olmasını istiyorum."

"Çalışma için mi? Ziyaretlerden korkmasın diye mi?"

Başımı salladım. "Şey, evet. Ziyaretlerden korkmasını istemiyorum. Ama sanırım asıl sebep bu değil." Makarnaya kaşlarımı çatarak baktım, sonunda tamir edilemeyeceğine karar verdim ve çöpe attım. Yeni bir kare kestim ve doldurma işlemini tekrarlamayı denedim.

"O zaman neden?"

Bir önceki makarna başarısızlığım ve yine bir makarna başarısızlığı olarak şekillenmekte olan şimdiki girişimim nedeniyle biraz dikkatim dağılmış olsa da cevap verdim. "Onu sevmek çok kolay. Cesur, tatlı ve zeki. Ayrıca yasadışı derecede sevimli; o gülüşü metali eritebilir. Ve o.... için çok önemli."

Cümlemin sonunu yuttum, ne söylemek üzere olduğumu biraz geç fark ettim. Çenemi göğsüme bastırdım ve ricotta peynirine odaklanma çabamı iki katına çıkardım.

"Evet. Nico için çok önemli biri. Bu doğru."

Rose'un sözlerinin ardındaki alaycılığı fark ettim ve utancımın sıcaklığına karşı mücadele ettim. Neyse ki Angelica yeniden ortaya çıkmak için o anı seçmişti. Yıkadığını kanıtlamak istercesine ellerini önüne uzattı.

Şaşırtıcı bir şekilde Rose benim sürçmem hakkında başka bir şey söylemedi ve zamanın geri kalanını neşeli bir sohbetle geçirdik. Angelica makarna yapma konusundaki üzücü girişimlerime gülerek harika vakit geçirdi. Kabuklarımın çoğu yırtılmıştı,

ya da çöpe; ne olursa olsun Rose sabırlı ve nazikti ve kırmızı şarabın akmasını sağladı. Angelica'nın kıkırdamalarını sürdürmek için birkaç denememi bilerek bozmuş olabilirim. Harika bir kahkahası vardı.

Yemek sona erdiğinde kendimizi oldukça mutlu ve gevşek hissediyorduk. Saat beş buçuk civarında iki kadehle yetindim, Angelica'nın saat ondaki infüzyonunun yaklaştığının bilincindeydim.

Tedaviden sonra Pazartesi film gecesi için kaldım. Görünüşe göre Rose, gün içinde iyi bir uyku çekmişse Angelica'nın geç saatlere kadar kalmasına izin veriyordu. Ama filmin yarısında -Angelica'nın şu anki favorisi *Kells'in Sırrı*- birinin ön kapının kilidiyle oynarken çıkardığı ses mideme korkudan kramplar girmesine neden oldu. Sertleşip ayağa kalktım, Rose'u susturmak için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve başımı salladım.

Nico ertesi güne kadar dönmeyecekti ve muhafızlar her zaman kendilerini belli ederlerdi.

Hem Angelica hem de Rose için ani ve şiddetli bir koruma duygusu hissettim.

"Quinn'i ara," diye fısıldadım Rose'a. "Ona daireye girmeye çalışan biri olduğunu söyle."

Hastaneye bırakılan zarftan sonra, Süslü Takipçi'nin binaya girmenin bir yolunu bulduğuna emin oldum. Tüm güvenliği nasıl aştığını bilmiyordum ama daireye girmesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Angelica ya da Rose'a zarar verme fırsatı bulmasına imkân yoktu.

Mutfağa koştum ve dökme demirden bir tava aldım. Elimden geldiğince sessizce ön kapıya doğru ilerledim ve birinin kilidi çevirirken çıkardığı tüyler ürpertici sesi duydum. Tavayı sıkıca kavradım ve davetsiz misafiri bayıltmaya hazırlandım.

Kapı açıldığında, dökme demiri kaldırdım ve Nico'nun irkilmiş yüz ifadesiyle karşılaştım; geniş gözler, göğsünde bir el, duyulabilir bir nefes. Koridora doğru bir adım attı.

"Tanrım, Elizabeth!" Hâlâ göğsünü tutarak nefes verdi. "Ödümü kopardın."

Kollarım iki yanına düştü, tava yere düştü ve kollarına atılıp boynuna sıkıca sarıldım. "Sen de beni korkuttun."

Bir an tereddüt etti, sonra bana aynı güçle sarılarak karşılık verdi. "Neler oluyor böyle? Herkes iyi mi? Angelica nerede? Sen iyi misin?"

Yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunun rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Kolonyası ve nane gibi kokuyordu. Belli belirsiz, sigara dumanı kokusunun eksik olduğunu fark ettim.

"Yarına kadar evde olmaman gerekiyordu!"

"Erken bir uçuş yakaladım." Eli sırtımda bir daire çizdi. "Aman Tanrım! Seni Süslü Takipçi sanmıştım."

Eli durdu. "Süslü Takipçi mi? Bekle... Ne?"

"Nico Amca!" Angelica'nın küçük sesi kulaklarıma kadar geldi ve boynundaki boğucu tutuşumu bıraktım. İsteksizce izin verdiği kucaklamasından çıktım ve yeğenine onu evde karşılaması için geniş bir alan bırakarak giriş yolunun sonuna doğru ilerledim.

Koridorun sonunda durdum ve Rose ve Nico ile göz göze gelmekten kaçınarak yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken eve dönüş ritüelinin gerçekleşmesini izledim.

Önce Angelica kucaklandı.

"Seni özledim, Nico Amca." Tipik küçücük sesi alışılmadık derecede coşkuluydu.

"Ben de seni özledim, tatlım," diye boğuk bir yanıt verdi Nico, yüzü Angelica'nın saçları tarafından gizlenmişti. Uzun bir süre sonra Angelica uzaklaştı ve ellerini Nico'nun yanaklarında gezdirdi. Nico gününün nasıl geçtiğini, bebeklerinin durumunu, *My Little Pony*'deki Pinky Pie'in maskaralıklarını sordu.

Sonra, hâlâ bana sert bakışlar atarak ve bir koluyla Angelica'yı tutarak Rose'a sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Rose da onun öpücüğüne karşılık verdi, sonra da yüzünü ve giysilerini inceledi.

"New York'ta bir şeyler yiyor musun?" "Evet, anne."

"Ne yiyorsun? Fazla bir şey değil. Şimdi içeri gelip yiyeceksin."

"Havaalanından bir şeyler aldım bile." Nico tavana baktı ama sonra bakışları benimkilere takıldı ve kaşlarını çatı.

"Bu yemek değil, Niccolò. Tekrar yiyeceksin. Elizabeth ve ben ravioli yaptık," dedi Rose.

"Bu doğru değil. Rose ravioli yaptı. Ben izledim." Ellerimi kaldırdım.

"Hayır." Angelica başını Nico'nun omzuna yasladı ve bana küçük bir sırıtış. "Biraz yapmıştın ama hepsi çöpe gitti." Biraz daha sakinleştiğimi hissederek ona burnumu kırıttırdım. O da güldü.

Rose yüksek sesle nefes verdi ve Angelica'yı Nico'nun kollarından aldı. "Nico'nun yemesi gerekirken burada durup ravioli hakkında tartışmayacağım. Sen de," diyerek Angelica'yı kendine yaklaştırdı, "yatakta olmalısın." Rose döndü ve Angelica'yı girişten çıkarırken bana göz kırptı.

Nico annesi ve yeğeninin gidişini izledi, sonra gözleri benimkileri buldu ve tuttu. A alışkanlığımız olduğu üzere birbirimize baktık ve onu görmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Birkaç hafta önce hayatıma yeniden girmişti, son beş gündür her gün telefonda konuşuyorduk ve sadece bir haftadır yoktu ama onu özlemiştim. Gerçeği ağzımdan kaçırmamak için ellerimi önümde kavuşturdum, parmaklarım birbirine sıkıca sarılmıştı.

"Selam dostum." Sesi hem alaycı hem de endişeliydi.

"Hola, amigo."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Sorgulayan bakışlarına mahcup, kaçamak, kaypak gözlü, oyalayıcı bir omuz silkmeye karşılık verdim. "Elbette... ama önce, muhtemelen yiyecek bir şeyler almalısın."

"Hayır, Elizabeth." Yüzü aniden granit rengini almıştı. "Geri geldi mi? Sana yaklaştı mı?"

Yakalanmışım. "Bana yaklaşmadı. Ama bugün geldi."

Küfür etti. Sesi yükseldi ve kendini kontrol etti; ellerini saçlarının arasından geçirdi, mükemmel bir şekilde karıştırdı. Dikkatini ve odağını tekrar bana çekmek için ellerimi kollarına koydum. "Sakin ol. Sakin ol, gerçekten önemli bir şey değildi, tamam mı?"

Nico'nun gözleri benimkileri aradı, ifadesi öfke ve endişe arasında gidip geliyordu. Az önceki boğma hareketimi taklit ederek beni aniden kollarına çekti. "Seni kilitlemek istiyorum. Seni bir kasaya koymak istiyorum ve anahtarı sadece bende olacak."

Kalbinin göğsüne doğru çarptığını hissettim. Sırtında daireler çizme, parmaklarımı saçlarından geçirme ve boynunu ovma sırası bendeydi.

"Hey, şimdi... her şey yolunda. Sana sadece ne olduğunu anlatayım, tamam mı? O kadar da kötü değil."

"Elizabeth, beni bir tavayla bayıltmak üzereydin. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Bana o kadar da kötü olmadığını söyleme."

Bir süre bekledikten sonra, "O kadar da kötü değil," dedim.

Gergin bir kahkaha attı, ben de göğsüne doğru gülümsedim ve gözlerini görebilmek için hafifçe ona doğru ittim. "Sana her şeyi anlatacağım. Sadece içeri gel ve önce bir şeyler ye. Biraz şarap iç."

Bana temkinli bir şekilde baktı ama sonunda başıyla onayladı. Beni kolunun altına aldı ve yemek masasına doğru yürüdük. Rose onun için mantı, focaccia ve sote ayçiçeği yapraklarıyla dolu bir yer hazırlamıştı. Daha önce yediklerimden dolayı hâlâ tok olmama rağmen ağzım sulanmaya başladı.

Bir süre sessizce oturduk, sonra sessizliği onun günü, benim günüm ve Angelica'nın tedavisi hakkında sıradan sorular ve yorumlarla doldurdum. Arka arkaya üç kadeh şarap içti, her kadehte gözleri daha da parlıyordu.

Biraz rahatlamış görünüme kadar bekledim -ki hiç de rahat değildi ama artık birini öldürmenin eşiğinde değildi- sonra ona bugünün tuhaflığını anlattım.

Beni dinledi, kadehinin sapını başparmağı ve işaret parmağı arasında çevirerek parmakladı. Çenesinin büküldüğünü ve şakaklarının birkaç kez titrediğini fark ettim.

Bitirdiğimde bakışlarıyla karşılaştım; gözleri kızgın kömürleri andırıyordu. Öfkesini kontrol altında tutmak için çok çaba sarf ettiği belliydi.

"Bu çok fena-" sesi ölümcül derecede alçaktı; kelimeyi tamamlayamadan kendini tuttu. "Onu senden uzak tutmanın bir yolunu bulmalıyız."

Başımı salladım. "Dan şu andan itibaren klinikte beni takip edecek, bu yüzden yanımda sürekli bir koruma olacak."

Çenesi yine gerildi. "Bu kadını tanıyorum. Tehlikeli biri."

"Nico... kim o? Daha önce bahsettiğin kız mı?"

"Evet. Onunla o gece bir kulüpte tanıştım, ellerini pantolonumun içine soktu ve ben-" Nico aniden ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı.

Ben de onu takip ettim. "Neden onun tehlikeli olduğunu düşünüyorsun?"

Bana doğru döndü. "Çünkü şovumdaki dansçılardan birine saldırdı."

Geri adım attım. "Oh...."

"Evet. Oh."

"Neden hapiste değil?"

"İki yıl boyunca hapisteydi. Geçen yıl serbest bırakıldı."

"Dansçıya neden saldırdı?"

"Çünkü onunla çıkıyordum."

Tokat yemiş gibi bir adım daha geri attım. "Oh."

O alışıldı Ben. Bir son derece rahatsız edici an geçti.
Nefes almaya odaklandım.

Nico ağırlığını değiştirdi ve ellerini kalçalarına koydu. "Artık bunu yapmıyorum."

"Neyi?"

"Dansılarla ıkmayı. Sadece bir kez oldu."

Başımı salladım, ona bunun beni ilgilendirmediğini söylemek istedim ama kelimeleri boğazımdan geiremedim. C kızını arıyor olmasından nefret ediyordum.

Bunun yerine döndüm ve omzumun üzerinden, "Masaya geri dön ve yemeğini bitir" dedim.

Nico beni masaya kadar takip etti. Ona bir kadeh şarap daha doldurdum ve onunkinin yanındaki koltuğa oturup peçeteyle oynadım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermedim.

"Hey, ne düşünüyorsun?" Nico elini benimkinin üzerine koyarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Elimi çektim ve gevşek sa tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Saçlarımı yeniden örmem gerekiyordu. Aslında, gerçekten bir makyaja ihtiyacım vardı. Uzun zamandır ilk kez kendimi toparlamak için biraz daha abalamam gerektiğini hissediyordum; belki saçımı yaptırmak, makyaj yapmak ya da beş santim uzatmak iyi bir fikir olabilirdi.

"Düşünüyordum da, şu anda ailenin restoranında olsaydık, müzik kutusunda iğrenç Frank Sinatra çalıyor olurdu."

"Huysuz Frank Sinatra mı? Frank Sinatra iğrenç değil."

"Kabul etmelisin ki o ve aptal kadınları tam bir pislikti." Kendimi garip bir şekilde tartışmacı, ateşli ve sinirli hissediyordum.

"Frank Sinatra'yla ne alıp veremediğini var?"

"O sadece şovenist erkeklerin poster çocuğu gibi görünüyor - ta ki sen şovunla gelip meşaleyi alana kadar."

Nico'nun gözleri yüz hatlarımda gezindi; beni açıkça inceledi ve bakışları sıcaklığının çoğunu kaybederek yerini soğuk bir kızgınlığa bıraktı. Uzun bir süre sonra peçetesiyle ağızını sildi ve masanın üzerine koydu, ardından dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, böylece aramızda sadece birkaç santim vardı. "Frank Sinatra bir keresinde 'Zeki kadınları severim' demişti. Dışarı çıktığınızda, bu bir bakışma yarışması olmamalı."

Çenemi kaşıdım. "Bu sözü daha önce hiç duymamıştım."

"Çünkü Frank Sinatra hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, tıpkı benim şovum hakkında hiçbir şey bilmediğin gibi."

"Etrafta bikiniyle dans eden sürtüklerin olduğunu biliyorum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissettim. Boğazımda biriken kalınlık ve ani mantıksızlığım bana hafta başında B'nin kız arkadaşını tartıştığımız konuşmamızı hatırlattı.

"Hayır, istemiyorum." Yüz hatları karardı. Dürüstçe yaralanmış görünüyordu. "Gerçekten mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve arkama yaslandım.

sandalye. "Yani o kadınlar bikini giymiyorlar mı? Ne, robot mu onlar? Otomatlar mı? Fembotlar mı?"

"Hayır. Onlar kadın ve dans kostümleri giyiyorlar. Ama sürtük değiller." Homurdandım. "Doğru."

Başını salladı. "Çok zeki, çok akıllı kadınlar."

"Hepsi de süpermodel olarak da bilinen hilkat garibelerine benziyor."

"Hepsi süper modellere benzemiyor. Aslında, belki sadece bir tanesi süper modele benziyordur."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten, eğer kendinizi bir süper model olarak görmüyorsanız. Columbia Üniversitesi Fizik Bölümü mezunu olan Erin senden daha kısa. Tamara da senin boylarında ve Brown'da Rus edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı."

Koltuğumda kıpırdandım ve önlüğümün eteğiyle oynadım. "Sadece üniversite mezunlarını mı işe alıyorsunuz?"

"Hayır. Baş koreografımız Cassandra'nın üniversite diploması yok. Ama harika bir dansçı ve harika bir anne. Aynı zamanda en büyük oğlunun vaftiz babasıyım. Bu yüzden ondan bir sürtük olarak bahsetmenin beni ne kadar üzdüğünü tahmin edebilirsin."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım; gözlerim onun hayal kırıklığına uğramış, sinirli kaşlarına takıldı.

Bu yeni ve ilginç bilgiye cevap veremedim Nico masadan hafifçe uzaklaştı ve sandalyesini çevirdi, böylece tamamen birbirimize bakıyorduk. Kısa bir an için bana ders mi verecekti yoksa beni dairesinden mi k o v a c a k t ı bilemedim.

"Eğer diziyi izlediysen ya da dizi hakkında bir şeyler biliyorsan, dansçılarımın her birinin kilit bir rol oynadığını bilirsin." Şovunu ateşli bir şekilde savunmaya başladığında koltuğumda daha da çöktüm. "Üç tanesi şovda yazarlık yapıyor. Bunu biliyor muydunuz? Hepsi skeçlere katılıyor. Hatta Erin'in 'Bir Bikini Modelinden Daha mı Akıllısın?' adlı kendi bölümü var. Rakiplerini yok ediyor. Franklin Orin vardı, hani şu ünlü siyaset bilimci, her zaman kablolu haber programlarına çıkar. Orin'i mahvetti; onu yerden yere vurdu. Aslında bu konuda çok iyiydi.

"İzleyicilerimizin yarısından fazlası kadın. Ana kadın demografimiz yirmi iki ile kırk sekiz yaş arasında. Programı neden izledikleri sorulduğunda, ezici bir çoğunlukla kadınları olumlu bir şekilde tasvir ettiği yanıtını veriyorlar."

Yanağımın içini ısırdım ve ofladım. "Kabul etmelisin ki reklamlar dizinin kadın yanlısı olduğunu göstermiyor."

"Kadın yanlısı tanımının ne olduğuna bağlı. Eğer kadın yanlısı olmanın farklı etnik kökenlerden gelen, farklı geçmişleri ve yetenekleri olan ama aynı zamanda sağlıklı ve fiziksel olarak formda olan çeşitli kadınların örnek bir ürün ortaya çıkarmak için birlikte çalıştığı bir program olduğunu düşünüyorsanız, evet, kadın yanlısıdır."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Seyircileriniz çıplak!"

"Tüm seyirciler değil; sadece dansçıların sahnesine en yakın grup ve onlar öyle olmayı seçtikleri için."

"Hadi ama! Tüm reklamlar sizi jöle kuvvetlerinde yarı çıplak güreşirken gösteriyor. Kızlarınızı jimnastik yaparken gösteriyorlar!"

Omuz silkti ama yüzünü buruşturması hayal kırıklığını ele veriyordu. "Jimnastik Olimpik bir spor ama kabul ediyorum, bazı reklamlar şovu en iyi şekilde temsil etmiyor. Reklamları ben yapmıyorum ve pazarlama ekibi üzerinde kontrolüm yok. Onlar doğrudan kanal için çalışıyor ve izleyici çekmek için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlar."

"Ama benden reklamlarda gördüklerimi kabul etmemi bekleyemezsiniz."

"Bu bir kaçış, Elizabeth. Bu bir kitabı ilk on sayfasını okuduktan sonra değerlendirmek ya da eleştirmek gibi bir şey. Programım kadınları ötekileştirseydi kız kardeşlerimin ya da annemin benimle konuşacağını gerçekten düşünüyor musun? Daha da önemlisi, benim hakkımda nasıl bu kadar az şey düşünebiliyorsun?"

Tekrar sandalyemde kıpırdandım ve masaya baktım. Onu bu kadar az düşünmüyordum. Onu çok düşünüyordum; hem de çok.

Ama onun haklı, benim haksız olmam hoşuma gitmiyordu. Eğer bir şey hakkında bir fikir oluşturacak ve bunu gerçekmiş gibi özgürce sunacaksam, o zaman konu hakkında bilgili olmam gerekirdi.

Nico sinirlenmiş gibi başını salladı. "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her plajda kadınlar bikinileriyle dans ediyor ve senin onların davranışları karşısında öfke nöbetleri geçirdiğini görmüyorum."

Ona karşı daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmanın eşiğindeydim. Ama o üç küçük kelimeyi söyleme dürtüsü - mutlak ihtiyaç - o kadar baskındı ki, ağzımdan kaçarken bağırmadığıma şaşırdım.

"Özür dilerim."

Nico bana göz kırptı ve bir an suskun kaldı; biraz ürkmüş gibiydi. Kaşlarının çatılması şiddetini biraz kaybetmişti. "Affedersiniz? Az önce... mi dediniz?" Birdenbire gülümsemeye başladı. "Elizabeth Finney az önce *benden* bir şey için özür mü diledi?"

İfademi sertleştirdim ve tavana baktım. "Onlara sürtüğ dediğim için özür dilerim, çünkü sanırım sürtüğ değil. Ama plajlardaki bikinilerle ilgili mükemmel tespitinize rağmen, bikiniyle hoplayıp zıplamaya hâlâ itirazım var."

Odanın etrafına bir göz attı. "Bu az önce mi oldu? Ben... ben rüya mı görüyorum? Hayır!" Avucuyla masaya vurduktan sonra beni işaret etti. "Bir halüsinasyon! Halüsinasyon görüyorum, değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve kahkahalarım karşı verdiğim savaşı tamamen kaybettim. "Ya da dünyanın sonu geliyor." Elinin benimkinin üzerine kapandığını hissettim.

dirseğimin kıvrımında tutuyordum, o da kendine doğru çekti ve iki eliyle tuttu; devam etmeden önce gözlerimi açmamı bekledi. "Benimle aynı seviyede olabilirsin. Dünyanın sonu mu geliyor? Kıyamet mi yaklaşıyor? Eğer öyleyse, menfaatsiz kuralımı unutmayı ve tavşanlar gibi sevişmeye başlamayı öneriyorum."

"Dur!" Kıkırdamalarım ve kahkahalarım arasında elimi onunkinden çekmeye çalıştım ama elimi rehin aldı.

"Hayır, hayır, affet beni. Tavşanlar gibi değil, Shaw'un jirdleri gibi. Saatte iki yüz kırk kez çiftleşmeye çalıştıklarını biliyor muydun?"

"Tanrı aşkına Shaw's jird nedir ve bu güzel bilgiyi nereden aldın?"

Nico ben yerimden kalkana kadar elimi çekti. Dengemi kaybettim, ona çarptım ve kucağına düştüm. "Bu bir Orta Doğu

Kemirgen, eğer bilmeniz gerekiyorsa. Eğer programımı izlediyseniz bunları biliyorsunuzdur. Her türlü eğitici konuyu ele alıyoruz."

"Kimin için eğitici?" Bacaklarımı ona binecek şekilde ayarlamaya çalışırken bile kendimi düzeltmeye çalıştım. "Kemirgenler için eğitici mi?"

"Hayır, hayvan davranışları öğrencileri için eğitici." İri ellerinden biri kalçamı kavradı, beni yere bastırdı, kucağında tuttu; diğer kolu belime dolandı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama sadece göğüslerimi yüzüne bastırmayı başarabildim.

Göğsümü ısırdı ve ben de ağzının erişemeyeceği şekilde geri çekildim ama gönülsüz mücadelemi bıraktım. "Oh, hayvan davranışı, ha?"

Alışkanlığımız olduğu üzere, son derece gergin bir an boyunca birbirimize baktık, ikimiz de mücadelenin kısıtlılığı göz önüne alındığında belki biraz fazla zor nefes alıyorduk. Elleri gevşedi ve bir tanesini tehlikeli bir şekilde popoma yaklaştırdı. İnce pamuklu önlüğümün içinden kısa güreşimizin onu sıcak ve rahatsız ettiğini hissedebiliyordum. Çenesi ve ağzı göğsümden yaklaşık iki santim uzaktaydı ve bana niyetle baktı - öpme niyetiyle.

Ben de gözlerinin içine derin derin baktım. Parmaklarım ensesine gitti. Dudaklarımı yaladım. Gözleri bu hareketi takip etti.

Sonra saçını sertçe çektim.

"Ah!" diye irkildi. Elleri başının arkasına gitti ve ben de kaçmak için bu fırsatı değerlendirdim.

Ayağa kalktım ve masayı hızla aramıza koydum. O da ayağa kalktı, hâlâ başının arkasını ovuşturuyordu. "Hey. Bu acıttı."

Çenemi kaldırdım ve en soğuk bakışımı fırlattım. "Umarım öyledir." "Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey." *Her şeyi.*

"Bir şeye mi kızdın?"

"Evet. Hayır." Kollarımı kavuşturdum, sonra onları kalçalarımaya koymaya karar verdim. "Bilmiyorum."

"Peki, anladığında bilmek isterim."

Karşılıklı durduk, aramızda büyük bir yemek masası vardı ve ben öfkemdeki kaynağı bulmaya çalıştım. Neredeyse anında cevabı bulmuştum: B kızını kıskanıyordum. Dansçıları kıskanıyordum. Diğerleriyle paylaştığı bariz saygıyı, onunla paylaştıkları zamanı, yılları ve arkadaşlığı kıskanıyordum.

Kıskanıyordum ve gerçeği tahmin edeceğinden endişeleniyordum.

Nereye bakacağımı bilemedim. Uzun bir süre sonra içimi çektim, başımı salladım ve omzunun üzerinden baktım.

"Bak. Sana kızgın değilim. Sadece sabahki olay yüzünden gerginim ve *biri* beni sabahlara kadar telefonda konuşturduğu için uykusuzum."

Ona baktım. Nazik ve kibar gözleriyle bana sırtıyordu. "Tamam o zaman." Elleri çırpı. "Seninle yatmaya gidiyorum. Seni eve götüreceğim."

"Hayır! Kendim götürebilirim. Daha fazla dost öpücüğüne ihtiyacım yok." Kapıya doğru yürüdüm ve arkamdan geldiğini duydum.

"İstersen sana dostça olmayan bir öpücük verebilirim." "Hayır, teşekkür ederim. Öpücük yok, lütfen."

"Sen bilirsin."

Çıkarken arkamı döndüm ve onu arkamda kapıya yaslanmış buldum. İçtiği dört kadeh şarap onu keyifli bir şekilde bulanıklaştırmış, usulca gülümsüyor ve sanki menüde bir sonraki benmişim gibi bana bakıyordu.

Öne doğru sallandım, sonra kendimi tuttum, ona dokunmamak için ellerimi iki yanımda birleştirdim ve gözlerimi kaçırdım. Asansöre doğru yürüdüm.

"Tatlı rüyalar, Elizabeth!" diye seslendi arkamdan.

Cevap vermedim. Kıskançlıkla beslenen kötü ruh halimle muhtemelen kötü bir şey ya da daha kötüsü dürüst bir şey söyleyecektim.

Harika ruh halim Salı günü boyunca sürdü. Öfkeli bir kıskançlıkla doluydum ve o zıplayan bikinili dansçıları her düşündüğümde içimdeki yeşil gözlü canavar daha da büyüyordu. Angelica'nın sabah 6:00'daki infüzyonu sırasında Nico'yu görmezden gelmeye çalıştım. Öğleden sonra 2:00'deki hastane ziyareti sırasında soğukkanlı ve kibar olmak için elimden geleni yaptım.

Ama o da ben de bir şeyler olduğunu biliyorduk.

Onun bir şeyler olduğunu bildiğini bildiğimi bildiğini biliyordum.

Ve bundan nefret ettim. Oyun oynuyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum. Oyun oynamak istemiyordum. Dürüst olmak istiyordum.

Ama dürüst olamadım.

Dürüst olsaydım, ona ondan hoşlandığımı ve arkadaştan daha fazlası olmak istediğimi söyledim. Ona özel, tam zamanlı, 24 saatlik bir ilişki istediğimi söyledim.

7 arkadaştan öte bir ilişkinin faydaları. Ona şunu söyledim.

Gece gündüz onu düşünüyordum ve onu düşünmek ikinci bir tam zamanlı iş haline gelmişti.

Kendimi bir sinir kasırgasına dönüştürmüştüm. Bu nedenle, Dr. Ken Miles mesaimin bitmesine bir saat kala sinirlenmeye karar verdiğiğinde, boynuna tahta bir dil basacağı saplamadığım için oldukça şanslıydı.

"Eee?" dedi şirretçe, omzumda gezinerek. Doğru, şirretçe.

Acil servisteki bölmede çizelge hazırlıyordum, taburcu özetinin yarısını bitirmiştim. Ona baktım, gözlerimi devirdim ve kaydı durdurdum.

"Ne istiyorsunuz, Dr. Ken Miles?"

Ofladı ve sonra homurdandı. "Gerçekten mi? Bana kızgın mısın?"

Telefonu masanın üzerine koydum, zihnimde kendimi çocukça davranışlarımla ilgili bir derse ya da buna benzer bir saçmalığa hazırlıyordum.

"Ne var? Ne oldu? Ne yaptım ben şimdi?"

"Randevumuz iki gün sonra!"

"Sana söyledim, bu bir randevu değil. Ve bu konuda.... iptal etmem gerekiyor." "Her neyse, özel olacağımızı söylemiştin." Fısıldamak için eğildi.

"Ve sonra Meg bana televizyonda erkek arkadaşının sizin 'ilişkiniz' hakkında konuştuğunu gösterdi." Bu son kısmı havadan alınılıadı.

Dr. Ken Miles'la ilgili beni rahatsız eden şeyler listesine havadan alıntıyı da ekleyin.

Ona boş boş baktım çünkü söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sanki bilmiyorsun."

"Bilmiyorum. Sen neden bahsediyorsun?" Tahta dil basacağını bulmama saniyeler kalmıştı.

Gözlerini kırptırdı, güzel yüz hatları önce şaşkınlığa, sonra da kuşkuya dönüşen sert bir kaş çatmayla gölgelendi. "Bilmiyorsun." Bu bir ifadeydi.

"Hayır. Bilmiyorum. O yüzden lütfen bilmecelerle konuşmayı bırak. Neden bahsediyorsun?"

Dr. Ken Miles cep telefonunu çıkardı ve elimi tuttu. Dosyamı toparlamak için bir dakika durakladım ve sonra kendimi oyuktan doktorun salonuna yönlendirilmesine izin verdim. Ekranıyla biraz oynadıktan sonra önüme bir video klip koydu.

"Al. Bunu izle."

Bir an duraklatılmış YouTube klibine baktım, Dr. Ken Miles'a bunun için zamanım olmadığını söylemek üzereydim ki Oynat simgesine bastı ve telefonu bana uzattı. Bir eğlence haber programından bir klipti. Seksi, uzun bacaklı bir muhabir Nico ile gülüşüyordu.

İzlerken ateşimin neredeyse lav seviyesine yükseldiğini hissettim. Bittiğinde, Dr. Ken Miles'ın telefonunu tekrar eline tutuşturdum ve hızla salonu ve hastaneyi terk ettim.

Dosyanın geri kalanının beklemesi gerektiğine karar verdim. Ya gidip ateşli bir İtalyan komedyeni öpmem ya da öldürmem gerekiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Evime giderken fikrimi belki yüz on yedi kez değiştirdim.

Onu asmak mı, seks yapmak
mı? Ya da ikisini de...?

Sonunda, ne yapacağıma karar vermemde örgü grubumun bana yardımcı olmasına karar verdim. Artık sağ beynimle hareket edemiyordum. Tarafsız bir izleyicinin bakış açısına ihtiyacım vardı.

Ancak, eve geldiğimde sadece arkadaşlarımı -tarafsız arkadaşlarımı- zararsız bir şekilde örgü örerken ve birkaç müstehcen hikâye anlatırken bulacağımı düşünürken, bunun yerine Nico'yu aralarında oturmuş cazibe saçarken buldum.

Lanet olası Nico Manganiello.

Kanepede Janie'nin yanındaydı; birbirlerine sokulmuşlardı, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi başlarını birkaç santim ayırmışlardı. Janie adamın elindeki bir şeye kaşlarını çatmış bakıyor, adam da onun şaşkınlığına gülümsüyordu. Çok sevimli görünüyorlardı ve ben kıskançlıktan çatlıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Bakışlarımın keskinliğini saklamaya çalışmadım. ses tonu.

Herkes duraksadı ve bana baktı, konuşmanın ortasında, sıranın ortasında ve hepsi çok rahat ve rahat görünüyordu - telaşsız, endişesiz ve rahatsız değillerdi. Çıldırıcıydı.

"Selam Elizabeth, seni görmek de güzel." Nico bana inanılmaz derecede parlak bir gülümseme fırlattı. Gözleri parıldamıyor, elektrik saçıyordu.

"Neler oluyor? O neden burada?"

"Nico ve ben tığ işi yapmayı öğreniyoruz." Janie bir kroşe kancası tuttu; bir ucundan uzun bir zincir ilmeği sarkıyordu.

Zincirden Nico'ya, oradan Janie'ye, sonra da örgü grubunun geri kalanına baktım. Hepsi Nico'ya onaylayarak gülümsüyordu.

"Sizinle konuşabilir miyim lütfen?" Onu işaret ettim, sonra da koridoru gösterdim. "Diğer odada mı?"

Nico'nun gülümsemesi yavaş, kasıtlı ve şehvetli bir niyetle doluydu. "Evet. Elbette."

Yolu gösterip odanın kapısını açık tutarken kalbimin hızlı atışını görmezden geldim. İçeri girmesini bekledim - ısıklık çalarak girdi.

Kapıyı kapattım ve ona doğru döndüm, bir elim kalçamda, diğeri ciddi bir iş olarak algılanacağını umduğum bir şekilde onu işaret ediyordu. "Bu ne böyle? Ne giyiyorsun böyle?"

Siyah takım elbisesine, beyaz gömleğine, yamuk sıska kravatına baktı. "Giydiklerimin nesi yanlış?"

Ona doğru yürüdüm ve kokladım. Tam da şüphelendiğim gibi kolonya.

"Takım elbise?"

Kravat? Kolonya?"

"Evet. Bu bir takım elbise," dedi yakalarından birini kaldırırken, "ve bu da bir kravat," kravatı işaret etti, "ve havayı dolduran o büyülü koku, işte o kolonya. Erkekler böyle şeyler giyer. Bu bir gizem değil Nancy Drew, kıyafet ve koku."

"Ama neden onları giyiyorsun, örgü gecesi için mi? Ve sen neden örgü gecesindesin?"

"Sevimli arkadaşın Janie tarafından davet edildim." Gülümsedi ve bakışlarının yatağıma kaymasına izin verdi. Yatak toplanmamıştı ve son külot dansı partimden kalan pembe ve siyah iç çamaşırları da dahil olmak üzere birkaç iç çamaşırı etrafa saçılmıştı. Bu felaketi temizleme isteğimle savaştım.

"Janie nişanlandı. Nişanlısıyla tanıştın, değil mi? Eskiden suçlu olan, muhtemelen hâlâ suçlu olan iri yarı, korkunç bir adam."

"Hey," diye ellerini kaldırdı, "Janie'yle ilgilenmiyorum. Şey... bu doğru değil. Bence gözleri ve çalışan bir penisi olan her heteroseksüel erkek Janie'yle ilgilenir ama Quinn'den hoşlanıyorum ve onun goril büyüklüğündeki ayak parmaklarına basmaya hiç niyetim yok."

"O zaman neden böyle giyindin? Ve neden orada Janie ile flört ediyordun?" Kıskanmış gibiydim. *Grr*.

Nico kravatını düzeltti ve ceketinin bileklerini çekiştirdi. "Böyle giyindim çünkü bu akşam senin örgü grubunu yemeğe çıkaracağım. Gelmek istersen sen de davetlisin."

"Öyle mi?"

"Evet. Açıkçası, büyüleyici sonuçlara varmak yerine odaya baksaydın, herkesin akşam yemeği için giyindiğini fark ederdin. Ve Janie'yle flört etmiyordum. O ve ben tığ işi yapmayı öğreniyoruz."

"Çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Evet. Örgü örenler ve tığ işi yapanlar arasında bazı düşmanlıklar olabileceğini anlıyorum ama bence hepimiz elyaf ve ipliğe olan ortak sevgimizin farkına varırsak, o zaman gayet iyi anlaşabiliriz."

"Fiona bunu her zaman söyler. Az önce Fiona'dan alıntı yaptın." "Evet söyledim. O çok bilge biri."

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Sana kızgıyım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmek için çok iyi bir taklit yaptı. "Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Küçük röportajını gördüm!"

"Öyle mi? Bunu gördün mü?" İlgisiz görünüyordu. Aslında, sevinmiş gibi görünüyordu.

"Evet.... gördüm." Özür dilemesini ya da açıklama yapmasını bekledim. Orada öylece durup bana bakınca -kırpışan küçük yıldız- sinirlerim tepeme çıktı. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Sen neden bahsediyorsun? Röportaj yapıyordum."

"Gençken bir ilişkimiz olduğunu ima ettin."

"Bir ilişkimiz vardı." "Hayır, yoktu."

"Evet, biraz vardı."

Ona dik dik baktım. O da bana ters ters baktı. Haklıydı. Öyle sayılır. "Şey, ben

-Tamam, öyle sayılır. Ama sonra muhabire ikimizin 'sadece arkadaş' olduğunu söyledin." Mümkün olduğunca alaycı bir üslupla tırnak işareti kullandım.

Bana ters ters baktı. "Biz sadece arkadaşız."

"Ama bunu sadece arkadaşmışsınız gibi söylemedin, *sana sadece arkadaş olduğumuzu söyleyecekmişim* gibi söyledin, *Bayan Seksi Muhabir Kadın, ama aslında daha fazlası var ve bu konuda sana karşı dürüst olmayacağım. Burada oturup sana göz kırpacığım ve sadece arkadaş olduğumuzu söyleyeceğim, ama değiliz.*"

Sırtışını bastırmaya çalışarak bir an beni düşündü. Belli ki gülmemek için üst dudağını ısırdı. "Muhabire göz kırptım mı?"

"Evet. Muhabire göz kırptın - aslında şu anda göz kırpıyorsun ve buna bir son verirsen çok memnun olurum!" Gülümsemeye ve kahkahaya karşı verdiği mücadeleyi kaybetti ve ben de tiradımın sonuna yaklaşırken ona katılmaktan kendimi alamadım. "Şimdilik göz kırpmaya son vermeni ve vazgeçmeni istiyorum..." Yüzümde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Bu harika olur."

"Pekâlâ." Ciddiyetle başını salladı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Pekâlâ. Ne yapabileceğime bakacağım." Nico iç geçirdi, birden ciddileşti. "Ama gözlerimin Lloyd's of London tarafından sigortalı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bekle, ne?"

"Evet." Başını salladı. "Ağ onları iki milyon dolara sigortaladı."

Onu inceledim. "Gerçekten mi?"

Tekrar başını salladı, yüzü samimiyetin resmiydi. "Evet. Aslında gözlerin kendisi değil ama içlerindeki pırıltı."

Gözlerim kısıldı. Etkileyici poker suratının ardında bir Mona Lisa gülümsemesi vardı. Omzuna vurdum. "Aman Tanrım, neredeyse buna kandığımıza inanamıyorum. Sen tam bir pisliksin!"

Nico yine kahkahayı patlattı. "Yüzünü görmeliydin." Kahkahası yankılanırken ona tekrar vurdum.

Şimdi gözleri parlıyordu, ıslıl ıslıldı, görkemli ve karşı konulmazdı.

"Dinle, tamam, elimden geleni yapacağım. Artık parıldamak yok."

Ellerini havaya kaldırdı.

Gözleri hâlâ kutup yıldızı gibi parlıyordu. Gerçekten de hiç çaba göstermiyordu.

"Lütfen." Bıkkınlıkla başımı salladım. "Lütfen yap şunu. Asıl konuya dönecek olursak, o röportajda benim hakkımda konuşarak ne yaptığını sanıyordun?"

"Elizabeth, eğer sorularına cevap vermezsem, bu sadece işleri daha da kötüleştirecek. Seni rahatsız etmeye devam edecekler. Yapmaya çalıştığım şey, üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletmekti."

"Ama yapmadın. Aslında, işleri daha da kötüleştirdi. Peki ya sen? Bunun seni nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü?"

"Hayır. Düşünmedim. Şu anda sadece senin için endişeleniyorum. Ve seni yalnız bırakmayacaklar. Bir sandalyenin üzerine çıktın ve bir oda dolusu insana birlikte bir çocuğumuz olduğunu söyledin."

"Evet. Bunu yaptım. Kibar olmaya çalışıyordum. Belli ki planladığım gibi gitmedi." Yanağımın içini ısırđım ve omzunun üzerinden ona baktım. Bugünlerde hiçbir şey plana uygun gitmiyordu.

"Bunu telafi etmek için bir şey yapmama izin ver."

"Telafi etmek için bir şey yapmana gerek yok; bu senin hatan değil. Benim hatam. Aslında sizden özür dilemeliyim. Ama en azından -İnsanlara bizim "sadece" olduğumuzu söylediğiniz röportajlar vermeyi keser misiniz?"

arkadaşlar' gibi bir şekilde gerçekten salam saklambaç oynuyormuşuz gibi görünmesini sağlar mısın? Bunu benim için yapabilir misin?"

Nico başını yana eğdi, küçük bir gülümseme yüz ifadesini aydınlattı. "Salamı sakla lafını babam hayattayken hiç duymamıştım. Bu sözü babamdan öğrendin, değil mi?"

"Evet. Babandan aldım. Bence çok komik." Ona yandan bir bakış attım. "Baban gerçekten komikti."

"Evet...evet öyleydi."

"Tıpkı senin gibi." Parmağımı omzuna vurdum ve birbirimize aynalı gülümsemeler verdik.

Gülümsemeler ve iyi duygularla başlayan ve birkaç saniyelik bir süre içinde odanın çok sıcak hale geldiği ve her türlü iyi duyguyla dolup taşıdığı türden bir bakışma yarışması başladı. Artık gülümsemiyordu, ben de gülümsemiyordum. Hatta kaşlarımı çattığımdan oldukça emindim.

Nico beni inceledi ve kaşlarımı çattığımda kaşlarını çattı ve sonra dönüp odama baktı. Yatağa doğru yürüdü, atılmış siyah ve pembe dantelli sütyenimi aldı ve başparmağını sütyenin üzerinde gezdirdi.

"Bizimle yemeğe geliyor musun?"

Omuz silktim ama dikkatim parmaklarının sütyenin üzerinde kaydığı yere odaklanmıştı. "Bilmiyorum. Oldukça yorgunum ve Angelica'nın tedavisi için saat onda dönmem gerekiyor."

Sütyeni hafifçe kaldırdı. "Külotlu dans partisinde giydiğin sütyen bu, değil mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle." Bu bir yalandı. Biliyordum. Kumaşı parmaklamasını izlemek bana lezzetli şeyler yapıyordu. Durması gerekiyordu. "Artık sütyenimi çıkarabilirsin."

"Aynısından." Gözleri kumaş parçasını incelerken daraldı. "Eşleşen külot nerede?"

Karnım gerildi. Nico Manganiello'nun külot demesine izin verilmemeliydi. "Bilmiyorum. Ne saçma bir soru." Bu bir yalandı. Biliyordum. Şifonyerimin en üst çekmecesindeydiler.

"Bu gece onları ve bunu giymelisin."

"Ha...." Umursamazlık girişimim daha çok nefessiz bir boğulma gibi çıktı. "İç çamaşırlarını ben dikte etsem nasıl hissederdin?"

Bakışlarımla doğrudan karşılaştı, ifadesi ve tonu ciddiydi. "İtiraz etmezdim."

Bir göz göze gelme daha başladı. Kalbim hızlandı. Birdenbire sütyenimi tutmasına, başparmağıyla kupun ortasında malzemenin hak etmediği bir saygıyla daireler çizmesine dayanamadım. Bu dokunuşu hak ediyordum ve iç çamaşırımı kıskanıyordum.

Durmasını *istiyordum*.

"Şunu yapmayı kes. Bırak onu." Durduğu yere doğru ilerledim ve sütyenime uzandım.

Başının üstünde ve yana doğru tuttu. İç çamaşırına tekrar uzandığımda gözleri kavurucu bir yoğunlukla beni izledi, kolunu pençelerken ona çarptım. İlk başta fark etmemiştim ama hafifçe dönmüş ve beni destekliyordu. Sütyene başarıyla ulaşmıştım, kişisel alanımın her molekülünü ısrarla dolduruyordu ve ben kapana kısılmıştım, sırtım dolap kapısına dayanmıştı. Ayrıca ağır ağır nefes alıyordum. Göğsüm her iniş çıkışında onunkine değişiyordu.

Ağzıma bakıyor ve dudaklarını yalıyordu, yavaşça, en alttakini -sık sık sulu olduğunu düşündüğüm- dişlerinin arasına alıyor ve emiyor, bırakmadan önce ısıırıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Aslında her yerim ağırlaşmıştı.

Ve sıcak hissettim. Her yerim sıcak ve ağırdı.

O kadar yakındı ki yanağına değen kirpiklerini tek tek sayabiliyordum.

Nico öne doğru eğildi ve bir an için beni öpeceğini düşündüm. Eğer beni öperse, ben de onu ölesiye öpmeyi planlıyordum. Bunun yerine, ağzı kulağıma gitti ve dizi bacaklarımın arasına girdi, kalçası merkezime dayandı. Kulağımın ucunun tadına baktı, sıcak nefesi boynumda gezindi ve ürperdim.

"Elizabeth...."

Yanıt olarak inledim ve bacağı kayarak kalçalarım arasında lezzetli bir sürtünmeye neden oldu. Kendimi sabitlemek için otomatik olarak omuzlarını kavradım.

Kulağımdan boynuma doğru sıcak ve şefkatli öpücükler bıraktı. Parmak uçlarıma kadar yükseldim, parmaklarım saçlarının arasına girdi ve ona doğru eğilerek daha da yaklaştım.

Onu öpmeye ihtiyacım *vardı*, onu öpmeye *ihtiyacım* vardı! Ağzına ihtiyacım vardı, alt dudağını ısırma ihtiyacım vardı ve dilinin ıslak sıcaklığını benimkine karşı hissetmeye ihtiyacım vardı. Ama ben bu ihtiyacımı gerçeğe dönüştüremeden, o

çekildi, arkasını döndü ve uzaklaştı. Beni sırtımı kapıya dayamış, nefes nefese ve hayatımın en kötü mavi fasulyesiyle bıraktı.

Mavi fasulye, tabii ki, mavi taşakların dişilerdeki karşılığı.

Kirpiklerim kırpışarak açıldı ve arkamda kapının sağlam ağırlığı olduğu için şükrettim. Odanın ortasında başıboş bırakılmış olsaydım, düşebilir ya da yerde utanç verici bir uyarılma birikintisine dönüşebilirdim.

"Nico?" Sesimin ne kadar küçük ve emin olmayan bir tonda çıktığını görünce irkildim. Daha fazla bir şey söylememek için yanağımın içini ısırdım; bir planım olana kadar ve bu plan ateşli maymun seksini içermedikçe olmazdı.

Dönmedi. Elleri kalçalarında, profilden duruyordu. Ayrıca zorlukla nefes alıyor gibi görünüyordu. Yutkundu ve sonra boğazını temizledi. "Sen...." Sesi takıldı ve tekrar boğazını temizledi, bu sefer daha yüksek sesle.

"Hazırlanmalısın. Rezervasyon yedi buçuk için."

Nefesimi tuttum ve başka bir şey söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemeyince gözümün seğirdiğini hissettim. "Ne?"

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Pek dostça bir davranış değildi."

Bıkkınlık verecek kadar güzel yüzüne baktım. Sözlerinin aklımda yer etmesi tam on saniye sürdü. Anladığımda ise kendimi birkaç küçük parçaya bölünmüş gibi hissettim.

"Artık arkadaş olmak istemiyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, kaşları ağzının bir köşesiyle birlikte kalktı. "Arkadaş olmak isteğe bağlı değildir." Bana doğru yürüdü, adımları çalımlı, gözleri alev alev yanan bir maçolukla doluydu. "Hem arkadaş hem de başka bir şey olabiliriz..." elini şakağıma götürdü ve gevşemiş bir tutam saç kulağımanın arkasına sıkıştırdı, "...ama her zaman arkadaş olacağız."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hayır, olmayacağız. Artık arkadaş değiliz.

Seni bir daha görmek

istemiyorum." "Neden?"

Çenemi kaldırdım. "Çünkü oyunlarından bıktım."

Kendinden memnun görünme cüretini gösterdi. "Oyun mu? Ne oyunu?"

"Şu. Tam şuradaki. Bir saniye önce olanlar, geçen Pazar pornografik üstsüz elma böreği sahnesi, dün geceki 'arkadaş öpücüğü' ve kucaklaşma. Benimle oynuyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

"Seninle oynamıyorum."

"Evet. Öylesin. Seni istediğimi biliyorsun...." Cümlemin sonunu yutkundum, aniden nefesim kesildi. Sözlerim üzerine gözleri parladı ve öne doğru kaydı. Daha fazla yaklaşmasını engellemek için bir elimi göğsüne koydum, zaten çok fazla şey itiraf etmişim. "Seni ne kadar istediğimi biliyorsun ve bunu bana karşı kullanmaya çalışıyorsun; kararlarımı etkilemek için benimle alay ediyorsun."

"Eğer beni istiyorsan, o zaman al beni." Sabırsız sözleri bir emir gibi geliyordu.

"O kadar basit değil. Seni incitmek istemiyorum."

"İncitmeyeceksin." Nico'nun gözleri benimkilere dolandı ve beni esir aldı. "Yapacağım." Artık o kadar emin değildim.

"Artık çok geç. Bana zaten sahipsin."

Titredim. "Sahip değilim."

"Sahipsin."

"Adil davranmıyorsun."

Nico irkildi ve yeşil gözlerinde acı titreşti. Başımın yanındaki duvara vurarak sıçramama neden oldu. "Adil olmak istemiyorum! İyi olmakla ilgilenmiyorum! Haklısın. Seninle oyun oynuyorum ve kirli oynuyorum çünkü seni istiyorum, sana *ihtiyacım var* - seninle olmaya, sesini, gülüşünü duymaya, sana sarılmaya, sana dokunmaya ihtiyacım var...."

Hıçkırıklarımı tuttum ve daha da yaklaşarak elimi göğsüne bastırdı. "Ben de seni sevemem."

"Bu bir yalan."

Gözlerimi kapattım ve yorgun bir meydan okumayla başımı salladım. "Yalan değil. Yapamam. Bunu yapmayacağım."

Öylece durduk - elim bizi ayırıyor, göğsünün inip kalkışını, kalbinin atışını hissediyordum - dayanılmaz bir an boyunca. Sonra elimi kendi eliyle kapattı. Gözlerimi açtığımda elimi dudaklarına götürdüğünü, öptüğünü ve sonra uzaklaştığını gördüm.

Gözlerimi kaldırdım ve onları hemen yakaladı. Beklediğim öfke ya da suçlama yerine, sadece kararlılık buldum.

Nico ceketinin yakalarını çekiştirdi ve eliyle kravatını düzeltti. "Yemeğe geliyor musun?"

Başımı salladım.

"Tamam o zaman." Göz kırptı ve "Oyun başlasın" dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KÖŞEYE SIKIŞTIĞIMDA, Diğer sıcak kanlı kontrol manyakları gibi tepki verme eğilimim var - aptalca bir şey yapıyorum. Bu özel durumda, aptalca bir şey yapmadan önce iki gün bekledim. Yine de, kesinlikle aptalcaydı; aslında o kadar aptalcaydı ki, aptal randevuya hazırlanırken, kendi kendime, *bunun sonsuzluk tarihinde birinin yaptığı en aptalca şey olduğunu* düşünüp durdum.

Her şeye rağmen aynanın karşısında oturmuş, Dr. Ken Miles ile randevuma hazırlanmak için gerekenleri yapıyordum. Midem ağrıyordu, başım ağrıyordu, vücudum iğreniyordu, kalbim bulanıyordu. Yine de bol miktarda mavi rimel sürdüm.

Pamuklu iç çamaşırı ve spor sütyeni giyiyordum - temelde, göğüs bekalet kemerine eşdeğer - ve bir çift siyah, geniş paçalı pantolonda karar kıldım. Sandra bir keresinde beni çok kısa gösterdiğini söylemiş ve asla giymememi önermişti. Ama bu gece giydim. Pantolonun altına da tayt giydim... çünkü dışarısoğuktu. Gömleğimin hem düğmeleri hem de kravatları vardı ve üstüne iki kazak ekledim, ikisi de düğmeli ve kravatlıydı. Ayakkabılarım, çıkarması ve giymesi sonsuza kadar süren, seksi olmayan, bağcıklı düz ayakkabılardı.

Aynada kendime bir kez daha baktım. Evet. Bu bendim. Bu bendim. Ve neredeyse gitmeye hazır görünüyordum. Seks zamanı geldiğinde bu kıyafeti çıkarmam sadece bir saatimi alacaktı.

Dr. Ken Miles'la seksi zaman geçireceğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Bu bir hataydı.

Ama dürüst olmak gerekirse, kendimi buna mecbur hissediyordum. Salı günkü kavgamızdan beri -ki bu kesinlikle bir kavgaydı- Nico acımasız davranıyordu. Son iki sabah çatı katında boxer külotuyla dolaşmış, bana sürtünmüş, benimle alay etmiş, bana dokunmuştu.

Randevular hastanede olduğunda, sıcak, için için yanan İtalyan gözleriyle bana baktı. Karizması ve manyetizması herkesin üzerinde ve her yönde patladı; yatak odası sesi ve müstehcen gülümsemesiyle çevredeki kadınları bayılttı. Onu hem boğarak öldürmek hem de anlamsızca öpmek istiyordum.

Bana bir an bile huzur vermeyi reddetti.

Ve telefon görüşmelerimizi özledim. Onunla *konusmayı* özledim. New York'ta kaldığı son beş gün boyunca her gün, genellikle günde birden fazla kez konuşmuştuk. Döndüğünden beri neredeyse hiç konuşmadık. Konuştuğumuzda ise sürekli bir baştan çıkarma saldırısı içindeydi; doğal olarak ben de sürekli savunmaya geçerek onun ilerleyişini saptırmaya çalışıyordum.

Ama beni yıpratıyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Doğru şeyi yapma isteğimi kaybediyordum çünkü artık bunun doğru şey olduğundan emin değildim. Kimi koruduğumdan emin değildim. Onu büyük, kötü Elizabeth Finney'den ve onun ulaşılmaz kalbinden koruduğumu sanıyordum. Ama her geçen dakika Rose'un haklı olup olmadığını merak ediyordum; acaba sadece kendimi mi korumaya çalışıyordum?

Korkunç, korkunç hatamla yüzleşmek zorunda kalacağım zaman kapımın çalınmasını beklerken bunları düşündüm.

Yine de Dr. Ken Miles geldiğinde kapımı açtım, çıktım ve kilitledim. Asansöre doğru yürüdüm. Asansörün düğmesine bastım.

Sonra Dr. Ken Miles konuştu. "Çok güzel görünüyorsun, Elizabeth."

Göz ucuyla Dr. Ken Miles'a baktım. Bana bakıyordu.

İçimi çektim. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Hafifçe güldü. "Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Ağzıma biraz kusmuş olabilirim. *Ne yapıyordum ben?*

Yakınıma eğildi, alanımı işgal etti. "Ve bizim için biraz aromalı prezervatif getirdim, daha sonra kullanmak için "

İşte o an oldu. Bu işi yapamayacağımı kesin olarak anladığım andı. Tiksintiyle ürperdim, aromalı prezervatiflerden değil, çünkü Nico'yla bu kulağa eğlenceli geliyordu, ama Dr. Ken Miles'ın aletini prezervatifin içinde görme fikrinden ürperdim - solgun, beyaz aletini. İğrenç.

Aslında o anda genel olarak penisler beni iğrendiriyordu; ama özellikle bir penis hâlâ ilgimi çekiyordu. İlgiden kastım, alev alev yanan çılgın bir şehvetti. Nico'yu bulmak istiyordum. Onu bulup penisine saldırmak ve onu parçalamak istiyordum. Onu öpmek ve ona dokunmak istiyordum ama o beni hâlâ korkutuyordu.

Ne istediğimi biliyordum ama Nico'yu istemenin yeterli olup olmadığından emin değildim. Geçmişte onu istemiştim ve kalbimi istila etmesine izin vermiştim, sonra da onu terk etmiştim. Onu incitmiştim. İkimiz de tam olarak iyileşmemiştik.

Ne olursa olsun, sonunda neye karar verirsem vereyim, önce kendimi bu korkunç durumdan kurtarmalı ve Dr. Ken Miles'ı -ve onun çenesini

-Çok çok uzaklarda.

"Oh Tanrım." Uzun bir nefes aldım, sonra iç çektim. "Bunu yapamam, Dr. Ken Miles."

"Ne?"

Başımı salladım ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu yapamam." "Akşam yemeğiyle mi ilgili?"

Asansörün gelişini işaret eden bir ses duydum.

"Hayır, ama bunu da yapamam. Mesele şu ki, seninle seks yapmak istemiyorum."

Bana göz kırptı ve ben de onun güzel, soluk mavi gözlerinin -neredeyse renksiz olmalarına rağmen- ne ısındığını ne de soğuduğunu ve kesinlikle parıldamadığını fark ettim. "Uhh...." Ağzı açık kaldı, inanmayan bir ses yükseldi. Bir adım daha yaklaştı ve ben yerimde durdum; yüz ifadem ciddiyyetini okuyabilmesi için göz temasını korumak amacıyla çenemi kaldırdım.

Ancak Dr. Ken Miles konuşmadan asansörün kapıları açıldı ve bir adam ortaya çıktı. Ve bu adam Nico Manganiello'ydu. Pamuklu iç çamaşırım ve tek memeli sütyenimle orada ölmek istiyordum.

Gözleri benimle Dr. Ken Miles arasında gidip geldi, sonra tekrar geri döndü. İfadesi üç saniye içinde hafif bir şaşkınlıktan sersemlemiş bir anlayışa ve tüm yanlış sonuçlara varmaya dönüştü.

Bakışlarındaki acı beni binlerce parçaya böldü ve kalbinin tam olarak ikiye bölündüğü anı biliyordum; bunu hissettim çünkü benimki de bölündü. Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra Dr. Ken Miles'ın Nico'ya, benim Nico'ma, o kibirli yüzünde gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle sırttığını gördüm. Kolunu omuzlarıma doladı.

Hemen geri çekildim ama asansörün kapıları kapanıyordu ve Nico hâlâ Dr. Ken Miles'ın sırttan yüzüne bakıyordu.

"Hayır!" Tek kelimem istemsiz bir fısıltıdan ibaretti.

Nico'nun gözleri benimkilere kaydı ve hiç düşünmeden, tam kapılar kapanırken kendimi asansöre attım. Asansörde Nico ile birlikteydim ve pantolonumun paçalarından biri kapıya sıkışmıştı.

Kendini büyük asansörün köşesine, benim ulaşamayacağım bir yere taşıdı ve omzunu bana verdi. Gözleri kapalıydı, başı kırmızı kadife duvara yaslanmıştı ve gülüyordu. Manyakça, dengesiz bir gülüştü bu. Ellerimi kaldırdım ve ona ulaşmaya, dokunmaya çalıştım.

"Nico, dinle. Sadece bir dakika beni dinle."

Hâlâ bana bakmıyordu. "Bana zaten söyledin. En azından denedin ama ben dinlemedim."

"Şimdi beni dinle."

"Ah, Tanrım, ne anlamı var ki?" Başını bir kez asansörün kenarına vurdu, hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Nico, sadece-"

"Ne zamandır onunla birliktesin?" "Öyle bir şey değil."

"Boş ver, bilmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Sadece bu asansörden inmeme gerek." Nico paneldeki düğmelere uzandı ama ben ondan önce davranıp alarm düğmesine bastım ve arabayı durdurdum.

Tiz bir çınlama küçük alanı deldi ve ikimiz de kulaklarımızı kapattık. Cırtlak sesler başladığı gibi aniden kesildi ve küçük arabayı, alarmin yokluğuyla daha da tamamlanan şiddetli bir sessizliğe gömdü. Nico tekrar ileri atıldı, muhtemelen asansörü bir kez daha çalıştıracaktı ama vücudumun yarısıyla yolunu kestim.

Sanki benimle herhangi bir temastan korkuyormuş ve bunun düşüncesinden iğreniyormuş gibi geriye doğru çekildi.

"Beni dinleyecek misin? Lütfen beni dinler misin?" Bağırıyordum, çünkü bakışlarımı karşılayamamasından dolayı paniğe kapılmıştım.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Bağırması benimkiyle ses ve şiddet olarak eşleşti.

"Biz...."

"O zaman bu yeni bir şey mi? Ondan *hoşlanıyor* musun?" "Öyle bir şey değil! Onunla değil."

"Öyleyse, açıkla bana!" Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve neredeyse ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atacaktı.

"O... o beni umursamıyor. Senin gibi değil-" "Sadece söyle, Elizabeth!"

"Tamam. Senin gibi değil."

Gözleri inançsızlık ve öfke arasında bir şeyle alev alev yanıyordu ama sesi ürkütücü bir şekilde sessizdi. "Seni sadece önemsemiyorum. Sana aşığım."

"Bunu biliyorum!" Cevap olarak bağırdım, ellerim yumruk haline gelmişti. Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyordum. Nico'nun öfkesi anlamlıydı. Benimki değildi. Ama elimde değildi. Öfkeliydim ve lanet olsun, ona bağırarak istiyordum.

"Yani...?" Gözleri alaycı bir şekilde büyüdü. "Yani... işte bu yüzden!"

"Bakalım doğru anlamış mıyım? O adam..." Nico arkamdaki asansör kapılarını işaret etti, "...seni umursamıyor." Sonra iki eliyle göğsünü işaret etti ve "Sana aşığım" dedi. Sözleri ve sesindeki çığ yoğunluk karşısında irkildim. "O seninle yatıyor ama ben yatamıyorum. Doğru anlamış mıyım?"

Boğazımda biriken kalınlığı yutmaya çalıştım ve başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Savaşan duygularım beni dilsiz bırakmıştı.

Ben bir aptaldım. Aptalın tekiydim. Küçük bir parçamı, Nico'yla yaşadığım kıpırdanmaların, duyguların ya da her ne büyüye, kendimi yatağa atabilirsem sihirli bir şekilde önemsiz hale geleceğine ikna etmişim. Bu bir kırıntı, bir umut, aslında Nico'ya çoktan aşık olmadığımı dair bir kanıtı.

Bu bir yalandı.

Ona aşıktım.

Bundan kaçınmak için yaptığım tüm girişimler çok geç kalmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, randevulaşmamaya erken karar vermiş olsam da, Dr. Ken Miles ile kapımdan dışarı adım atmak muhtemelen yaptığım en aptalca şeydi.

Ama Nico beni delirtiyordu. Akıl oyunları oynuyordu. Onu düşünmeden edemiyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. Şimdi, küçük asansörde dururken, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak ona ulaşamazken, bağırma yarışına girerken, her şey garip bir şekilde netleşti.

"Eee?" Bu tek kelime düşündüğümde daha fazla öfke taşıyordu.

Yumruklarımı açtım ve parmaklarımı büktüm. Nefes alış verişimin zorlaştığını ve ağırlaştığını fark edince şaşırdım.

Arkasını döndü, ellerini avuç içlerine doğru kaldırdı ve başını salladı. "Benden bu kadar. Ne yaparsan yap. Umurumda değil."

"Hey!" Sonunda sesimi buldum. "Arkadaş olmak isteyen sendin! Arkanı dönen sensin!" Bacağımı kapıdan çektim ve pantolonumun alt yarısını yırttım. Sonunda aramızdaki mesafeyi kapatabildim, onu ittim; sadece parmak uçlarımla, ama hemen pişman oldum.

Aniden döndü ve beni asansörün duvarına yasladı. Neredeyse bağıcıklı ayakkabılarıma takılıp düşüyordum.

"Garrett'ın cenazesinde ne hissettim biliyor musun? Rahatlama hissettim." Kelimelerin ağırlığına ve agresif vücut diline rağmen ses tonunu hafif ve konuşkan tuttu.

"Nico...." Sözleri içimi parçaladı. Arkamdaki duvarı kavradım. "Hayır yapmadın."

Beni görmezden geldi ve sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti.

"Rahatladığımı hissettim

-Garrett için. Çünkü artık acı çekmiyordu. O yılın her günü bunu gördüm ama o bunu sizden sakladı. Bunun işleri kolaylaştıracağını düşündü." Nico alt dudağını çiğneyerek beni inceledi. "Bütün o zaman boyunca inkâr ediyordun. Cenazesinde çok şaşırmış görünüyordun, sanki öldüğüne inanamıyormuş gibiydin."

"Haklısın."

"Hangi konuda?" Bakışları kavgacı, neredeyse vahşiydi. "Şok olmuştum." Derin bir nefes aldım. "Bunu beklemiyordum."

Nico iki kez başını salladı. "Garrett ölmeden bir yıl önce onun için yas tutmuştum." Bakışlarını arkamdaki kırmızı kadife duvara odakladı. "Cenazeden bir ay önce ona veda ettim. Ve sonrasında benim için en zor olan şey...." Nico durakladı, sonra bakışlarımla buluştu, sesi yumuşadı. Gözleri yüzümde gezinirken bile odağını kaybetmişti; sanki şu an olduğum kişiden ziyade bir anımı görüyor gibiydi. Bu beni buluşmadaki tribünlerin altındaki o ana geri götürdü. "En zor kısmı senin bununla başa çıkmaya çalışmanı izlemektir."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Hâlâ beni inceliyordu ama yüz ifadesinden kendi duygularına dair elle tutulur bir şey anlaşılmıyordu. "İronik olan şu ki, yaz sonunda bana yaptığın gibi cenazeden sonra senden uzaklaşıyordum kendimi bir dünya acıdan kurtarabilirdim."

İrkildim ve ağzım kapandı.

Bir adım geri çekildi, artık beni sıkıştırmıyordu, artık beni duvara yaslamıyordu. "Ama sonunda dersimi aldım." Gözleri yavaş yavaş uzaklaştı ve bir sonraki konuşmasında sözlerini düğmelerin olduğu panele yöneltti; acil durdurma düğmesini bıraktı ve asansör inmeye başladı.

"Hoşça kal, Elizabeth."

"Güle güle mi?" Ona bakakaldım ve asansör sarsıldığında dengemi biraz kaybettim. "*Hoşça kal mı?*"

Cevap vermedi. Gözleri lobiye doğru geri sayan rakamlara takılmıştı.

Tekrar panele doğru koştum ve acil durum düğmesine bastım. Aynı tiz alarm başladı ve ikimiz de kulaklarımızı kapattık. Ama bu kez ağzının hareketlerinden ayırt edebildiğime oldukça emin olduğum bir dizi küfür savurdu.

"Ne oluyor lan?" Alarm durduğunda bana hırladı ve sonra düğmeyi serbest bırakmak için etrafımdan dolaşmaya çalıştı. Ceketinin önünü tutma fırsatını değerlendirdim.

"Hayır, şimdi beni dinlemelisin. Sen söyleyeceğini söyledin. Sıra bende." Onu duvara doğru ittim, ellerim hâlâ ceketindeydi. "Garrett'in cenazesinde ne hissettim biliyor musun? Umutsuzluk hissettim. Umutsuzluk hissettim çünkü onu seviyordum, onunla ilgili her şeyi seviyordum ve on beş yaşındaki kalbim bir daha hiç kimse için böyle bir şey hissedemeyecekti. Ve sonra sen penceremden içeri girmeye başladın."

Gözlerini yana kaydırmaya çalıştığında onu sarstım ve bakışlarımla buluşmaya zorladım; "Bana geldin ve beni tuttun. Beni uyuşukluktan kurtardın; hayatımı kurtardın. Bunu biliyor muydun?"

Gözleri benimkilere bakarken cam gibiydi. Yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen kurtardın. Sonra dört ay geçti, yaz bitmek üzereydi, babam beni götürüyordu ve kalbim yeniden bir şeyler hissetmeye başladı ve bu sefer senin içindi."

Kelimeler aramızda asılı kaldı. Yüz ifadesi hayal kırıklığı ve sevinç arasında gidip geliyordu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Söyleyemedim. Korkuyordum."

"Yani seninle sevişmeme, bekaretini almama izin mi verdin? Bunu neden yaptın? Neden o gece bana geldin?"

"Çünkü ilk kez biriyle birlikte olmak istiyordum - hisler beslediğim biriyle." Ceketini bıraktım. "Seni kullandım."

"Kullanmadın."

"Kullandım. Bir karar verdim. O gece sana sormadım, sadece ne istediğimi biliyordum ve sana bir şans bile vermedim. . . Çok özür dilerim."

Sanki bu bilgiyle onu yumruklamışım gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "O zaman neden gittin?"

"Çünkü duygularıma karşılık vermeyeceğini düşündüm."

Nico'nun ağzı açık kaldı ve gözlerini kırıştırdı, kafası karışmış gibiydi. Benim gerçeğimi anlaması için tam bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Neden böyle düşündün ki?" Kelimeler işkence gibiydi çünkü cevabı zaten biliyordu. Yüzü pişmanlıkla ilişkilendirilen türden bir kalp kırıklığıyla buruştu.

Kararsız bir nefes çektim. "Tanrım, Nico." Gümleğini bıraktım ve geriye doğru bir adım attım. "Gençlik yıllarımı benden nefret ettiğini düşünerek geçirdim. Sonra Garrett hastalandığında bana tahammül ettin. O yaz boyunca bana acıdığını düşündüm. Her zaman o kadar dokunulmaz oldun ki... beni aştın... ulaşamayacağım kadar aştın.... Beni bir korkak yaptın."

Beni inceledi, gözleri niyetliydi. "Sen korkak değilsin, Elizabeth."

"Evet korkağım. Seninleyken öyleyim. Birlikte olduğumuzda -her zaman değil ama anlık olarak- kendimi yeniden on dört yaşında hissediyorum ve sen ellerimden kitapları alıyorsun ya da beni erkekler tuvaletine itiyorsun ya da...." Devam edemeyerek gözlerimi kapattım.

"Çok özür dilerim. Tanrım, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Biliyorum." Gözlerimi açtım. Burnumu çektim, sonra tatsız anıları zihnimden uzaklaştırmak için omuz silktim. "Dr. Ken Miles konusunda haklıydın. Sen buraya, Chicago'ya geldiğinde onunla seks yapmak için planlar yapıyordum *çünkü* ondan hoşlanmıyorum. Ve bu gece gördüğün şey, ona bunu yapamayacağımı söylememdi - *çünkü* ondan hoşlanmıyorum."

Nico uzun bir süre beni düşündü ve sonra ellerini fermuarı açık ceketinin ceplerine soktu. "Onunla yatmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, yatmadım. Bunu yapamam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Ağzı yana doğru kıvrıldı ve botlarına baktı. "Benim de."

İstemsizce güldüm ve bedenim gevşedi; panele doğru geri çekildim ve başımı panele yasladım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bakışlarının gülünç kıyafetimin üzerinde gezindiğini hissettim ve niyeti bariz bir şekilde değişti. Kendimi onun göz kırpan büyüleyici parlaklığının kesin saldırısına karşı hazırladım. Sesi tüylerimi diken diken etti.

"Yanıldın. Asla ulaşamayacağın bir yerde değildim. Ben buradayım ve tamamen seninim." Elleri benimkileri buldu ve tuttu; onları göğsüne bastırdı.

Çenem titredi ve gözlerimi yakıcı bir nem pususuna karşı kırıştırmak için acele ettim. "Bu o kadar basit değil."

"Evet. Gerçekten öyle." Nico beni duvarın güvenliğinden uzaklaştırarak öne doğru çekti ve yanağımı avucunun içine aldı. Beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Tabii benimle birlikte olmak istemiyorsan."

"Ben sana aşığım, seni aptal!" Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

Nico yarı gülerek nefesini bıraktı; sanki yıllardır tutuyormuş gibiydi. Belki de öyleydi. Alnımı kendi alnına yaklaştırdı, iri elleri belime dolandı ve beni kendine doğru çekti.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı ağzımı yakalamadan hemen önce. İnledim, ona yapıştım ve tırnaklarım ceketine battı, sonra çılgınca gömleğinin altına kayd. Öpüşü sıcak, talepkâr ve acildi. Keşif yoktu; sadece umutsuzca fethediyordu ve durum hızla tırmandı.

Onu, teninin her santimini hissetmek istiyordum. Parmaklarım açgözlülükle karnının sert çıkıntılarını, sırtının sıcak ve pürüzsüz tenini okşuyordu. Vücudum ona doğru eğildi, bağlanmak, onun sıcaklığını, dokunuşunu arzuluyordu. Ceketini çekip çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Ardından gömleği geldi.

İri elleri kazağımı kavradı ve ağzı umutsuzca benimkinin üzerinde gezinirken çekiştirdi. Aceleciliğinin yıllarca dizginlediği arzusundan kaynaklandığını biliyordum. İhtiyacımı onun içinde hissediyordum.

Hareketleri biraz sarsıntılı ve sinirli bir hal aldı ve aniden benden uzaklaştı. Vücudunun kaybını şiddetle hissettim.

"Ne giyiyorsun? Seni bundan nasıl kurtaracağım?" Ağır ağır nefes alıyor, yarı homurdanıyor, kazağımı bir Rubik küpü gibi inceliyordu.

Gözlerini aradım, sözleri ihtiyacın yoğun sisini, kulaklarımın arasında akan kanı, kalbimin dörtlale koşan hızını kesiyordu. "Ne?"

Kazağımı kabaca çekiştirdi. "Bu. Nasıl çıkıyor? Deli gömleği gibi! Bunlar kravat ve düğme mi?"

İnledim, gözlerimi kapattım ve başımı omzunun çıplak tenine bastırdım. "Kıyafetlerimi değiştirmem lazım."

"Değiştirmene gerek yok; sadece çıkarman gerekiyor." Elleri üzerimdeki üç kat elbisenin altına uzanmaya çalıştı ama nafi; tenime erişmesinin hiçbir yolu yoktu. Vazgeçerek kalın giysilerimin üzerinden beni avuçlamaya çalıştı. Yüzü öfkeli bir kaş çatmayla buruştu. "Kaç kat giyiyorsun?"

"Çok fazla." Güldüm, göğsünü öptüm ve ellerimi pantolonuna götürdüm. Hafif dokunuşuma karşılık karnının sıkılaşması hoşuma gitti. I

Kemerini kavradım ve parmaklarımı boxer külotunun lastiğine daldırdım. Nefesini içine çekti.

Onu hissetmeden duramıyordum; sertliğini, zeytin teninin pürüzsüz yumuşaklığını. Her santimini ısırmak, sonra köprücük kemiğinden eşine kadar yalamak istiyordum.

"Hayır, bu adil değil. Ben sana dokunana kadar sen bana dokunamazsın." Elleri benimkileri kavradı ve aşağı doğru inişlerini durdurdu.

Saldırımı yeniden başlatmaya çalıştım ama o eğildi ve bileklerimi yakaladı.

"Nico. Sana dokunmama izin ver."

"Elizabeth." Ellerimi arkamda birleştirdi ve beni yerimde tuttu. "Önce gömleğini çıkar."

"Aslında üç gömlek... bir de spor sütyeni."

"Şey...." kaybolmuş, çaresiz görünüyordu. İnanamayarak nefes verdi. Birdenbire dehaya kapılmış gibi sırttı ve elini arka cebine attı. Elindeki büyük çakıyı gözüme kestirdiğimde niyetini anlamam için sadece bir anım vardı.

Geri adım attım ve göğsümü kapattım. "Ne yapıyorsun?"

"Kıyafetlerini kesiyorum." İlk kravata uzandı ve ellerime vurarak uzaklaştırdı. "Kıpırdama."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Nico, dikkatli olduğu kadar aceleci bir güçle önce kazağımı, sonra diğer kazağımı, sonra da gömleğimi parçalara ayırdı. Toplamda belki on beş saniyesini aldı. Her katman açıldıkça gözleri daha da parlıyordu ve onu omuzlarımdan çekip yere bıraktı.

Çok sıcaktı. Hoşuma gitmişti. Elleri beni mıncıkladı ve ağzı hızlı öpücükler için benimkini yakaladı. Spor sütyenime kadar indiğimde, onu çıkarmak ister gibi hareket ettim ama hareketlerimi durdurdu, parmağını lastiğin altına kaydırды, tek bir kesik attı, sonra ikiye ayırdı.

Oh Nico.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KAPALI KAPI AŞK SAHNESİ

Sevgili Okuyucu-Bu kitapta 22. Bölümün iki versiyonu yer almaktadır. İlki, sahnenin ayrıntılarının asgari düzeyde olduğu "kapalı kapı" bir aşk sahnesini anlatmaktadır. Bölüm 22'nin ikinci versiyonu ise sahnenin ayrıntılarının verildiği bir "açık kapı" aşk sahnesini anlatmaktadır. Her ikisini de ekledim, böylece okuyucu olarak siz rahatlık seviyenize/tercihinize uyan bölümü seçebilirsiniz. Bunun alışılmadık olduğunu biliyorum! Ama risk almaktan ve yeni şeyler denemekten korkmuyorum; belli ki kitabımı okuyorsanız siz de korkmuyorsunuz ;-)

SAYGILARIMLA, PENNY REID

N ICO'NUN ELLERİ VE AĞZI açgözlü ve acımasızdı. Asansörde sevişmenin mantıksızlığını bilerek görmezden geldim. Aslında nerede olduğumuz umurunda bile değildi. Tek bildiğim nihayet, nihayet birbirimize ihtiyaç duyduğum ve açlığını çektiğim şekilde dokunuyor olduğumuzdu.

Ona ihtiyacım olduğu gerçeğinden başka her şeye karşı kördüm; onun dokunuşuna, gücüne ve okşamalarına, tatlı sözlerine. Ne kadar gülünç olsa da, aklım bir an daha beklemeyi, hatta daireme varmak için gereken beş dakika ya da daha kısa süreyi bile beklemeyi kavrayamıyordu.

Nico da aynı aciliyeti hissediyor gibiydi. İlk başta hareketleri çılgınca, sert, odaklanmış ve muhtaçtı. Arzu ve istek dolu sözcükler mırıldanıyor, görünüşe göre içimizde ve o anda kayboluyordu; ama sonra yavaş yavaş, sanki üzerimdeki gücünü hissetmiş gibi, alaycı ve çıldırtıcı, hayranlık uyandırıcı bir şekilde küstahlaştı.

Lanet olası Nico!

Yardım edemedim ama karşılığında onu kızdırmaya çalıştım. Ama gözleri ve dudaklarındaki ismim beni mahvetti. O kaybolmuş görünüyordu ve o anda ben bulunmuştum. Hemen beyaz teslim bayrağımı salladım.

Onu sevdiğimi hatırlatarak onu yatıştırdım. Bir ilahi haline gelene kadar kelimeleri tekrar tekrar söyledim. Bu adamı seviyordum. Onun her yerde, her zaman etrafımda olmasını istiyordum. Onu içime çekmek ve

Ona sahip olmak, onu ele geçirmek. Onun benim için olduğu gibi ben de onun için her şey olmak istiyordum.

İnlemelerimi ve iç çekişlerimi çıkardı. Elleri bedenimin doruklarını ve vadilerini açgözlü bir emirle keşfediyordu. Birbirimizi bulduğumuzda, onun güzel yeşil gözlerine bakarken paylaştığımız mutluluktan çok etkilenmişim.

Umarım onda gördüğüm aşkın bana yansımasına tanık olmuştur. Duygularımın ne kadar önemli ve gerçek olduğunu bilmesini umuyordum. Umarım yaptığımız şeyin öylesine yapılmadığını biliyordur. Bu bir sözdü. Bir hediye idi.

Ve sadece onun içindi.

Büyük bir sevişmeye eşlik eden sersemletici coşkudan kurtulduktan kısa bir süre sonra evime geri döndük. Dürüst olmak gerekirse, seçme şansımız olsaydı asansörden çıkar mıydık bilmiyorum. Ancak asansör hareket etmeye başladı ve ben de taytım hariç tüm giysilerimin onun bıçağıyla parçalandığını ve asansörün zemininde lime lime olduğunu fark ederek irkildim. Tipik Nico tarzıyla, bana tişörtünü vermeden önce birkaç saniye paniklememe izin verdi.

Tam zamanında taytımla birlikte onu da giydim. Kapılar lobiye açıldığında, Nico beni göğsüne doğru çekti ve bekleyen tamirciye gülünç bir hikâye uydurduk.

Adam hiç etkilenmiş görünmüyordu, hiç gülümsemedi ve ikimize de bilmiş, sinirli bir bakış attı. Söze gerek duymadan bizi yolumuza gönderdi.

Gülüşerek, öpüşerek ve -en azından ben- utanarak daireme girdik.

"Senin aksine, insanların beni kıyafetlerim olmadan görmesine alışık değilim.

devam et."

Nico ceketini silkti, omzunun üzerinden attı ve sanki Nefret etti ve kapımı tekmeleyerek kapattı. Omuzlarımdaki tişörtü çekiştirdi. "ABD'deki insanların çıplaklık konusunda neden bu kadar heyecanlandıklarını hiç anlamadım."

"Belki de alçakgönüllülüğe değer verdiğimiz içindir!" Elllerine başarısızca vurdum; o da biraz kabaca tişörtü çıkardı ve yine nefret etmiş gibi odanın diğer ucuna fırlattı.

"Ama neden böyle bir şeyi saklıyorsun...." Bakışları beni, çıplak omuzlarımı, göğsümü, karnımı yuttu; pantolonumun kenarını kavradı ve beni göğsüne doğru çekmek için kumaş üzerindeki kaldıraç gücünü kullandı. "Perché nascondere una cosa così bella?"¹

Ve işte o zaman oldu.

O anda dünya tersine döndü ve kadınlık organlarımın kontrolünü tamamen kaybettim. Görünüşe göre vajinam, rahmim ve yumurtalıklarım İtalyan'dı ve Nico Manganiello tarafından İtalyanca konuşulduğunda artık bana ait değillerdi. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece ağzından çıkan ses.

-Tüm zamanların en seksi şeyiydi.

Kendimi sersemlemiş hissettim ve kirpiklerim kelebek kanatları gibi çırpınarak ona yaslandım.

"Elizabeth...? İyi misin?"

Konuştüğümde sesimin garip bir şekilde boğuk çıktığını fark ettim. "İtalyanca konuşabildiğini bilmiyordum."

"Evet, evde hepimiz konuşurduk, ben de birkaç yıl önce resmi olarak öğrendim."

"Neden... neden... bunu yaptın?"

Gözleri benimkiler arasında gezinirken kısıldı. Başparmağı kalçalarımın üzerinde küçük daireler çizerken iri elleri belimde sabit durdu. "Bu sizi rahatsız ediyor mu? O ti piace?"²

Ürperdim, omuzlarını kavradım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Oh Tanrım...."

Kıkırdadı, sonra cık cık etti.

"Mi fai impazzire."³Kulağıma doğru fısıldadı. Nico boynumu yaladı, sonra ıslattığı yere üfledi, bu da beni hemen ürpertti. "Ho cercato di dimenticarti, ma è impossibile."⁴

"Guh..."

"I tuoi occhi hanno il colore del cielo in estate..."⁵Boğazımdan aşağı hafif öpücükler bıraktı ve hareket ederken pantolonumu çıkardı. "Ti amo da sempre."⁶

"Oh!" Ona doğru yükseldim; tırnaklarım sırtına battı. Bir titremeye daha savaştım. Başaramadım.

Parmaklarını bacaklarımdan yukarı kaydırdı, dizlerimin arkasına hafifçe dokundu. "Il contatto con la tua pelle. Oh, non ne ho mai abbastanza."⁷

Bir kedi gibi ona doğru bastırdım ve hüsrana uğramış bir şekilde pantolonuna uzandım. Sözleri beni cidden akılsızlaştırıyordu. Alçakgönüllülüğün ya da utancın ötesindeydim. Çıkardığım sesleri ya da vücudumun hareketlerini tam olarak kontrol edemediğim, keşfedilmemiş, karanlık bir uyarılma alemindeydim.

"Mmm. Il tuo fr agranza..."⁸ Beni ısırırken ulaşamayacağım bir yere kaydı.

Sadece hayal kırıklığımı inleyebildim.

Nico omuzlarımı itti ve geriye doğru düştüm. Sırtım yatağa çarpana kadar bizi yatağa taşıdığını fark etmemiştim. Üzerimde belirdi, dizlerimin dibinde durdu, gözleri lezzetli bir kötülükle parlıyordu.

"Lütfen..." Bu noktada, yalvarmak konusunda tamamen rahattım.

Nico sıırttı. Neredeyse uyarılmışlık komasına girmemiş olsaydım, bu sırtış beni çok kızdırdı. Kendinden son derece emindi.

"Anche se a volte sei più testarda di un mulo."⁹ -

Pantolonunun düğmelerini çok ama çok yavaşça açtı. Beni delirtiyordu.

"Mi piace la passione che è in te. La tua lingua tagliente mi eccita da morire."¹⁰

Nico'nun hareketleri dolambaçlı bir şekilde telaşsızdı. ile devam etti

durgunlukla bana doğru eğildi. "Non ti lascerò mai andare."¹¹ Gözleri aniden ağırbaşlı ve ciddileşti ve benimkileri tuttu. Hareketlerimi sakinleştirdim. "Ti amo."¹² —

Ona göz kırptım. Duygusal bulutun içinden bile sözlerinin anlamını fark ettim.

Ti amo. Seni seviyorum.

Yutkundum, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve karşılığında nefes nefese kaldım. "Ti amo, Nico."

Gözlerini kocaman açarak burnumu burnuyla dürttü, "D'ora in poi in poi non c'è modo di tornare indietro. Sei mia, per sempre."¹³ Gözleri içten içe yanan bir vahşetle, kavurucu bir memnuniyetle parlıyordu.

Beni yürek parçalayan bir nezaketle sahiplendi. Nefeslerimiz buluştuğunda, onu içime çektim. Onu kendime çektim, kollarımı boynuna doladım ve onun tarafından tamamen doyurulmak ve tamamen ezilmek istedim.

Dünyaya döndüğümde, bana sadece bir restoran menüsü okuyabileceği ve benim de mutluluk içinde cahil kalacağım gerçeğini düşünmekten kendimi alamadım. Elinde ölümcül bir silah vardı ve ben buna karşı aptal ve güçsüz kalmıştım.

İtalyanca konuşan İtalyanlar yasadışı olmalı ya da en azından uyarı etiketleri ile gelmeli - *külotunuzu patlatabilir*.

1 Çevirisi: Neden böyle güzel bir şeyi saklıyorsun?

2 Çevirisi: Yoksa hoşuna mı gidiyor?

3 Çevirisi: Yoksa hoşuna mı gidiyor? Beni deli ediyorsun.

4 Tercüme: Beni deli ediyorsun: Seni unutmaya çalıştım ama bu imkansız.

5 Tercümesi: Gözlerin yazın gökyüzü renginde.

6 Tercümesi: Seni her zaman seviyorum.

7 Çeviri: Seni her zaman seviyorum: Tenini hissetmeye doyamıyorum.

8 Tercümesi: Mmm. Kokun. . .

9 Çevirisi: Yine de bazen bir katırdan daha inatçı oluyorsun.

10 Tercümesi: İçindeki tutkuyu seviyorum. Keskin dilin beni heyecanlandırıyor.

11 Çeviri: Seni asla bırakmayacağım: Seni asla bırakmayacağım.

12 Tercümesi: Seni seviyorum: Seni seviyorum.

13 Tercümesi: Şu andan itibaren, geri dönüş yok. Sen benimsin, sonsuza dek.

BÖLÜM 22

AÇIK KAPI AŞK SAHNESİ

HE HASTALIKLA omuzlarımdaki harap giysiyi çekti ve parmak eklemlerini göğüslerimin altına sürttü. İnledi. Titredim. Nico bana yanan, parıldayan gözlerinden başka bir şeyle dokunmamıştı ve ben nefes nefese kalmıştım.

Sonra eğildi, dilini uzattı ve sağ meme ucumun etrafında bir daire yaladı. İnleme sırası bendeydi. Omuzlarını kavradım ve parmaklarımın altında çalıştıklarını hissettim. Beni pantolonumdan çıkarıyordu.

Bu da çok sıcaktı.

Dış katmanım soyulduğunda, beni tozluklarımın arasından kavradı ve eline doğru eğildim.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı karnıma doğru, sıcak nefesinin göğsümden taşarak tenimin her santimini tutuşturmasına izin verdi. "Tadının nasıl olduğunu hep merak etmişimdir." Çoğunlukla kendi kendine konuştuğunu söyleyebilirdim ama sözleri beni çılgına çevirdi.

Başparmakları tozluklarımı ve iç çamaşırlarımı aşağı doğru çekerken kıvrıldı, nefes alış veriş düzensiz ve heyecanlıydı, benimkini yansıtıyordu. Pantolonunun önünü el yordamıyla açmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere gitti. Bunun yerine beni kabaca asansörün pelüş, kadife duvarına sıkıştırdı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Bacaklarımı omuzlarına bağladı ve gücüyle popomu destekledi.

Dili merkezime temas ettiğinde keskin bir nefes aldım ve bana karşı mırıldandığında neredeyse bin parçaya ayrılacaktım. Duvara tutundum ama tutunacak bir yer bulamadım. Ellerim sonuçsuzca kavradı

-Omuzları, kalçalarım, saçları.

"Nico!"

Diliyle, parmaklarıyla, nefesiyle benimle dalga geçerken yalvarışımı duymazdan geldi; keşfinde hem çılgın hem de durgundu. Ne zaman yaklaştığımı hissetsem, geri çekilerek beni uçurumun kenarında nefessiz bırakıyor, vuruşlarını yavaşlatarak şakacı okşamalara dönüştürüyordu; beni yukarı doğru sarıyor ve mantığın kenarında sallanmaya bırakıyor, sevişirken de hayatta olduğu gibi benimle alay ediyordu.

Hareket etmeye, ona doğru bastırmaya, ağzına sürünmeye çalıştım ama tek yapabildiğim hayal kırıklığı içinde inlemektir. Bir noktada kahkahasını duydum - alçak, mutlu bir titreşim - ve o anda onu boğazlamak istedim. Sonunda,

Zamanın geldiğine karar verdiği için beni unutulmaya gönderdi, parmağını kancaya taktı ve ovuşturdu, okşadı, yaladı, emdi.

Bedenim sarsıldı, gerildi, büküldü ve sonra patladı. Haykırdım; onun adını haykırdım. Bacaklarım bir mengene gibi yüzünün yanlarını kavradı ve benden uzak, vahşi ve tamamen tanınmaz görünen saçma sapan kelimeler koptu.

Ben bulutlardan tamamen inmeden önce, bir eliyle beni sabitledi ve ayağa kalkarken diğer eliyle pantolonunu hızla indirdi. Yeryüzüne geri dönüyordum ve onu görmek, bedenini bedenime yaslamak, ıslak dudakları, kapüşonlu gözleri, içimin tarif edilemez derecede çarpıcı bir acıyla gerilmesine neden oldu.

Ama sonra gülümsemesini fark ettim. Piç kurusu bana o güne kadar gördüğüm en cesur, en küstah, en kendinden memnun sırıtsı atıyordu. Belli ki kendisiyle gurur duyuyordu.

Lanet olası Nico!

Ona doğru uzandım ve tısladı ama sonra kendini avucumun içine bastırdı; gülümsemesi dalgalandı. Bir kaşımı kaldırdım ve yüzünü izledim. Kararsız, kaybolmuş, hatta tereddütlü görünüyordu. Ona dokundum, okşadım, sertliğini bacaklarımın arasında kaydırarak onu kızdırdım. Biraz önce içimde olan parmaklarını ağzıma götürüp emdiğimde, dilimi işaret ve orta parmaklarının arasında döndürürken hırladı ve keskin bir nefes aldı.

Gözlerim hâlâ yarı kapalı, pusluydu. İçim titriyordu ama küçük bir misilleme yapmadan onu tatmin edecek değildim.

Ona doğru kaydım; parmakları kıcımda esnedi. "Tanrım, seni istiyorum."

"İyi olduğumu biliyorum ama ben Tanrı değilim, Nico."

İşkenceli bir kıkırdama göğsünü salladı ve beni korkutucu bir güçle vücuduyla duvara bastırdı. Onun teninin benimkine yaptığı lezzetli, tatlı işkencenin ve çiftleşmemizin sürtünmesinin tadını çıkardım. Parmağının ucunu ısırdım ve tırnaklarımı yan tarafına geçirdim.

Tısladı. "Kibar ol."

"Hayır." Onu sıktım, elim aramızda sıkışmıştı, başparmağım ucunun etrafında daireler çiziyordu.

"Elizabeth...." Adım bir yakarış, bir duaydı; acı çekiyor gibi görünüyordu. Yalvaran gözleri kararlılığımı eritti. Tutuşumu gevşettim ve beni ayağımdan kaldırmasına izin verdim.

ta ki bacaklarım beline dolanana, sırtım duvarın gür kumaşına dayanana kadar.

"Elizabeth." Adımı tekrar söyledi, gözleri genişti, araştırıyordu. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum, Nico." Bir kez başımı salladım, parmaklarımla yanağını okşadım. Alnı benimkine dokundu. İçime girdiğinde doğruldum ve ikimizin de nefesi kesildi.

Onu sertçe öptüm. Bu adamı seviyordum. Onun her şeyini istiyordum, her yerde, içimde, etrafımda, her zaman. Onu içime çekmek, ona sahip olmak ve onu tamamen ele geçirmek istiyordum. Tıpkı onun benim için olduğu gibi, ben de onun için her şey olmak istiyordum.

Ritmimizi kolayca bulduk ve bacaklarım onun belini kavradı. Elleri vücudumun tepe ve vadilerini açgözlü bir komutla keşfediyor, başparmakları sıkışmış meme uçlarımda daireler çiziyordu. Tırnaklarım omuzlarına battığında beni şiddetle ısırdı, sonra diliyle incinmiş etimi yatıştırdı. Pozisyonumuz göğüslerimi öne doğru itti ve onları sıcak, ıslak öpücüklere boğdu.

İnlemelerimi ve iç çekişlerimi çıkardı. Yaklaştığımı biliyordum; ipin gerildiğini ve çekildiğini hissedebiliyordum ve Tanrı'ya yemin ettim ki, şimdi benimle alay ederse onu öldüresiye dövecektim. Dizlerim titremeye başladı. Saçlarını çektim, bakışlarını kendime çevirmeye zorladım.

Onun güzel yeşil gözlerine bakarken hem mutluluk hem de hüznle doluydum. Kendimi bir başka yüce delilik dalgasına kaptırdım ve mutlak bir mutluluk içinde haykırdım: "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Sözlerim üzerine çözüldüğünü hissettim; gözleri kapandı ve güçlü bedeni beni zar zor nefes alabildiğim ana kadar duvara yasladı. Beni sahiplenmek için yaklaştı ve tamamen onun olduğumda ürperdi ve başını boynuma gömdü, gizli unutuşumuzda kendini kaybetti.

Umarım onda gördüğüm aşkın bana yansımaya tanık olmuştur. Duygularımın ne kadar önemli ve gerçek olduğunu bilmesini umuyordum. Yaptığımız şeyin kolay olmadığını bilmesini umuyordum. Bu bir sözdü. Bir hediye idi.

Ve sadece onun içindi.

Büyük bir sevişmeye eşlik eden sersemletici coşkudan kurtulduktan kısa bir süre sonra evime geri döndük. Dürüst olmak gerekirse.

Seçme şansımız olsaydı asansörden ayrılır mıydık bilmiyorum. Ancak asansör hareket etmeye başladı ve ben de taytım hariç tüm giysilerimin onun bıçağıyla parçalandığını ve asansörün zemininde lime lime olduğunu fark ederek irkildim. Tipik Nico tarzıyla, bana tişörtünü vermeden önce birkaç saniye paniklememe izin verdi. Tam zamanında taytımla birlikte onu da giydim.

Kapılar lobiye açıldığında, Nico beni göğsüne doğru çekti ve bekleyen tamirciye gülünç bir hikâye uydurduk.

Adam hiç etkilenmiş görünmüyordu, hiç gülümsemedi ve ikimize de bilmiş, sinirli bir bakış attı. Söze gerek duymadan bizi yolumuza gönderdi.

Gülüştük, öpüştük ve -en azından ben- utanarak daireme girdik.

"Senin aksine, insanların beni kıyafetlerim olmadan görmesine alışık değilim."

"

Nico ceketini silkti, omzunun üzerinden attı ve sanki Nefret etti ve kapımı tekmeleyerek kapattı. Omuzlarımdaki tişörtü çekiştirdi. "ABD'deki insanların çıplaklık konusunda neden bu kadar heyecanlandıklarını hiç anlamadım."

"Belki de alçakgönüllülüğe değer verdiğimiz içindir!" Ellerine başarısızca vurdum; o da biraz kabaca tişörtü çıkardı ve yine nefret etmiş gibi odanın diğer ucuna fırlattı.

"Ama neden böyle saklansın..." Bakışları beni, çıplak omuzlarımı, göğsümü, karnımı yuttu; pantolonumun kenarını kavradı ve beni göğsüne doğru çekmek için kumaş üzerindeki kaldıraç gücünü kullandı. "Perché nascondere una cosa così bella?"¹

Ve işte o zaman oldu.

O anda dünya tersine döndü ve kadınlık organlarımın kontrolünü tamamen kaybettim. Görünüşe göre vajinam, rahmim ve yumurtalıklarım İtalyan'dı ve Nico Manganiello tarafından İtalyanca konuşulduğunda artık bana ait değillerdi. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece ağzından çıkan ses.

-Tüm zamanların en seksi şeyiydi.

Kendimi sersemlemiş hissettim ve kirpiklerim kelebek kanatları gibi çırpınarak ona yaslandım.

"Elizabeth...? İyi misin?"

Konuştuğumda sesimin garip bir şekilde boğuk çıktığını fark ettim. "İtalyanca konuşabildiğini bilmiyordum."

"Evet, evde hepimiz konuşurduk, ben de birkaç yıl önce resmi olarak öğrendim."

"Neden... neden... bunu yaptın?"

Gözleri kısıldı, beni inceledi; tereddüt etti. Başparmağı kalçalarımın üzerinde küçük daireler çizerken iri elleri belimde durdu. "Bu sizi rahatsız ediyor mu? O ti piace?"² –

Ürperdim, omuzlarını kavradım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Oh Tanrım...."

Kıkırdadı ve sonra dudak büktü.

"Mi fai impazzire."³Kulağıma doğru fısıldadı. Nico boynumu yaladı, sonra ıslattığı yere üfledi, bu da beni hemen ürpertti. "Ho cercato di dimenticarti, ma è impossibile."⁴ –

"Guh...."

"I tuoi occhi hanno il colore del cielo in estate..."⁵Boğazımdan aşağı hafif öpücükler bıraktı ve hareket ederken pantolonumu çıkardı. "Ti amo da sempre."⁶ –

"Oh!" Ona doğru yükseldim; tırnaklarım sırtına battı. Bir titremeyle daha savaştım. Başaramadım.

Parmaklarını bacaklarımdan yukarı kaydırды, dokunuşu dizlerimin arkasından uyluklarımla arasına hafifçe geçti. "Il contatto con la tua pelle. Oh, non ne ho mai abbastanza."⁷

Bir kedi gibi ona doğru bastırdım ve hüsrana uğramış bir şekilde pantolonuna uzandım. Sözleri beni cidden akılsızlaştırıyordu. Alçakgönüllülüğün ya da utancın ötesindeydim. Çıkardığım sesleri ya da vücudumun hareketlerini tam olarak kontrol edemediğim, keşfedilmemiş, karanlık bir uyarılma alemindeydim.

"Mmm. Il tuo fragranza..."⁸Beni ısırırken ulaşamayacağım bir yere kaydı. Sadece hayal kırıklığımı inleyebildim.

Nico omuzlarımı itti ve geriye doğru düştüm. Sırtım yatağa çarpana kadar bizi yatağa taşıdığını fark etmemiştim. Üzerimde belirdi, dizlerimin dibinde durdu, gözleri lezzetli bir kötülükle parlıyordu.

"Lütfen..." Bu noktada, yalvarmak konusunda tamamen rahattım.

Nico sırtıttı. Neredeyse uyarılma komasına girmemiş olsaydım, sırtışı beni çok kızdırdı. Kendinden son derece emindi.

"Anche se a volte sei più testarda di un mulo."⁹ –

Pantolonunun düğmelerini çok ama çok yavaşça açtı. Beni çıldırtıyordu. Kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Mi piace la passione che è in te."¹⁰ –

Pantolonunu ve külotunu çıkarırken Nico'nun hareketleri son derece yavaştı. Devam eden durgunlukla, kendini açıkta kalan bedenime doğru indirdi, sıcak teni benimkini öptü, bacaklarımı bir diziyle ayırmaya zorladı. Kendini merkezime doğru bastırdı, anlamlı bir şekilde öne doğru sallandı.

Nefesim kesildi.

Sesi hırıltılıydı: "La tua lingua tagliente mi eccita da morire."¹¹Parçalanmak üzereydim ve henüz içime girmemişti. Tenim kızarmış, tüylerim diken diken olmuş, aşırı hassaslaşmışım. Altına doğru kaydım, sabırsız.

"Non ti lascerò mai andare."¹²Gözleri aniden ağırbaşlı ve ciddileşti, benimkileri tuttu. Hareketlerimi sakinleştirdim. "Ti amo."¹³ —

Ona göz kırptım. Duygusal bulutun içinden bile onun sözlerinin anlamı.

Ti amo. Seni seviyorum.

Yutkundum, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve karşılığında nefes nefese kaldım. "Ti amo, Nico."

Yavaşça, yavaşça içimi doldurdu ve gerildim, altında kavisler çizdim, sonra rahatlatarak iç çektim.

Ritmi amaca yönelikti; elleri taparcaydı; ağzı açtı. Nefeslerimiz buluştu. Onu kendime çektim, kollarımı boynuna doladım, onun içinde tamamen doymak, tamamen ezilmek istedim.

Burnumu burnuyla dürttü, gözleri irileşmişti, "D'ora in poi in poi non c'è modo di tornare indietro. Sei mia, per sempre."¹⁴Gözleri içten içe yanan bir vahşilikle, kavurucu bir memnuniyetle parlıyordu.

Son cümle, konuştuğu ciddiyet, dokunuşundaki akıl almaz nezaket beni parçalara ayırdı. Nefeslerimiz buluştuğunda, onu içime çektim. Onu kendime çektim, kollarımı boynuna doladım ve onun tarafından tamamen doyurulmak ve tamamen ezilmek istedim.

Dünyaya döndüğümde, bana sadece bir restoran menüsü okuyabileceği ve benim de mutluluk içinde cahil kalacağım gerçeğini düşünmekten kendimi alamadım. Elinde ölümcül bir silah vardı ve ben buna karşı aptal ve güçsüz kalmışım.

İtalyanca konuşan İtalyanlar yasadışı olmalı ya da en azından uyarı etiketleri ile gelmeli - *külotunuzu patlatabilir*.

¹ Çevirisi: Neden böyle güzel bir şeyi saklıyorsun?

² Çevirisi: Yoksa hoşuna mı gidiyor?

- 3** Tercümesi: Beni deli ediyorsun.
- 4** Çeviri: Beni deli ediyorsun: Seni unutmaya çalıştım ama bu imkansız.
- 5** Çevirisi: Gözlerin yazın gökyüzü renginde.
- 6** Tercümesi: Seni her zaman seviyorum.
- 7** Çeviri: Seni her zaman seviyorum: Tenini hissetmeye doyamıyorum.
- 8** Tercümesi: Mmm. Kokun. . .
- 9** Çevirisi: Yine de bazen bir katırdan daha inatçı oluyorsun.
- 10** Tercümesi: İçindeki tutkuyu seviyorum.
- 11** Çevirisi: Keskin dilin beni ölümüne heyecanlandırıyor.
- 12** Çeviri: Seni asla bırakmayacağım: Seni asla bırakmayacağım.
- 13** Çeviri: Seni seviyorum: Seni seviyorum.
- 14** Tercümesi: Şu andan itibaren geri dönüş yok. Sonsuza dek benimsin.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicodan başka hiç kimseyle aşk yaşamamıştım.

Bu düşünce, yatağında uzanmış birbirimize dokunurken aklıma geldi.

Dokunmak, sevişmek ile seks yapmak arasındaki farktır.

Sevişmenin fiziksel eylemi, birine dokunma ve karşılığında dokunulma arzusunu ifade eder. Partnerinize duyduğunuz açlık sizi tüketir. Bu doyumsuz bir arzudur. Onun tenine, ellerine, ağzına duyulan bir ihtiyaçtır; onun gözlerini görme ihtiyacıdır. Her saniye beslenmelidir, yoksa kontrol edilemez derecede acil ve vahşi bir şeye dönüşür.

Ellerimi ondan uzak tutamıyordum ve onun ellerini de benden başka bir yerde hayal edemiyordum. Orada bir bütün olarak yatarken, ellerimizi birbirine geçirip kalplerimizdeki mobilyaları yeniden düzenlerken, korku hissettim.

Onun beni sevdiğini biliyordum ve benim de onu sevdiğimden kuşku duymuyordum.

Ve korkuyordum.

Her şey muhteşem olduğunda, en kötüsünün karanlık bir köşeden size saldırmak için beklediğini düşünmemek zor.

Nico'nun kollarından biri, göğsünün üzerinde yarı yayılmış bir şekilde yatarken beni sahiplenici bir şekilde sarmıştı. Elimle oynuyor, parmak eklemlerimi ve avuç içimin çizgilerini takip ediyordu. Güvenlik görevlileri ve cebinde taşıdığı bıçakla ilgili düşüncelerle meşgulken, dilediği gibi keşfetmesine izin verdim.

Acaba kendini savunmak için mi taşıyordu, çünkü buna ihtiyacı vardı. Hiç kullanıp kullanmadığını merak ettim. Titredim.

"Üşüdün mü?" Sesi hırıltılı, uykulu ve tatmin ediciydi.

"Hayır." Daha da yaklaştım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Quinn'in güvenliğiniz konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyor musunuz?" Başını salladığını hissettim. "Evet, iyi adamlara benziyorlar." "Ve seni güvende tutacaklar... sence?" Omuz silkti. "Sanırım öyle. Diğerlerinden daha iyiler." "Bu gece neredeydiler? Neden seninle değillerdi?"

Nico yüzümü görebilecek şekilde kaydı; gözlerimi aradı. "Onları her zaman yanımda taşımıyorum."

"Neden?"

"Neler oluyor?" elimi çıplak göğsüne bastırdı. "Güvenlik ekibimle ilgili tüm bu sorular neden?"

Yanağımın içini ısırarak çenemin titremesine karşı savaştım. Sesimin sabit kalacağından emin olduğumda, "Sadece güvende olmanı istiyorum," dedim.

Ağzı yana doğru eğildi. "İyi olacağım."

"Senin bir sapığın var."

Gülümsemesi kayboldu.

"Ve fotoğrafçılar hem senin hem de benim peşimde," diye devam ettim. "Tımarhanelere karşı uygun bir korumaya ihtiyacınız var. Güvenliğiniz artırılmalı; sizinle birlikte yaşamalılar ve..."

"Hey, dur!" Nico beni öptü ve sırtüstü yatırdı; eli belimi kavradı ve sonra karnımı okşamak için yukarı doğru ilerledi, sonunda göğsümde durdu.

"Bıçağı bu yüzden mi taşıyorsun?"

Hareketleri durdu ve başını tenimde ziyafet çektiği yerden kaldırdı. "Ne için?"

"Bıçağı korunmak için mi taşıyorsun?"

"Hayır. Bıçağı taşıyorum çünkü ben bir izciyim."

Koluna vurdum. "Ben ciddiylim."

"Ben de. İzci olduğumu biliyorsun. Çakı hiç ölmeyen eski bir alışkanlık."

Bakışlarıyla karşılaştım ve sözlerindeki gerçeği gördüm. Göğsümde küçük bir panik çarpıntısı hissettim.

"Bence bir silah almalısın." "Elizabeth!"

Başı göğsüme düştü. "Hayır. Dinle.

Bence...."

"Hayır, sen dinle." Yüzümü iki dev avucunun arasında tuttu ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Benim için endişelenmene ve beceriksiz olduklarında güvenlik görevlilerimi kovmak istemene bayılıyorum ama silah almayacağım. Quinn'in adamları gerçekten çok iyi. Gerçekten. Endişelenecek bir şey yok."

Düzensiz bir şekilde yutkundum. Konuşurken sesim gergin çıkıyordu. "Endişeleneceğim. Bunu bir düşünmelisin. Eğer silah istemiyorsan, o zaman

en azından dövüş sanatlarını ya da daha büyük bir

bıçağı düşünün." "Smettila di fare la prepotente."¹

Vücudum acil bir hazırlıkla karşılık verdi. Kulaklarımı tıkadım parmaklarım ve kadınlık organlarımın kontrolünü elimde tutmak için savaştım. "Hayır! İzin yok! Biz tartışırken İtalyanca konuşamazsın!"

Güldü, boynumu öptü ve ellerimi başımdan çekti. "Keşke bu kadar endişelenmesen."

Gözlerim omzunun üzerinden pürüzsüz beyaz tavana kaydı. "Dileğim kabul edilmedi."

TELEFON ALARMIM saat 9:40'ta çaldı ve Angelica'nın infüzyon zamanının geldiğini haber verdi. İkimiz de uyukluyorduk ve benim istirahatim de sıkıntılıydı. Endişeli, uyanık ve sözde uyku arasında gidip geldim.

Nico'nun kollarından ayrıldığımda protesto edercesine inledi. Bana uzandı ama ben yatağın kenarına, onun ulaşamayacağı bir yere taşınmışım. Hemen onun sıcaklığından, gücünden ve kokusundan mahrum kaldığımı hissettim.

Kokusu.

Bir şeyler farklıydı. Değişikliği ilk kez Pazartesi günü eve erken geldiğinde fark etmişim; artık sigara içmiyordu.

"Sigarayı bıraktın mı?" Ona bakmak için sadece başımı çevirdim, onu yatağında uzanmış -çırılçıplak- buldum, kollarını bana doğru uzatmıştı. Millennium Park'a bakan büyük pencere, şehrin ışıkları altında vücudunu gölgeliyordu. Teni pürüzsüzdü. Benim gözümde vücudu mükemmeldi. Kendimden utanarak ellerimle göğüslerimi kapattım.

"Yaptım. Durdum." Uyku, sesine lezzetli bir zımpara kalitesi katmıştı.

"Bekle, ne hakkında - seni hastanede ilk gördüğümde, sigara içmek için gitmiştin."

"Seni görmek."

Omzumun üzerinden onu görebilmek için biraz daha döndüm. "Neyi görüyordum?"

Gerindi, seksi canavar. "Seni gördükten sonra kısa bir nüksetme yaşadım. Yaklaşık bir hafta sürdü."

"Hmm." Yerden çoğunlukla temiz, büyük bir tişört aldım ve ayağa kalkmadan önce başımın üzerine çektim.

"*Hmm* ne? Sen ne yapıyorsun?" "Sigarayı neden bıraktın?"

"Angelica. Dumanın etrafında olamaz. Giyiniyor musun?" "Tekrar sigara içmeye başlayacak mısın? Tedavisi bittikten sonra mı?" "Hayır. Temelli bırakıyorum. Ama fark etmişsinizdir, son zamanlarda Son zamanlarda kendimi oldukça sinirli hissediyorum, her zamankinden daha çabuk öfkeleniyorum - bunu giyemezsin."

"Evet. Bunu giyebilirim." Tişörtün eteklerini aşağı doğru çekti ve bir çift iç çamaşırı ve yoga pantolonu çıkarmak için şifonyerime doğru yürüdüm. Son dakikada, son külot partimde giydiğim külot setini giymeye karar verdim.

Yataktan fırladı ve ben arkamı dönmeden tişörtü omuzlarımdan çekip aldı.

"Nico!" Kollarımla etkisiz bir şekilde göğsümü kapattım. "Tişörtümü bana geri ver."

"Bu kırılgan halimle ne istersem yapmalısın." "Ne? Ne kırılgan hali?"

"Sigarayı bırakmak." Tişörtü omzuna attı, sonra iri elleriyle belimi kavradı, başparmakları göbek deliğimin iki yanındaki derinin üzerinde dans ediyordu. "Pantolon geçici olduğu sürece sorun olmaz sanırım. Yine de farklı bir gömlek giymelisin."

"Altı ay önce işi bıraktın, o gömleğin nesi var?"

"Harika vücudunu gösterecek bir şeyler giy. Yeniden bir araya gelmemiz ve bir keresinde seni iç çamaşırlarınla dans ederken yakalamam dışında, her zaman çok büyük kıyafetler giyiyorsun." Alanıma girdi ve dudaklarını boynuma daldırdı, sonra kulağımın hemen altına fısıldadı, "Seni görmek istiyorum."

"Tam bir erkeksin." Sözcüklerin sinirli çıkmasını istiyordum ama bunun yerine nefes nefese kalmış gibiydiler.

"Biliyorum, değil mi?" Kendini beğenmiş gülümsemesini tenimde hissedebiliyordum. Kulağımı yalayarak omuzlarımdan refleks olarak bükülmesine neden oldu. "Çıkarması kolay, sıkı bir şeyler giy."

"Ah, Nico... durmalısın." Hafif dokunuşu pantolonumun paçasının hemen altında iz bıraktı. Gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna doladım, sonra onu göğsüme bastırdım. "Geç kalmak istemiyorum."

Omzuma fısıldayarak küfür etti, elleri pantolonumun belini tuttu, sanki pantolonumu yırtacaktı ama sonra beni ısırdı ve geri adım attı. Ellerini teslimiyetle uzattı ve yatağa doğru geri geri yürüdü.

"Tamam, evet. Hadi gidelim. Ama sonra..." parmağıyla beni işaret etti, kaşlarının arasından bana baktı, "...bu gece benimle kalıyorsun." Omuz silkerek onayladım, ama sanki tartışmışım gibi devam etti. "Mantıklı. Sabah altıdaki infüzyon için zaten orada olacaksın; sonra da yatağına dönebilirsin. Üzerini değiştirmen için bol kıyafetler getirmene bile izin vereceğim."

Ertesi günkü iş için gerekli eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile, sonra sırf o istediği için dantel sütyenimi ve uygun darlıkta bir atletimi giydim. Peşimden dolabıma, banyoma kadar geldi, kimseyle tartışmadan kendi durumunu anlattı. Beş dakikadan daha kısa bir sürede gitmeye hazırdım.

Dönüp onunla yüzleştim, bu da onun kısa kesmesine neden oldu. "Tamam. Beni ikna ettin. Eşyalarımı alıp yukarı çıkıyorum. Bir dakika içinde görüşürüz."

Memnun bir şaşkınlıkla bana göz kırptı ve yüz hatlarını genç, çocuksu çizgilere dönüştürdü. "Oh...." Sırıttı. "Az önce ilk kavgamızı mı kazandım?"

Başımı salladım ve başını okşama dürtüsüne direndim ama yanağından öpme dürtüsüne engel olamadım. "Kesinlikle kazandın. Bana gerçekten haddimi bildirdin."

Onu yatak odamda çırılçıplak bıraktım.

Ben Angelica'nın infüzyonunu bitirirken NICO içeri girdi; Rose mutfakta çay demliyordu.

Gözlerimiz buluştu, birbirine dolandı, büküldü, iç içe geçti ve kırılmaz bir şeye düğümlendi. Bana göz kırptı, ağzından *seni seviyorum* sözcükleri döküldü ve yanaklarım -hainler!- zevkle kızardı. Bu onun hınzırca sırıtmasına neden oldu.

Tam bir erkekti.

Ve birden kendimi bir kız gibi tepki verirken buldum.

Midemde dev kelekler uçuşurken bile gözlerimi devirdim -ona, kendime-. Dikkatimi neredeyse uyumakta olan hastama geri çevirdim ve irademi zorlayarak kızarıklığımın geri kalanını kovmaya çalıştım.

Onu on beş dakika sonra, Angelica'yı öpüp sağ salım yatağına yatırdıktan sonra buldum. Yatak odasında ve yatağın üzerine meyve, peynir ve krakerden oluşan bir ziyafet sofrası kurmuştu. Neredeyse soyunmak üzere olduğunu, üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot olduğunu fark ettim. Görünüşe göre neredeyse çıplak olarak giyinik olduğundan daha rahattı.

Yenilebilir görünüyordu.

Midem oldukça gürültülü bir şekilde guruldadı. Elimi bastırdım.

Ya midemin guruldamasından ya da altıncı hissinden dolayı omzunun üzerinden kapı aralığında durduğum yere baktı. Yemeğinden büyük bir ısırik almış ve eliyle içeri girmemi işaret etmişti. Çantamı odasının girişine bıraktım ve kapıyı kapattım.

Gergindim.

Neden gergindim?

Nico peçeteyle ağzını sildi ve benim durduğum yere geçti. "Bitirdin mi?"

"Evet."

"Gidip onu yatıracağım."

"Ben çoktan yaptım. İçeri girersen onu uyandırırısın."

Nico isteksizce başını salladı, gözlerini yere indirdi. Kaşlarını inceledim ve alnının endişe içinde kırıştığını fark ettim. Aklıma bir soru takıldı ve doğruluğunu araştırmaya fırsat bulamadan sordum.

"Angelica'yı evlat edinmeyi düşünüyor musun?"

Nico'nun bakışları benimkilere kaydı, ifadesi okunamıyordu. Hemen cevap vermedi. Bunun yerine elime uzandı, iki elinin arasında tuttu ve parmak uçlarımda gezindi.

Sonunda şöyle dedi: "Bunu düşündüm. İstiyorum." Bakışları elimden gözlerime kaydı. "Ama hava kalitesi yüzünden New York gibi bir şehirde yaşayamaz. Iowa'da tüm ailesi, kuzenleri var ve ben de fırsat buldukça onu ziyaret ediyorum. Ayrıca onu annemden ayıramam. Bir anneye ihtiyacı var."

Son cümlesiyle birlikte içim, özellikle de yumurtalıklarımın olduğu bölge -biraz dalgalandı. Bu his beni tamamen şaşırttı; bu nedenle, değerlendiren bakışları yüz hatlarımda gezindiğinde, biraz şimşek çakmış gibi görüldüğüme eminim.

Uzun bir süre sonra iç çekti. "Hadi yemeğe gidelim."

Yatak büfesine doğru çekıştırildim. Bana çoktan bir tabak hazırlamış, çatal bıçak takımlarını yerleştirmiş ve bir şişe kırmızı şarap doldurmuştu. Yatağı çok fazla sarsmamaya dikkat ederek karşısına oturdum.

"Bu gerçekten güzel görünüyor." Midem yine guruldadı ve ben de açlığımı yenik düşerek ağzıma üzüm ve peynir tıktırdım.

Onun yemek yerine beni izlediğinin sadece periferik olarak farkındaydım. Uzun bir süre sonra, "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

Çatalım tam ağzımın önünde durdu ve ona göz kırptım. "Ben...Ben...."

Dikkatle beni izliyordu, yüzü ve bakışları odaklanmıştı. Göğsünün hareket etmediğini fark ettim. Sanki nefesini tutuyormuş gibi son derece hareketsiz oturuyordu.

Çocuk istiyor muyum?

Çatalımı tabağa koydum, sonra şaraba uzandım ve büyük bir yudum aldım.

Çocuk istiyor muyum?

Cevabım hayırdı. Çocuk istemiyordum. Zaman ve duygu tüketiyorlardı, yapış yapışlardı ve sürekli bakım gerektiriyorlardı. Öksüren, burunlarını karıştıran ve her yere silen küçük hastalık vektörleriydiler. On sekiz yıl boyunca evinizde kalan, eşyalarınızı kıran ve ayakkabılarınıza fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler koyan misafirlerdi. Çok fazla konuşuyor, çok fazla ihtiyaç duyuyor ve çok fazla şey bekliyorlardı.

Çocuklar, bir kavram olarak, benim için hiçbir cazibeye sahip değildi.

Ayrıca son on yılımı çocuk sahibi olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu kendime hatırlatarak geçirmiş olmam da bu konuda yardımcı olmuyordu. Kendime sık sık hatırlatıyordum çünkü istesem bile beyaz bir çitin geleceğimde olduğunu düşünmüyordum.

Ayrıca, çocuklarınıza umutsuzca aşık olmak gibi bir şey de vardı ve bu tür bir aşk beni çok korkutuyordu.

Cevabın *evet* ya da *hayırdan* daha karmaşık olduğunu fark ettim. Cevap daha çok, *uzun zaman önce, Dr. Annemin Bay Babası ile muhtemelen hiçbir zaman tanışamayacağıma ve bir çocuğa duyduğum sevginin yoğunluğu üzerinde hiçbir kontrolümün olmaması fikri bana pek iyi gelmediğinden, çocuk istemediğime karar verdiğim* şeklindeydi. *Ne şanslıyım.*

Boğazımı temizledim, konuşmaya hazırlandım ama sonra korktum ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Nico'nun yüzünde küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi ve tuttuğu nefesini bıraktı. "Çocuk istemiyorsun."

Son şarabı da yuttum.

Gülümsemesi hüzne dönüştü.

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü...." Ona bakamadım. "Bu biraz karmaşık." "Açıkla."

"Tamam." Çatalımla bir parça elmayı tabağın içinde gezdirdim. "Uzun zaman önce asla çocuk sahibi olmayacağıma karar verdim. Bu kararı verdikten sonra, çocuk sahibi olmamak için nedenler bulmak çok kolay oldu." Gözlerim önce onunkilere sonra da tabağıma kaydı. "Çok uzun zamandır okula gidiyorum. Okulda olmama düşüncesi... düşünmesi bile zor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, asistanlığımın Ağustos ayında sona ereceği ve beş yaşımdan beri ilk kez akademide olmayacağım anlamına geliyor. Bu, yalnız olacağımı varsaymadan bu yetişkin sorunlarına cevaplar hakkında hiç düşünmediğim anlamına geliyor."

Çenemi tuttum ve bakışlarını karşılamaya karar verdim. Daralmış gözleriyle beni inceliyor, sanki sözlerimi gerçekten değerlendiriyor, anlamaya çalışıyordu. "Her zaman yalnız kalacağını varsaydığın için mi çocuk istemiyorsun?"

Başımı salladım. "Onun gibi bir şey. Ayrıca tam bir baş belasılar."

Sırıttı. "Peki ya Angelica? O da bir baş belası mı?"

Düşünmeden cevap verdim. "Hayır! Çok sevimli ve akıllı. Aynı zamanda komik bir çocuk. Mantı yaparken mantıları burnuna götürüp köpek gibi havlıyordu. Gömleğimi peçete olarak kullandığını söylemiş miydin?" Bu anıya gülümsedim. "Sanırım Mang-nan-genello komikliğinin bir kısmını miras almış."

Başını salladı. "Soyadımı nasıl söyleyeceğini öğrenecek misin?"

"Hayır." Meyveden bir ısırık daha aldım.

Nico iç çekti. "Çocukların Angelica gibi olsaydı çocuk ister miydin?"

Yine yanıtlımın tüm sonuçlarını düşünmeden otomatik olarak başımı salladım. "Kesinlikle evet."

"Hmm...." Arkasına yaslandı ve sanki bir olasılığı değerlendiriyormuş gibi bana baktı. "Sana bu soruyu farklı bir şekilde sorayım ama şunu anla

Bu tamamen varsayımsaldır; burada çifte anlam yoktur. Hiçbir şey önermiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Çocuklar senin ve benim olsaydı, birlikte çocuk sahibi olsaydık, çocuk ister miydin?"

Kaşlarım kalktı, sonra indi, sonra tekrar kalktı; sonunda gözlerimin arasında derin, düğümlü bir V'ye yerleştiler.

Nico'yla çocuklar öyle olurdu....

Bakışlarım içgüdüsel olarak onun üzerinde gezindi. Ne kadar komik, ne kadar tatlı, akıllı ve nazik olacaklarını düşündüm. Onun gözlerine sahip olabilirler ve gözleri beni boyun eğdirmek için parıldar. Küçük kızları beyzbol maçlarına, küçük oğlanları müzik derslerine götürmeyi düşündüm.

Kalbim dengesiz davranıyordu. Önce acıyor, sonra ısınıyor, sonra burkuluyor, sonra da doluyordu.

Nico'dan çocuk sahibi olmak istiyor muydum?

Açıklanamaz bir nedenden ötürü, denkleme Nico'yu eklemek her şeyi değiştirdi.

Çocuklarımız....

"Bilmiyorum." Dürüstçe cevap verdim ve sesim en az hissettiğim kadar şaşkındı.

Bu kez gülümsemesi kocaman oldu ve yüzünü böldü. "Tamam. Güzel. Şimdi karar vermene gerek yok."

Kaşlarımı çattım, hafifçe öfkelen dim. "Ben karar ver-"

Konuyu değiştirmek istercesine sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bugün Dan'le konuştum."

"Dan'le mi?" Hâlâ bir kafa karışıklığı ağına yakalanmıştım, beynim konu değiştirmeye tam olarak hazır değildi.

"Her zamanki koruman mı? Boynunda dövmeler olan tıknaz adam mı? Boston'dan mı?" "Ah. Evet. Hoş biri."

"Evet, Menayda'nın bir daha görülmediğini söyledi."

"Menayda mı?"

"Senin 'Süslü Takipçi' dediğin kadın."

"Hayır. Onu en son Pazartesi günü gördüm. Size bundan bahsetmiştim."

"Ayrıca Dedektif Long'la yasaklama emri çıkarılması konusunda konuştum. Bence başvuruda bulunmalısın." Nico tabaklarımızı üst üste koyup şifonyerine taşıdı, böylece yatağı da temizlemiş oldu.

Dalgın dalgın başımı salladım, gözüm yorganına takılmıştı. "Evet. Bunu yapabilirim."

"Elizabeth?"

Bakışlarına karşılık verdim. Yatağın kenarında tepemde dikiliyordu. Beni izliyordu, gözleri ayıktı.

"Evet?"

"Senden yasaklama emri çıkartmanı istiyorum." Sesi ve gözleri çelik gibiydi.

Omuz silktim.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Evet. Tamam. Yarın Dedektif Long'u arayacağım."

"Güzel." Kaşlarını çattı ve mırıldandı, "Bu kolaydı."

"Hey! Beni zor biriymişim gibi gösteriyorsun! Zor biri değilim. Sadece her zaman haklıyım."

"Her zaman değil." Gömleğimin eteklerine uzanırken sırtışı alaycıydı.

"Çoğunlukla her zaman." demekten kendimi alamadım.

O GECE, NICO ve ben birlikte uyuduk, o beni kollarının arasına aldı.

Tekrar edeyim: *Nico ve ben, o beni kollarına alırken birlikte uyuduk.*

Bazı yönlerden tanıdık geliyordu, eve dönmek gibi. Başka açılardan ise korkutucu ve riskliydi. Başka açılardan ise, anlaşılması zordu.

Beni kaşıkladı, sırtımı göğsüne yasladı, başımı çenesinin altına sıkıştırdı. Uykuya dalmadan hemen önce, "Sonunda" diye fısıldadığını duyduğumu sandım.

1 Tercüme: Bu kadar otoriter olmayı bırak.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyandıgımda Nico tenimi ıslak öpücüklerle boğuyordu. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşündüm ve uyanmak istemedim. Sonra Nico'nun ağzından gelen ıslak öpücüklerin benim gerçekliğim olduğunu fark ettiğimde tamamen uyandım. Dahası, vücudumun uzunluğunu yavaşça aşağı doğru kaydırduğında neredeyse ölüyordum. Bunun yerine, utanç verici bir hız ve yoğunlukla maksimum akılsız mutluluğa ulaştım; duvarlara ve ötesindeki sakinlere övgülerini yodlamamak için ellerimi ağzımın üzerinde tuttum.

Kendimi kemiksiz hissediyordum. Uzuvarlarımı herhangi bir koordinasyonla hareket ettiremiyor gibiydim. Ama ben daha tam bir düşünce oluşturmamdan, Nico anlaşılan bir kezın yeterli olmadığına karar verdi ve bu kez rodeo için bana eşlik edecekti.

Yine, binanın tüm katını uyandırmamak için başımı yastığa çevirmek zorunda kaldım.

Daha sonra, dengesiz uzuvlarıyla üstüme uzandı, kollarını gövdemin etrafına sardı ve beni sabitledi. Ağırılığıyla beni neredeyse eziyordu. Bu hoşuma gitmişti. Onu sevmiştim. Onun kollarında uyanmayı seviyordum.

Noel, Paskalya, doğum günüm, piyangoyu kazanmak ve cüce cin olmaksızın bir gökkuşağının içinde yaşayabileceğimi öğrenmek gibiydi. Aklım başımdan gitmişti. Bu gerçektir. O gerçektir.

Yaklaşık altı dakika süren sevişmenin ardından nefes alış verişlerimiz normale döndüğünde Nico kulağıma sokuldu ve "Günaydın" diye fısıldadı.

Gülümsedim, yanağımı onunkine bastırdım. "Evet. Gerçekten günaydın."

Yan tarafa kaydı, bir kolu hâlâ etrafımdaydı, diğer eli tenimi okşuyordu. "Her gece benimle kalacak mısın?"

Başımı salladım. "Eğer beni her sabah böyle uyandırırsan."

"Anlaştık. Bu konuda el sıkışmalıyız, belki birkaç avukatın önünde bazı kağıtlar hazırlatırız, notere imzalatırız... belki bir rahip...."

Hafifçe güldüm. Ama sonra yüz ifadesinin ciddi olduğunu fark edince hemen ayıldım. "Nico."

"Elizabeth."

"Ne... Ne diyorsun sen?" İri eli şu anda vücudumun her yerinde gezinirken konsantre olmakta zorlanıyordum.

"Bunu düşünmelisin." "Neyi düşünmeliyim?"

Önce tereddüt edip sonra yutkunmasını izledim, adam elması boğazında sallanıyordu. "Seni acele ettirmek istemiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Göğsümdeki elini sabitledim. "Nasıl acele ettireceksin?" "Birlikte olmamızı istiyorum."

"Birlikteyiz zaten."

"Hayır.... demek istedim." Geniş bir nefes çekti ve bıraktı. Benim ve naneli diş macunu gibi kokuyordu. "Yani, bunu resmileştirmemizi istiyorum. Evlenmemizi istiyorum."

Sonra zaman durdu ya da hızlandı ya da bir şey yaptı.

Bir dakika önce Nico'nun kollarında uzanmış sohbet ediyordum, bir dakika sonra ise yataktan çıkmış, banyoda tek başıma kilitli kalmıştım. Su akarken lavabonun önünde ne kadar zamandır durduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim Nico'nun ifadesine cevap vermediğimdi. Aslında hiçbir şey söylememiştim.

Zihnim uzun süre tek bir düşünceye odaklanamıyor gibiydi; bu, fal kurabiyeleri yağmuruna tutulmak ve hepsini aynı anda okumaya çalışmak gibiydi. Musluğu kapattım, görünüşe göre bir noktada dişlerimi fırçalamıştım ve duşu açtım. Duş bittiğinde kurulanmış ve giyinmiş olmalıydım, çünkü aniden önlüğüm, ayakkabılarım ve çoraplarımla Nico'nun yatağının kenarında oturuyordum.

"Elizabeth?"

Başladım, sesin sahibini aradım. Nico'ydu. Odanın kapısında duruyordu. Gülümseliyordu.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Ama geniş ve endişeli gözlerimin beni yanılttığını biliyordum.

Bir süre beni izledi, sonra içini çekti, yavaşça yatağa geçti ve yanıma oturdu. "Bak. Söylediklerimi unut. Buna geçici delilik de."

"Tamam."

Gözleri benimkileri ararken biraz kısıldı; birden bir şey aradığını fark ettim. Ne olduğunu ya da ona nasıl verebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece bakışlarını karşıladım ve bakmasına izin verdim. Uzun bir süre sonra, başımın arkasındaki örgümü kavradı ve beni öne doğru çekti, dudakları alnıma bastırdı.

"Özür dilerim. Söylediklerimi unutabilir miyiz?"

Tekrar başımı salladım. "Tamam." Daha önce kafam karıştıysa bile şimdi düpedüz karışmıştı.

Kollarını bana doladı ve beni tekrar yatağa yatırıp sıkıca tutarak öptü. Hoş bir öpücüktü ve kısa sürede çok hoş bir öpücüğe dönüştü. Sonra son derece güzel bir öpücüğü geçip ateşli bir öpücük diyarına doğru yol aldı.

İşler kızışmadan önce dudaklarını ağzımın köşesine bastırdı ve geri çekildi; beni kol uzunluğunda tuttu ve beni inceledi.

"İyi misin?"

"Evet. Sadece... Sadece biraz bunalmış hissediyorum. Belki biraz da kafam karışık."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Lütfen." Avucumu yüzünü kavrayacak şekilde hareket ettirdim, o da avucuma yaslandı ve gözlerini kapattı. "Sadece... kendimi toparlamam için bana bir dakika ver, tamam mı?"

Tekrar yutkundum, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sanırım bunu yapabilirim." "Arayı kapatmam lazım."

"İhtiyacın olduğu kadar bekleyeceğim." Sesi hırçındı. Bu kalbimi kırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Sahte ve yapmacık hissetmeden bu konuşmayı iyi niyetli bir şeye dönüştürmenin bir yolu yoktu. Bunun yerine onu kendime çektim, sarıldım ve yanından ayrılana kadar ona sarıldım.

Geceyi geçirmiş olmam garip değildi, çünkü Rose geceyi geçirmemiş gibi davranıyordu.

Yani başka bir deyişle, son derece garipti.

Bana tilki gibi gülümsedi, hafta sonu için planlarımı sordu ve genel olarak sırtarak kahvesini yudumladı. Yatıya kaldığım gerçeğinden sözlü olarak bahsetmedi; sadece bilmiş bakışlar ve onaylayan gülümsemeler vardı.

Sinirlerim bozulmuştu.

Her şeye rağmen Angelica'nın sabah bakımı, küçük işaret parmağıyla yaklaşmamı işaret edene kadar sorunsuzdu. Bana bir şeyler fısıldayabilmesi için eğildim.

"Sen benim en iyi arkadaşım mısın?" dedi.

Arkama yaslandım, parıldayan yeşil gözlerine baktım ve duygularıma boğuldum. Önce Nico, şimdi de Angelica. Sanki bunu planlamışlar gibiydi, kalbimin etrafındaki kaleye yapılan bu duygusal saldırıyı. Nico'ya cevap veremesem de, henüz değil, Angelica'ya nasıl cevap vereceğimi anında biliyordum.

"Evet. Ben senin en iyi arkadaşınım. Biz en iyi arkadaşız." Ona gülümsedim ve çenem titredi.

Bu aile benim ölümüm olacaktı. Ona daha fazla kazak, belki birkaç uyumlu şapka ve birkaç oyuncak bebek örmem gerektiğine karar verdim. Ona bir bebek evi almaya karar verdim... ve gerçek bir midilli. Kısacası, tüm gelecek planlarım onu şımartmayı içeriyordu.

Gülümsemesi ısıltı ısıltı ve burnunu kırıştırdı. Kale dört yaşındaki bir çocuk tarafından resmen yerle bir edildi, yakıldı, kül edildi.

O da bir şampiyon gibi dayanıyordu. Kalbimi ani bir hüznün kapladı. Angelica'nın korkusuzluğu ve iğneler, infüzyonlar, dürtme ve dürtülme konusundaki endişesizliği kabul edilemezdi. Dört yaşındaki hiçbir çocuk infüzyon koltuğunda rahat olmamalıydı.

Tedavi bittikten sonra Rose bana kahve ve elmalı börek ikram etti. Ben reddettim. Vardiyam resmi olarak sekizde başlıyordu ama ben hastaneye erken gidip kayıtları bitirmek ve düşüncelerimle biraz vakit geçirmek istiyordum. Nico'nun sözde evlilik teklifi olasılığını ciddi ciddi düşünmem gerekiyordu.

Bunu göz ardı etmemiştim. Kendimi ciddi ciddi düşünürken buldum ve hayır demek için sebep bulmakta zorlanıyordum.

Nico'yu yemek odasında gazete okurken buldum ve sözsüz bir şekilde ona veda öpücüğü verdim. Ayrılırken bana gülümsedi. Gözleri bulutluydu ama mütevazı bir şefkatle sıcacıktı. Kısa bir an için neredeyse "*Evet, seni tatlı, seksi adam*" diyecektim. *Evet, seninle evleneceğim.*

Ama sonra caydırıcı bir his ve korku boğazımı sıktı. Konuşamadım. Onun yerine, gülümsemesine kendi parlak gülümsememle karşılık vermeye çalıştım.

İşe giderkenki yolculuğum dikkat çekici değildi. Arka koltukta endişeliydim. Korumam Dan, paparazzilerin olmadığı bir kapı bulmakta hiç zorlanmadı. Görünüşe göre ilgi nihayet azalmaya başlamıştı. Acil servisteki doktor odasının dışında buluşmak için bir plan yaptık. Beni bıraktı ve park yeri bulmak için ayrıldı. Sadece düşüncelerimle dolabıma doğru yürüdüm.

Nico'yla evlenmek.

Elizabeth Finney ve Nico Manganiello, evli.

Tüm bu kavram gerçeküstü geliyordu. Aslında, son yarım günde olan her şey imkânsız gibi geliyordu. Hâlâ soyadını bile doğru telaffuz edemiyordum.

Birbirimizi daha yeni bulmuştuk ve sanki elimizden kayıp gidiyordu. Acaba bu onu benden uzaklaştıracak *olan şey miydi?* Tıpkı onu B kızından uzaklaştıran şey gibi. Beni her zaman sevdiğini söylemişti ama onu da seviyordu.

Melodramatik davrandığının ve kendimi yıprattığının farkındaydım, kıyamet gibi saplantılı düşüncelerle kendimi rahatsız ediyordum ama elimde değildi. İçimde kökleşmiş bir burukluk vardı, mutluluğa ve ardından gelen acıya karşı bir savunma.

Belki de tereddütüm, daha önceki itirazlarımın doğru olduğunu fark etmesine neden olacaktı - benim şu anki, kırık, acınası, gerçek halime değil, bir fikrime aşık olmuştum.

Bu düşünceden kaçındım -yine kaçındım- ve beceriksiz, nankör, umutsuz, çileden çıkarıcı bir budala olduğum için kendime lanet ettim. Lanetin ortasında laboratuvar önlüğümü almak için dolabımı açtım ama sonra durdum, soluk soluğa kaldım ve odanın enine uzanan banka doğru geri geri gittim. Dolabımın içindekilerden kaçmaya çalışırken neredeyse üzerine düşüyordum.

Laboratuvar önlüğüm tıpkı bıraktığım gibi askısında asılı duruyordu, ancak birisi bir bıçak almış ve parçalanana kadar kesmişti. Ayrıca, içinde devam etmekte olan bebek şapkaının bulunduğu örgü proje çantam da parçalanmıştı. Gözlerimi parçalanmış beyaz önlük ve iplikten kaçırdım ve odaya baktım.

Yalnız değildim. Hemen başka birini göremedim ama yalnız olmadığımı biliyordum.

Omurgama bir ürperti yayıldı ve soyunma odasından fırlayıp acil servis doktorunun odasına doğru koştum. Duraklamadım ya da takip eden biri olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakmadım. Tek düşüncem kaçmaktı.

Dan zaten oradaydı ve beni bekliyordu. Bakışlarımla karşılaştığında yüzü sert bir endişeyle buruştu ve koşarak önümü kesti, sonra da kollarımdan tuttu.

"Ne oldu? Neyin var?" Gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Önlüğüm... laboratuvar önlüğüm... birisi...." Sırtımı duvara yasladım ve nefes almak için çırpındım.

"Dr. Finney? İyi misiniz?"

Başımı salladım. Dan'ın kahverengi gözlerine baktım, sonra iş gömleğinin boynunun altından çıkan kıvrımlı dövmelere odaklandım. Çenesinden yanağının ortasına kadar uzanan bir yara izi vardı. Çok uzun boylu değildi, ama kalın, kaslı ve *kıcınızı tekmeleyebilirim ve tekmeleyeceğim* tarzında heybetliydi. Korkunç görünümlü bir adamdı. Onun varlığı ve korkutuculuğu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Ben iyiyim." Sonunda yutkunmayı bırakıp uzun ve sakin bir nefes aldım. "Laboratuvar önlüğüm. Biri laboratuvar önlüğümü kesmiş. Soyunma odasıydım ve dolabımı açtım. Asılı duruyordu, tamamen parçalanmıştı."

Dan bu bilgiyi özüksedikten sonra beni doktorların odasına götürdü. "Burada kal. Polisi ara. Ben gidip kontrol edeceğim."

Salonu meşgul ve dolu bulduğum için mutlu bir şekilde başımı salladım. Titreyen ellerimle bir fincan kahve aldım, odanın en ucundaki koltuğa oturdum ve Dedektif Long'un numarasını çevirdim. Sesimi alçaltarak ona monttan bahsetmek için sesli mesaj bıraktım.

Kahvemi bitirirken Dan odaya girdi ve salona gelmemi işaret etti. Elinde, cebinde adımın yazılı olduğu bir laboratuvar önlüğü vardı. Tamamen sağlamdı ve hiç dokunulmamıştı.

İnanamayarak ona göz kırptım. "Ama... ama ben... ama o kesilmişti." Yalvarırcasına Dan'e baktım. "Yemin ederim. Az önce oradaydım ve lime lime olmuştu, sanki biri bıçağı alıp-"

"Şşş, sana inanıyorum. El işi çantan, örgü malzemelerin ve ipliğin hâlâ oradaydı, yırtılmıştı." Beni koridorun aşağısına doğru biraz çekti ama paltoyu vermedi. "Dedektif Long'u aradın mı?"

"Evet. Mesaj bıraktım."

"Güzel. Bence bunu her kim yaptıysa seninle birlikte soyunma odasıydı. Sen parçalanmış montu görene kadar beklediler, sonra yerine bunu koydular. Ben geldiğimde çoktan gitmişlerdi."

Büyük korumamı incelerken yanağımın içini çiğnedim. Birden ağzımdan kaçırdım, "Nico yasaklama emri çıkartmamı istiyor."

Dan başını salladı. "Katılıyorum. Hatta hukuk departmanımıza haber vereyim de üzerinde çalışmaya başlasınlar. Belki bugün halledebiliriz."

"Quinn'in hukuk departmanı mı var?" Dan bana ihtiyatla baktı.

"Evet." "Ne için?"

"Hukuki işler."

Verdiği belirsiz yanıt karşısında kafam karışmış bir halde kaşlarımı çattım. Ellerim titriyordu, bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Hey... belki de eve gitmelisin." Tereddütlü bir elini sırtıma koydu.

"Hayır. Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz gerginim."

Endişeli kahverengi gözleri açık bir şekilde beni izliyordu ve ben de ona en iyi cesur yüz ifademi vermeye çalıştım.

"Tamam. İyi. Ben hep burada olacağım. Hatta seni banyoya kadar takip edeceğim." Sözlerinde belli belirsiz bir Boston aksanı vardı. "Ama eve gitmen gerekirse-"

"Hayır. Sorun yok." Hâlâ titreyen ellerimi yumruk yaptım. "Ben iyi olacağım."

Dan yüzünü buruşturdu, nefesinin altında küfretti. "Bu hafta başında hastane güvenlik ekibini bilgilendirdiğimiz için mutluyum. Tüm personele onun resmini içeren güncel bir e-posta gönderdiler, umarım biri onu görür ve ihbar eder."

"Evet." "Evet" dedim. "Umarım."

BEN İYİYİM. Yani, çoğunlukla iyiydim.

İtiraf etmeliyim ki başlarda biraz gergindim. Ancak hastalar acil servisten süzülükçe ve dikkatim kendi endişelerimden ailelerin hasta çocuklarıyla başa çıkmalarına veya eşlerin zor bir teşhisle başa çıkmalarına yardımcı olmaya çekildikçe, sinirlerim dengelendi. Daha çok, bitkin hissediyordum.

Dedektif Long öğleden hemen sonra geldi. Hikâyeyi ikinci kez anlattığım için kendimi aptal gibi hissettim. Dolabımın etrafında parmak izi aradı, beni sorguladı, yasaklama emri için ifademi aldı ve giderken ürkütücü derecede mükemmel laboratuvar önlüğünü ve rahatsız edici şekilde parçalanmış örgü çantasını da yanında götürdü.

Nico ve Rose, Angelica'yı öğleden sonraki randevusuna getirdiklerinde, duygularımın iniş çıkışını bastırmak için elimden geleni yaptım. Nico'ya sarılmadım ama elimi sıkmak için uzattığında elini biraz fazla sıkı tuttum; gözlerine biraz fazla uzun süre baktım.

Kaşlarını çattı, alnı endişeyle çatıldı. Gözlerinde endişeyi okuyabiliyordum. Yalnız değildik, etrafımız güvenlik görevlileri, klinik araştırma birimi personeli ve ailesiyle çevriliydi. Ona yüreklendirici bir gülümseme vermeye çalıştım. Bu sadece yüz hatlarının sertliğini artırmaya yaradı.

Angelica'yı infüzyon hattına bağladıktan ve ona bir battaniye bulmak için uzaklaştıktan sonra beni yakaladı ve küçük alanda hafifçe yana çekti. "Hey. Neyin var? İyi misin?"

Başımı salladım, yutkundum, boynumdaki stetoskopla oynadım. "Evet. İyiyim." Ancak sesim kendi kulaklarıma bile tiz ve gergin geliyordu. Yüzümü buruşturdum ve tekrar denedim. "Gerçekten mi?"

Sabırsız bir nefes aldı. "Bu daha önce söylediklerimle mi ilgili?"

"Hayır! Hayır, hiç de değil." Bir şekilde düşüncelerimi okuyacağını ve sabahki olayları tahmin edeceğini umuyordum. Bu tamamen gülünç bir umuttu. Hemşireler tarafından izlendiğimizi fark ettim. Bir an için onu bir görüşme odasına çekip detayları anlatmayı düşündüm ama sağduyum galip geldi. Hastane personelinin bizi kaydetmesine ihtiyacım yoktu ve kesinlikle uygunsuz davranışlara dair herhangi bir ipucu veya öneri vermem gerekmiyordu. Bunun yerine onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. "Gerçekten. Ben sadece... dinle, çıktığımda konuşuruz."

"Saat kaçta çıkıyorsun?"

"Üçte."

"Yani bir saat sonra mı?"

"Hayır. Sabah üçte."

"Oh." Ellerini ceplerine soktu. "Şimdi konuşamaz mıyız?"

Gözlerim odanın içinde gezindi, etrafta dolaşan hemşireleri taradı. Nico'yla menfaatsiz arkadaş konuşmamızdan sonra çekilen fotoğraflarımızı düşündüm. Başka fotoğraf istemiyordum. Özel bir konuşma için kendimizi ayırarak yangına daha fazla körükle gitmek istemiyordum.

Bekleyebilirdi.

"Sonra konuşuruz. Ben... Bir sonraki molamda seni ararım."

Kaşlarının çatılması şiddetini artırdı ve Angelica'ya baktı. "Ona bir battaniye getireyim."

Başımı salladım ve ihtiyacı olanı rafta bulabilmesi için kenara çekildim. Yüz hatlarımin üzerine bir sakinlik maskesi yerleştirmeyi ancak yarı yarıya başarabildim.

Ziyaretin geri kalanı boyunca ona doğru bakışlarımı kaçırdım. Gözlerime cevap vermedi. Bunun yerine Angelica'nın elini tuttu ve dikkatini iPad'inde oynayan *My Little Pony* bölümüne odakladı.

Ziyaret sona erdiğinde, mutlu olduğu her halinden belli olan Rose'un beni kısa bir süre kucaklamasına izin verdim ve üçlüyü korumalarıyla birlikte personelin yanına götürdüm

Asansör. Rose aşağı inerken Doğa Tarihi Müzesi'ne yaptığı son geziden ve bodrumda gördüğü etkileyici büyüklükteki doldurulmuş aslanlardan söz etti.

Asansör bizim kata ulaştığında Nico parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimi sıktı. Büyük yeşil gözleriyle karşılaştım ve onları pırıltıdan yoksun buldum. Elim sıkmasına karşılık verdim ama ben onu rahatlatmaya çalıştıkça o daha da tedirgin oluyordu. Herkes asansörden çıkarken bizi olduğumuz yerde tuttu ve ben çok geç olana kadar niyetini fark etmedim.

Çıkmaya başladım ama eli beni geri çekti, kolu ortama dolandı ve ben - şaşkın, yakalanmış, sersemlemiş bir halde- kapıların kapanışını izledim. Rose, Angelica ve tüm korumalarımız bir taraftaydı, biz ise diğer tarafta, asansörde yalnızdık.

"Nico! Ne-bekle-ne düşünüyorsun?"

"Bana şu anda neler olduğunu anlatman gerektiğini düşünüyorum. Yanlış giden bir şeyler var."

Döndüm ve göğsüne vurdum; asansör ve benim endişem yükselmeye başladı. "Bu inanılmaz derecede aptalcaydı! Tüm güvenliğimiz diğer katta. Yalnızız!"

Bileklerimi kavradı. "Neler oluyor? Taş kesilmiş gibisin. Bu sabah hakkında ne söyleyebilirim bilmiyorum, tamam mı? Düşüncesizce davrandım; aptalcaydı. Bunu asla söylememeliydim."

"Mesele o değil. Biri vardı... Kahretsin!" Asansörün diğer tarafına doğru fırladım ve öfkeyle duvara çarptım. "Güvenliğin hiç mi umurunda değil?"

"Evet... bekle, ne?"

"Bu. Sorun tam da burada! Bu hastanede deli bir adam dolaşıyor! Aklını tamamen yitirmiş, laboratuvar önlüklerini parçalayan ve her yere ürkütücü resimler bırakan bir Fantezi Sapığı var ve siz güvenliğinizden kaçırıyorsunuz!" Sesimin yüksekliğini kontrol edemiyordum. Bir ölüm perisi gibi çılgın atıyordum.

"Ne oldu böyle?"

"Zorluyorsun, zorluyorsun ve biliyor musun? Belki de buna hazır değildim! Sana defalarca bunu yapmak istemediğimi söyledim ama sen beni dinlemedin! Beni zorlamaya devam ettin ve şimdi bunu bana yapmana izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Bırakılmayacağım! Güvenliğini ciddiye almaya başlayacaksın. Eğer yaralanır ya da ölürsen, seni öldürürüm!"

Çığlık çığlığa tiradımı bitirdiğim anda asansör dördüncü kata geldiğimizi bildiren bir ses çıkardı. Kapılar kayarak açıldı. Çevresel görüşümde asansörün girişinde bekleyen birkaç kişi görebiliyordum. Binmediler. Nico ve benim birbirimize ters ters bakmamız onları uyarmış olmalıydı. Kapılar kapandı.

Yutkundu. İfadesini kontrol etmeye çalıştığını söyleyebilirdim; aramıza bir duvar örmeye çalışıyordu. Önce göz temasını kesti ve bodrumun düğmesine bastı; orada korumalarımızı, Rose'u ve Angelica'yı neler olup bittiğini merak eder halde bırakmıştık.

Ofladım, gözlerime dolan neme karşı gözlerimi kırıştırdım ve ona doğru bir adım attım. "Nico... Ben-"

"Hayır." Bu tek kelime keskin bir azarlamaydı; kuma çizilmiş bir çizgiydi. "İşten çıktığında konuşuruz."

"Bu sabah bir şey oldu."

"Bunu daha sonra konuşuruz dedim, seni *zorlamadığım* zaman." Bana bakmadı. Bunun yerine asansörün karşı köşesinde durdu ve kapılara baktı.

Ağır bir şekilde duvara yaslandım. "Öyle demek istemedim." Sessizlik.

"Yani öyle demek istedim ama...." Nasıl devam edeceğime dair kısa bir kararsızlık anından sonra ellerimi havaya kaldırdım. "Neden bu konuşmaları hep asansörlerde yapıyoruz?"

Kapılar bir kez daha açıldı ve bizi görünce rahat bir nefes alan iki güvenlik görevlisi -biri Dan'di- ortaya çıktı. Nico arkasına bile bakmadan asansörden çıktı ve korumasını takip ederek bekleyen siyah cipe doğru ilerledi. Dan asansöre adımını attı, yüz ifadesi sertti. Tedirgin olduğu belliydi.

Ama Dan'in sessizce onaylamaması umurumda değildi. Nico'nun sessizce gidişini önemsiyordum ve bana dönüp bakmadan büyük araca binip gözden kaybolması beni kahrediyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

fırsatını bulur bulmaz doktorların odasına koştum ve Nico'yu aramaya çalıştım. Cevap vermeyince tekrar aradım. Üçüncü kez de cevap vermeyince, ona sabahki olayları anlatan ve aşırı tepki verdiğim için özür dileyen uzun, abuk sabuk bir sesli mesaj bıraktım. Onu dördüncü kez aradım ve onu sevdiğimi söyledim.

O gece Rose Angelica'yı akşamki randevuya getirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Nico bariz bir şekilde yoktu. Rose'un hâlâ bana bilmiş bilmiş gülümsemesinden cesaret alıyordum. Ayrılmadan hemen önce çatı katının anahtarının bende olduğunu hatırlattığında, midemdeki hastalıklı his biraz olsun dağıldı.

Eğer Nico bana gerçekten kızgın olsaydı, annesi mutlaka bilirdi. Her ne kırdıysam düzeltmem için beni sıkıştırırdı. Ama o mutlu görünüyordu - kümesteki çılgın bir tilki kadar mutlu.

Angelica'nın beni gördüğündeki uykulu da olsa mutlu yüzü de beni rahatlattı. Sarıldık. Sürekli yanında oturup saçlarını okşayarak kendimi şımarttım. Gittiğinde sanki kalbimin bir parçasını da yanında götürmüş gibi hissettim.

Vardiyam bitene kadar saatleri saydım. Saat 03:00'ü gösterdiğinde kaçtım; çizelgelerimi ertesi güne bıraktım. Dan'ın yerine akşam saatlerinde Jackson adında uzun boylu, heybetli bir gardiyan gelmişti. Dan gibi o da vardiyam boyunca beni gölgeledi ve hastaneden çıkıp arabaya doğru yürürken bir eli üst kolumda, bir eli de silahının üzerinde duruyordu.

Binama olaysız bir şekilde geri döndük, ancak Jackson benimle birlikte Nico'nun çatı katına çıkmak için ısrar etti. Ona iyi geceler diledim -her ne kadar bir yere gidecekmiş gibi görünmese de- ve Nico'nun odasına doğru ilerledim.

Bir yanım uyuyor olmasını umuyordu, böylece çırılçıplak soyunup onun sıcaklığına sarılabilirdim. Bir yanım da uyanık olmasını umuyordu ki özür dileyebileyim, sonra da kendini tehlikeye attığı için ona biraz daha bağırabileyim.

Uyanıktı. Odadaki tek aydınlık dizüstü bilgisayarıydı. Kısa bir süre kapı aralığında durdum, yüzünü ezberledim, ikimiz de burada güvende ve zarar görmemiş olduğumuz için sessiz bir şükran duası gönderdim.

Öne doğru kayarak kapıyı arkamdan kapattığımda dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. Yüzü karardı ve kaşları derin bir konsantrasyon, kızgınlık ya da endişe -ya da üçü birden- ifadesi aldı.

"Çifte vardıyan nasıldı?" Sesi tam olarak kızgın değildi; daha çok mesafeli gibiydi.

Oturduğu yere olan mesafenin yarısını kapattım ve sonra oyalandım. Yanına gidip gitmemekte kararsızdım. "Meşgulüm. Mesajlarımı aldın mı?"

Başını salladı. Çenesi titriyordu.

Bir şey söylemesini bekledim. Bir şey söylemeyince gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum. "Daha önce asansörde olanlar, böyle riskleri göze alamazsın."

"Polisten hemen sonra beni aramalıydın. Neden işte kaldın? Eve gelmeliydin." Şimdi sesi kızgın geliyordu. Aslında, sesi düpedüz öfkeli geliyordu.

"Kaldım çünkü yapmam gereken bir iş vardı. Korumam hep yanımdaydı." Ona sert bir bakış fırlattım. "Kendimi asansörde tek başıma bırakmadım."

"Bekle, bana kızgın mısın?" Cevap vermeyince yüz ifadesi inanmazlıktan meydan okumaya dönüştü.

"Bizi güvenlik ekibinden ayırdın." Şifonyerin yanındaki ışığı yaktım; o ve oda daha iyi aydınlanmıştı. Küçük çantasını yatağının kenarına koyduğunu fark edebildim ama tam olarak fark edemedim.

"Bunu yaptım çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Özel olarak konuşmak için bir fırsattı. Bütün gece çalışıyorsun, gitmek zorundayım ve seni özleyeceğim!"

"Dikkatsiz davrandın."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Seni tehlikeye attığım gerçeğine katlanamadığımı anlamıyor musun? Senin yaşadıklarını düşündükçe çıldırdığımı bilmiyor musun? Beni aramak için bir dakikanı bile ayıramadın mı? Saatler sonrasına kadar bana anlatmak için?"

"Kendim için
endişelenmiyorum-" "Ben

senin için endişeleniyorum!"

"Beni dinlemiyorsun."

"Peki. Neden kavga ettiğimizi sanıyorsun?"

"Anlamıyor musun?" Sesimi alçaltmak için kendimi zorladım. "Kendimi düşünmüyordum, seni düşünüyordum!" Çünkü ikimiz de

Kelimelerimin sesini kontrol etmek ve ona vurmamak için ona vurdum. Ama bir kez başladıktan sonra duramadım. Onu duvara yasladım ve korkumu boşaltırken kollarını kavradım. "Ya geri geldiyse? Ya asansör dördüncü katta açıldığında oradaysa? Tek düşünebildiğim bunun o olduğuydu - senin Süslü Takipçinin göğsünde bir silah ya da alev makinesi ya da bir bomba olduğu ve seni kaybedeceğim... onun...."

"Hey, hey." Bileklerimi tuttu, çırpınan ellerimi sakinleştirdi ve beni göğsüne doğru çekti. "Böyle bir şey olmayacak. Beni kaybetmeyeceksin."

Ellerim hâlâ titrerken onu tuttuğu yerden çektim ve ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledim. "Bunu bilemezsin! Özellikle de sorumsuzca davranmakta ve güvenliğinle aptalca riskler almakta ısrar ediyorsan...."

"Eğer bana ne olduğunu söyleseydin-"

"Bunu yapmak istemememin nedenlerinden biri de buydu, ama sen beni zorlamaya devam ettin ve şimdi de sen-"

"Bir keresinde asansörde tek başımıza birlikte yolculuk ettik, beni arayıp neler olduğunu söyleseydin bunu yapmazdım."

"Her şey bir kereye bakar. Ben...." Başımı salladım, biraz hırladım, ondan uzaklaştım ve fısıldayarak bağırdım. "Bunu yapmak istemiyorum!"

Patlamamı koyu bir sessizlik izledi.

"Neyi yapmak?" Nico konuştuğunda yerimden sıçradım. Öfkesinin kritik bir noktaya ulaştığını sesindeki keskinlikten anlayabiliyordum.

"Senin için, seni kaybetmek için, bir gün güvenlik ekibini ekmeye karar verdiğin için polisten telefon almak için endişelenmek istemiyorum."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Genelde şehvet dolu göz sevişmeleriyle sonlanan önceki bakışmalarımızın aksine, bu seferki hüsrarla gözlerimi kapatmamla son buldu; bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı süzüldü.

Odasında bitkin bir halde durmuş, sabaha kadar bekleyebilecek bir konuda tartışmak yerine neden çırılçıplak soyunup onu yatağa davet etmediğimi merak ediyordum. Cevap hemen aklıma geldi: *çünkü korkuyorsun.*

Bu doğrudu. Dehşete kapılmıştım. Onun incineceğinden ya da onu bir deliye kaptıracağımdan korkuyordum. Mutluluk, aşk ve ilişkiler gelip geçiciydi. Annem gitmişti. Garrett gitmişti. Janie'yi neredeyse her yönden kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Dolayısıyla eninde sonunda Nico da gidecekti. Muhtemelen havalı ve beynimde birdenbire her yerde var olan kız C. ile sonsuza dek mutlu bir hayat yaşayacaktı.

Gah! Berbat haldeydim! Ve daha fazla uykuya ihtiyacım vardı.

Sıradan hışırtılar ve fermuar sesleri beni iç karartıcı manifestomdan çekip çıkardı. Nico'ya baktım; sırtı bana dönüktü. Yatağın üzerindeki çantaya bir kitap dolduruyordu.

Yatağın üzerindeki yarısı dolu çantaya.

Adrenalinim tavan yaptı.

Ona doğru yürüdüm ve kitabın üstüne bir dosya koyarken dirseğinin dibinde durdum. "Ne yapıyorsun?" O cevap vermeden önce cevabı zaten biliyordum.

"Uçağım altıda kalkıyor."

Ona incinmiş bir şokla baktım. Gözlerimin her an sel gibi yaş akıtacağını biliyordum. "Gidiyor musun? Şimdi mi? Ama ben öğleden sonraya kadar gitmen gerekmiyor sanıyordum!"

"Şimdi iyi bir zaman gibi görünüyor. Sanırım seni zorlamayı bırakmalı ve kararını kendi başına vermene izin vermeliyim."

Onunla çanta arasında bir bakış attım. Göz teması kurmadan etrafımda dolaştı ve dizüstü bilgisayarını sandalyenin üzerine bıraktığı yerden aldı.

"Nico... sen itmiyorsun - yani ittin ama konu bu değil."

"Evet. Benim seni itmem tam olarak bununla ilgili."

"Söylediğim her şeyi bilerek yanlış anlıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Yanlış anlamıyorum. Seni çok iyi anlıyorum. Ne istediğini bilmiyorsun ve ben de bunu anlaman için sana alan açmaya çalışıyorum. Belki de ikimizin de bunu çözmek için biraz mesafeye ihtiyacı vardır."

"Ben mesafe istemiyorum."

"İstiyorsun zaten. İstesen de istemesen de alacaksın."

Sesi çok kararlı, çok inatçı geliyordu, yine zorluyordu ama ters yönde. Sanki saatler önce kararını vermişti ve tartışmak anlamsızdı. Odanın bir ucundan diğer ucuna yürürken arkasından baktım.

"Lütfen gitme." Sesim çok cılız çıkmıştı. Ona yalvarıyordum ve umurumda değildi.

Durakladı. "Kalamam."

Hızla onun pozisyonuna geçtim, onu yüzüme bakmaya zorladım ve kollarını doldurdum. Göğsünü, boynunu, yüzünü öptüm. "Benimle kal; söylediklerimi unut. Sadece gitme."

"Elizabeth..." İnledi, burnunu boynuma dayadı. "Gitmek zorundayım. Bir noktada gitmene izin vermeliyim."

Sanki karnıma bir yumruk atmış gibi geri çekildim. "Ne demek gitmeme izin vermelisin? Biz...biz sadece...."

"Geri çekilmek zorundayım. Seni sıkıştırıyorum, sana baskı yapıyorum. İkimizin de aynı şeyi istediğimizi ve senin sadece... sadece pes etmeyeceğini bilmeliyim."

Kaşlarımı çattım ve üzgün bir yüz ifadesiyle ona baktım. Yalvarmadan ya da kin dolu bir şey söylemeden konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Uzun bir süre gözlerimi süzdü, sonra kocaman bir iç çekti ve elimden tamamen kurtuldu.

"Gelecek hafta geri döneceğim. Bir süre birbirimizi deneyebiliriz, işe yarayıp yaramadığını görürüz. Her gün bir adım atarız." Konuşurken omuz silkti.

Birbirimizi deneriz.

Bakalım işe

yarayacak mı?

Her seferinde bir gün. NE

OLUYOR?

Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Başım dönüyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Bir dakika önce asansörde birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk, sonra evlilikten bahsediyorduk, sonra beni bir haftalığına terk ediyor ve temelde onunla iletişime geçmememi söylüyordu.

Adil davranmadığını düşünüp duruyordum. Beni bu ilişkiye o itmişti ve şimdi de o beni bu ilişkinin dışına itiyordu. O gidiyordu ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Bunun olmasına nasıl izin verdiğimi anlamıyordum. Ona benim üzerimde bu kadar gücü nasıl ve ne zaman vermiştim?

O küçük çantasını hazırlarken ben hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturup uzun bir süre hiçbir şeye bakmadım. İşini bitirdiğinde bana doğru geldi ve elini uzattı. Elini tutmadım. Ona bakamadım bile.

İç çekti. "Dinle, ben... ben bu hafta ulaşılması zor biri olabilirim. Döndüğümde görüşürüz, tamam mı?"

Konuşamıyordum ve eğer bakışlarıyla karşılaşırsam gözyaşlarına boğulacaktım. Bu yüzden hareket etmedim. Uzun bir süre sonra uzanıp beni omuzlarımdan çekti, çenemi kaldırdı ve dudaklarıma yıkıcı bir öpücük kondurdu.

Ağzımı. Sıcak, yumuşak, ıslak ve çok lezzetliydi. Elleri yanlarımda gezindi, başparmakları göğüslerimi sıyırdı ve bedenim ona, onun okşamalarına zihnimin izni olmadan karşılık verdi.

Sonra öpüşmeyi kesti ve arkasını döndü.

Bağırmak, bir şeyler fırlatmak, tehdit etmek, ultimatolar vermek istedim. Onu sarsmak ve neden aniden kalbimi sökme ihtiyacı hissettiğini sormak istedim. Onun yerine kapıdan çıkıp benden, bizden uzaklaşmasını izledim.

Sonra, tıpkı bir sulama kabına dönüştüğüm gibi, ağladım.

CUMARTESİ korkunç bir gündü. Angelica'nın infüzyonunu uygulayacak kadar ayakta kaldım ve sonra uyudum. Ve evet, Nico'nun yatağında uyudum çünkü onun gibi kokuyordu. Öğleden sonra Angelica'nın bir sonraki dozunu uygulayacak kadar uyandım ve sonra tekrar yattım.

Rose beni Nico'nun odasına kadar kovaladı ve bana yemek yedirdi. Şaşkınlığıma rağmen gözlerimin neden şiş olduğunu ya da Nico'nun neden bu kadar erken çıktığını merak etmedi. Bu ilgisizlik beni şaşkına çevirdi ve sonunda ağzımdan "Nico ve ben kavga ettik!" cümlesi çıktı.

Rose'un ağzı yana doğru kıvrıldı. Siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. "L'amore non è bello se non è litigare." ¹ -

"Lütfen Rose, bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ikinizin de birbirinize karşı tutkulu olduğunuz ve birbirinizi sevdiğiniz anlamına geliyor. Kavgalar beklemelisiniz; kavgalar ruha ve bedene iyi gelir."

Şaşkınlıkla onu inceledim. "Eğitimim bana stresin vücut için kötü olduğunu söylüyor; kavgalar vücut için nasıl iyi olabilir?"

"Çünkü bir kavgadan sonra her zaman barışmak vardır."

Gözlerim yuvalarından fırladı, çenem açıldı ve -kalp kırıklığıma rağmen ya da bu yüzden- güldüm. Çaresizliğe eşlik eden histeriyle güldüm. Gülmek iyi hissettirdi çünkü ağlamak değildi.

Sakinleştiğimde bana yemek tabağını uzattı ve yememi denetledi. Angelica'yla birlikte görmeyi planladıkları farklı yerler ve yakın zamanda onunla yaptıkları bir ziyaret hakkında boş boş sohbet etti.

Kızı Lisa. Yarı yarıya dinledim. Fark etmemiş gibiydi ya da fark ettiyse bile benim ilgisizliğimi umursamıyor gibiydi.

Rose yeterince yediğimi düşündükten sonra ayağa kalktı ve tabağa uzandı. Durumu göz önünde bulundurduğumda uygun olacağını düşündüğüm sempatik bir gülümseme sunmadı. Onun yerine bana şefkatli, anaç bir gülümseme verdi; bu gülümseme bilgelik ve sabırla doluydu.

"Ah, Lizzybella, iyi olacaksın. O mükemmel değil, hatalar yapacak ve sen de yapacaksın. Bunu şimdi keşfetmen iyi oldu. Ama birbiriniz için mükemmelsiniz." Başını salladı ve gülümsemesi sanki eğleniyormuş gibi büyüdü.

Haklıydı. O mükemmel değildi. O beni kendinden uzaklaştırarak yeni bir hata yapıyordu, ben de onun gitmesine izin vererek eski bir hata yapıyordum.

"Hata yapmaktan çok yoruldum."

Rose elimi okşadı. "İşte sana bir şey, ne anlama geldiğini söyleyeceğim, tamam mı?"

Başımı salladım. Yemek midemde bir tuğla gibi hissediyordum. Sadece uyumak istiyordum.

"Amore non si compra né si vende, ma in premio d'amor, amor si rende. Yani aşk ne satın alınabilir ne de satılabilir, ama aşkın ödülü aşktır."

Başımı salladım, yine gözyaşlarımın eşliğindeydim. Başımı öptü ve yanımdan ayrıldı.

Kapı kapanır kapanmaz yatağa yığıldım. Son savaşı ve dolayısıyla mantıksızlığıma karşı savaşı kaybettim ve Nico'nun yastığında uyuyana kadar ağladım.

Pazar sabahı Nico'yu aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Pazar gecesi tekrar denedim. Cevap vermedi. Ona mesaj attım. Cevap vermedi.

Nico Manganiello'dan nefret ederdim.

O gittiğinden beri yarım bir insan gibi dolaşmaktan nefret ediyordum.

Hiçbir şeyi eğlenceli bulmadığım için nefret ediyordum - ne örgü örmeyi, ne yogayı, ne *Star Trek*'i ve Kaptan Janeway'i, ne de FARK.com'u. En çok da onu bu kadar çok sevdiğim için nefret ediyordum.

İş biraz yardımcı oldu. İşte meşguldüm. Zihnim başkalarının sorunlarıyla meşguldü, bu da benim sorunlarıma bir perspektif kazandırıyordu.

Nico'nun bir hafta içinde döneceğini düşünerek kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Bir hafta içinde ona birlikte olmamızı istediğimi söyleyecektim ve bu kadar olacaktı, umuyordum.

Ancak onun duyguları ya da kararları üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını fark ettim. Önümüzdeki haftayı ona umutsuzca daha da aşık olarak geçirebilirdim. Bu arada o da bir sonraki haftayı benim önemsiz, olgunlaşmamış, duygusal olarak bodur benliğime giderek daha fazla aşık olarak geçirebilirdi.

Belki de kendime çok yükleniyordum. Belki de durmam gerekiyordu. Belki de daha iyisini hak ediyordum. Belki de daha iyisini talep etmeliydim.

Bir şeyler yapmam, aynı hataları yapmayı bırakmam gerekiyordu. Hayal kırıklığı hissettim.

Korku hissettim.

Bu nedenle Pazar gecesi Rose'a onu arayıp cevap verip vermeyeceğini sormaya karar verdim. O da memnuniyetle kabul etti ve numarasını çevirdi. Adam yine cevap vermedi. Ancak hemen Rose'a mesaj attı.

"Ne diyor? Ne demiş?" Ekranı görmek için sabırsızlanarak bir ayağımdan diğerine zıpladım.

Kaşları kalktı ama yüzü sakın ve pasifti. "Al, kendin okuyabilirsin."

Telefonu bana uzattı, ben de elinden aldım ve açgözlülükle ekranı okudum: *Elizabeth'e aramayı kesmesini söyle.*

Birkaç kez okudum ve tekrar okudum. Kalbim sıkıştı. Telefonu ona uzattım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Terk edilmenin çaresizliğini hissettim.

Pazartesi günü iş resmi olarak saat 17:00'de başladı ama ben erken geldim. Angelica'nın saat 14:00'teki infüzyonundan hemen sonra binamdan ayrıldım. Düşüncelerimle yalnız kalmak istemedim. Saat 15:00'ten kısa bir süre sonra geldim ve hemen hastaları görmeye başladım.

Hem Meg'in hem de Dr. Ken Miles'in da acil serviste çalıştığını fark ettim.

Ne yazık ki Dr. Ken Miles, klinik odalarına gizlice girme çabalarım rağmen beni fark etti. Bir noktada, ben hastaların arasında kayıt tutarken, yan odada özellikle yüksek sesle bir şey hakkında konuşuyor gibiydi - bir kız, bir fetih. "Memeler" kelimesini duydum. I

gözlerimi devirdi. Her ne kadar parmağıyla beni işaret etmeyi, zararsız ve gönülsüz şakalarım yüzünden olgunlaşmamış olduğumu söylemeyi sevse de, o yüz kat daha kötüydü.

Kanıt olarak, benim olgunlaşmamışlığımı göstermek için kullandığı parmağını burnunu karıştırmak için de kullandığını düşündüm.

Yemek molamı atladım, bunun yerine gerçek sorunları olan insanların dikkatini dağıtmayı tercih ettim ve onu görmezden gelme çabalarımı iki katına çıkardım. Bunu yapmak ilk başta kolaydı. Ama sonra, tam Rose ve Angelica ile akşam ziyareti için buluşmak üzere dördüncü kata çıkarken, Dr. Ken Miles bir klinik odasından çıktı ve asansör yörüngemi ikiye böldü.

Korumam Dan aceleyle ileri atıldı ve dirseğine doğru yürüdü, görünüşe göre beni koridorun ortasında duran ve soluk mavi gözleri benimkilere odaklanmış bir şekilde bize bakan Dr. Ken Miles'ın yanından geçirmeyi planlıyordu.

"Hey. Konuşmamız gerek." Çenesini bana doğru kaldırdı; yüzünde, güzelliğini azaltmayan mutsuz bir kaş çatma ifadesi vardı. Ciddi görünmek yerine, somurtkan küçük bir kız gibi görünüyordu.

"Şimdi olmaz. CRU'da bir hastam var," diye mırıldandım Dan ve ben geçerken.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye seslendi Ken arkamdan. "Seni sonra bulurum."

Omuz silktim ve arkamı dönmedim. Dan'ın bana doğru kaypak bakışlar gönderdiğini fark ettim. Onu görmezden geldim.

Angelica'nın ziyareti, uykulu olması dışında olaysız geçti. Terapideki dördüncü ve son haftasına yaklaşıyordu ve bazı laboratuvar değerleri düzelmişti. Bu haberi Rose'la paylaştım ve onun boğucu, tüm vücudunu saran sarılmalarından birini almaktan memnuniyet duydum.

Keşke Nico da orada olsaydı. Sonuçlar erken ama umut vericiydi. Ona bizzat söylemek, onunla, Rose ve Angelica'yla, sevdiğim bu aileyle birlikte kutlamak istiyordum. Bunun yerine, o derin an acı tatlı hissettirdi.

Rose, Angelica ve korumaları ziyaret bittikten kısa bir süre sonra ayrıldılar. Dan ve ben onları uğurladıktan sonra koridorda yürüyerek acil servise geri döndük. Düşüncelerimin içinde kendimi kaybetmemek için savaşıyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum, beni uzun süreli bir acıma tatilinden uzak tutacak herhangi bir şey.

Tam *her şeyi, ne olursa olsun her türlü dikkat dağıtıcı şeyi kabul edeceğimi* düşünürken, Megalomanyak Meg birdenbire ortaya çıktı ve yolumuza çıktı.

Biz rotamızı değiştirmeden Meg, Dan'e doğru ilerledi. Gözleri iri ve korku doluydu; yüz ifadesindeki tuhaflığı daha sözlerini algılayamadan fark ettim. "Aman Tanrım, o kadın. O kadını hastanede gördüm. Benimle gelmek zorundasın!"

Dan kaskatı kesildi. "Hangi kadın? Ne gördün?"

Meg'in gözleri benden Dan'e kaydı. "Nico Moretti'yi takip eden kadın. O burada, hastanede. Onu gördüm."

Otomatik olarak Dan'e yaklaştı, o da bana yaklaştı. "Seni buradan çıkarmalıyız."

"Hayır." Başımı salladım. "nce polisi aramalıyız."

"Bu lanet hastanede sadece doktor odasında telefon çekiyor." Dan elini alnında gezdirdi ve koridoru taradı.

"Nerede olduğunu biliyorum." Meg başparmağını omzunun üzerinden attı. "şimdi gidip onu getirebilirsin."

Dan benden Meg'e baktı. "Hayır, benim önceliğim Dr. Finney'i güvende tutmak.

Finney'i güvende tutmak."

"Ama yapılacak en güvenli şey onu bir tehdit olmaktan çıkarmak. Sen Meg'le gidersen ben de doktor odasına gidip polisi arayabilirim. Onlar gelene kadar onu zapt edebilirsin. Quinn'in hukuk ekibinin Cuma günü yasaklama emrini çıkartmak için çalıştığını söylememiş miydin?"

Dan başını salladı, sonra telefonuna ve telefonunun çekmemesine bakarak yüzünü buruşturdu. Tekrar küfretti. "Uzaklaştırma emri bugün yürürlüğe girdi, yani evet, eğer buradaysa tutuklanacak." Gözlerimi aradı, sonra bir kez daha koridora baktı. "Peki. Yapacağımız şey şu: Seninle salona kadar yürüyeceğim-"

"Ama o zamana kadar kaçabilir!" Meg'in sesi ıldırmiş gibiydi, kolları çılgınca salona doğru hareket ediyordu.

Ellerini havaya kaldırarak Meg'in çılgınca kol sallamasını savuşturdu ve bana hitap etti. "Seni oraya götüreceğim ve sen de olduğun yerde kalacaksın. Bu doktor," diye Meg'i işaret etti, "sonra beni kadını gördüğü yere götürecek. Bu arada sen de polisi ve Quinn'i arayacaksın, tamam mı?"

Başımı salladım, ellerim terliyordu. Onları deniz mavisi nlklerime sildim. Dan dirseğimi kavradı ve beni dinlenme odasına yönlendirdi. Yol boyunca sürekli bir dizi küfür savurdu.

Oraya vardığımızda beni fiziksel olarak odaya yerleştirdi ve en ciddi surat ifadesi olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle bana baktı. "Ben dönene kadar burada kalacaksın."

Yutkundum, başımı salladım ve cebimden telefonumu çıkardım. 911'e bastım. "İyiyim. Tamam. Git şu kaçık çizgi filmi getir de hepimiz rahat edelim."

"Acele etmeliyiz!" Meg, Dan'in elini çekiştirdi.

Dan elini onun elinden çekip aldı ve bakışlarını ona doğru çevirdi. Bunun ağırlığıyla birkaç adım geriye doğru tökezledi. "Önden buyurun." Koridoru işaret etti.

Meg, Dan'in etkileyici ve tehditkâr kaşlarını çatmasından sonra belki de hâlâ biraz temkinliydi, ayağını sürüyerek yönünü bulmaya çalıştı. Nihayet, gecikmeli bir anın ardından, gittiler.

Boş odaya doğru yürüdüm ve kanepeye geçtim. 911 operatörü "Acil durumunuz nedir?" diye sorduğunda daha yeni oturmuştum.

Cevap vermeye hazırlanıyordum ki, dinlenme odasının girişinin arkasından korkudan tüylerimi diken diken eden bir ses duyuldu. "Telefonu yere bırak."

Gözlerim fırladı ve doğrudan Süslü Takipçi'ye bakıyordum, kapının arkasına özenle gizlenmiş olmalıydı ve şimdi kapıyı kapatıyordu. Süslü Takipçi ile yalnızdım.

Ve elinde bir silah vardı.

1Çeviri: Kavga yoksa aşk iyi değildir.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

önlük ve laboratuvar önlüğü giymişti. Süslü botları ve kıyafetleri yoktu. Ancak yine de kusursuz görünüyordu; uzun kahverengi saçları omuzlarının üzerinden şık bir şelale gibi dökülüyordu ve göz makyajı fena halde etkileyiciydi; zor bulunan dumanlı göz.

Beni silah zoruyla tutarken neden onun göz makyajı konusundaki yeteneğini fark ettiğimi merak ettim.

"Bu çok kolay oldu." Başını yana eğdi. Belki benim hayal gücümdü ama hareketleri sarsıntılı ve ani görünüyordu ve bir şekilde bana korku filmlerini ve makineleri hatırlatıyordu. "Bir doktor için kesinlikle aptalsın."

Açıklanamaz bir şekilde kuruduğu için dudaklarımı yaladım. O ayaktayken oturmak hoşuma gitmiyordu, bu yüzden çok yavaşça ayağa kalktım.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Aptal." Bana alayla baktı ve "Sen bir hiçsin!" diye bağırdı. Ona bir hiç olduğunu göstereceğim!"

Telefondan "Alo? Acil durumunuzun mahiyeti nedir?"

Elimi ahizeyi kapatmak için hareket ettirdim, memurun duymamasını ya da hareketimi fark etmemesini umuyordum ama hayal kırıklığına uğradım.

"Telefonu bırakmanı söyledim yoksa yemin ederim elinden alırım."

İrkildim ve tamamen otomatik pilotta telefonu yere bıraktım.

Aniden odanın karşısına geçip ayakkabısının topuğuyla telefonun üzerinde tepinirken dudağı hırıltıyla kıvrıldı. Tekrar ve tekrar, siyah dikdörtgeni muşambaya çarptı. Ayağını her vuruşunda, ya çaba sarf etmekten ya da sadece deli bir insan olmaktan kaynaklanan homurdanan çığlıklar atıyordu. Milyonlarca tanınmaz cam ve elektronik parçaya dönüşene kadar durmadı.

Sonra tekrar çığlık attı, yüz hatları vahşiydi, her yöne tükürük yağıyordu. "SENDEN NEFRET EDİYORUM! SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Gerildim ama ellerimi yanlarımda tuttum. Vahşi gri gözlerinin ve siyah tabancasının rahatsız edici ağırlığı altında küçük bir topun içine sinme dürtüsüyle savaştım.

Elinin tersiyle ağzını sildi, gözlerini bana dikti ve dudaklarından tuhaf bir kahkaha döküldü. Ürperdim. Bu çılgıktan daha kötüydü. Varlığımın her zerresi beni kaçmaya zorlasa da doğrudan ona bakmaktan başka bir yere bakmaya cesaret edemedim.

"Biliyor musun, çok kolaydı. Çok kolaydı. Seni tanıyorum...." Silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. Her an bir kurşunun derimi yırtabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştım. "Ama sen Nico'nun sevdiği tiplerden değilsin. *Ben* onun tipiyim, benimle birlikte olmak istemeli! Neden benimle birlikte olmak istemiyor?"

Cevap olarak ne hareket ettim ne de ses çıkardım. Sonraki sözleri beni zıplattı.

"Çıktık, bunu biliyor muydun? Benden hoşlandığını sanıyordum ama beni kullandı." Sesi kısıldı, fısıltı sessizliğine büründü.

"Sen ve Nico mu?" İfadesi karşısında otomatik şaşkınlığıma engel olamadım.

"Evet, ben ve Nico! Sakın onun adını söyleme!" Silahını bana doğru salladı, "Seni izliyordum. Beni sadece ben istediğimde gördün. Ben buradaydım." Tekrar güldü ve fısıldadı, "Seni soyunurken bile izledim."

Mide bulantısı boğazımda yükseldi ve kendimi yutkunmaya zorladım. Kendimi bu odadan canlı çıkmanın bir yolunu düşünmeye zorladım.

"Herkes senden nefret ediyor." Başını salladı, yüzü acı bir üstünlük duygusuyla buruşmuştu. "Meg senden nefret ediyor."

Tıkandım ve sorum durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Meg'i tanıyor musun?"

Dilini şaklattı, bu ifşaat karşısında şaşırdığım için memnun olduğu belliydi. "Ah evet. Burada nasıl bu kadar kolay hareket edebildiğimi sanıyorsun? Laboratuvar önlüğünü kim kesti sanıyorsun? Senin ve Nico'nun o fotoğraflarını nasıl elde ettim sanıyorsun?"

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onu sen sandım. Onu trene kadar takip ettim. Ona yaklaştığımda, ikinizi karıştırmış olabileceğimden iğrendi. Komik değil mi?" Sanki gülmemi bekliyormuş gibi bekledi. Ben gülmeyince yüz hatları sertleşti. "Ona o iğrenç videoyu gösteren bendim, lise buluşmanızda yalanlar söyleyerek kendini aptal durumuna düşürdüğü videoyu. Zavallı."

Nefes alamıyordum. Oda biraz eğildi ve ben dik durmak için mücadele ettim.

"Benim zararsız olduğumu düşünüyor. Seni korkutmam hoşuna gidiyor ama sana gerçekten *zarar* vereceğimi düşünmüyor. Ama sen ve ben... biz daha iyi biliyoruz."

"O... bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü senden nefret ediyor! Sen özel bir şey değilsin. Ufak tefeksin, dikkat çekmiyorsun, sadesin. Onun istediği hiçbir *şeye* sahip değilsin. Neden kendini kandırdığını bilmiyorum. Bunu neden yapıyorsun? Neden? Neden seni istiyor diye kendine yalan söylüyorsun? Ne kadar *hasta* olduğunu biliyor musun?" Silahı bana doğru doğrultarak bazı kelimeleri vurguladı ve gözlerinin odağı kaybolmuştu, sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyordu.

Çevresel görüşümde, sıcak kahve dolu cezveye ve bıçakların bulunduğu çekmeceye olan uzaklığımı fark ettim. Durduğum yerden bir metre kadar uzaktaki bir sandalyeyi kaldırıp ona fırlatmayı ya da kanepenin arkasına atlayıp onu kalkan olarak kullanmayı düşündüm.

"CEVAP VER BANA!"

Ani komutuyla sıçradım. Neyse ki kahve fincanına daha yakın bir yere zıpladım.

"Tamam. Tamam... Bak. Belki biz, sen ve ben, belki sadece konuşabiliriz." Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım ve sesimi panik ve histerik bir tonda değil de sakin bir tonda tutmaya çalıştım.

"Seninle konuşmak istemiyorum." Yine başını yana doğru salladı. Gözlerinde iki damla yaş birikti ve yanaklarından aşağı süzüldü. Elinin tersiyle gözlerinden birini ovuşturdu ve dumanlı göz makyajını bozdu.

Kaskatı kesildim. O anda gözlerinde beni vurmasına saniyeler kaldığını gördüm. Eğer bir şey olacaksa, şimdi olmalıydı.

Ve şansına Dr. Ken Miles oldu.

"Burada olduğunu biliyorum, Elizabeth. Bütün gece benden saklanamazsın-"

Onu görmeden önce duydum. Her zamanki gibi yüksek sesle konuşuyordu ama bu sefer aldırmadım. Aslında o anda onu öpebilirdim. Muhtemelen yanaktan bir öpücük olurdu ama yine de bir öpücüktü.

Sesine doğru döndü ve ben de harekete geçmekte tereddüt etmedim. Dr.

Ken Miles

-Ken girişte aniden durdu ve silahı görünce bir adım geri çekildi. Elleri yüzünü örtmek için havaya kalktı ve bana küçük bir kızı hatırlatan bir şekilde çığlık attı.

Damarlarımda şimşekler çaktığını hissettim ve onun geçici dikkat dağınıklığından yararlanarak kahve fincanını kaptım. Sahip olduğumu bilmediğim güç, hız ve çeviklikle üç adımda ona doğru atıldım ve yan tarafına vurdum.

demlikle yüzleşti. şakağına temas etti ve paramparça oldu, sıcak kahve ve cam parçaları adalet gibi üzerine yağdı.

Çığlık attı. Bu sefer acıyla atmıştı. Kolları başka bir saldırıyı savuşturmak için otomatik bir tepkiyle havaya kalktı ve yarayı sardı.

şakağına gelen darbenin şiddetinin onu hemen bayıltmamasına şaşırmıştım ama bunun üzerinde durmakla vakit kaybetmedim. Bunun yerine onu yakaladım ve silah yere düştü -bir mermi ateşledi- sonra da yerde Ken'e doğru kaymaya başladı.

"Aman Tanrım!" Çılgın kadının beni üzerinden atmasını engellemeye çalışırken Ken'in çığlık çığlığa haykırışını belli belirsiz duydum.

"Silahı al, Ken!" Kadın yumruğunu savurup neredeyse çeneme çarpacakken, milimetre farkla ıskalayarak ona emrettim.

Ken'e zaman harcayamaz ya da dikkatimi veremezdim. Kahve fincanına saldırmamdan bu yana geçen birkaç saniye içinde kendini büyük ölçüde toparlamış, öfke dolu çılgın bir kadınla mücadele ediyordum ve o da şampiyon bir kafes dövüşçüsü gibi yumruk sallıyordu. Bir sağ kroşeden kurtuldum ama sonra dizi karnıma değince yere yığıldım. Yumruğu böbreğime çarptı ve aniden nefes alamaz hale geldim.

"Dur!" Sanki çok uzaklardan Ken'in sesini duydum ama ona odaklanamadım. Çılgınca bir acı içindeydim. Düşünemiyordum. Sadece yana doğru yuvarlanıp bir sonraki darbenin ilk ikisi kadar acıtmamasını umabilirdim.

Silah tekrar patladı ve kulaklarımla arasında çınlayan gök gürültüsüyle irkildim.

"Dur dedim!"

Ama o durmadı. Yüzümün şeklini bozmak istercesine yumruğunu kaldırdı, gri gözleri deliliğin ötesindeydi ve hayvani diyarlarda geziniyordu. Yumrukları için kendimi hazırladım ama yumruklar hiç gelmedi.

Onun yerine silah üçüncü kez patladı ve sol tarafı darbe almış gibi döndü. Korkuyla geriye doğru sendelemesini ve sonra dizlerinin üzerine düşmesini izledim. Gözleri artık bana bakmıyordu. Başı aşağı doğru eğilmişti ve eli karnında parmak uçlarından kan sızan bir noktayı kapatıyordu.

Ona göz kırptım ve zaman yine o şeyi yaptı, hem yavaşladı hem de hızlandı. Bir an onun hareketlerini neredeyse hareketsizlik noktasına kadar ağır çekimde izliyordum. Sonra birden dizlerimin üzerine çöktüm.

yere düşmüş bedeninin yanında. Laboratuvar önlüğümü çıkarmış ve yan tarafından akan kanı durdurmak için önlüğümü kıvrımıştım.

Orada başka insanlar da vardı -Dan, Meg, Ken ve birkaç acil servis triyaj hemşiresi ve diğer meçhul meslektaşlarım. Hemşireler hemen tepki verdiler, emirler yağdırdılar, beni ondan uzaklaştırdılar ve birinin güçlü kucağına yerleştirdiler.

Birkaç dakika sonra, sapık bir sedyeye yüklenip ameliyathaneye götürülene kadar o kişinin kim olduğunu öğrenmek aklıma gelmedi. Kolların sahibine baktım ve Dan'ın bana açıkça endişe ve gözle görülür bir pişmanlıkla baktığını gördüm.

Genelde çok temkinli olan kahverengi gözleri yumuşak ve samimiydi ve beni tutarken güzel takım elbisesine kan bulaşmasına aldırıyor gibiydi.

"Dr. Finney... Elizabeth, çok üzgünüm. Asla gitmemeliydim."

"Şşş. Hayır, hayır, benim fikrimdi. Yapmamalıydım...." Başımı salladım, cümlemi tamamlayamadım, beynim artık kelimeleri oluşturamıyordu.

Bunun yerine ona doğru eğildim ve kollarımı ona doladım, rahatlattığı için minnettarım ama bir yandan da başka biri olmasını diliyordum.

POLIS GELDI. Aslında bir sürü polis geldi. Ben ifade verdim. Ken ifade verdi. Sıra Meg'in ifade vermesine geldiğinde yüzüne bir yumruk attım.

Ken ve Dan'ın beni tutarak Meg'in gözünü ikinci kez morartmamı engellemeleri gerekti.

Ken beni kenara çekti ve Dan de omzumda durdu. "Elizabeth... iyi misin?"

Elimi esnetirken başımı salladım. Polis memurlarının hiçbirinin az önce birine saldırdığım için endişeli görünmediğini fark ettim.

Ken elini kıvrıcık sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ben... Ben sadece sana söylemek istedim...." Gözleri benimkiler arasında gezindi ve sanki bir şeye karar vermiş gibi kaşlarını çattı. "Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Sadece... sadece yeniden arkadaş olmayı kabul edelim-normal arkadaş."

Elini uzattı ve kısa bir duraksamadan sonra ben de elimi uzattım. El sıkıştık.

"Güzel." Dedi, hala kaşları çatıktı. "Güzel."

Başımı salladım. "Evet. Güzel. Bu arada.... için teşekkürler." Dinlenme odasına göz gezdirdim ve yerdeki kan ve kahveyi işaret ettim. "Onu vurduğun için teşekkürler."

Ken yüzünü buruşturdu ve içini çekti. "Aslında dizine nişan almıştım."

Cevap vermedim ama ona, onu nerede vurduğunun umurunda olmadığını, sadece vurduğu için minnettar olduğumu söylemek istedim. Hayatta olduğum için minnettardım. Kısa bir süre sonra Salı günü öğleden sonraki vardiyamı iptal etmem talimatıyla eve gönderildim. Ancak, saat 11:00'de akşam vardiyası için geri dönmem istendi Dan ayrılırken buna karşı çıktı. İyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu ve en azından bir terapisteye ya da travma danışmanına görünmem gerektiğini yüksek sesle dile getirdi. Aslında, tüm sürüş boyunca geri için benim Bina, o Ranted o I oldu a gülünç ve mantıksız bir insandım ve bu nedenle yorgunluktan yere yığıldığımda bana hizmet ederdi.

Sadece başımı sallayabilirdim -ki bu çok acıtıyordu- ve onu küçük yollarla yatıştırmaya çalışabilirdim.

Onun anlamadığı ve çoğu meslekten olmayan kişinin de anlamadığı şey, acil servis doktoruysanız, özellikle de Chicago'nun şehir merkezindeki bir travma merkezindeyseniz, hasta olduğunuzu söyleyemeyeceğinizdir. Akıl sağlığı için izin günü yoktur. Eğer gitmezseniz, insanlar acı çeker; ölür. Elbette, bazen hastane gerçek bir acil durumda yerine birini bulabilir. Ama benim durumum acil değildi.

Yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve düşünebiliyordum. Hastaları görebiliyordum.

Sonunda birkaç taviz verdim. Önümüzdeki iki hafta boyunca vardiyalarımı azaltmak için her türlü çabayı göstermeyi kabul ettim; ayrıca Dr. Botstein'dan bana birkaç gün daha izin vermesini istemeyi kabul ettim. Çatı katının kapısına vardığımda saat sabahın üçüne yaklaşıyordu ve muhtemelen Quinn'in tüm güvenlik görevlileri için bir külot dansı partisi düzenlemeyi kabul edecektim.

İnsanları böylesine tarif edilemez, soyut bir şekilde birbirine bağlayan ölüm kalım durumlarının ne olduğunu merak ediyordum. Artık Dan'le hayatımızın sonuna kadar arkadaş kalacağımızı hissediyordum. Bu konuda başka seçeneğimiz yoktu. Bir anlayışımız vardı çünkü acil bir durumu paylaşmış ve birlikte atlatmıştık. Kaçış yoktu.

Koridorda tam yarım dakika boyunca birbirimize baktık, sonra aniden beni kucakladı. "Sen bir aptalsın." Kulağıma fısıldadı, Townie aksanı aniden kalınlaştı ve belirginleşti.

Güldüm. "Teşekkürler."

Dan geri çekildi ve beni fiziksel olarak çatı katının içine soktu, tıpkı daha önce beni fiziksel olarak doktorlar odasına soktuğu gibi. "Tanrı aşkına, lütfen biriyle konuş. Eğer çok beklersen, kafan karışacak."

"Zaten aklım başımda değil."

"Evet, ama kafanda komik bir yanlışı var. Kafadan sakat olmanı istemiyorum."

Ağzım yana doğru kıvrıldı. "Benden hoşlandığın için mi?"

"Hayır. Çünkü sepet vakaları korunacak en kötü insanlardır. Bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Kapı koluna uzanıp beni dairenin içine doğru iterken hafifçe güldüm ve sonra kapıyı kapattı.

Girişte sersemlemiş bir halde birkaç dakika durduktan sonra Rose ya da Angelica'yı uyandırmamaya dikkat ederek Nico'nun yatak odasına gittim. Yaptığım ilk şey kıyafetlerimi çıkarıp sonsuzluk tarihinin en uzun düşunu almak oldu. İkinci yaptığım şey dişlerimi fırçalamaktı. Üçüncü yaptığım şey ise Nico'nun yatağına girip kendimi onun yastıklarına sarmak oldu.

Ve tahmin edilebileceği gibi uyuyamadım.

O sabah Angelica'nın infüzyonu sırasında Rose'a sapık olayından SÖZ ETMEDİM. Ama ondan cep telefonunu ödünç alma ricasında bulundum. Mutlulukla kabul etti, belli ki Nico'nun Pazar günü mesaj isteğini görmezden geldiği için suçluluk duymuyordu.

Nico'nun cep telefonunu aradım ve beklediğim gibi doğrudan telesekretere düştü. Bip sesi duyulduğunda derin bir nefes aldım ve "Nico, benim. Annenin cep telefonunu kullanıyorum çünkü benimki dün gece bozuldu. Dan ya da Quinn'den olanları duydun mu bilmiyorum ama seninle konuşmak istiyorum, o yüzden beni ararsan çok iyi olur. Annenin telefonundayım... Hoşça kal." Telefona bir göz attım ama kapatmadım. Kısa bir süre sonra telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Seni seviyorum."

Sonra da kapattım. Telefonu yatağa fırlattım ve kenara oturdum, dirseklerim dizlerimde, yüzüm ellerimdeydi. Önce nefes verdim, sonra nefes aldım, garip bir şekilde nefes alma hissinin farkındaydım.

Nefes alış verişimi dinlerken beynim ve kalbim aniden bir anlaşmaya vardı: Nico için savaşıacaktım ve hepsi bu kadardı. Zorlayacak, oyun oynayacak ve kirli dövüşecektim. Ve sonunda beni terk ederse, sonunda beni istemezse, yıkılacak, kalbim kırılacak ve Radiohead dinlerken tek başıma viski içmek isteyecektim. Ama yaşayacaktım.

Ve biraz yaşadıktan sonra alfabe çorbası içmeye başladım.

Nico ve ben birlikte olmasak bile, aşkın alabileceğim bir risk olduğu kadar yapabileceğim bir seçim olduğunu anlamama yardım ettiği için ona her zaman minnettar olacaktım. Artık daha yaşlı ve bilgeydim ve bu işe hafife almadan girmeyecektim çünkü artık ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

Yanımdaki yataktan gelen bir vızıltıyla garip meditasyonumdan sıyrıldım. Rose'un telefonu çalıyordu. Elime aldım, başparmağımı ekranda kaydırdım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Oh, Tanrı'ya şükür, Elizabeth!"

Kalbim yerinden fırladı, gözlerim mutluluktan yaşardı. "Nico." Onun adı bir şükran duasıydı. Yatağın üzerinde geriye doğru düştüm, yine onun yastıkları ve kolonyasının kokusuyla çevrelenmişim; hepsi bu sesle birleşmişti ve onun yanımda olmasına en yakın şeydi.

Bir süre küfretti. Daha sonra bir süre Quinn, beceriksizlik, bekçi köpekleri ve makineli tüfekler hakkında atıp tuttu. Sesinin içimi yıkamasına izin verdim, en büyük yara olan onu özlemek için mucizevi bir yatıştırıcı merhem gibi.

Bir süre sonra sustu. Diğer taraftan iç çektiğini duydum. "Eğer öyle olmasaydı.... ne yapardım bilmiyorum." Tekrar iç çekti, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Söyleyemiyorum bile."

Başımı salladım. "Biliyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum. Nico, buna dayanamıyorum. Senden uzak kalmaya ve aramalarıma cevap vermemene dayanamıyorum. Son birkaç günü unutabilir miyiz? Lütfen? Cuma günü kendimi kaybetmemi ve söylediğim aptalca, korkunç şeyleri unutabilir miyiz?"

Yalvarışım sessizlikle karşılandı. Dudağımı sıktım ve bekledim.

"Nico?"

Aramanın kesilmediğinden emin olmak için telefon ekranına baktım. Yeterince emindim, arama hâlâ devam ediyordu.

"Nico? Orada mısın?"

"Buradayım."

Sessizliğin uzadığı her saniyede kalbim düşüp yere çakılıyordu. Gözlerimi kapattım çünkü sessizliğinin ne anlama geldiğini biliyordum.

"Buna inanamıyorum. İnanamıyorum... Olanlardan sonra beni hâlâ bekleteceğine inanamıyorum. Gelecek hafta dönene kadar beni bekleteceksin, değil mi?"

"Elizabeth, beni dinle. Az önce benim yüzümden -kim olduğum ve ne yaptığım yüzünden- korkunç bir travma yaşadın."

"Hayır! Ben sadece korkunç bir travma yaşadım çünkü deli bir insan beni silah zoruyla alıkoymaya karar verdi. O silahı onun eline vermekten sen sorumlu değilsin."

"Sana söylemediğim bir şey var. O ve ben... biz... ben onunla çıktım."

"Biliyorum. Beni tuzağa düşürdüğünde söylemişti. Eğer o olmasaydı elinde bir silah olsaydı gözlerini oyabilirdim."

Espri girişimimi görmezden geldi. "Sadece bir kez oldu, sadece bir kez. Ondan sonra beni rahat bırakmadı."

"Bu yüzden mi benimle birlikte olmak istedin? A kızı mı? C kızı çıldırmış olabilir diye mi? Benimle yetiniyorsun çünkü benim-"

"Hayır! Seninle olmak istiyorum çünkü yapamam. ." İçini çekti, sanki bir şeye çarpmış ve kırılmış gibi yüksek bir ses duydum. "Seni zorlamak istemiyorum. Bunu zaten yaptım ve şimdi neredeyse ölebilirdin."

"Nico, dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

"Ama seninle birlikte olmak istediğim için, hayatına tüm bu çılgınlığı soktuğum için ben sorumluyum. Paparazziler, medya, takipçiler, hepsi benim yüzümden."

Burnumu çektim, ağlamamaya kararlıyım. Bu gözyaşları hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları olacaktı. Kendimi kaybedemezdim, henüz değil, telefonda o varken değil, günlerdir ilk kez konuşurken değil.

"Seninle olmak benim kararım."

"Seni buna benim zorladığımı kendin söyledin."

"Endişeden aklımı kaçırmıştım! Düşünmeden tepki veriyordum!"

"Zamana ihtiyacın var."

"Benim sana ihtiyacım var!" Ona ve telefona hırladım. Birden telefona kızdım çünkü aramızda bir bariyer gibi duruyordu.

Yine sessizlikle karşılaştım.

Sakin kalmam gerektiğini hatırlatmak için tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Nico... beni dinle." Sesim dalgalanıyor, tehlikeli bir şekilde titriyordu. Devam edebilmek için sakinleştirici üç nefes almak zorunda kaldım. "Evet, az önce korkunç bir şey yaşadım; ölebileceğimi düşündüğüm bir dakika, bir an oldu."

Nico yine küfretti. Fısıltıyla söylenen bir bedduaydı, hem yaratıcılık hem de şiddet açısından etkileyiciydi.

Devam ettim. "Ve böyle bir şey yaşadığınızda, neyin gerçekten önemli olduğunu, neyin önemli olduğunu fark ediyorsunuz, değil mi?" Ben söylemeden önce boşluğu doldurmasını umuyordum. Sessiz kaldığında, cevabı ben verdim. "Sen. Sen önemlisin. Biz önemliyiz. Biz birbirimize aitiz. Sen bunu on bir yıldır biliyorsun, ben de beş gündür biliyorum. Bunu bizden alamazsın."

"Ben değilim." Kendi sözlerinden hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kalbim acıyla daraldı. "Emin olman, emin olman için sana zaman ve alan tanıyorum. Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim, çok istedim -ne kadar istediğimi bilemezsin- ama doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Beni uzaklaştırıyorsun."

"Seni uzaklaştırmıyorum!" Sesi yükseldi. Hayal kırıklığını telefondan hissedebiliyordum. "Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kolay değil! Tam bir cehennem!"

"O zaman neden?"

"Çünkü neden söylediğin önemli değil, sen haklıydın. Her konuda haklıydın, özellikle de bunu hiç istemediğini, beni hiç istemediğini söylediğinde." Bu sözleri bana tekrarladığını duymak canımı yaktı. Bunları söylediğim için kendimden nefret ettim. Asabi halimden nefret ediyordum.

"Hatta geçen hafta örgü grubunda bunu sana itiraf ettim. Sana bunu kazanmak için bir oyun olarak oynadığımı söyledim. Benimle birlikte olmanı ve sonra paparazziler ve tüm o çılgınlarla birlikte hayatın nasıl olacağını anladığında beni terk etmeni istemiyorum. Emin olmanı istiyorum. Ve sallantılı bir temel üzerine bir şey inşa edemeyiz. Seni buna ben zorladım diye birlikte olamayız."

"Neden?" Sesim çatallaştı. "Neden bana inanmıyorsun?" "Elizabeth...."

Durakladı. Bir an için bir şey söyleyecek sandım. telefonu kapattı ama sonra devam etti. "Çekip gitmiyorum. Seni uzaklaştırmıyorum. Gelecek hafta geri geleceğim ve bundan sonra ne olacağını konuşacağız."

Başka bir şey söylememek için yanağımın içini ısırđım çünkü artan öfkemi hissedebiliyordum. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeler muhtemelen tedbirsiz, pervasız ve nefret dolu olacaktı. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Seni seviyorum." Sesi hoş bir okşayış gibi yumuşaktı. Ciddi olduğunu biliyordum.

onu.

Gözyaşlarım beni şaşırtan bir anilikle serbest kaldı. Kapattım Gözlerini tekrar saldırının üzerine dikti ve son derece sulu bir sesle cevap vermeyi başardı. "Eğer beni seviyorsan, canımı yakmayı bırak."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Ben onun sessizliğini dinledim, o da benim sessiz hıçkırıklarımı.

Sonunda, uykuya ihtiyacım olduğunu bildiğimden ve iyileşme umudum varsa yara bandını söküp atmam gerektiğinden, "Hoşça kal Nico," dedim.

Ve telefonu kapattım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SALI GÜNÜ idi ve ben örgü örmüyordum.

Angelica'nın öğleden sonraki infüzyonunu uygulamak ve onunla ve Rose ile biraz zaman geçirmek için uyandım. Angelica'nın yanında olmak bile ruhumda harikalar yarattı. Cesaretin ve neşenin tanımıydı.

Ayrılma vakti geldiğinde, çatı katının kapısından çıkarken artık bana dört koruma tahsis edilmiş olduğunu görünce şaşırdım.

Maiyetimle birlikte daireme doğru yürüdük. Kendimi yalnız hissediyordum, bu yüzden hepsini içeri davet ettim. Sadece ikisi teklifimi kabul etti. Neyse ki kızlar kısa süre sonra geldiler ve onlar geldiğinde korumalar kapıdaki yerlerini almak üzere ayrıldılar.

Hanımlarıma elimden geldiğince ayrıntılı bilgi vermiştim.

Onlara Dr. Ken Miles'la sahte randevumuzu ve sonrasında yaşanan asansör tartışmasının bir kısmını anlattım; Nico'yla Perşembe gecesinin daha açık detaylarını geçiştirdim; Cuma sabahı bir nevi evlilik teklifini; önlük olayını; asansörde çıldırmamı; Cumartesi sabahı erkenden kavgaya tutuşmamızı ve onun hızla ayrılmasını; son olarak da doktorun odasındaki çatışmayı anlattım.

Sandra hemen beni özel bir sohbet için yatak odama çekti ve salondaki herkesi hikayemin etkisinde bıraktık.

"Sana nasıl olacağını anlatayım." Sandra bana ters ters baktı; yüzü sert ve katıydı. "Bu kişiyle bir randevu alacaksın." Elime bir kart sıkıştırdı. "Dün olanlar hakkında konuşacaksın. Ayrıca, yaşadığın diğer tüm acı ve kayıpların üstesinden gelmek için en az altı ay boyunca onunla görüşeceksin. Anladın mı?"

Bana uzattığı kart bir travma danışmanı içindi ve randevu almaya niyetliydim.

İtiraz etmedim.

Usulca başımı salladım.

Kartı cebime attım.

Pasif tepkimi inceledi ve yüzü sertlikten endişeye dönüştü. "Şimdi bir sorun olduğunu anladım." Sandra omuzlarıma uzandı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Ah, fıstık...."

Bir kez daha sıktıktan sonra Sandra yüzümü izleyebilecek kadar uzaklaştı. "Oraya geri dönmek için iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Kendimi... korkunç hissediyorum." İkimiz de birbirimize sırttık. "Evet. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Dün gece çok şey yaşadın."

"Dürüst olmak gerekirse, dün geceyi değerlendirmeye başlamadım bile." İşaret ve orta parmağımla alnımı ovuşturdum. "Nico dışında geçen zaman gerçekten çok zordu."

Başını salladı, sonra parmaklarını elimden geçirdi ve beni oturma odasına doğru çekti. "Hadi ama. Bu konu bir dinleyici kitlesi ve alkol eşliğinde tartışılmalı. Eğer Fiona'nın bu konuda konuşmasına izin vermezsem, devam etmekte olan işimi bozabilir."

Sandra beni kolunun altına aldı ve oturma odasına geri götürdü. İlk başta örgü örmeyi bırakmadılar; biz içeri girerken hepsi Sandra ve benim aramda bakışırken iğneler öfkeyle tıkırdıyordu.

"Gidiyor musun?" Yanına oturduğumda Fiona gözlerini bana dikti.

Başımı salladım. "Evet."

"Eğer aramazsan, o zaman ben seni arar, bağlar ve oraya sürüklerim." Sesi çok anaç ve gerçekçiydi.

Ona gözlerime ulaşmayan küçük bir gülümseme verdim, oysa genellikle öyle olurdu. "Biliyorum. Söz veriyorum."

Odaya bir göz attım ve herkesin beni sempatik gözlerle izlediğini gördüm. Masanın altına sürünmek istedim. Sempatik istemiyordum. Yardım istiyordum. Nico'yu nasıl ikna edeceğimi bulmama yardım etmelerini istiyordum.

Sandra aniden bağırdı, "Ben saçmalık diyorum! Akli başında hiç kimse o hunka hunka yanan aşka aşık olmaya karşı çıkmaz!" Sandra elindeki kalın ahşap örgü şişini bir asa gibi havada salladı. "Zeki, deli gibi seksi, sana aşık ve Johnny Depp'in gözlerine sahip - yeşil olmaları dışında."

Hiçbir şey söylemedim çünkü ses tonundaki ve ruh halindeki değişim karşısında bir an için afallamıştım.

Sandra iğnesiyle beni dürttü ve göz kırptı. "İlk başta neden gittiğini anlamıyorum."

Sonra ne yaptığını anladım. Konuyu önceki akşamki olaylardan uzaklaştırmaya çalışıyordu; beni biraz rahat bırakmaya çalışıyordu. Harika bir yardımcı pilottu.

"Bizi daha önce aramalıydın. Cumartesi gecesi gelebilirdik. Tüm bunları bize anlatmak için neden bugüne kadar bekledin?" Marie'nin yüz ifadesi endişe ve kızgınlık arasında bir şeydi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"En azından dünkü sapık ve tüm o çılgınlıklar hakkında bizi hemen aramalıydın." Ashley'nin yüzü endişeyle gölgelenmişti. "İşte bu korkunç bir köfte."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Cuma günü asansörde aşırı tepki verdiğini düşünmüyorum, özellikle de durum ve yaşadıkların göz önüne alındığında. Ayrıca, geriye dönüp baktığımda, kızın tehlikeli olduğu ortaya çıktı." Kat bana destekleyici bir gülümseme verdi.

"Keşke Cuma günü hiçbir şey söylemeseydim." "Belki de ayrılmakta haklıydı." diye mırıldandım. Şimdi sadece suratsız ve kasıtlı olarak kalın kafalı olmaya başlamıştım.

Sandra dehşetle gıdaktı. "Bunlar lanet olası yalanlar! Onunla savaşmayı bırak, Elizabeth. Kendini mutluluğa teslim et ve böyle bir otuzbirci olmayı bırak!"

"Karşı koymuyorum, tamam mı? Sadece belki de haklıdır. Belki de zamana ihtiyacım vardır. Zamana ihtiyacım yok mu?"

"Hayır!" Odadakiler hep bir ağızdan cevap verdi, Janie bile. Ona kaşlarımı çattım.

O da bana kaşlarını çattı. "Bana öyle bakma. Ona aşıksın ve bu konuda mutsuzsun. Zaman sana yardım etmeyecek. Zaten karar verdiğin bir şey için çılgınca zihinsel bilek güreşine devam etmeni söylersem kötü bir arkadaş olurum."

"Elizabeth'in sorunu seksi olduğunu biliyor olması. Ayrıca parayı da o kazanıyor. O seksi bir doktor, kimse bununla uğraşmak istemez. Üzerinde '*Sadece Nobel Ödülü kazananlar ve profesyonel sporcular başvurabilir*' yazılı bir tabela da taşıyabilir." Ashley bu açıklamayı yaparken dikkati örgüsünden hiç ayrılmadı. Devam etmekte olan dantel çalışmasını doğrudan yüzünün önünde tutuyor ve zor deseni örmeye çalışırken gözlerini kısıyordu.

"Ya da zaten aşık olduğu müstehcen stand-up komedyenleri." Marie şarabını yudumladı ve kadehinin üzerinden bana gülümsedi. Bu, hedeflediği kişiyi kızdırmak istediğinde kullandığı bilmiş, alaycı bir gülümsemedir.

"Ben...." Zorlandım, ciyakladım ve sonra içimi çektim. "Ne olduğumu bilmiyorum. Her şey imkânsız."

"Neden imkansız?" Kat'in sessiz sorusu beni onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. İfadesi şefkatliydi ama meydan okuma ve inançsızlıkla doluydu.

"Çünkü - çünkü bu konuda laissez-faire olamam! *Bir şeyleri denemek* istemiyorum. Her şeyin bir karara bağlanmasını istiyorum. Kendi çıkarım için beni uzaklaştırmaktan vazgeçmesini istiyorum. Ben kendi kararlarımı verebilecek kapasitedeyim! Benim bir beynim var! Onu sık sık kullanabilirim ve kullanıyorum da!" Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Evlilikten daha kesin bir karar olamaz." Fiona beni inceledi. "Neden sadece evet demedin?"

"Çünkü korkuyordum, tamam mı? Çok ani oldu ve... Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Bunu tekrar yaşayamam."

"Bu söylediklerim iç karartıcı geldiyse özür dilerim, özellikle de az önce yaşadıklarının ışığında, ama tatlım, o yarın bir araba kazasında ölebilir. Bu nedenle, sen de ölebilirsin; hepimiz ölebiliriz." Fiona'nın sesi nazik ve kibar. "Neden üzerinde kontrolün olmayan bir şey için endişeleniyorsun? Mutluluğu ve sevgiyi nerede ve ne zaman bulursanız almanız gerektiğini bilmiyor musunuz? Eğer onu seviyorsan ve onun da seni gerçekten, derinden, delicesine sevdiğini biliyorsan

-ve seni hak ediyor- o zaman kendini koşulsuz olarak ona teslim et."

"Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum!" Eğer gözyaşlarım bitmemiş olsaydı, Fiona'nın şefkatli ses tonu tam bir su baskınına yol açardı.

Janie'nin sesi uzun süren sessizliği böldü. "Elizabeth düşünüyor..." Parmaklarımın arasından ona baktım. Devam etmeden önce ellerimi yüzümden çekmemi bekledi. "Elizabeth *eskiden*, hâlâ öyle mi emin değilim, insanların sadece tek bir büyük aşkı olduğunu düşünürdü... sadece bir kez aşık olunabileceğini."

Bu açıklama sessizlik, şaşkınlık ve kuşkuyla çatılmış kaşlarla karşılandı.

"Nesin sen, Disney prensesi mi?" Ashley'in sinirli patlaması odadakileri şaşırttı. Örgüsünü kucağına bıraktı ve bana ters ters baktı, görünüşe bakılırsa Janie'nin ifşaatından içtenlikle rahatsız olmuştu. "Kendine gel! Hepimiz birden fazla kez aşık olmak zorunda kalırız, aynı kişiye bile olsa."

"Bu doğru." Fiona başını salladı. "Greg ve ben ayın hangi zamanı olduğuna, ne kadar uyuduğuma ve onun son üç gün içinde bulaşıkları yıkayıp yıkamadığına bağlı olarak sürekli aşık oluruz."

Ashley parmaklarını şıklattı ve Fiona'yı işaret etti. "Doğru! İşte bu! Gördün mü? Ondan ne kadar kaçtığının bir önemi yok; aşk sizi bulur. Aşk seni avlayacak, omzuna atacak, saçlarından mağara adamı gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak çekecek ve boyun eğene kadar aşk sopasıyla seni dövecek. Evrendeki en acımasız güçtür. Kaçabileceğin hiçbir yer yok-"

"Tamam, Kirli Harry." Fiona sesini Ashley'in hararetli monologunun üzerine yükseltti. "Sanırım hepimiz bu konudaki düşüncelerinizi çok açık bir şekilde ortaya koyduğunuz konusunda hemfikiriz."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Birbirimizi denemek için yeterince zaman harcayana kadar beklemem mi gerekiyor? Onun incineceği düşüncesine katlanamıyorum. Beni incitmesine dayanamıyorum. Bunu tekrar yaşayamam." Kalbim şimdiden parçalanmış gibi hissediyordu.

"Çok kötü, sarışın." Ashley tek kaşını kaldırdı ve mavi gözlerini bana dikti. "Aşk canavarı çirkin kafasını kaldırdı ve senin etin öğle, akşam yemeği ve tatlı."

"Aşk canavarı mı?" Marie ve Sandra aynı anda söylediler.

Ashley dudak *büktü* ve örgüsünü tekrar eline aldı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz ve lanet olsun, bir ilmek daha attım!"

"Elizabeth, ne istiyorsun?" Fiona'nın gözleri benimkileri aradı. "Sanki ona aşık olduğunu itiraf etmiş gibisin."

"Aşığım. Aşığım. Onu seviyorum. Onu delicesine seviyorum."

Parmaklarımı inceledim. "O zaman sorun nedir?" Marie'yi bulmak için yukarı baktım ve herkes

Başka bir yerde, şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Onu kaybetmek istemiyorum ve onun da beni terk etmesini istemiyorum." İşte. İtiraf ettim.

"Bunun olacağını düşünüyor musun?" Kat söyledi.

Dikkatimi tekrar kıvrılan parmaklarıma verdim. "'Her seferinde bir gün', 'bir süre birbirimizi deneyeceğiz ve işe yarayıp yaramadığını göreceğiz' ve 'belki de bunu anlamak için biraz mesafeye ihtiyacımız var' gibi şeyler söylediğinde, evet. Belki o mantıklı davranıyor ve ben mantıklı göremiyorum ama birden kendimi bir çift ayakkabı gibi hissediyorum ve o beni almak isteyip istemediğine karar veremedi. Bu arada ben okyanusun dibindeyim, içinde boğuluyorum, ona olan aşkım başımdan aşkın."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Ellerimden başımı kaldırıp kısa bir süre baktığımda, bakışlarım Fiona'nınkilere takıldı. Bana usulca, nazıkçe gülümsüyordu.

"Ama az önce zamana ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

"Hayır! Yani... evet, biraz zaman ayırmasının benim için sorun olup olmadığını anlamak için on saniye kadar zamana ihtiyacım vardı! ...ve bunu sorun edeceğimi sanmıyorum. Onunla benim dışımda zaman geçirmesini istemiyorum. Yalnız kalmaktan bıktım. Her zaman birlikte olmak istiyorum!"

"Elizabeth, Nico'ya böyle hissettiğini söyledin mi?"

Başımı salladım. "Denedim! Gerçekten, gerçekten denedim. Ama o... o beni dinlemedi. Özellikle de dün olanlardan sonra, şimdi de onun yüzünden tehlikeyeymişim gibi saçma sapan şeyler söylüyor. Beni delirtiyor! Sefil olmaktan başka ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyor? *Ona* evlenme mi teklif edeyim?"

Başını salladı. "Evet."

Gözlerimi kırptım, irkildim ve burnumu kırıstırdım. "Bu çok saçma."

"Sanki seni rahat bırakmaya çalışıyor gibi. Bana sanki başından beri seni istiyormuş ve senin ona yetişmeni bekliyormuş gibi geliyor."

Sözlerini düşünerek onun elf gözlerine baktım. "Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"O zaman git onu

bul." "Nasıl?"

"Ona nasıl hissettiğini söyle."

"Bu sabah hariç, Fancy Stalker olayından sonra telefonlarıma çıkmıyor. Son dört gündür durmadan onu aramaya çalıştım ama açmadı. Ve bugün bana bu hafta onu bir daha aramamam gerektiğini söyledi!"

Onunla konuşmadan geçirdiğim her gün işkence gibiydi ve şimdi onunla konuştuğuma göre, bir dört gün daha geçirme fikri beni hasta ediyordu. Daha da kötüsü, bu dört günün sonunda beni neyin beklediğini bilmiyordum. Açıkçası kendimi cezalandırmayı sevdiğim için onun yatağında uyudum. Hâlâ onun gibi kokuyordu. Acınacak haldeydim.

"Annesinden yardım istemeyi denedin mi?"

"Evet, söylemeye utanıyorum, Pazar günü ondan yardım istedim. Ama onu dinlemiyor; sadece mesajlarla cevap veriyor."

"O zaman git ona."

Kayıtsızca dudak büktüm ama yüzeye yakın bir yerde yeni hayal kırıklığı gözyaşları *süzüldü*. "Yapamam. New York'a uçup ona evlenme teklif edemem, reddedilmesiyle yaşayamam ve bir sonraki vardiyam için zamanında buraya geri dönemem."

Janie, "Evet, yapabilirsin ve o da seni reddetmez," dedi.

Fiona ve ben dikkatimizi onun ela gözlerine çevirdik. Tığ işi lifinde ilerleme kaydediyordu. "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Quinn'in jetini al." Omuz silktilti. "Bir saat içinde gitmeye hazır hale getirebilir."

"Bunu benim için yapmaz."

"Ama benim için yapar." Janie başını kaldırdı, altın rengi gözleri parlıyordu. "Yapamam-"

"Evet. Evet yapabilirsin." Sandra aniden ayağa kalktı ve odadaki herkesi süpürme hareketiyle işaret etti. "Duyduğuma göre, Süslü Sapık olayından önce de perişan haldeymişsin. Çok şey yaşadığını biliyorum Elizabeth, ama bunu yapmazsan, pişmanlık içinde mutsuz olmaya devam edeceksin. Ve bunu yapacağından emin olmak için, çünkü bir şeylerden nasıl korkakça kaçmayı sevdiğini öğrendim, hepimiz seninle geliyoruz!"

"Evet! Bayıldım!" Ashley o gece ilk kez gülümsedi. "Quinn'i ara, Janie. Hadi gidelim artık!"

"Bekle!" Ne? Sanki transa girmişim de tokatla uyandırılıyormuşum gibi hissettim. "Bizimle havaalanında buluşması için ona mesaj atacağım."

Janie cep telefonunu çıkardı,

Hâlâ alışmaya çalışıyordu ve ekrana dokunmaya başladı.

"Bu çılgınlık." Başımı salladım. "Muhtemelen şovunu kaydediyordur. Güvenliği nasıl geçeceğim?" Başımı salladım. Dört gün boyunca üzülüp bekledikten sonra, konuşmayı tam olarak takip edemiyordum. Örgü grubumun geleceğime bu kadar hızlı karar vermesi beni hayrete düşürmüştü.

Marie, "Bunu sonra düşünüyoruz," dedi ve diğer herkesle birlikte örgü çantasını toplamaya başlamıştı bile.

Fiona elime uzandı ve onu sıktı. "Ona git, Elizabeth. Ona git ve onunla evlenmek istediğini söyle. Onsuz yaşayamayacağını söyle."

"Şu anda onsuz nefes bile alamayacakmışım gibi hissediyorum." "Güzel." Bana göz kırptı. "Erkekler bu tür şeylere bayılır."

SONRAKİ SAAT bulanıktı.

Yine de Quinn'in hakkını vermeliydim. Adamın çılgın yetenekleri vardı ve dürüst olmak gerekirse, biraz belalı biriydi. Uçak hazırды ve kalkış için bekliyordu.

Hepimiz geldiğimizde. Kemerlerimizi bağlar bağlamaz Quinn bize planın - kendi planının- genel bir özetini yaptı.

Havaalanında bizi bekleyen bir limuzin olacaktı. Bizi doğrudan Nico'nun şovunu çektiği yere götürecekti. Angelica'nın infüzyonuna ve hastanedeki 11:00 vardiyama yetişmek için havaalanına giden arabaya geri dönmek zorunda kalmadan önce Nico'yu bulmak, onunla konuşmak ve işleri çözmek için bir saatim olacaktı.

Bir noktada Sandra sordu, "Peki ya güvenlik? Nico'nun güvenliği? Onları nasıl geçeceğiz?"

Quinn'in ağzı yana doğru kıvrıldı, tek kaşını kaldırdı ve sabit buz saçağı bakışlarıyla onu kısırdı. "Ben güvenliğim."

Sanırım ben hariç herkes biraz bayıldı, Fiona bile. Gözlerimi devirdim ve alaycı bir şekilde homurdandım.

Tipik Quinn.

Benim dışımda her şey plana uygun gidiyordu. Endişeden donup kalıyordum. Ona söyleyeceğim sözleri kafamda tekrar tekrar oynadım, bir satranç oyunu gibi hamleler üzerinde çalıştım ve sürekli değiştirdim. Zihnimde bu konuşma her seferinde felaketle sonuçlanıyordu; ya benden uzaklaşmak istiyor ya da çok geç kaldığımı söylüyordu.

Beni reddetmesinin milyonlarca yolu olduğunu, kabul etmesinin ise sadece bir yolu olduğunu fark ettim. İhtimaller benim lehime değildi.

Ayrıca kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bir hafta içinde New York'tan dönmesini bekleyebilir ve bu konuşmayı onunla o zaman yapabilirdim. Ama bir yanımda bunun çok geç olacağını düşünüyordu. O zamana kadar beklersem bana inanmayabilirdi; beni zorlamaktan korktuğu için ilişkimizi belirsizliğe sürükleyebilirdi.

Beklemek mantıklı, makul ve tamamen boğucu olurdu.

Nico'nun stüdyosunun bulunduğu dev gökdelene yanaştık. Parmaklarım pençe olmuş, deri bankı kavırıyordu. Arabanın içinde her zaman arkamı kollayan arkadaşlarıma baktım: Janie, Quinn, Kat, Marie, Sandra, Ashley ve Fiona. Hepsi beni izliyor, hareket etmemi bekliyorlardı.

"Git getir onu." Fiona sol tarafımdan fısıldadı.

"Biz araya gireceğiz!" Sandra gülümsedi; kocaman şapşal bir sırıtış ve ardından iki başparmak havadaydı.

Neredeyse boğuluyordum.

"Hadi gidelim." Quinn önce arabadan çıktı, sonra beni işaret etti. "Sen. Dışarı. Şimdi."

Kararsız bir nefes aldım ve arkadaşlarımla beni arabadan itmesine izin verdim. Kısa süre sonra dışarı çıktılar. Quinn çoktan yürümeye başlamıştı ve ben de ona yetişmek için koşmaya başladım. Ellerimi salladım, parmaklarımı açıp kapadım. Kalbim hızla çarpıyordu. Artık geri dönüş yoktu.

Bizi bir çift silahlı korumanın yanından geçirdi, sonra bir arka kapıdan geçirdi ve bir dizi koridordan geçirdi. Steril koridorda ilerlerken sesimiz düzensiz bir ordu gibi çıkıyordu. Quinn bir asansörde durdu, hepimiz tıkiş tıkiş asansöre bindik ve kırkinci kata çıktık.

Kendi kafamın içinde kaybolmuştum ve labirentte kendime rehberlik edilmesine izin verdim. Quinn siyah takım elbise giymiş, uzun boylu, korkutucu görünümlü bir adamla tartışırken durduk. Flanel gömlek giyen başka bir adam geldi; elinde büyük bir kulaklık vardı - çift kulaklılı türden -Kulaklarına bağlanmıştı. Başını sallıyordu.

Quinn beni işaret etti. Adam bana baktı, kaşlarını çatı, sonra başını salladı. Konuşmayı duyabilmek için bir adım öne çıktım.

"...Sizi sete alamam; bu bir canlı çekim ve izleyiciler dolu." "Adamlarım aradığında, Bay Moretti'nin şu ana kadar boş olacağını söylediler. sekiz." Quinn'in sesi donuktu.

"Programın değişmesi gerekti. Konuklarımızdan birinin bir anlaşmazlığı çıktı. Üzgünüm ama önümüzdeki doksan dakika boyunca kimsenin dışarı çıkmasına ya da içeri girmesine izin veremeyiz. Sizi sahne arkasına götürebilirim, orada gösteri bitene kadar bekleyebilirsiniz."

Kalbim ayaklarıma kadar düştü ve "*Ah, insanlık!*" diye bağırarak istedim. Ama en son kalabalığın ortasında bir anda çığlık attığımda neler olduğunu hatırlayınca kendimi tuttum.

Quinn'in korkusunu bir silah gibi etrafında topladığını hissedebiliyordum. Biraz daha uzun durdu, gözleri biraz daha soğudu -eğer bu mümkünse- ve havası biraz daha tehditkâr oldu. Bizi zorbalıkla stüdyoya sokabileceğini ve Nico'yla yalnız konuşmanın bir yolunu bulacağımı umuyordum.

Bu arada, Bay Kulaklık tekrar bana baktı, bir kez daha baktı ve önlüğümü, saç örgümü, makyajsızlığımı ve gözlerimin altındaki lekeleri fark ederek, "Bir dakika, sen...?" dedi. Kollarını kavuşturdu. "Siz Elizabeth Finney değil misiniz, Nico'nun doktor hanımı?"

Başımı salladım, ağzımdan fıskıran sözlerle engel olamadım. "Dinle, sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Beş dakika. Onunla hemen şimdi konuşmam lazım. Ama bunu gerçekleştiremiyorsanız da sorun değil. Ve bu bekleyemez; bu bir

Acil durum. Şey, gerçek bir acil durum değil; sadece benim için acil bir durum. Deli gibi davrandığımın farkındayım ama Chicago'dan uçakla geldim ve sizden onun programını bölmenizi istediğime inanamıyorum ve bu benim için çok bencilce ve profesyonelce değil, bu yüzden hayır demek zorunda kalırsanız tamamen anlarım - baskı yok ya da endişelenmeyin - ama onu görmek zorundayım yoksa... yoksa... yoksa ölebilirim, aslında ölmem, sadece her gün içimde bir şeyler yapabileceğimi ama yapmadığımı bilerek biraz ölürüm. Bu da muhtemelen daha erken ölmeme neden olacak - ama bu senin hatan olmayacak, ama bir şekilde sanırım öyle olacak."

Acaba o da benim karışık mesajlarla dolu yolumu mu takip ediyordu, çünkü ben etmiyordum. Saçma sapan tiradım sırasında kadınlar etrafımızda toplandı ve tüm gözlerini arkamda hissettim, kulaklıklılı adamı izliyorlardı, kararını bekliyorlardı. Uzun bir süre beni inceledi, yüzü eğlence ve şaşkınlıktan buruş buruş olmuştu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nico'yla ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ona evlenme teklif etmek istiyorum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. Çenesini sıvazladı. Şaşırdıysa da belli etmedi. "Bunu herkesin önünde yapman gerekecek."

Bunu bir an için düşündüm ve sonra başımı salladım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Ve gösterinin bir parçası olarak onun dikkatini çekmen gerekecek. Senin orada olduğunu bilmesini sağlamanın bir yolu yok."

Parmaklarımı büktüm. "Ne yapabilirim ki?" "Gösteriyi izledin mi?"

Başımı salladım.

"Soyunmalısın." Cevap sağ tarafımdaki Sandra'dan geldi. Herkes ona baktı, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. "Unutmayın, ben bu dizinin hayranıyım.

Her şeyden önce, en öndeki seyirci bölümünde yer almak için bile iç çamaşırlarınızı giymeniz gerekiyor. Sahneye çıkmak istiyorsanız soyunmanız ya da en azından çoğunlukla çıplak olmanız ya da çılgınca iyi bir dansçı olmanız gerekir. Dansçılar, seyircilerden gelip kendileriyle dans edecek kişileri seçerler.

Adam tekrar konuştu. "Ama o zaman bile, Nico'dan yaklaşık otuz metre kadar uzakta bir insan kalabalığının içindesin."

Dişlerimi sıktım, burnumdan nefes alıp verdim, sonra soyunmaya başladım.

"Aman Tanrım." Ashley ve Sandra el ele tutuştu. Diğer herkes şaşkın bir inanmazlıkla beni izliyordu.

Janie kolumdan çekiştirdi. "Bizim külot partilerimiz gibi. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır!" Quinn başını salladı. "Kesinlikle olmaz."

"Aslında haklı." Marie önce Quinn'e sonra da bana pratik bir gülümseme verdi. "Hepimiz oraya gidersek, dikkatini çekme şansımız daha yüksek olur."

Quinn sanki yüce bir güce yakarıyormuş gibi tavana baktı. "Bu çok saçma."

"Bu doğru." Adam Marie'ye başıyla onay verdi. "Çoğu insan sadece kendi dikkatini çekmeye çalışıyor ama hepiniz oraya gidip Elizabeth'in, Dr. Finney'nin sahneye çıkmasına yardım etmeye çalışsaydınız, başarı şansı daha yüksek olurdu."

"Bu seni de kapsıyor Quinn." Fiona ayakkabılarını çıkarırken bile kaşlarını kaldırarak ona baktı. "İki çocuk doğurduktan sonra sahneye çıkıp iç çamaşırlarımla dans etmem gerekiyorsa, sen de soyunmaya başlasan iyi edersin."

Quinn burnundan bana bir atı hatırlatan bir nefes verdi ama Janie'nin yalvaran bir bakışıyla çözüleceğini biliyordum. Yıpranmış sinirlerimin bir kısmı kızlarımın da benimle geleceğini fark etmemle yatıştı. Yalnız olmayacaktım ve en azından Quinn Sullivan'a hayatımın geri kalanında bu an hakkında takılabilecektim.

Önce dantelli siyah sütyenimi ve ona uygun, neyse ki mütevazı erkek şortumu çıkardım.

Sırada Ashley vardı. "Tanrıya şükür dün tıraş oldum!"

Sandra da kısa süre sonra iç çamaşırına kadar soyunmuştu. "Tıraş olmadım ama olmam gerek. Kimse şehir merkezime bakmasın."

"Hepinizi ağda yaptırmaya götürmeliyim." Marie kot pantolonundan sıyrıldı. "Hayır, teşekkür ederim, ağda ortaçağda kaldı. Çatlaklarım

korkunç mu?" Fiona yan tarafında var olmayan bir izi işaret etti.

"Çok güzel görünüyorsun." Kat kıyafetlerini katladı ve kulaklıkları adama uzattı.

"Ayakkabılarımı çıkarabilir miyim? Yoksa yalınayak mı çıkmam gerekiyor?" Janie'nin kırmızı ayakkabıları itfaiye arabası kırmızısı külot ve sütyen takımıyla uyumluydu.

"Fark eder mi?" Hepimizin fark etmemeye çalıştığı Quinn, gri boxer külotunu son derece iyi doldurmuştu.

Başını salladı. "Ayakkabılarımı giydiğimde neredeyse senin kadar uzun oluyorum. İkimizin arasında biraz dikkat çekebileceğimize eminim."

"Hanımefendi, dikkatleri üzerinize çekeceksiniz ama bunun boyunuzla pek ilgisi olmayacak." Bay Kulaklık, kendini Quinn'le burun buruna bulduğunda neredeyse söylediği anda pişman oldu.

"Ağzından çıkana dikkat et ve gözlerini kendine sakla."

"Tamam." Fiona Quinn'i biraz geri çekti. "Tamam. Testosteron seviyelerini daha sonra ölçeceğiz. Saat dolmadan içeri girelim."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SANDRA programın tipik sıralamasını açıkladı: açılış monologu, skeçler, ünlü konuklar, canlı müzik performansı veya komedi bölümü, ünlü konuk, dans, ardından jöle güreşi.

Canlı müzik performansı sırasında girişimizin sesini kapatmak için gizlice içeri girdik. Ön tarafa yerleştirilen izleyiciler kesinlikle çılgındı ama eğlenceli bir çılgınlıktı. İtişip kakışmıyorlardı. Bir gösteri ya da konserden çok bir kulüp atmosferiydi. Seyircilerin diğer iki bölümü daha gerideydi -Koltuklarda ve tamamen giyinik. Eğer bu kadar gergin olmasaydım, eğlenebilirdim. Zaten tek bir amacım vardı: dansçılardan biri tarafından fark edilmek ve sahneye çıkmak.

Bir grup kız etrafımı sardı ve Quinn ön tarafa itilmemize yardım etti. Dansçıların bulunduğu sahne seyirciye daha yakındı. Nico ve ünlü konukları daha gerideydi. Onun beni görebileceği kadar yaklaşmam mümkün değildi.

Ancak dansçılar canlı performans sırasında ileri geri yürüyor, seyirciler arasındaki insanları işaret ediyor ve sahneye gelmelerini istiyorlardı. Seçilen kişilerin sayısı çok azdı. Şu ana kadar sadece yedi kadar seyircinin sahneye çıktığını ve ikisi hariç hepsinin tamamen çıplak olduğunu fark ettim.

Tam sütyenimi çıkaracaktım ki Fiona ellerimi tuttu. "Henüz değil! Bir fikrim var!" Fiona beni Quinn'e doğru çekti ve kulağına bir şeyler bağırdı. Kaşları havaya kalktı ama sonra bana baktı ve omuz silkti.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Quinn beni kucağına aldı. "Omuzlarıma tırman," diye müziğin sesini bastırarak bağırdı.

Başımı salladım ve Janie ile Sandra'nın yardımıyla onun sert gövdesine ve pazusuna tırmandım. Omuzlarına oturdum, dengede durmaya ve en yakındaki dansçının dikkatini çekmeye çalıştım.

Başparmağımı ve işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Chicago'da yıllarca taksi çağırdıktan sonra mükemmelleştirdiğim yüksek bir ıslık çaldım, sonra kızlardan biri yaklaşırken ellerimi havada salladım.

Kısa boylu, düzgün vücutlu bir esmerdi ve ilk başta benim maskaralıklarına güldü, ama sonra yüzünde bir tanıma titreşimi gördüm. Durdu, gözlerini kısarak bana baktı, sonra da işaret etti.

Elizabeth Finney mi dedi?

Yutkundum, başımı salladım. Gülümsedi. Bana el salladı ve canlı performansın gürültüsünden bile kız grubumun ciyakladığını duyabiliyordum. Ashley beni piste geri bırakırken Quinn'e bir beşlik çaktı. Yalpalayarak sahneye çıktım ve hemen girişime izin verildi. Esmer kız yanıma geldi ve elini uzattı.

"Ben Erin. Seyircilerin arasında ne yapıyorsun? Neden kuliste değilsin?"

Erin'in elini bir can simidiymiş gibi tuttum. "Sadece bir saatim var ve Nico'yla konuşmam gerek."

"Ne? Herkesin önünde mi?"

"Evet. Bilmiyorum. Umurumda değil. Sadece ona söylemem gerek..."

Kahverengi bakışları üzerimde gezindi, yüzünde bir soru vardı. "Seni diğer sahneye götüremem çünkü ikisi birbirine bağlı değil. Ama sana bir mikrofon bulabilirim."

Canlı müzik sona erdi ve kalabalık alkışlarla gürlledi. Kısa bir süre başımı kaldırdım ve sahnede iç çamaşırlarımla durduğumu, yaklaşık bin kişilik bir canlı stüdyo seyircisinin - belki daha fazla - ve milyonlarca izleyicinin önünde olduğumu fark ettim.

Alkışlar azalırken başımı salladım ve elini sıktım. "Sence şovu bölmemin bir sakıncası var mı?"

Gülümsedi. "Evet!" sesi fısıltıya dönüştü. "Nico sürprizleri sever! Bir sonraki röportajdan sonra dans etmemiz gereken kısma kadar bekle. Sadece beş dakika kadar sürecek. Mikrofonu alayım."

Bana göz kırptı ve beni belki on beş çıplak insan ve on bikinili dansçıdan oluşan bir kalabalığın içinde bıraktı. Ama hiçbirini fark etmedim çünkü Nico konuşuyordu ve tek konuşan ben değildim.

Tüm stüdyo sustu. Parıldayan gözleri ve rahat gülümsemesiyle dikkatleri üzerinde topluyordu. Ama dikkat ettim, benim Nico'ma benzemiyordu. *Yüz'e* benziyordu. Sesi bile biraz farklıydı. Bir sonraki konuğunu tanıttı. Herkes büyülenmişti. Boynumu büktüm, kızlarımı bulmaya çalıştım ve onları şovu izlerken buldum.

Şakalarına gülüyorlardı, karizması onları mıknatıs gibi çekiyordu ve ben bu adamın -bu yetenekli, şaşırtıcı, cömert, zeki, komik, nazik, tatlı adamın- neden benimle ilgilendiğini merak ediyordum. Kendimden şüphe duyuyordum.

Ama sonra kendime, iki gün önce beni terk etmesinin nedeninin kendinden şüphe duymam, duygularının doğruluğunu sorgulamam olduğunu hatırlattım.

Kararlılığımı pekiştirdim. Erin mikrofonla döndüğünde hazırdım. Her şeyi ortaya dökmeye hazırdım. Ona ve bize inanmaya hazırdım.

Son ünlü röportajının bittiğini gösteren müzik başladı ve Nico konuşunun elini sıkmak için ayağa kalktı. Büyük ekranda kameraya ve seyircilere dönüp kaşlarını sallayışını izledim.

Sesi hoparlörlerden yankılandı. "Sizi bilmem ama sanırım ben biraz jöle yiyebilirim."

Stüdyoyu tiz kadın çığlıkları ve kedi çığlıkları doldurdu ve Nico'nun bu karikatürüne gülmekten kendimi alamadım. Tatlı isteyen yaramaz küçük bir çocuğa benziyordu ve seyirciler de buna bayılıyordu.

Ana kamera benim durduğum sahneye geçti ve Nico seyirciye sırtını dönüp takım elbisesini çıkarmaya başlarken tüm dansçılara odaklandı. Daha önce çıplak olan seyircilere, büyük olasılıkla gösterinin sansürden geçebilmesi için, asgari düzeyde örtünmeleri amacıyla bazı iç çamaşırları verilmişti.

Erin ve diğer dansçılar küçük bir rutin yaptılar ve ben ne zaman araya girmem gerektiğini merak ettim. Bir işaret için ona bakmaya devam ettim. Çok uzun süre beklemem gerekmedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan etrafımı sardılar ve hep bir ağızdan kulaklıklarına şunları söylediler

"Müziği kesin!"

Seyirciler *vuuu* diye *bağırdı* ve alkışladı, belli ki her şeyin planlı olduğunu düşünüyorlardı. Aniden, üç saniye geçmeden, müzik durdu. Erin yüzünde kocaman bir sırıtişla bakışlarımı yakaladı ve "Devam et!" diye fısıldadı.

Diğer dansçılara da göz attım ve onların da bana aynı şekilde güven veren gülümsemeler attığını gördüm. Yutkundum, nefes aldım, sahnenin önüne çıktım ve mikrofonu açtım. Seyirciler hâlâ alkışlıyordu.

Ya şimdi ya da asla diye düşünerek konuşmaya çalıştım. "Ben-" Sesimin mikrofondan nasıl çıktığını görünce irkildim. Kalabalık sessizleşti ve dikkatleri bana kaydı. İki bin ya da daha fazla gözün tüm gücünü üzerimde hissettim. Sakinleştirici bir nefes daha aldım ve ayaklarımı sahneye diktim. "Bir dakikanı alabilir miyim, Nico?"

Stüdyo sessizliğe büründü ve onun şaşkın bir şekilde arkasını dönmesini izledim.

"Ben buradayım, diğer sahnede." Elimi kaldırdım ve el salladım. Birkaç kişi kenara çekildi, böylece açık bir görüş alanına sahip olabildi.

Otuz adım öteden yüzündeki çatlağı gördüm. Şaşkınlığını fark ettim, benim Nico'm. Şaşkın yeşil gözlerini bana dikti. Şüphelerimi bastırdım ve sahneden atlamadan yapabildiğim kadarıyla ona doğru bir adım attım.

"Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek. Sana bir şey sormak istiyordum ve bekleyemezdi. Ama önce..." Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz olmak... şoklanmak ya da karnıma yumruk yemek gibi acı veriyor. Bunu biliyorum çünkü geçenlerde karnıma yumruk yedim." Bu cümle seyircilerden epey bir kahkaha kopardı ama ağzı kıpırdamadı ve yüz ifadesi değişmedi.

Ona gergin bir gülümseme verdim ve devam ettim. "Gülümsemeni düşünmeden edemiyorum. Onu cebimde saklamak, sadece kendim için saklamak ve günde yüz kez çıkarıp bakmak istiyorum." Birkaç kadın *aaawwww* diye bağırdı ve bir iki adam kibarlıktan uzak bir şeyler haykırdı ama yakındaki bir komşu tarafından hemen susturuldu.

Bulduğum yerden ve aramızdaki mesafeden bile göğsünün ağır ağır inip kalkışını fark edebiliyordum. Gözleri benimkilere dolanmıştı, güzel dikenli sarmaşıklar gibi. Onları okuyamıyordum ama benim ona odaklandığım kadar onun da bana odaklandığını görebiliyordum. Artık sessiz olan kalabalık tamamen kaybolmuştu. Sadece o ve ben, Nico ve Elizabeth vardık ve ben kendimi tamamen kesip açıyordum.

Bunun yeterli olacağını umuyordum.

"Ama mesele şu ki Nico... Sonsuza kadar süreceğini bilmeden bunu yapamam. Bunu yarım yamalak yapmayacağım. Bunu deneyemem ya da satın almak isteyebileceğim bir çift ayakkabı gibi deneyemem. Eğer bunu yaparsak, siz de var olmalısınız çünkü elimizden geldiğince, sahip olduğumuz sürece hepinizden daha azına razı olmaya niyetim yok. Siz, biz, biz bu riske değeriiz."

Çıplak kalçamdaki mikrofonu tutmayan terli elimi boşuna silmeye çalıştım. "Bu nedenle ve özetle..." dizlerimin üzerine çökerken sesim titriyordu, o günkü iç çamaşırı seçimim olarak erkek şortu seçtiğim için şükrediyordum. Etrafımdaki insanların nefes nefese kaldığının belli belirsiz farkındaydım. "...Nico Mang-gan-aniello," soyadını yanlış söylediğim için biraz irkildim, "kocam olma onurunu bana bahşeder misin-"

"Evet!" Ben daha sözümü bitirmeden cevabını bağıarak söyledi ve mikrofonu cevabı bir silah sesi gibi taşıdı. "Evet, Elizabeth Finney, seninle evleneceğim."

Nefes verdim ve hemen gözlerimi kapattım, rahatlamıştım, rahatlamayla birlikte çökmeye hazırdım. Karşı koyamadığım bir gülümseme ve sevinç gözyaşları

-hainler!- vahşice yüzümü aradılar. Ellerim titriyordu, dizlerim de öyle. İlk başta, seyircilerden yükselen sağır edici tezahüratın sadece belli belirsiz farkındaydım, ama çok geçmeden bir dalga gibi üzerime çöktü ve beni içine çekti.

Ayaklarımdan eller tarafından kaldırıldım ve gözlerimi açtığımda Nico'nun kendi sahnesinden atladığını, oturan seyircilerin arasından koşarak geçtiğini, korkuluklardan kalabalığa atladığını ve sonra benim sahneme tırmandığını gördüm. Beni kollarıyla sardı ve sıkıca tuttu, o kadar sıkıydı ki kopacağımı sandım. Ama umurumda değildi.

Kırılsam da umurumda değildi çünkü Nico'yla onarmam gereken bir sonsuzluk vardı ve sonsuzluk şimdi başlıyordu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kucaklaşmamızın ardından Nico'nun yaptığı ^{ilk şey} beni takım elbiseli gömleğiyle örtmek oldu. İkinci yaptığı şey ise beni kucağına alıp sahnenin dışına taşımak oldu.

Kalabalık alkışlamaya, yuhalamaya ve kaçak içki içmiş mısır çiftçileri gibi bağırmaya devam etti. Onların alkışlarını duymazdan geldi ve bunun yerine beni taşıırken öptü. Pek bir şey fark etmedim; tek görmek istediğim oydu. Hâlâ biraz ağlıyordum ama bu gözyaşları gülmekten ve rahatlamaktan kaynaklanan iyi gözyaşlarıydı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra soyunma odasıydık ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı. Döndü, beni yere bıraktı ve kapıya doğru bastırdı. Ellerini yüzüme doğru kaldırdı ve başparmaklarıyla yüzümdeki sulu izleri sildi.

"Nereden geldin sen? Sahneye nasıl çıktın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha cevap veremedim beni öptü. Sonra beni kendine doğru çekti ve iri elleri takım gömleğimin içine girip çıplak belimi kavradı. Aniden geri çekildi, gözleri havai fişek gibi parlıyordu. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Sonra bir kez daha bana cevap verecek zaman bırakmadan beni tekrar öptü. Dili ağzımın içine girdi, aceleci ve talepkârdı. Nico sert hatlarını yumuşak kıvrımlarıma açgözlülükle bastırdı, beni kapıya doğru itti. Sertliği amansızca bastırıyordu; uzuvlarım ve beynim bu açgözlü saldırı karşısında işe yaramaz hale geldi.

Neyse ki beni vücuduyla yerinde tuttu, dizleri bacaklarımın arasındaydı; aksi takdirde yerde ahlaksız bir kadın birikintisine dönüşebilirdim.

"Neden sadece..." *öpücük* "...onları..." *öpücük* "...söyle bana..." *öpücük* "...burada olduğunu?" *öpücüğü*.

Nico beni sorgularken ve aralıklarla öperken sorularını anlamakta ya da takip etmekte zorlanıyordum. Elleri her yerdeydi, sanki gerçek olduğumu doğrulamak ister gibiydi. Benim ellerim de her yerdeydi çünkü lanet olsun, iyi hissettiriyordu.

"Adam..." *öpücük* "...kulaklıkları..." *öpücük* "...burada olduğumuzu..." *öpücük* "...sana bildirmenin..." *öpücük* "...hiçbir yolu olmadığını söyledi."

Nico başını kaldırdı, gözleri benimkileri ararken bile pusluydu. Eli gömleğimin altındaydı, dalgın dalgın sütyenimin danteli üzerinden beni okşuyordu. İnledim.

"Hangi kulaklıkları adam?"

Yanıtım soluk soluğaydı. "Onu stüdyonun dışında gördük. Uzun kahverengi saçlı, kırk yaşlarında belki-"

"Flanel gömlek giyiyor muydu?"

"Evet. Bu o." Ona doğru eğildim, kendimi avucunun içine bastırdım.

"Orospu çocuğu." Nico dil seçimini sert bir ses tonuyla Gülümse.

"Ne?"

"O benim yapımcım, Larry. I-" Tereddüt etti, bir öpücük daha çaldı. "Öncelikle, bugünkü çekim programını öne çektik çünkü bu gece Chicago'ya geri dönecektim." Nico durakladı, gözleri yüzümü inceliyordu. "Seni görmek zorundaydım. Bilmelisin, bana sahip olduğun sürece senin olduğumu bilmelisin. Tanrım, Elizabeth-" acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve elleri vücudumda sıkılaştı, "-Çıldırıyorum, her gün tek düşündüğüm sensin. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm sensin. Sana ihtiyacım var." Ağzıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu, "Seni seviyorum."

"Ah." Yüzüm biraz buruştu ve kalbim göğsüm dolana kadar genişledi. "Nico...."

"Orada olamadığım için çok üzgünüm."

"Ben de sana çok kötü davrandığım için özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Gözleri parlıyordu ve hülyalıydı. Tekrar konuştuğunu fark edene kadar bir an için kendimi onların derinliklerinde kaybettim.

"Bekle, ne?"

Gözleri alaycı bir şekilde kısıldı. "Dedim ki, Larry burada olduğunu bana kolayca söyleyebilirdi. Sahnede kulaklık takıyorum. Reyting için bir fırsat görmüş olmalı."

"Ayrıca doksan dakika daha sahnede olmayacağını söyledi ama sadece otuz dakika kadar oldu."

"Onu öldüreceğim. Ne piç ama."

"Ölümünü daha sonra planlayalım. Chicago'ya zamanında dönmek istiyorsam yedi dakika içinde yola çıkmam gerekiyor."

Nico bana göz kırptı. Sözlerim anında ayıltıcı bir etki yarattı. "Geri dönmek zorunda mısın? Bu gece mi?"

Başımı salladım. "İnfüzyon için geri dönmem gerekiyor ve gece vardiyam var."

"Hayır...." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Neden işe gidiyorsun?"

"İzin alman gerekmiyor mu?"

Sırtını okşadım, ona dokunabilmeyi seviyordum. Bunu asla hafife almak istemedim. "Sorun değil. Ben gerçekten iyiyim."

"İyi değilsin." Kaşları derin bir V çizdi. "Bana iyi olduğunu söyleme."

"Bir planım var."

Kaşları daha da çatıldı. "Peki, duyalım bakalım."

"Ben gidiyorum...." Boğazımı temizledim, sesimi sertleştirdim. "Birine gideceğim, bir psikiyatriste, Sandra'nın bir arkadaşına. Ve çift vardiyayı azaltacağım."

"Ne kadar süre için?"

"Önümüzdeki iki hafta boyunca."

Nico bu bilgiyi düşünürken beni süzdü. "Biriyle görüşecek olmana sevindim. Bu gerçekten çok iyi. Ama az önce son derece stresli bir süreçten geçtin. Biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşünmüyor musun?" İkna olmuş görünmüyordu.

"Peki," diye devam ettim, elimin tersini karnına götürdüm ve parmak eklemlerimi çıplak tenine değdirdim. "Birkaç gün izin isteyeceğim."

Sonunda gözleri parladı. "Tamam. Güzel. Bu çok iyi."

"Onaylamana sevindim." Yanaklarını avuçladım ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurmak için yüzünü kendime yaklaştırdım. "Üç dakikam kaldı."

"Bir sonraki çekime kadar gidemem." Gözleri benimkiler arasında gezindi.

Bir süre sonra alnı omzuma düştü. "Lanet olsun. Bu berbat bir şey."

"Evet... Katılıyorum."

"Ben ... sanıyordum." Sesi boynum tarafından boğuldu. Kulağımın hemen altına ıslak bir öpücük kondurarak beni ürpertti. "Cuma gününü açıklamak istedim. Cuma sabahı sana ne istediğimi söylediğimde, seninle evlenmek istediğimi söylediğimde seni korkuttuğumu sanmıştım. Seni buna ben zorladım, bunu biliyorum ama kızgın ayrılmamalıydım. Konuşmak ve bir anlaşmaya varmak için zamanımız olana kadar beklemeliydim."

"Aşırı tepki verdin."

Başını salladı.

"Verdim."

"Sorun değil." Devam etmeden önce bakışlarımla buluşmasını bekledim, "Fark etmediysen söyleyeyim, ben aşırı tepki verme konusunda uzmanım. Beni affettiğın sürece sen de affedilirsin."

"Ne için?"

"Yaptığım ve henüz yapmadığım çok sayıda hata için. Daha çok olacak. Hata yapmak benim yeteneğim. Uzmanlığım aşırı tepki vermek, yeteneğim ise hata yapmak."

"O zaman ortak bir noktamız var." Ağzı utangaç bir sırıtışla eğildi.

Tavana baktım; sevişme pencерemiz kapalıydı. Ama sorun değildi. Önümüzde sevişeceğimiz günler, geceler ve geceler vardı. Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirdim.

"Sen-" Boğazımı temizledim. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Tanrım, evet." Beni tekrar öptü, telaşsız, ölçülü, tam bir dakika. Ayrıldıktan sonra ikimiz de iç geçirdik.

"O sabah bana evlenme teklif ettiğinde korkmadığımı, aksine çok şaşırdığımı bilmen gerek. I..." Ona daha sıkı sarıldım ve dudaklarına konuştum. "On beş yaşımdan beri evlenmeyi ve hayatımı biriyle geçirmeyi düşünmemiştim..."

Boynumu okşadı. "Çocuk sahibi olmak gibi mi?" "Çocuk sahibi olmak gibi."

Yavaşça geri çekildi ama tamamen değil. Nico sahiplenici bir kolla belime sarıldı ve beni kanepeye götürdü. Önce oturdu, sonra beni kucağına çekti; dizlerim onun iki yanında, kollarım omuzlarının üzerindeydi. Pırıltılı, memnun bakışları yüzümü okşadı.

Mutlu görünüyordu ve ben de mutlu olduğumu fark ettim. Gülümsedim. Aptalca, mutluluk dolu bir gülümsemeydi. Aptalca bir aşk yaşıyordum.

"Peki... şimdi ne olacak?" Sulu alt dudağını ısırdım.

"Şimdi mi?" Nico göğüslerimiz aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve "Şimdi konuşacak çok şeyimiz var" dedi.

"Tartışmak mı?"

"Evet. Bir sürü tartışma."

"Ve dokunmak? Bir sürü dokunma da mı?"

"Evet. Çok fazla. Tartışma ve dokunma." "Ve okşama?"

Sırıttı, gözleri şimdi ölümcül bir şekilde yanıyordu. "Emin olun, her türden dokunma olacak... dokunmanın sanal bir bereketi... bir dokunma

ziyafet."

"Güzel. Sonra ne olacak?"

"Sonra evleneceğiz, sonra bir süre daha çok dokunacağız ve belki daha az tartışacağız."

"Gitmeden önce bir buçuk dakikam kaldı. Şimdi başlamak ister misin?"

"Evet. Önce soyadımı nasıl telaffuz edeceğini öğrenmelisin-"

"Tamam. Bu adil görünüyor."

"-Çünkü yakında senin de soyadın olacak."

"Ne? Hayır. Soyadımı değiştirmeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak."

"Ne parleremo più tardi."¹-

A-a-a-a-ve benim onursal İtalyan hanımefendilerim hazır olda bekliyor.

"Ah! Nico!" Keskin bir nefes aldım, "İznin yok!"

"Tamam, tamam. Artık İtalyanca yok." Beni okşadı, elleri takım gömleğimin altında beni okşuyordu. Hareketleri kasıtlıydı, sırtımdan popoma doğru bir okşama darbesi; sonra sıktı. "Şimdilik."

Tüm kadın kölelerimi dizginlemeye çalışarak ona ters ters baktım. "Peki listedeki bir sonraki madde ne?"

"Anlaşmamızı konuşmamız gerekiyor."

"Uh... bir anlaşmamız mı var?"

"Evet. Bir anlaşmamız var. Çıkarsız arkadaş anlaşmamız."

"O-k-a-y. Anlaştığımızı sanıyordum." "Anlaşmayı resmi olarak sonlandırmadık."

"Ama evleniyoruz."

"Evet. Öyleyiz. Bu nedenle, bence menfaatsiz arkadaş anlaşmamızı resmen sona erdirmeli ve yerine yeni bir menfaatli arkadaş anlaşması yapmalıyız."

"Çıkarları *olan* bir arkadaş anlaşması mı?"

"Evet."

"Hmm..." Gözlerimi ona diktim. "Ne tür avantajlar?"

"Tüm avantajlar. A'dan Z'ye, hastalıkta ve sağlıkta, hiçbir şey esirgenmeden tam bir yan haklar düzenlemesi." Ne demek istediğini vurgulamak istercesine göğsümü öptü.

"Yani... tişörtlerini ödünç almama izin verecek misin?" "Evet, tabii."

"Ve bana bizimle ilgili daha fazla karışık kaset yapacak mısın?"

Tek bir kaşını kaldırdı ve beni göz kırpma-kırpma-küçük yıldız alarmına geçirdi. "Sonunda bunu anladın, değil mi? Seni hıncır yaratık...."

Sırıtişımı bastıramadım ama o hiç konuşmamış gibi devam ettim. "Ben de sana atkı öreceğim."

"Tamam. Atkıları severim. Bana Space Invaders'lı bir tane yapabilir misin?" "Pshaw! Evet! Ben gerçekten iyi bir örgücüyüm."

"Biliyorum."

"Peki tığ işi yapmayı öğrenecek misin?"

Bir kez başını salladı. "Zaten öğreniyorum."

"Peki örgü örmeyi?"

"Zorlama." "Elmalı börek?"

Kaşlarını salladı, gözleri altında dans ediyordu. "Kesinlikle." "Ve birlikte gezilere çıkarız, aileni ziyaret ederiz-"

"Aileni ziyaret edeceğiz."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve sonra durakladım. Cevap vermeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Evet...."

"Babanı ziyaret edeceğiz ve düğününe gideceğiz."

Başımı salladım. Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekti. "Evet. Düğününe gideceğiz ve onun için, onlar için mutlu olacağız." Ve bunda ciddiymdim.

"Ve biz de mutlu olacağız."

Kollarımı boynuna doladım. "Her zaman."

"Şey..." dedi ve sonra çenesini kaldırdı, ağzı yıkıcı, karizmatik, İtalyan sopasıyla seks yapan bir gülümsemeye dönüştü. "Neredeyse her zaman."

35Çeviri: Sonra konuşuruz.

1Çeviri: Sonra konuşuruz.

EPILOG

BÖLÜM 1: ON YEDİ YAŞINDAKİ NICO İLE TANIŞIN

YUMUŞAK CILT. Titreyen eller. Sıcak nefes.

Yutkundum. Ağzımın altında boğazının hareketini hissettim. Gergindi. Ben de. Benim ellerim de titriyordu. *Kahretsin*. Bu çılgıncaydı.

Ama çılgınca olması duracağım anlamına gelmiyordu. Durmak aklımın ucundan bile geçmedi. Aklımdan geçen neydi? *Daha fazlası*.

Deliliğim, on beş yıl boyunca ona dokunmak istemem ve altı yıl boyunca başkasının bunu yapmasını izlememden kaynaklanıyordu. On yedi yaşındaydım ama kıskançlık ve haset uzun süre yanmış ve derinlere işlemişti.

Çatalla yemek yemeyi bilmediğim zamanlardan beri onunla birlikte olmak istediğimi biliyordum. Ona dokunmak isteme kısmı ben dört, o üç yaşındayken başladı. Açıkçası cinsel değildi, o daha sonra geldi, reddedilmenin kızgınlığı da buna eşlik etti. Ona yakın olmak, büyük yanaklarını öpmek, yumuşak tenini okşamak, sıcaklığını paylaşmakla ilgiliydi. En eski anım, onun hep benimle kalmasını istediğimi düşündüğümdü. Annem, onu yanımda tutabilir miyiz diye sorduğumu hatırlatmaktan hoşlanırdı.

Şimdiki gerçekliğim -elimin altındaki çıplak, boyun eğen göğsü, benimkine binen kalçaları, iç çamaşırı ve kot pantolonumun bizi ayırması- kendi türünde bir işkenceydi. Diğer kızlar gibi tepki vermiyordu. Onu soymamı beklemiyordu.

Kıyafetlerimi yırtıyor, göğüslerini avuçlarıma bastırıyor ve bana karşı sallanıyordu. Ben onu beklemiyordum. O beni bekliyordu.

Bu çılgınlıktı.

Bunu sorgulamalıydım. Onu durdurmalıydım. Ama hayallerinizdeki kız yatak odanızın penceresine tırmanıp kıyafetlerini çıkarmaya başladığında, düşünmenin bundan sonra olacaklarla çok az ilgisi vardır.

Sadece onu istediğimi biliyordum. Sadakatini istiyordum, kabulünü istiyordum, hayranlığımı istiyordum; başkalarına hiç düşünmeden verdiği ama benden yıllardır esirgediği her şeyi istiyordum.

Aramıza ve pantolonumun altına uzandı, dizlerinin üzerine kalktı ve elini boxer'ımın içine soktu. Çarşafı hışırdadı. Okşadı. Ürperdim. Zaten acı verici bir şekilde sertleşmiştim ve acaba ne olduğunu biliyor muydu?

Fark var. Muhtemelen değil. Saf ve emin olmayan mavi gözleri değerlendiriyordu. Tekrar okşadı.

"Dur, yapma." Araştırmasını durdurmak için bileğini tuttum, dişlerimi sıktım. "Ne yapıyorsun?"

"Yanlışı mı yapıyorum?" Fısıldadı; sanki bir sorunun çözümünü hesaplıyormuş gibi gözleri kısılmıştı.

"Hayır." Nefes verdim. Kesinlikle hayır.

"Güzel." Dudaklarını yaladı ve ben dilsiz kaldım.

Cevap vermedim. Hiç şansım yoktu. Ağzı benimkine çarptı; kaygan dudakları, dişleri ve diliyle. Eğitimsiz, özensiz ve ısrarcıydı. Parmaklarını pantolonumdan çekip omzuma yerleştirdim. Ellerim sırtının sıcak, kıvrımlı ipeksi tenine uzandı ve onu tamamen bana yaklaştırdı, çıplak göğsü benimkiyle buluştu. İnledim.

Ağrım vardı.

Acı

içindeydim.

Kalçalarını tekrar bana doğru salladı -sarsıntılı, içgüdüsel, pratik olmayan bir hareket- ve nefes alamadım. Öpüşmeyi kesti, pantolonumu ve şortumu kabaca çekiştirerek çıkardı, son giysilerini de attı, sonra beni üstüne çekti. Yatak gıcırdadı.

Kendi isteğimle ona doğru geldim. Bacakları açıktı. Her yerini hissetmek istiyordum. Ellerim açgözlülükle okşuyor, dokunuyor, benden esirgenen her santimini avuçluyordu. Gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Hadi yapalım şunu." Başını salladı, tırnakları beni ona sabitlercesine sırtıma batıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Kime sorduğumu bilmiyordum; ona mı, bana mı?

Tereddüt ettiğimde kalçalarını benimkilere doğru kaldırdı. "Nico. ." Elizabeth ağzımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Lütfen. Lütfen bunu benim için yap." Bana güvenle, sanki bana ihtiyacı varmış gibi bakıyordu; bu bakış kalan tüm düşünce kapasitemi yok etti.

Düşünüyor olsaydım onu hazırlamak için bir şeyler yapardım. Ama düşünmüyordum. Onun yumuşaklığı, bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklık ve benimkilerin arasındaki acı verici sertlik dışında hiçbir şey düşünmüyordum.

İçine girdiğimde nefesi kesildi. Bakışları omzumun üzerinden bir yere kaydı ve gözlerinde yaşlar birikti. Dişlerini sıktı. Her yeri gergindi.

Nefesini tutuyordu ve odadaki tek ses benim zor nefes alışımıydı. Kendime yavaş gitmemi söyledim. Bacağı benimkine sürtündü,

Kalçasının iç kısmı kalçama değiyordu. Ona dokunmak istedim ve dokundum. Parmak uçlarımla bacağına arkasını, altından dizine kadar sıyrarak içine girdim.

Gözlerini kapadı, nefesini bıraktı ama hâlâ altımda donup kalmıştı. Daha önce de bakirelerle birlikte olmuşum. Ama bakire olsun ya da olmasın, kızın bundan zevk alıp almadığını ilk kez bu kadar önemsiyordum. Hâlâ içine gömülüyken kendimi durdurdum ve boynunu ısırdım. Çenesinin altındaki derinin tadına baktım, sonra dilimi kulak memesine daldırdım. Elimi bacağından çektim,

ve göğsünün büzülmüş derisini çimdikledi.

Lütfen.

Rahatlamasına ihtiyacım vardı. İnledi. Hareket ettim.

Lütfen.

Bundan zevk almasına ihtiyacım vardı. Nefesi kesildi.

Lütfen.

Bu iş bittiğinde ona tekrar dokunmama izin vermesine *ihtiyacım vardı*.

EPILOG BÖLÜM 2: OTUZ İKİ YAŞINDAKİ NICO İLE TANIŞIN

Bir sahneye çıktığımda ya da kamera karşısına geçtiğimde *Yüz* olmak çok kolay. İnsanlar bunu kolaylaştırıyor. Kibir ve müstehcen şakalar istiyorlar ve ben de kibirli davranmayı ve müstehcen şakalar yapmayı seviyorum.

Kazan-kazan.

Aslında birinci sınıfta uçtuğumda, sokakta yürüdüğümde, deterjan ve sakız almak için bir eczaneye uğradığımda hiç çaba harcamıyorum. İnsanların benden beklediği kişiyim. O kadar çok espri biliyorum ki, artık esprilerle uğraşmıyorum bile.

Dizi ya da son zamanlarda filmlerim hakkında röportaj yapıldığında -Genellikle sahte göğüslü, bronzlaşmış bir kadın tarafından. Her zaman nesneleştirme hakkında sorular sorar. Bu beni güldürüyor. *İşte bu* bir şaka.

Şişme bebekten üç kromozom uzakta bir sürtük bana kadınları nesneleştirmekle ilgili sorular soruyor. Bu arada *bana* numarasını veriyor, eliyle kalçamda daireler çiziyor ve silikon kazak kuklalarını yüzüme itiyor.

Yanlış anlamayın, şikâyet etmiyorum, en ufak bir şikâyetim yok. Çoğu zaman işimi seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. İnsanları güldürmek beni her seferinde uçuruyor. Her seferinde. Tek seferde. Zaman. Hayatım saf coşku anlarıyla dolu: bir kalabalığı o kadar çok güldürebildiğim anlar ki, her bir izleyici gözlerini kapatıyor ve nefes almak için savaşıyor.

Hiçbir şeyin önemi yok; daha önce olan her şey ve gelecekle ilgili tüm endişeler geçerliliğini yitiriyor. Yok olup giderler.

Mükemmel bir an. . . ve sonra her şey biter.

Kopyalanması ya da gölgede bırakılması neredeyse imkansız bir duygu.

Hayatımda sadece üç kez bunu aşan bir şey hissettim. Üçü de aynı kızla oldu ve üçünde de o an aylar olmasa da günler ve haftalar boyunca zirveye ulaştı. Açıkçası, ona aşığım. Ama o sadece sevdiğim kız değil. O, hayatımın büyük bir bölümünde arzuladığım, tapmışım kız.

İşte o kız bu.

İlk kez neredeyse tam on altı yıl önce, en iyi arkadaşımız öldükten sonra. Penceresine tırmandım ve onu tavana bakarken buldum. Yeni duş almıştı ve saçları yastığının tüylerini ıslatacak kadar ıslaktı.

Yaklaştığımda bana baktı; artık ağlamadığını gördüm, ama son zamanlarda ağlıyordu. Yıkılmıştı, umutsuzluğa kapılmak üzereydi.

-Kaçması imkansız bir keder. İçinde boğuluyordu.

Ve onun çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kederli haliyle bile benim için çok güzeldi.

Yaptıklarımı düşünmek için duraksamadım; sadece yanına uzandım, küçük bedenini kollarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım. Saçlarının ve yastığının ıslak olduğunu o zaman fark ettim.

Bu şekilde ne kadar yattığımızı bilmiyorum ama bir saatten fazla sürmüş olamaz. Kolum uyuştugu için yer değiştirdim ve o da bana uzandı.

Gömleğimi iki yumruğuyla kavradı, tıpkı bir insanın ürktüğünde ya da korktuğunda yaptığı gibi.

"Benimle kal." dedi. Hemen cevap vermeyince, "Benimle kalmana ihtiyacım var" diye ekledi.

Nefesim kesildi. Sanki aynı anda hem uçuyor hem de düşüyordum. Eminim hiçbir fikri yoktu. Ama benim için mükemmeldi.

bir an. Kendimi bir metre boyunda hissettim.

Sonraki yıllar boyunca o anı ve onu takip eden günleri; o haftalar boyunca bana nasıl ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Uzun bir süre boyunca hayatımın en iyi ve en kötü dönemiydi. Bunu ilk standup gösterilerim için yakıt olarak kullandım ve komedide acının nadiren komik olduğunu ve ancak içtenlikle kendini küçümsüyorsa komik olduğunu çabucak öğrendim.

İkinci kez evlenmeden hemen önce oldu. New York'ta yüzlerce seyircinin önünde gösterimi kaydederken bana sürpriz yaptı. Her zaman yaptığım gibi soyunmuş, yüzüme ve diğer önemli vücut bölgelerime dirsek atmaktan büyük keyif alan iki gizli lezbiyenle Jell-O güreşi yapmaya hazırlanıyordum.

Onu duydum. Elbette ilk başta kulaklığımdan gelen bir geri bildirim olduğunu ya da zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm. Ama öyle değildi. O duyuyordu.

Söylediği her şeyi anlamadım ama siyah bir sütyen ve iç çamaşırı giydiğini anladım. En azından belimin altındaki her şey onun giysisizliğini anladı çünkü hemen ona, onun vücuduna tepki verdi. Onun vücudunu seviyordum. Düşünceleri beni geceleri uyutmuyordu; ona ne yapmak istediğimi, nasıl dokunmak ve tatmak istediğimi.

Dansçı sahnesinde durmuş bana bakıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen, gerçekten bana bakıyordu. Bir eli mikrofonu tutuyordu, diğer eli ise avuçlarını açmış bana doğru yalvarıyordu.

Sonra şöyle dediğini duydum: "Ama mesele şu ki Nico. . Sana ihtiyacım var."

Daha sonra ne söylediği, ne istediği gerçekten önemli değildi. Her şeye evet diyebilirdim. Ona her şeyi verirdim. Çok İtalyan ve melodramatik olmak istemem ama benden kalbimi söküp atmamı isteseydi bunu yapardım. Ama o bunu istemezdi.

Ona güveniyorum. Kalbimi tek parça olarak istediğini biliyorum ve her zaman var.

Kadınların erkekleri gerçekten anlamadığı kanaatindeyim. Çoğu Erkekler, gerçek erkekler, sevdikleri kadın için her şeyi yaparlar. Bir erkek bir kadını evlenecek kadar sevdiğinde, onu saplantı derecesinde sever. Bu bir erkeğin eşine olan bağlılığıdır.

Onu uyurken izler. Kıyafetlerini koklar, kokusunu arar. Onun hayranlığını bir uyuşturucu gibi arzular. Onun gülüşü, kahkahası ve özellikle de dokunuşu için yaşar.

Kadını tarafından ihtiyaç duyulmak bir erkek için coşkudur.

Bu da beni Elizabeth'in beni üçüncü kez şaşırtmasına götürüyor. Bu olay kısa bir süre önce gerçekleşti ve bana gelecekte bu tür anları daha çok yaşayabileceğimi düşündürdü. Belki de hayatı bir dizi mükemmel anla geçecek olan o kutsanmış piçlerden biriyim.

İlişkimizde gerçekten iyi bir noktadayız ve hala Windy City'de yaşıyoruz. Evlendikten sonra diziyi taşıdım ve oyuncuların çoğu da benimle birlikte taşındı. Yazları film çekiyordum ve Elizabeth de benimle geliyordu. Misafir klinisyen programı bulmakta hiç zorlanmadı.

Düğünden kısa bir süre sonra reklamlar kesildi. Puşt fotoğrafçılar ortadan kayboldular ya da ortaya çıktıklarında mesafelerini korudular.

Sanırım insanlar evlendikten sonra daha az ilgi çekici oluyorlar.

Ne olursa olsun, Şikago halkı bizim için hiçbir zaman büyük bir mesele yapmadı. Bana neredeyse hiç yaklaşılmadı. Yaklaşıldığında da bu genellikle bir turist tarafından oluyordu.

O gün parktaydık, özellikle de Crown Fountain'ın yanındaki beton banklar, ancak yerel halkın çoğu oraya sadece The Faces diyor. Ben oturuyordum, o ise yan yatıyordu. Başı kucağımdaydı ve interaktif sanat eserini izleyen insanları izliyordu.

Elimi uzun saç örgüsüne doladım ve başparmağımı saçının ipeği üzerinde gezdirdim. Saçlarını böyle örmesine bayılıyordum. Bana hasta ve sapkın diyebilirsiniz ama dikkatini çekmek için örgüsünü ya da at kuyruğunu çekiştirmeyi seviyordum. Belki de çocukluğumuzdan kalma bir şeydi, ama ben öyle düşünmüyordum çünkü misilleme olarak -ama nadiren- saçımdan bir avuç alır ve gereğinden çok daha sert çekerdi.

Bu bende her zaman onun kıyafetlerini yırtma isteği uyandırır.

Elizabeth alay etmenin ilişkimizin değişmez bir parçası olmasını bekliyor ve kabul ediyor gibiydi. Onu kızdırmak eskisi kadar kolay değildi, sevgisiyle birlikte sabır da geliyordu. Ama buna aldırmıyordum, çünkü artık istediğim zaman ona dokunmama izin verildiği için onu gerçekten kızdırmak çok daha kolaydı.

Ve istiyordum. Hem de çok istedim.

Elizabeth kucağımda kaydı. "Bu sabah Angelica'yla konuştum."

"Gerçekten mi? Bir sorun mu var? Onunla daha iki gün önce konuştum."

"Hayır, o harika. Gerçekten harika gidiyor. Arkadaşları hakkında konuştuk. Annenin onu dahil ettiği ev okulu grubu gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor."

Bale dersine de başladı."

Dans dersleri konusunda tedirgin olsam da başımı salladım. "Ev okulu grubunu biliyordum; annemin balede karar kıldığını bilmiyordum."

"Küçük bir sınıf ve öğretmenle stüdyoda özel bir temizlik ayarlaması için konuştum. Bence bu onun için çok iyi olacak."

"Öğretmenle konuştun mu?"

Omuz silkti, gözleri uzaktaki bir şeye odaklanmıştı. "Evet. Gelecek hafta sonu oraya gidip ziyaret edebiliriz diye düşündüm."

"Kesinlikle. Öğretmenle tanışmak, durumu anladığından emin olmak istiyorum."

"Nico, egzersiz akciğer fonksiyonlarını iyileştirmek için iyi olacaktır." Yanıtımı homurdanarak verdim.

"Şuradaki bayanı görüyor musun?" Elizabeth, belki de konuyu değiştirmeye çalışarak, çenesiyle bulunduğumuz yerden yaklaşık otuz metre ötedeki bir kadını işaret etti.

Kadına baktım, belki ellili yaşların ortasındaydı, söylemek zordu.

"Evet." "Yüzlerden biri her gülümsediğinde o da gülümsüyor."

Dikkatimi Elizabeth'e yönelttim. "Ne zamandır onu izliyorsun?"

"Yaklaşık beş dakikadır. Bekle, sadece izle, yapmak üzere." Kadını izlemedim. Onun yerine Elizabeth'i izledim, beklentiyle doluydum. Diğer kadının gülümsediği anı biliyordum çünkü Elizabeth'in sırtışı muazzamdı. "Gördün mü? Bunu gördün mü?" İç çekti, mutlu görünüyordu. "Onun harika bir gülümse."

Hiç düşünmeden, "Harika bir gülümsemen var," diye karşılık verdim.

Elizabeth başını çevirdi, hâlâ kucığımdaydı; mavi gözleri benimkilerle buluştu, sonra yüzümde gezindi. "Sana Romeo demeye başlayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen Bay Romantik'sin. Buna alışmam biraz zaman aldı ve eskiden beni deli ederdi ama sanırım sonunda iltifatları kabul etmeye hazırım."

"Sana Juliet'im diyebilir miyim?"

"Hayır. Juliet'in aptal olduğu herkes tarafından kabul edilir. Eğer bana Shakespeare'den bir şey diyeceksen, *Much Ado About Nothing*'den Beatrice daha uygun olur."

Bir kahkaha attım. "Evet. *Benim kadın dilim*."

Burnunu kırıştırdı. "Dilimi seviyorsun."

"Evet. Hoşlanıyorum." Başımı salladım, çenesi ve ağzı yukarı doğru çıksın diye saç örgüsünü çektişirdim, "Her şeyini seviyorum."

"Bu iltifatı kabul ediyorum Romeo," sesi soluğu kesilmiş gibiydi, "ben de sana ellerinle ilgili bir iltifatta bulunuyorum."

Vücudumun istemsizce sertleştiğini hissettim. Gözlerindeki hınzır parıltıya bakılırsa o da bunu hissetmişti.

"Elizabeth. ."

"Romeo. . ."

Dişlerimi sıktım. Onun ukala ağzı bazen tutarlı düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bu beni sinirlendiriyordu çünkü o mükemmel bir düşünürdü. Genellikle böyle durumlarda İtalyanca konuşurdum. Ancak şu anda çok halka açık bir yerdeydik ve evliliğimizin başlarında bir daha asla halk içinde İtalyanca konuşmayacağıma söz vermişim.

Bazen bu sözümü tuttuğum bile oluyordu.

Parmaklarını kaldırdı ve örgüsünü tuttuğum yerdeki parmaklarını benimkilerin üzerine koydu; sonra kolumdan omzuma doğru okşadı. "İltifat almayı öğrenmelisin Romeo."

"Bağışla beni Beatrice," diyerek ona doğru eğildim ve örgüsünü çözdüm, onun yerine elimi başının arkasına götürdüm. "Ama hâlâ *iltifatlarına* alışamadım."

Cık cık etti. "Bu utanç verici." Burunlarımız birbirine değdi; tırnakları hafifçe boynumu çizdi. "Onları daha sık vermeliyim."

"Evet, yapmalısın." Kabul ettiğim için başımı salladım ve dudaklarını ısırdım. Açıkça itiraf ediyorum: Egom da dahil olmak üzere her yerimin okşanmasından hoşlanıyordum.

"İşte bir tane." Arkasına yaslandı; gözleri -o kadar güzel, o kadar parlak- benimkileri aradı ve "Nico'cuğum, senden mükemmel bir baba olacak" dediğinde bir mükemmellik, bir mutluluk anı yaşadım.

SON

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun:

<http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

Sehirde Örgü Örmek Serisi'nin bir sonraki kitabı Ask Hacklendi'yi Kindle Unlimited'ta okuyun

TEŞEKKÜRLER

Eğer beni tanıyorsanız, insanları takdir etmeyi sevdiğimi de bilirsiniz. Kaybettiğim onlarca yıllık şapkaların yasını tutuyorum.

Her şeyden önce kocama teşekkür etmek istiyorum. *Neandertal İnsan Arıyor* yabancılar tarafından iyi karşılandığında benim inanmazlığımı ve yaygın tuhaflığımı yaşamak zorunda kaldı. Bu yüzden onun için üzülüyorum ve bundan sonra nereye gidersek gidelim ona dondurma ısmarlayacağım (dondurma bulunmasına bağlı olarak). Ve her ne sebeple olursa olsun bana inanıyor. Nedenini hala bilmiyorum ama çok müteşekkirim.

Bu kitabın düzenlenmesinde emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum (içerik düzenlemeleri, geliştirme düzenlemeleri, yazım hataları, satır düzenlemeleri, kopya düzenlemeleri, redaksiyon düzenlemeleri). Bu liste uzun, bu yüzden bana tahammül edin.

Kitabı yazıldığı gibi okuyan ve geri bildirim ve teşvik sunan birincil BETA'larım Karen Miller ve Yazar Penny Watson'a. İkiniz için de Tanrı'ya şükürler olsun!

İkincil BETA'larım (diğer adıyla beta BETA'larım) Jexa, Angie, Silvia, Laura ve Cat'e; acımasız dürüstlüğünüz ve detaylı notlarınız bu kitabı vasattan muhteşemliğe taşıdı (evet, az önce kendi kitabıma muhteşem dedim). İlk taslağı beğenmediğiniz için çok ama çok teşekkür ederim. Berbattı.

Heather'a (en iyi arkadaşım) son içerik taslağını okuduğu ve beni onayladığı için.

Profesyonel editörlerim Kristin ve Janet'e, düşünceli eleştirileriniz ve düzenlemeleriniz için teşekkür ederim.

Ve Michelle, Kimberly ve Carey'e, önemli son okumayı/denetlemeyi sağlayan arkadaşlar ve yazarlar. Michelle, yüzüne bayıldım. Kimberly, sen bir ninjasın. Carey, sen muhteşem bir şapşalsın. Hepinizi seviyorum.

Son olarak, Facebook'ta, Twitter'da, Goodreads'te ve internetin diğer yerlerinde bağımsız yazarlardan ve inceleme blog yazarlarından oluşan muhteşem topluluğa teşekkür etmek istiyorum; özellikle de bağımsız kitapları okuyan ve inceleyen blog yazarlarına/incelemeçilere. Yaratıcı ve destekleyici belalılardan oluşan bu topluluğun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Hepinize şapka çıkarıyorum.

<3 Penny

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Knitting in the City serisinin bir sonraki kitabı *Love Hacked*'e kısa bir bakış
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttı koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğ kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum -bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirlerdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışacaktı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapacaktı - belki Cletus Winston'la flört edecekti - ve sonra kavgaya çıkacak ve hepimiz ceza alacaktık.

Ama başka kimseyle oturamazdım. Kimse sınıf projeleri için benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri sokup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Bu çok komik. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi, Scarlet. Bunu yazmalıyım."

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasığıma gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kığımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim, üstelik bunun tek sebebi de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriymi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: LOVE HACKED (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 3. KİTABI

HE bana hem kavunları hem de seksi düşündüren bir şekilde KELDİ. Bronz takım elbise, yeşil kravat, beyaz gömlek... Chuck tam bir bal kavunuydu.

Chuck'la bir Cubs maçında imtiyaz sırasında tanıştım. Onu gördüm ve aradığım adamın o olduğunu anladım. Pazar günü yıldız falımda adı geçen oydu. Çok önemli ve son derece zeki tüm kadınların yaptığı gibi, her sabah ölüm ilanlarını bitirdikten hemen sonra ve çizgi romanları incelemeden hemen önce yıldız falıma bakarım.

O sabah yıldız *falımda* şöyle yazıyordu: *Dikkatli olun; bugün gelecekteki hayatınızın katalizörüyle tanışacaksınız.*

Sırada ona yaklaşıp benimle konuşmaya zorladığımda beyzbol şapkası takıyordu. Yüzünü ve dostça gülümsemesini sevmiştim. Şaşkın olduğunu ve ilgimden biraz bunaldığını hissetmeme rağmen, buluşmayı hemen kabul etti.

Ama şimdi, şapkası olmadan ve çoğunlukla masadaki tek bir mumla aydınlatılan çenesi, sarı, kavun rengi etten yuvarlak, parlak, sıradan bir eğri haline gelen başının üstünü yansıtıyor gibi görünüyordu.

"Bella Costa mükemmel bir bağbozumu. Burnu hafif ama damakta böğürtlen ve kırık biber notalarıyla baharatlı bir tat bırakıyor." Bana gülümsedi. Onay bekliyor gibiydi.

Sol kaşım kendi kendine kalktı. "Çatlamış biber mi? Şarabın içinde mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Bağışlayın beni. Ben biraz uzmanım, gerçekten üzümün öğrencisi. Geçen yaz Napa'da Louis Martini'nin sommelier atölyesinde bir hafta geçirdim."

"Öyle mi, Chuck?"

Yine kıkırdadı, kocaman yuvarlak başını salladı.

Chuck, kıkırdayan ballıbaba.

"Çok komiksin Sandra."

"Öyle miyim? Komik bir şey söylediğimin farkında değildim." Ben de onunla birlikte güldüm, burnumu kırıştırdım ama neden güldüğümüzü bilmiyordum. Bu sık sık başıma gelirdi, insanlar beni sebepsiz yere komik bulurlardı.

ayırt etmek. Bu nedenle, uzun zaman önce gülümsemeyi ve başımı sallamayı, ancak içtenlikle konuşmaya devam etmeyi öğrenmişim. Bu genellikle onları daha da çok güldürürdü.

Çoğu insan bana normallliği içinde hayal kırıklığı yaratacak kadar tahmin edilebilir gelir.

Ancak Chuck'ın potansiyel tahmin edilebilirliğinin iyimserliğimi bozmasına izin verecek değildim. Randevu için yeni bir elbise almıştım -suç sahnesi kırmızısı, straplez, uygunsuz bir şekilde dar, mütevazı göğsümü yukarı kaldırıp "merhaba, nasılsın?" diye dışarı çıkaran- ve beklentiyle süslenmişim. Arkadaşım Janie'den ödünç aldığım zebra desenli stiletolar belki biraz fazlaydı ama Chuck'tan büyük umutlarım vardı.

Yıldız falım onun gelecekteki hayatım için bir katalizör olacağını söylemişti ve ben gelecekteki hayatımın başlamasına fazlasıyla hazırdım.

Hayal kurmamaya çalışıyordum ama kendime engel olamıyordum. Randevuya hazırlanırken bile zihnim birlikte geleceğimize dair Instagram tarzı durum güncellemeleri yapıyordu: Cubs kombine biletleri, Cardinal taraftarlarına küfürler yağdırmak, Portillo'da sosisli sandviç paylaşmak, her cuma gecesi kanepede çırlıçıplak korku filmi izlemek, pazar sabahları birlikte gazete okumak ve etkileyici yatak odası akrobasilerinden oluşan bir bereket.

Ama önce şu ana kadar çok çok normal görüldüğü gerçeğini aşmam gerekiyordu.

Kahkahası azaldı ama gülümsemesi devam etti: "Artık kimse bana Chuck demiyor. Ben genelde Charles demeyi tercih ediyorum."

"Oh." Gülmeyi bıraktım. "Özür dilerim Charles. Ben...."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Elini aramızdaki masanın üzerine koydu. "Nedense seninleyken hiç umursamıyorum."

Oh. Pekala. Kahretsin.

Sözleri midemi bir umutsuzluk aleviyle gerdi.

Onun sıcak, meleksi gülümsemesine elimden geldiğince çabalayarak karşılık verdim; moralim bozulmuştu ama bunu kaşları çatık bir kasabaya götürmeyi reddettim. Henüz pes etmeye hazır değildim. "Beni çok iyi tanıyorsun. Tam bir ucube gösterisi olabilirim."

Kıkırdadı. "Çok tatlısın."

Bu iltifat karşısında biraz canlandım. "Bu yüzden mi benimle bu kadar geç buluşmayı kabul ettin? Sevimliliğim için mi? Bunun için üzgünüm bu arada. Mesaim dokuzda bitti. Akşam onda ilk randevuyu kabul edecek her erkek yoktur."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi elini havada salladı. "Bu bir sorun değil. Her gün konuşması bu kadar kolay, yeşil gözlü, muhteşem bir kızilla karşılaşmıyorum."

Konuşması çok kolay.

Karşılığında gülümsedim, yaklaşan iffetsizliğimi maskelemeye çalıştım ve dikkatimi kucağımdaki menüye çevirdim. İç çekmemeye çalıştım.

İlk randevumuz daha yeni başlamıştı ve çoktan bitmiş olabileceği gerçeğine karşı koymaya çalışıyordum.

Chuck önümüzdeki beş dakika içinde şaşırtıcı bir şey söylemediği sürece, belki de bir restoranda yirmi dokuzuncu kez terk edildiğim bir başka akşam dışında hiçbir şey için katalizör *değildi*.

Akşamki olayları sanki çoktan yaşanmış gibi görebiliyordum, çünkü yaşanmıştı. Bu tıpkı ilk randevularımın her biri gibiydi.

Her zaman aynı şekilde başlarlar: Adam birbirimizi tanımadığımız halde benimle rahat hissettiğini söyler. Nedenini araştırıyor, sonra ona başka birini hatırlattığımı söylüyor - ilk kız arkadaşını, komşu kızı ya da kaçıp giden kızı. Daha derine indiğimde bunun yaşlı bir kadın, nazik bir öğretmen, teyze ya da daha kötüsü annesi olduğunu itiraf ediyor. Bana bu ilişkinin onun için ne kadar önemli olduğunu söylüyor, sonra hayatı, hayalleri, beklentileri, ebeveynlerini, kardeşlerini ya da arkadaşlarını nasıl yüzüstü bıraktığı ya da onların onu nasıl yüzüstü bıraktığı hakkında bilmek isteyeceğimden çok daha fazlasını anlatıyor.

Sonunda da ağlar.

Eğer şanslıysam, restoranda olmaz.

Sonunda bana teşekkür eder. Bana ne kadar sevimli olduğumu söyler ve sonra elimi sıkar. Konuşmak için beni tekrar arayıp arayamayacağını sordu. Ona arkadaşım Thomas'ın kartını veriyorum, aile danışmanlığına odaklanan sertifikalı bir psikiyatrist. Arkadaş olarak ayrılıyoruz ve arkadaş cephaneliğimde bir adam daha var; daireme resim asacak ya da taşınmama yardım edecek bir adam daha.

Ve onun da sonunda evleneceği kızla tanıştıracacağı bir kadın *arkadaşı* var.

Kaderime boyun eğmemeye çalışarak menüyü okumadan inceledim. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordum. Bu, çok sayıdaki ilk buluşmalarım için her zaman Taj's Indian Restaurant'ı seçmemin iki nedeninden biriydi. Tereyağlı tavukları amazageddon (şaşırtıcı artı Armageddon) iyidir. Eğer yeryüzünde son bir yemek yiyebilseydim, bu Taj'ın tereyağlı tavuğu olurdu.

Diğer nedenin, biraz neşeli bir ruh haliyle, mahkum masama her an gelebileceğini fark ettim.

"Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun." Chuck'ın sözleri tam zamanında kulaklarıma ulaştı. "Eskiden tanıdığım bir kıza çok benziyorsun," diye kıkırdarak devam ederken neredeyse ağızla onaylayacaktım.

Bakışlarına karşılık vermedim çünkü artık onu dinlemiyordum. Bunun yerine, bir sonraki adım için kendimi hazırladım.

Ya da, daha doğrusu, kimin geleceğine.

Saat gibi, garsonumun yaklaştığını hissettim. İki su bardağı taşıdığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Benimkinde buz ve limon yoktu.

"İyi akşamlar." Dedi, kadifemsi sesi burnumdan ayak parmaklarıma kadar lezzetli farkındalık dalgaları gönderiyordu. "Ben Alex ve bu gece size ben hizmet edeceğim."

Sakin ol. Soğukkanlı ol ve soğukkanlı davran. Soğukkanlı ol, soğukkanlı davran, buz ol. Sen bir buz küpüsün. Sadece soğukkanlı ol.

Boynumu ve yanaklarımı sıcaklık kapladı; ama onu beklediğim için, sıcaklığı belirgin bir leke haline gelmeden yatıştırabildim. Bir an durakladım, derin bir nefes aldım ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi ve gözlerimi kaldırdım.

Ahh, garson Alex.

Garson Alex benim Şaplak Yaramazları listemde aktör Henry Cavill ve Süpermen Henry Cavill'den sonra üçüncü sırada yer alıyordu. Tanrı'nın var olduğunun ve heteroseksüel kadınları sevdiğinin kanıtıydı.

Her zamanki gibi, siyah boynuzlu çerçeveli gözlüklerinin ardındaki düşünceli, derin çivit rengi gözleriyle bana bakıyordu. Her zamanki gibi ağız küçük, geçici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Her zamanki gibi kabinin kenarında duruyordu; 1.80 boyunda, havada asılı duran, köşeli, narin, saf erkeklik örneği.

Siyah kirli sakalla tozlanmış güçlü çenesi, alt dudağının ortasından çenesinin bir tarafına doğru sivri bir eğimle uzanan derin, düzensiz bir yara iziyle gölgelenmişti; muhtemelen birden fazla kez kırılmış hafifçe çarpık bir burnu vardı; tepesi mohawk özelemleri varmış gibi biraz daha uzun, yakın kesilmiş siyah saçları; ve engebeli yüzünün geri kalanı için biraz fazla geniş ve yumuşak bir ağız vardı.

Her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti.

Eğer pürüzlü, omuzları çıplı, zahmetsizce şehvetli, genç, tehlikeli ve olimpiik bir yüzücünün yapısını tercih ediyorsanız, ki ben genellikle bunu yapmazdım, o tam da aradığım erkekti ve oltayı, misinayı, platini, seksi balığı yakalamıştı.

Genelde iyi adamlara yönelirdim - yani iyi adam gibi görünen adamlara: çok gülümseyen, golf oynamayı seven, park ücretini ödeyen

biletleri, mantıklı takım elbiseleri ve ayakkabıları olan ve süveter yelekleri uygun Pazar kıyafetleri olarak gören erkekler; bir Mallard'ı bir Muscovy'den ayıran ve tüm ördeklerini sıraya koyan erkekler; iyi kocalar ve babalar olacak ve teorik olarak olması gereken erkekler - duygusal bagaj belirtisi olmayan erkekler.

Alex tipik iyi adam kalıbına uymuyordu; Las Vegas Strip tarzı neon uyarı tabelası gibi yanıp sönen bir duygusal yükü vardı. Yine de kendime engel olamadım. Onu ilk kez konuşurken duyduğumda dibe battım; sesi midemin paraşütsüz bir şekilde ayak parmaklarıma inmesine neden oldu. Sesi bana cazı, yatak odasını ve bir striptiz şovunu hatırlattı: melodik, derin, yatıştırıcı, hafif zımpara gibi ama saygısız, umursamaz bir niteliğe sahip.

Bana bir kitap, gazete, tebrik kartı, tahliye bildirimi -herhangi bir şey-okumasını hayal ediyordum. Mümkün olduğu kadar, onun sesine aşıktım. Ona sık sık menü hakkında sorular sorardım - ne sipariş edeceğimi zaten bilsem bile - sırf onun konuşmasını duyabilmek için. O konuştuğunda hayat güzeldi.

Bana bir şeyler yaptı.

Garson Alex ve onun yatak odası sesi neredeyse tüm başarısız ilk randevularımı zahmete değer kılıyordu, çünkü Alex'in "Bu gece size hizmet edeceğim" demesi genellikle gecenin en önemli anıydı. O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Ona kibarca başımı salladım ve her zamanki gibi Alex'in gülümsemesi düz bir çizgiye dönüştü.

Görünüşe göre garson Alex benden pek hoşlanmamıştı. "Merhaba. Bana şey hakkında bilgi verebilir misiniz...?"

"Sizin için sipariş vereyim." Chuck masanın öbür ucuna uzanıp menümü çekiştirerek beni korkuttu.

Bakışlarım Alex'ten kavun suratlıya döndü. "Buna gerek yok, ne istediğimi biliyorum...."

"Israr ediyorum. O zaman şarabı kusursuz bir şekilde eşleştirebilirim." Chuck bana göz kırptı, sonra Alex'e döndü ve "Senin Parducci'den bir şişe ile başlayacağız, kırk derecede on dakika soğutulduktan sonra havalandırılacak. Ben tavuk tandır alacağım, hanımefendi de saag paneer alacak."

Chuck, Alex'e menülerimizi uzattı, sonra kendinden çok memnun bir şekilde bana sırttı. Ben sırtmadım. Kötü davranışları ödüllendirmeye inanmam.

Alex menüleri kabul etmekten başka bir şey yapmadı.

"Sandra, ben de sana şu kızdan bahsedecektim, bana hatırlattığın şu kızdan." Chuck öne eğildi ve bıçağını birkaç itti.

kaşığına milimetre kadar yaklaştı.

"Bir kız mı?" Boğazımı temizledim, Alex'in hâlâ gitmediğinin farkındaydım. "Evet. Bana onu hatırlatıyorsun." Gümüş çatal bıçak takımına baktı ve

"Bu gerçekten esrarengiz" diye mırıldandı.

Chuck'a baktım, dehşete düşmüştüm. Alex boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Dehşete düşmüş ifadem hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü alışılmadık bir şekilde yine gülümsüyordu, hem de bu kez daha geniş bir şekilde.

"Tereyağlı tavuk mu?" Alex sordu.

Bir kez başımı salladım, sonra içimi çektim. "Evet. Uzun sürmez."

Alex tek bir baş sallamama karşılık verdi, siyah kaşları yarım santimetre yukarı kalktı. "O zaman diğerini iptal edeyim mi?"

"Evet, lütfen, teşekkür ederim."

Belirsiz gözleri yüzümde gezinirken Alex'in gülümsemesi alaycıydı. Dönüp mutfığa doğru yürümeye başlamadan önce bakışlarının kısa bir süre ağzımda kaldığını görünce şaşırdım. Uzaklaşırken sırtını ve geniş omuzlarını izledim. Saygısız, umursamaz bir yürüyüşü vardı - tam olarak bir çalım değil; tıpkı sesi gibi bir yatak odası yürüyüşüydü.

Alex'in uzaklaşmasını izlemenin ne kadar güzel olduğunu düşünerek tekrar iç geçirdim ve kendimi Alex'in yaşını merak ederken buldum.

Tahminimce yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı, geç olgunlaşmıştı. Vücudu henüz tam olgunlaşmamış gibiydi; elleri biraz fazla büyüktü ve dikkatsiz bir gencin yürüyüşüne sahipti.

Ama gözleri anlaşılmaz ve çelik gibiydi. Gözlerine baktığımda, fizikselliğinin geri kalanı yaşlanmış gibi görünüyordu; bir erkeğin gözlerine sahipti.

Kötü, çok kötü bir

adamın. "Sandra?"

Bakışlarımı Alex'in poposundan çektiğimde, bal özünün beni izlediğini gördüm; yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bütün bunlar da neydi?" Chuck başıyla Alex'in gidiş yönünü işaret etti. Anlaşılan garip konuşmamız için bir açıklama istiyordu.

"Ah, hiçbir şey. Neden bana annenden biraz daha bahsetmiyorsun?" Ellerimi kucağıma koydum ve kendimi Chuck'ın bana anlatmaya hazır olduğu her şeyi dinlemeye hazırladım.

"Yani, annemden bahsetmiyordum."

"Seni baban büyüttü, değil mi?" Sesimi yumuşak tuttum, yüzüm dikkatle ifadesizleştirildi.

Başını salladı, hem şaşırmış hem de hayrete düşmüş görünüyordu. "Evet, ama nereden biliyorsun...?"

"Ama sizi o büyütmedi, değil mi? Çok seyahat eder miydi ya da bir işte çalışır mıydı?"

Çok mu?"

Chuck öne doğru eğildi, dirsekleri neredeyse önündeki masaya çarpıyordu.

ve hikâyesi, onarılmamış bir atardamar yarasından fışkıran kan gibi fışkırdı. "O seyahat etmezdi. Annemle babam ben yedi yaşındayken boşandılar ve annem kız kardeşimi aldı. Ben babamla kaldım. Çalışırdı... sürekli çalışırdı."

Ve böylece başladı.

Chuck'ın üst orta sınıf çocukluğunun terk edilme ve ihmal edilme hikayesini dinledim. Tıpkı diğerleri için hissettiğim gibi onun için de üzuldüm. Görünüşe göre toplumumuz, yaşayan, nefes alan, hisseden varlıklar olmaktan çok ebeveynlerinin bir aksesuarı olan, parçalanmış bir çocuk nesli yetiştiriyordu. Onu televizyon ve video oyunları aracılığıyla duvara bağladılar; sonra uygun olduğunda, çoğunlukla tatillerde dışarı çıkardılar.

Alex bir şişe şarapla geri döndüğünde Chuck bunu fark etmemiş gibiydi, çünkü babasının yeni karısı hakkında bir hikaye anlatmaya dalmıştı. On beş yılı aşkın süredir evli olmalarına rağmen Chuck'ın kadına hâlâ "babamın yeni karısı" dediğini fark ettim.

Her ikisinin de dikkatini çekmek için Chuck ve Alex arasında bakışlar fırlatarak üstünkörü şarap tadımını tamamladım ve Alex'e şişeden memnun olduğumu belirten bir işaret yaptım.

Alex sarımsaklı naan ile geri döndüğünde, Chuck yumruğuyla masaya vuruyordu. Dirseğinin dibinde lisedeki bir kros yarışını kazanmasıyla ilgili bir hikayeye dalmıştı; bu, bugün bile -Babasının hiçbir fikri yoktu.

Alex tereyağlı tavuğumla geri döndüğünde Chuck yüzünü ellerinin arasına almış sessizce hıçkırıyordu; Alex tabağı önündeki masaya henüz koymuştu ki Chuck, Alex'in yemeğini getirmediğini bile fark etmeden oturduğumuz yerden kalkmaya çabaladı. Ayağa kalktım ve Chuck'a destek verdim, ayağa kalkmasına yardım ettim ve Thomas'ın kartını eline sıkıştırdım.

"Tanrım, Sandra, sana ne kadar teşekkür etsem az. Ben sadece hissediyorum...." Chuck

Küçük bir hıçkırık dudaklarından kaçarken boğuldu.

Avucumu açarak kolunu ovuşturdum. "Daha iyi olacak. Bunun hakkında konuşmak bir fark yaratacaktır."

Başını salladı, konuşamadı ya da konuşmak istemedi ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

"Yalnız değilsin Charles."

Chuck uzandı ve elimi tuttu.

"Oh, Tanrım. Akşam yemeği. Çok özür dilerim." Chuck'ın kayıp gözleri masayı taradı ve ben de elini sakinleştirici bir şekilde sıktım. Restorandaki diğer tek masada oturan müşterilere karşı tamamen kör gibiydi. Bize doğru meraklı bakışlar atıyorlardı ama bunu belli etmemeye çalışıyorlardı.

"Sorun yok, Chuck. Eve git ve kendine iyi bak." Chuck'ın elini nazıkçe çektim ve onu kapıya doğru götürdüm. "Git biraz uyu ve sabah Thomas'ın ofisini ara." Chuck'ın şoka girmiş gözleri benimkilerle buluştuğunda yeni gözyaşları dökülmek üzereydi, ben de ona küçük bir gülümseme verdim. "Ona seni Dr. Fielding'in gönderdiğini ve ilk iki seansında indirim alacağını söyle."

Başını salladı, aniden beni kucakladı ve sonra aynı şekilde aniden geri çekilip kapıdan dışarı fırladı.

Kısa bir süre geri çekilişini izledim ve o bir şişe şarabı tek başıma bitirmek zorunda kalacağım gerçeğini düşündüm. Bu ille de kötü bir şey değildi. Cumartesi günleri izinliydim ve uyumayı göze alabilirdim. Beklemekte olan tereyağlı tavuk tabağıma dönmeden önce Chuck'ın sokağın sonundaki köşede kaybolmasını bekledim.

Dönüş yolunda, son müşterilerin çıkmasına izin vermek için kenara çekildim; onların ayrılması, restoranda kalan tek müşterinin ben olduğum anlamına geliyordu. Masama geri dönerken, Alex'ten tavuğu paketlemesini ve şarabı mantarlamasını istemeye karar verdim - benim yüzümden geç kalmasına gerek yoktu.

Ancak masama yaklaştığımda artık dolu olduğunu fark ettim; daha doğrusu Chuck'ın koltuğu Alex tarafından işgal edilmişti. Benim yerim boştu. Gözlerimiz karşılaştıkça adımlarım duraksadı.

Bana bakıyordu, sanki gözlemlenecek, incelenecek bir şeymişim gibi bakıyordu ve ben yaklaştıkça güven vermeyen bakışları daha da temkinli bir hal alıyordu.

Terk edilmiş sandalyeme birkaç adım kala durdum ve ne yapacağımdan emin olamadan öylece kalakaldım. Bu bana çok garip bir an gibi geldi. Alex'in oturduğu masanın kenarında duruyordum. Özünde, yer değiştirmiştik.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi.

Dikkatim masaya kaydı. Önünde bir tabak saag keçi ya da kuzu eti - hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı- ve yanında mango turşusu vardı ve daha önce dokunulmamış sarımsaklı naan sepetini çoktan yağlamıştı.

Ayrıca şarabımdan da bir kadeh doldurmuştu.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Gözlerindeki ihtiyatlılık rahatsız ediciydi. Dudaklarını yaladı.

"Lütfen oturun." El değmemiş tereyağlı tavuk tabağını işaret etti.

Ona baktım. Şaraba baktım. Tereyağlı tavuk tabağıma baktım. Omuz silktim.

"Elbette. Neden olmasın?"

Oturdum, peçeteyi kucağıma koydum ve tavuk ve yasemin pilavından cömert bir ısırik aldım. Her zamanki gibi fiziksel temasın yerine geçen lezzetli bir yiyecekti, benim rahatlatıcı yiyeceğim.

Alex'e tekrar baktım. O da lezzetliydi - lezzetliydi ve sanki ben lezzetli değilmişim gibi beni izliyordu. Aslına bakarsanız, yüz ifadesi bana kendimi oldukça iğrenç hissettirdi. Kalp atışlarım açıklanamaz bir şekilde hızlandı. Kendimi ürkek bir tavşan gibi hissettim. Genelde kendimi iyimser bir ahtapot gibi hissettiğim için bu kayda değerdi.

"Tereyağlı tavuğun nasıl Sandra?"

Başladım, çatalım bir an havada asılı kaldı ama hemen toparlandım. "Adımı nereden biliyorsun Alex?"

"Kredi kartından Sandra. Her Cuma gecesi hesabını onunla ödüyorum."

"Oh." Ona kaşlarını çatarak baktım. Onda bir *gariplik* vardı. Benden hoşlanmıyor gibi görünüyordu ama burada benimle davetsiz yemek yiyordu. İnsanların benden hoşlanmamasına alışık değildim. Bu çok ilginçti. "Her Cuma akşamı burada değilim."

"İyi o zaman, *diğer* Cuma geceleri buradasın."

Son yorumunu duymazdan geldim. "Tereyağlı tavuk oldukça güzel, teşekkür ederim. Saag goat nasıl?"

"Kuzu saag ve çok lezzetli."

Lezzetli dediğinde neredeyse tavuğum boğazıma kaçacaktı; aklımı okuyup okuyamadığını merak ettim. Sesi her şeyin kulağa lezzetli gelmesini sağlıyordu.

"Bu harika bir haber Alex. Peki Alex, neden bana kendinden bahsetmiyorsun?"

Gülümsedi ama bu gülümseme endişemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine, kalp atış hızım ürkek tavşandan küçük bir kalp krizi geçiren korkmuş tavşana yükseldi.

Daha meraklı ve daha meraklı!

"Ne öğrenmek istiyorsun Sandra?"

"Öncelikle adımı söylemeyi kes. Beni ürkütüyor." "Nedenmiş o?"

"Çünkü sana adımı hiç söylemedim." "Ve?"

Sorusunu duymazdan geldim. "İkinci olarak, neden ailenle başlamıyoruz?"

"Ailem." Sesi düzdü. "Evet, bana aileden bahset."

"Elbette." Ellerini peçetesine sildi ve kabinde arkasına yaslandı; görünüşe göre rahatlamıştı. "Annem ve babam Romanyalı sirk sanatçılarıydı. Ben de sirkte gösterinin bir parçası olarak büyüdüm."

Ona baktım. O da bana baktı. Yalan söylediğini biliyordum. Gözlerindeki her zamanki ihtiyat şimdi bir şekilde bir duygu titreşimiyle değişmişti. Bunun eğlenceye benzediğini düşündüm ama onu okumak zordu.

Başımı bir kez salladım, çatalımı tabağa koydum ve koltuğumda geriye yaslandım. Onu inceledim. Ağzının kenarı hafifçe kasıldı; bu onun yüz hatlarını eritmek için hiçbir şey yapmadı.

"Bu doğru değil." Gayet açık bir şekilde söyledim.

Gülümsemesi büyüdü, açıkça samimiydi ama yine de sıcaklıktan yoksundu. "Haklısın. Bu doğru değil."

Bariz soruyu sormadan önce uzun bir süre onu inceledim. "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü erkekleri ağlatıyorsun."

Gözlerimin büyüdüğüne inanıyorum. Beni şaşırtmıştı. *Alex için bir puan.*

"Ah. Bu." Başımı salladım, şarap kadehime uzandım. "Beni buldun. Ben bir erkek yiyiciyim." Sağlıklı bir yudum aldım.

"Bu iyi haber."

Boğuldum, öksürdüm ama şans eseri masanın üzerine kırmızı şarap kusmamayı başardım. Gözlerim daha da büyüdü. Garson Alex az önce benim erkek yiyici yorumumu çift anlamlı bir cümleye mi dönüştürmüştü? Bu gerçekten oldu mu?

Ne kadar da skandal!

"Biraz su iç." Çenesini kaldırdı ve bardağıma daha fazla şarap doldururken bile ihmal edilmiş suyumı gösterdi.

İki büyük yudum su içtikten sonra, sesim her zamankinden daha hırıltılı olsa da konuşabileceğimi hissettim. "Alex, bu söylediğin çok yaramazca bir şeydi."

Bakışlarındaki dikkat, ağzından gözlerine doğru yavaş ve kesinlikle müstehcen bir sırtış yayılırken dalgalandı. Nefesimi tuttum. Gülümsediğinde, gerçekten gülümsediğinde, aynı anda biraz daha masum ve sinsi, çocuksu ve rakish görünüyordu. Bu yıkıcıydı ve kendimi lisedeki kötü çocuğa aşık olan bir genç gibi hissetmeme neden oldu.

Birden onu öpmek istedim.

Onun yerine şarap kadehime uzandım ve kenarından onu izlerken yarısını bitirdim.

Sonunda sessizliği bozdu ve sesi kendinden gerçekten memnun geliyordu. "Yaramazlıktı, değil mi?"

Başımı salladım ve bardağı yere bıraktım. "Amacın bu muydu?"

Sorum üzerine gözleri kısıldı. "Neden erkekleri ağlatıyorsun?"

Tekrar şarap kadehime uzandım, bir yudum daha aldım. "Erkekleri ağlatıyor muyum?"

"Evet, her Cuma gecesi. Teorilerimi duymak ister misin?" "Birden fazla teorin mi var?"

"Bir soruya başka bir soru sormadan yanıt verdiğiniz olur mu hiç?" "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Ama hipotezimi doğruluyor." "Ne hipotezi?"

Ağır bir iç geçirdi ve bununla birlikte flörtöz şakalaşmamızdan kalan tüm sıcaklık buharlaştı. "Sen bir psikiyatristsin," dedi. Beni bir hain, bir katil ya da bir Kardashian olmakla da suçlayabilirdi.

Şarap kadehimi bitirdim ve o da masanın üzerinden uzanarak kadehimi hızlıca doldurdu. Farkında olmadan şarabına henüz dokunmadığını fark ettim. "Neden psikiyatrist olduğumu düşünüyorsun?"

Yine kaşlarını çatı, gözleri temkinliydi. "Başlangıçta, bu adamları buraya onlardan ayrılmak için getirdiğini düşündüm. Ama sonra bu karşılaşmalar çok sık olmaya başladı. Doğal olarak, bu adamların sizin için çalıştığı ve sizin de onları kovmak için buraya getirdiğiniz ihtimalini düşündüm. Belki de patronları sizsiniz ve onları kovmak, kötü haberi vermek için bu restoranı seçtiniz diye düşündüm."

"Ama sen bunu eledin." Şarabımı yudumladım, sonra yudum yudum içtim, kadehi beni koruyacakmış gibi iki elimle tuttum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Bir kez başını salladı. "Zaman zaman konuşmalarınızın bir kısmına kulak misafiri oldum ve bu adamları tanımadığınızı fark ettim. Başka türden kötü haberler verdiği ihtimalini düşündüm; belki kanser olmuşlardır ya da sevdikleri birini kaybetmişlerdir."

"Ama bunu da eledin." Bir bardak daha bitirdim. Masanın üzerine koymamı işaret etti; sessizce söylediğini yaptım. Kadehi yeniden doldurdu, dikkati şarap şişesine ve benim kadehime odaklanmıştı.

"Bu adamları tanıyor gibi görünmüyordun, en azından çok iyi tanımiyordun. Sonra ilk kez onlarla oturup konuştuğun belli oldu, bu yüzden burada yeni müşterilerle tanıştığını düşündüm. Ama bu neden hepsini ağlattığını açıklamıyordu."

"Ah, evet; bu konuda haklısın." Onaylayan baş sallamam istediğimden daha abartılı olmuş olabilir. Hızla içtiğim iki kadeh şarabın etkilerini hissediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi de, şişeden bana bakan gözleri gibi keskindi. Aslında o kadar öfkeliydi ki neredeyse tehlikeli görünüyordu.

Üzücü bir durum. Gülümsemesine izin verdiğinde çok yakışıklı bir yüzü vardı. Ama tehlikeli, öfkeli garson Alex de çok iyiydi.

Şüphesiz çok iyiydi. "Bunu bilerek yapmıyorum."

"Gerçekten mi?" Bana inanmadı.

"Hayır. İnanmıyorum." Granit bakışlarını üzerimde tuttum. "Ağlamalarından hoşlanmıyorum. Bu yüzden ilk randevuları akşamın geç saatlerine ayarlıyorum."

Düşmanca cephesi çatladı, kaşları kalın, gölgeli mutsuzluk şemsiyeleri gibi gözlerinin üzerinde aşağı doğru çekildi. "Bekle, ne? Randevu mu? Bunlar *randevu* mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Umutsuzca başımı salladım ama bu daha çok utanç verici bir uykuya dalma baş sallaması gibiydi. Aç karnına bol miktarda kırmızı şarap içmek, iki yıldır öpüşmemiş bir kıza bunu yapar. "Evet. Randevular. İlk randevular. Bu adamların benim hastalarım olduğunu mu sanıyordun?"

Bakışları deliciydi, sanki kafamın içine ulaşmaya ve beynimin gri maddesinden gerçeği okumaya çalışıyordu. Uzun bir süre sonra

ağır bir nefes verdi. "Yani... psikiyatrist misin?"

Yarı boş üçüncü kadeh şarabıma başımı salladım, tereyağlı tavuğum çoktan unutulmuştu. "Ben bir psikiyatristim."

"Sevgililerini ağlatan bir psikiyatristsin."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sesindeki suçlayıcı tınıya dikkat kesilmiştim. "Bir dakika, bunu bilerek mi yaptığımı düşünüyorsun? Her randevuyu bir veda öpücüğü yerine bir veda ağlamasıyla bitirmekten hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Öpücük kelimesini ağzımda gevelemiş olabilirim. Emin olamadım.

Ne olursa olsun, sorularım sert bir sessizlikle karşılandı, ağzının köşesi inançsızlıkla yukarı kalktı. Ama ilgilenmiş görünüyordu, ben de devam ettim.

"Öpüldüğümünden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek ister misin? Tahmin et!" Elimi ona doğru salladım, sonra da masaya vurdum. Hiç irkilmedi. "İki yıl," dedim.

Yıllar kelimesini gevelemiş olabilirim. Emin olamadım.

"İki... yıl. Aslında iki yıldan fazla oldu. İki yıl ve birkaç ay oldu, belki on ay gibi, bu da neredeyse üç yıl yapar. Ve biliyor musun ne oldu? Son öpücük...." Kaşlarımı çattım ve son öpücüğümü hatırlayınca tiksintiyle başımı salladım. Öne doğru eğildim ve bir sonraki sözlerimi fısıldayarak ona var olmayan seks hayatımın sırrını açtım. "İyi bir öpücük değildi."

Dudakları sertleşti, hafifçe sağa doğru çekti. Çakırkeyiftim ama tiradım sırasında gözlerinin ağzımda gezinmesini kaçırmadım. Muhtemelen dudak mantarı ya da başka bir fiziksel tezahür arıyordu öpüşmemi açıklamak için.

"Ve ben iyi öpüşürüm, lanet olsun!" Şarap kadehimi kavradım ve iki büyük yudumla bitirdim, gözlerimin arkasına yerleşen ve diş etlerimi karıncalandıran keyifli baş dönmesinin tadını çıkardım. Boş kadehi masaya bıraktım ve ona delici bir bakış fırlatmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi gözlerimin kaymaması için mücadele ederken buldum. "Merak ettiğin buysa, dudağымda mantar yok."

Dikkati aniden ağzımdan gözlerime kaydı. "Dudak mantarın olup olmadığını merak etmiyordum ama bu garip konuşmayı aradan çıkardığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil!" Kabinin sonuna doğru ilerledim. Her şey biraz bulanık görünüyordu. Ayağa kalkıp "İşemem lazım!" diye bağırdığımda oda sarsıldı.

"Tuvaletler arkada...."

"Tuvaletlerin nerede olduğunu biliyorum Alex." Gözlerimi kısarak ona baktım, ayaklarım tökezledi ve dik durmaya çalışırken istemeden bir jazz kare yaptım. "Bütün ilk randevularımı buraya götürüyorum, biliyorsun. Tabii, genellikle giriş yemeğinden önce ayrılırlar. Şimdi izninizle."

Belirli bir neden olmaksızın yarı eğildim ve kadınlar t u v a l e t i n e doğru yürüdüm. Kendini beğenmiş sonradan görmeye verdiğim öğüt beni tatmin etmişti. Bu ne cüret! Beni sevgililerimi bilerek ağlatmakla suçlamaya nasıl *cüret* eder! Nasıl bu kadar erkeksi, güçlü ve seksi bir şekilde kasvetli olmaya cüret eder! Dudaklarıma bakıp iç organlarımı cehennem sıcaklığına kadar ısıtmaya nasıl cüret eder! Onun magma sesi buzu, çeliği ve benim kadın iç organlarımı eritmeye nasıl cüret eder! Ne cüretle...

Bekle.

Gözlerimi kırıştırdım, durdum, iki adım geri gittim ve mutfağa baktım. Karanlıktı. Bunu bir dakika düşündüm ve mutfağın kapalı olduğu, aşçının, müdürün ve bulaşıkçının eve gittiği sonucuna vardım. Kimseye faydası dokunmasın diye omuz silktim ve banyoya doğru yoluma devam ettim.

Işığı yaktım, kapıyı kapatıp kilitledim ve işimi yaparken bir yandan da öfkemi yeniden alevlendirmeye çalışıp başaramadım. Bunun yerine erkeksi, güçlü ve seksi kasvetli kelimelerinde karar kıldım. Sonra öpücük kelimesini hatırladım.

Mmm... öpücük.

Dalgınca ellerimi yıkadım ve görünüşümü gözden geçirdim. Muhteşem straplez kırmızı elbisem hâlâ harika görünüyordu ve kızların erkeklerin bakmaktan hoşlandığı söylenen tüm doğru yerlerden vücudumu sardığı ağarmış gözlerimden bile anlaşılıyordu.

Her zaman yaptığım gibi aynada kendime göz kırptım. "Hey, seksi bayan, sarhoş değilim, sadece senin tarafından sarhoş edildim."

Ayna tiyatrom yarı kahkaha, yarı inilti yarattı ve ellerimle yüzümü kapattım.

Dolgulu push up sütyenle eşleştirilmiş elbise bana ateşli bir tutkuyla dolu bir geceyi garanti etmeliydi. Onu bu yüzden satın almıştım. Ne yazık ki, içimdeki orgazm meraklısının sonsuz cinsel hayal kırıklığına rağmen, şu ana kadar olan en sıcak şey, kıkırdayan -sonra hıçkıran- bal özü Chuck'ın elini sıkmasıydı.

Başımı kaldırıp baktığımda, kırmızı şarap tüketiminden dolayı dişlerimin hafifçe yeşil olduğunu fark ettim. Belirgin bir sebep olmaksızın, bir kağıt havlu aldım.

ve daha beyaz görünene kadar dişlerimi fır aladım. Bunu sık sık yapardım, özellikle de sarhoşken.

Memnun bir şekilde yansımama bir kez başımı salladım ve tek kabinli banyodan restoranın arka tarafındaki küçük kare alana doğru t   zleyerek  ıktım. Restoranın önüne giden yolun Alex tarafından kapatıldığını fark etmeden önce üç adım atmayı başarmıştım.

Ve bu gerçeği Alex'in göğsüne çarparak keşfettim.

****Son Gizli Bakış****

Love Hacked şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) *Güzellik ve Bıyık*

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2)

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor)

de ve Duy) Sense ve Manscaping (#3,

TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)

İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD)

astırıMantuary Man (#5, TBD)

Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel

(#7, TBD)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif Hakkı	
İthaf Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5 taSneak](#)

[Peek: Love Hacked \(Şimdi Kindle Unlimited'!\) 'in Penny](#)

[Reiddiğer kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

